

Giới thiệu Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!

Tên gốc: 这个男主我不要

Tên Hán Việt: Đây nam chính ta không cần!

Số chương: 138 chương

Editor: Khả Duyên (@ztounvir)

Cover: designed by @ztounvir

Nam Ngôn xuyên qua, trở thành nhân vật nữ phụ vật hi sinh.

Nữ phụ trong các câu chuyện đã chủ định phải làm nền cho nhân vật chính, không chỉ thế còn phải làm "người dấy mối", thúc đẩy tình cảm của nam nữ chính. Công dụng cuối cùng chính là làm vật hy sinh, thậm chí chết đi, thân bại danh liệt.

Nam Ngôn xuyên qua, trở thành nhân vật nữ phụ, khi mà tất cả sự việc còn chưa diễn ra.

Nam Ngôn bày tỏ: Làm nhân vật phản diện không bằng đi kiếm tiền, nam chính thế này cô không cần! Cô chỉ muốn chuyên tâm diễn xuất, sau đó trở thành một tiểu phú bà!

Nhưng Nam Ngôn ngàn vạn lần không nghĩ tới, vận may của cô lại bùng phát tái sinh: như chơi đùa với lửa, nam chính thì giống như một viên kẹo mè xừng*, nữ chính thì nhất quyết muốn cùng cô chiến đấu đến người chết ta sống.

*ý chỉ nam chính như một viên kẹo da dính người, đuổi hoài không đi.

Trên trường quay, nam chính cùng Nam Ngôn đang đối diễn với nhau, hấn nhìn cô, đôi mắt tràn đầy tình ý, nói: "Anh yêu em."

Nam Ngôn liếc mắt nhìn thoáng qua đối tượng kết hôn bí mật của mình đang hướng cô đi tới, liền quyết đoán tuyên cáo đầy khí phách: "Cho dù anh yêu tôi thì như thế nào? Đời này, tôi cũng sẽ không yêu anh!"

Nam Ngôn giơ tay lên chỉ vào Ảnh đế Thẩm Quân Cố: "Nhìn đi, đây mới là người đàn ông của tôi."

Nam chính xanh mặt: "...Gi cơ?"

Thẩm Quân Cố nhú mày nhìn cô, ý vị thâm trường* nở nụ cười.

*ý vị thâm trường: ý vị sâu xa, ánh mắt có nhiều ý tứ, thường có ý chỉ ánh mắt người nhìn có chút ý trêu chọc.

1. Nam chính không phải là nam chính.

2. Xuyên thư, giới giải trí, ngọt văn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tiếng điện thoại di động rung mạnh liên hồi ở gần gò má. Nam Ngôn mơ mơ màng màng đưa tay tìm kiếm điện thoại.

"Xin chào....."

Cô từ từ nhắm lại đôi mắt buồn ngủ đang hé mở, mơ hồ trả lời một tiếng với người bên trong điện thoại, sau đó nhẹ nhàng xoay người, chợt thân thể mất đi thăng bằng, ngay lập tức, "Àm" - Nam Ngôn hoa lệ té trên mặt đất.

Nam Ngôn đau đến mức không thể phát ra tiếng, ở đầu bên kia điện thoại, thanh âm tức giận của một người phụ nữ truyền đến: "Nam Ngôn! Cô đang ở đâu đấy? Phải lập tức quay phim ngay bây giờ! Được hợp tác cùng với Tô Tà, bao nhiêu người cầu còn không được! Cơ hội này thế nhưng lại do cô cầu xin tôi giúp cô đấy, nhân vật lớn như Tô Tà đều đã chuẩn bị tốt hết rồi. Vậy mà loại nhân vật nhỏ như cô đến bây giờ còn chưa chịu xuất hiện? Người đâu rồi hả?"

Nam Ngôn ngã đến choáng váng đầu óc, trong tay vẫn còn ôm chiếc chăn mềm mại ngồi trên mặt đất, xung quanh là hàng loạt giá áo rơi vãi trên sàn nhà,

cô kinh ngạc nắm chặt chiếc điện thoại di động trên tay.

"Tôi cảnh cáo cô, trước khi bấm máy mà cô vẫn chưa đến, thì đừng trách tại sao tôi lại thay đổi người khác!"

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia sau khi nói xong thì ngay lập tức cúp máy.

Nam Ngôn vẫn còn ngẩn người chưa tỉnh táo.

Bàn tay đang cầm điện thoại của cô được làm móng rất kĩ lưỡng, bộ móng được sơn màu đỏ sẫm. Chiếc ốp lưng điện thoại của cô được đính hình vỏ sò, kèm theo một sợi dây trang trí có đầu là một quả cầu bằng lông. Rõ ràng, đây không phải là tay của cô, điện thoại này cũng không phải là của cô. Ngay cả nơi này cũng không phải là ngôi nhà mà cô đang sống.

Nam Ngôn đứng dậy, khắp căn phòng là hàng loạt gương trang điểm lấp lánh ánh sáng. Cô đặt tay lên bàn, nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu trong tấm gương, đôi mắt dần tròn trĩnh.

Trong gương là một cô gái cao gầy, mảnh khảnh, trên người đang khoác một kiện áo choàng màu nâu, mái tóc xoăn dài gọn sóng đầy quyến rũ. Khuôn mặt thanh tú được trang điểm một cách tinh tế, ngoại trừ biểu cảm hoảng sợ trên gương mặt đã phá hủy hết mỹ quan, xét về mọi góc độ, cô gái này quả thật rất xinh đẹp.

Thế nhưng, Nam Ngôn không thể nào thưởng thức được vẻ đẹp của người phụ nữ trong gương, bởi vì, đó không phải là cô!

Con buồn ngủ chọt bay biến, Nam Ngôn lúc này mới nhớ lại, người phụ nữ trong điện thoại vừa rồi nói cái gì? Tô Tà? Cơ hội hợp tác?

Trước đó không lâu, cô có xem qua một quyển tiểu thuyết, nam chính Tô Tà là minh tinh mới sáng giá trong làng giải trí, cùng với nữ chính ôn nhu Tần Di Nhiên, cả hai nắm tay nhau vẽ nên một câu chuyện xưa ngọt sừng trong giới giải trí. Nam Ngôn nhớ rất kĩ câu chuyện này, bởi vì bên trong truyện có một nữ phụ trùng họ trùng tên với cô.

Nữ phụ Nam Ngôn đã sớm cùng với Thẩm Quân Cố kết hôn theo hiệp nghị hôn nhân. Kết quả là, cô lại nhất kiến chung tình* với Tô Tà - người vừa mới gia nhập vào giới giải trí, giấu diếm tình trạng hôn nhân của bản thân, sống chết bám lấy Tô Tà.

**nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu, yêu từ cái nhìn đầu tiên.*

Đối với Tô Tà, cô tìm đủ mọi cách, sử dụng mọi thủ đoạn để được đến gần hắn, đồng thời cũng bài xích và khi dễ nữ chính Tần Di Nhiên. Cô là một trở ngại lớn trên con đường tình yêu của nam nữ chính, nhưng cũng là viên đá lót đường giúp cho cảm tình của bọn họ ngày một tăng cao.

Nam Ngôn mãnh liệt theo đuổi Tô Tà, tìm rất nhiều biện pháp để đến gần Tô Tà, nghĩ mọi cách để trợ giúp cho Tô Tà, theo đuổi đến mức những người khác đánh chủ ý lên Tô Tà cũng đều tự động rút lui.

Một người theo đuổi nhiệt tình như vậy đã thu hút sự chú ý của nữ chính Tần Di Nhiên. Ở trước mặt Tô Tà, Tần Di Nhiên luôn tỏ ra yếu đuối và bất lực. Thế nhưng, vừa thoát khỏi tầm mắt của Tô Tà, cô ta cũng không phải là một quả hồng mềm để bị bắt nạt. Tần Di Nhiên rất không thoải mái đối với sự tồn tại của Nam Ngôn, sau khi nảy sinh xung đột với Nam Ngôn vài lần, cô ta phát hiện ra Nam Ngôn phá lệ coi trọng mặt mũi và danh tiếng, đây đúng là tử huyệt của Nam Ngôn. Thế là, cô ta bỏ tiền ra thuê một người đàn ông xấu xí, muốn hắn dây dưa cùng với Nam Ngôn. Sau đó, tìm người nhân cơ hội chụp ảnh thân mật của Nam Ngôn với người khác. Đó không phải là ảnh thật, chỉ là dựa vào góc độ ảnh chụp, rất dễ làm cho người khác hiểu lầm. Không những thế, trong buổi tiệc, Tần Di Nhiên còn cho người cắt chỉ trên váy của Nam Ngôn, khiến cho Nam Ngôn phải xấu mặt trước tất cả mọi người, đến mức mà Nam Ngôn phải tuyệt vọng sụp đổ, không dám bước chân ra khỏi nhà nữa bước.

Nam Ngôn không phải là đối thủ của Tần Di Nhiên, cuối cùng cô đành phải tìm đến sự trợ giúp từ đối tượng kết hôn của mình, Ảnh đế Thẩm Quân Cố. Mà cô cần bản lại không hề ý rằng bản thân đã che giấu tình trạng hôn nhân của mình, chỉ để hoàn thành mục đích theo đuổi người đàn ông khác. Cô xanh* trên đầu Thẩm Quân Cố cũng đã sớm mọc đầy thành thảo nguyên.

**Bị cấm sừng, lúc trước chỉ nghe đội nón xanh, lần đầu tiên nhìn thấy cỏ xanh, đã vậy còn mọc như thảo nguyên mênh mông nữa =))))))*

Thứ Nam Ngôn nhận được chỉ là đơn thỏa thuận li hôn từ Thẩm Quân Cố. Vào ngày thứ ba sau khi li hôn, toàn bộ thông tin liên quan đến cô đều bị bôi đen*, những chiếc gif* nào là cùng với đàn ông dây dưa không rõ, trang phục bị rơi trong buổi tiệc đều đồng loạt được đẩy lên trang nhất. Rất nhiều trang báo chỉ trích Nam Ngôn có đời sống cá nhân hỗn loạn, dây dưa với không ít đàn ông chất lượng tốt*, chủ động câu dẫn đàn ông, bị vợ của kim chủ* bắt gian tại giường, thậm chí khi còn là học sinh, Nam Ngôn còn bắt nạt cả bạn học, mọi thông tin đều hướng cư dân mạng điên cuồng công kích Nam Ngôn.

**bôi đen: hắt nước bẩn, không làm nhưng lại bị vu oan làm việc xấu.*

**gif (Graphics Interchange Format - Định dạng trao đổi hình ảnh): hình ảnh động.*

**chất lượng tốt: ở đây là nói kháy chỉ những người đàn ông xấu nhưng giàu có.*

**kim chủ: thường chỉ những người bao nuôi các minh tinh, người mẫu,.... Kim chủ có thể là nam cũng có thể là nữ.*

Nam Ngôn thân bại danh liệt, biến thành tiểu tam, trở thành người phụ nữ cặn bã bị người người khinh thường, phi nhỏ.

Mất đi thân phận Thẩm phu nhân, Nam Ngôn nửa bước cũng khó đi. Dưới sự "trợ giúp" của bạn gái của mình tình mới nổi Tô Tà, Nam Ngôn liên tiếp gặp rủi ro, các đại gia ào ào bỏ đá xuống giếng, Nam Ngôn cũng mất đi ý nghĩa để sống. Cô cắt cổ tay tự vẫn vào đúng ngày sinh nhật của mình.

Hiện tại, cô đã trở thành vật hy sinh nữ phụ Nam Ngôn.

Trong phòng thay đồ mờ tối, ánh sáng phát xạ từ chiếc gương trang điểm là nguồn sáng duy nhất, chiếu sáng hoàn toàn khuôn mặt của Nam Ngôn, đem biểu cảm ngầy ngốc đại ra của cô phản chiếu toàn bộ trên tấm gương.

Nam Ngôn sắp xếp lại thời gian, lúc này chắc hẳn là lúc cô vừa mới bắt đầu theo đuổi Tô Tà, bắt đầu từ việc hợp tác diễn cùng nhau. Kết quả không nghĩ tới lại diễn bất chấp cả thời tiết, thời gian hoàn toàn do tổ công tác điều chỉnh không có dự tính trước, phải luôn luôn ở trong trạng thái chuẩn bị, chờ đợi sẵn sàng. Nhiều năm sống trong an nhàn sung sướng, Nam Ngôn rất nhanh đã mất kiên nhẫn, cô nhiều lần gây sự ở trường quay, sau khi bị uy hiếp sẽ đối người thì cô mới yên tĩnh được đôi chút. Để không lãng phí cơ hội vật và mới lấy được này, Nam Ngôn cũng chỉ có thể nghiêm mặt chờ đợi ở bên trong phòng thay đồ.

Sau khi Nam Ngôn chớp mắt một giấc thức dậy, thì phát hiện bản thân đã bị nhốt bên trong phòng thay quần áo, cửa bị khoá trái, gọi điện thoại thì không có ai nghe máy, không có cách nào ra khỏi phòng. Vì vậy nên đã bỏ lỡ buổi quay phim, nhân vật của cô trực tiếp bị thay thế, giao cho bạn tốt của nữ chính Tần Di Nhiên đảm nhận.

Vài giờ sau, Nam Ngôn mới được một đôi tình nhân phát hiện ra và đưa cô ra ngoài. Bị nhốt mấy giờ liền đã làm cho Nam Ngôn triệt để nổi giận, cô nháo loạn cả trường quay khiến cho tổ quay phim không thể nào hoàn thành xong công việc. Không những thế, từ việc này mà nam chính Tô Tà đối với cô càng thêm phản cảm và chán ghét cực độ.

Người vừa rồi gọi điện thoại cho cô ắt hẳn là người quản lý diễn viên - Tôn tỷ. Nam Ngôn đã tặng cho cô ấy một lọ nước hoa và một chiếc túi xách hiệu WM để đổi lấy một vai diễn có thể đối diện trực tiếp với Tô Tà.

Trong phòng thay đồ, chỉ có tấm gương trang điểm là điểm sáng duy nhất, cả căn phòng âm u nhỏ hẹp chất đầy quần áo, ngay cả một chiếc cửa sổ cũng không có.

Nam Ngôn kéo cánh cửa nhưng không được. Cô hô to vài tiếng nhưng cũng chẳng có ai ở bên ngoài cả.

Để cam đoan không làm quấy rầy đến trường học, tổ quay phim đã thuê phòng thay quần áo ở một góc hẻo lánh, xung quanh cũng là các căn phòng bị bỏ trống không được sử dụng.

Sau khi xác định không thể mở cửa, Nam Ngôn gọi điện thoại cho người quản lý nhưng lại không liên lạc được. Xem ra, đã có người động tay động chân vào điện thoại của người quản lý, đem số di động của cô kéo vào danh sách đen.

Hiện tại, trừ phi người quản lý gọi lại cho cô một lần nữa, nếu không thì cô thật không còn cách nào để xin giúp đỡ được nữa.

Không có cách nào để xin sự trợ giúp.....Nam Ngôn suy nghĩ một lúc, cô gấp cái gì chứ? Cô không cần phải gấp gáp như vậy.

Ký lai chi tắc an chi*, Nam Ngôn dứt khoát mở điện thoại, tải xuống một trò chơi, cô rất bình tĩnh ngồi xếp bằng trong phòng thay đồ để chơi game.

**Ký lai chi tắc an chi (既来之则安之): Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tâm, bình tĩnh mà đương đầu với nó.*

Qua hơn một tiếng đồng hồ, bên ngoài cửa phòng vang lên vài tiếng động.

Tay Nam Ngôn run lên, cô lại rút ra một tấm thẻ SSR* khác. Mới hơn một giờ mà cô đã tiêu hao gần hết thẻ SSR rồi sao?

**thẻ SSR: thẻ chơi game, sưu tập trong game,.....mình không chơi game nên không rành lắm TT*

Nam Ngôn chặc lưỡi một tiếng, cắt điện thoại đi, chậm rãi đứng dậy đi đến đập cửa: "Bên ngoài có ai không? Cảm phiền mở cửa giúp tôi có được hay không? Tôi đang bị nhốt ở bên trong này."

Bên ngoài thoáng yên tĩnh một lát, sau đó cửa phòng được mở ra từ bên ngoài.

Đứng ở cửa là một bác lao công, bác ấy nhìn thấy trong căn phòng đã bị khoá hơn một giờ trước cư nhiên còn có người thì liền phát hoảng.

Nam Ngôn cũng rất bất ngờ khi có người đến cứu cô sớm như vậy, bất quá có thể đi ra ngoài sớm một chút cũng rất tốt. Cô mỉm cười nói lời cảm ơn với bác lao công rồi chuẩn bị rời đi.

Lúc này, nhân vật kia đã được bạn tốt của Tần Di Nhiên tiếp nhận, cô bây giờ không có gì để làm cả. Cũng tốt, vừa hay đỡ được phiền toái.

Vừa hết tháng ba, thời tiết vừa mới bắt đầu ấm dần lên, nhiệt độ không khí vẫn còn thấp. Ngôi trường mà tổ quay phim thuê đã mọc đầy dây mây trên tường, hai bên đường là hàng cây xanh rợp lá, từng tia sáng mặt trời nhỏ bé xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất, khắp nơi tràn đầy xuân ý.

Nam Ngôn sợ lạnh, cô chỉ mặc một chiếc váy đầm hở vai màu rượu vang đỏ, dưới đôi chân trần là một đôi giày cao gót. Bộ trang phục này khiến cô cảm thấy rùng mình khi vừa từ căn phòng thay đồ đi ra ngoài. Vì vậy, Nam Ngôn quyết định quay trở về phòng khoác thêm một chiếc áo bành tô phủ thêm ở bên ngoài.

Trực tiếp đi về nhà.

Nam Ngôn vừa đặt một chiếc xe trên điện thoại, bây giờ cô chuẩn bị đi ra cửa chính để chờ xe về nhà.

"Này! Nam Ngôn! Cô sao lại ở đây?"

Cô vừa đi chưa được bao xa thì một người phụ nữ gần ba mươi tuổi đầy lão luyện từ phim trường đi tới nắm chặt lấy cổ tay cô, cau mày: "Cô muốn vai diễn, vậy mà lúc quay chụp lại không đến. Cô lại diễn trò gì nữa đây? Cô đang đùa giỡn với tôi đây phải không?"

Tôn tỷ tức đến bốc hỏa. Một nhân vật nhỏ không phải là chuyện gì to tát, ai muốn cũng đều được thôi. Cô đã nhận quà tặng của Nam Ngôn, còn khen Nam Ngôn rất nhiều ở trước mặt đạo diễn, để có thể lấy được một vai diễn cho Nam Ngôn. Còn Nam Ngôn thì khen ngược, thậm chí còn không thèm đến!

Chỉ một cho nam chính Tô Tà và trợ lý của Tần Di Nhiên, vừa khéo có hai vị bằng hữu* đến thăm, ngoại hình lại phù hợp nên được lựa chọn ngay.

**bằng hữu: bạn tốt.*

Tôn tỷ nhìn thấy Nam Ngôn liền đầy bụng tức giận.

Cô biết Nam Ngôn tham gia tổ quay phim là vì để theo đuổi đàn ông, việc này cô không quan tâm. Nhưng Nam Ngôn lại dám trêu đùa cô, làm cho cô rất mất hứng.

Nam Ngôn bị ngăn cản nửa đường, cô không tiếng động thờ dài một tiếng

Thanh âm của Tôn tỷ rất lớn, rất nhiều người đều nghe thấy được. Các nhân viên công tác của tổ quay phim đang chuẩn bị kết thúc công việc, bận rộn thu dọn phim trường, sau khi nhìn thấy Nam Ngôn xuất hiện, ai nấy cũng đều nhin không được mà quay đầu lại nhìn người đàn ông đang cảm kích bản đứng dưới gốc cây.

Nam chính của bộ phim truyền hình này, ngôi sao mới nổi Tô Tà.

Tô Tà năm nay hai mươi hai tuổi, tuổi còn trẻ, tinh thần phấn chấn bông bột, tràn đầy hơi thở thanh xuân. Bộ dạng thanh tú, phù hợp với gu thẩm mỹ hiện nay, làn da trắng nõn, mái tóc ngắn hơi xoắn có màu nâu hạt dẻ, môi hồng răng trắng.

Người đàn ông vốn đang tươi cười trò chuyện cùng với cô gái bên cạnh, sau khi nhìn thấy Nam Ngôn thì liền thu hồi nụ cười, nhú mày, tràn đầy khó chịu quay mặt đi.

Tô Tà bị Nam Ngôn theo đuổi đến mức sợ hãi, vừa nhìn thấy Nam Ngôn liền đau đầu. Hôm nay, khi quay phim, thời điểm biết được nhân vật nhỏ kia là Nam Ngôn, hắn còn đặc biệt mâu thuẫn, chỉ sợ Nam Ngôn lợi dụng cơ hội mà động tay động chân với hắn, cuối cùng người bị chê cười lại là hắn.

Vào lúc quay phim Nam Ngôn không có xuất hiện, Tô Tà thờ dài nhẹ nhõm một hơi thật to, người cùng hắn đối diễn* đối thành chị em tốt của Tần Di Nhiên là Hiếu Đào, Tô Tà thậm chí còn vui vẻ hơn.

**đối diễn là diễn trực tiếp với nhau, có tiếp xúc với nhau, có lời thoại với nhau.*

Hắn đang theo đuổi Tần Di Nhiên, vì vậy, bạn tốt của Tần Di Nhiên cũng là đối tượng để hắn lấy lòng. Một nhân vật nhỏ mà thôi, Tô Tà đều cố gắng nhưnòng* Hiếu Đào, đối lấy niềm vui của Tần Di Nhiên.

**thường thì diễn xuất quá xuất sắc sẽ chèn ép bạn diễn, làm cho bạn diễn cảm thấy áp lực, bạn diễn sẽ bị chi phối. Nhưng ở đây là để Hiếu Đào cảm thấy thoải mái khi diễn, dễ dàng thể hiện kỹ năng diễn xuất của bản thân hơn.*

Hết thấy đều diễn ra rất tốt đẹp thì ngay lúc này, Nam Ngôn lại xuất hiện.

Cô dựa vào cái gì mà còn dám xuất hiện ở đây?

Tô Tà không quá vui vẻ, nhưng sự giáo dưỡn của hắn khiến cho hắn không có cách nào làm mặt lạnh đối với một cô gái, chỉ có thể quay mặt đi, sẽ không nhìn thấy, tự lừa mình dối người rằng Nam Ngôn không có ở đây.

Tô Tà được giáo dục tốt, nhưng điều đó không có nghĩa là ba cô gái ở bên cạnh hắn cũng như vậy. Tần Di Nhiên nhìn thấy Nam Ngôn, ánh mắt chột loé, trên gương mặt hiện lên một nụ cười yếu ớt không rõ. Bên cạnh là hai người bạn tốt của cô ta, trong đó có một người là người thay thế cho vai diễn của Nam Ngôn - Hiếu Đào. Hiếu Đào căn bản không thể nào che giấu ác ý của bản thân, lớn tiếng đùa cợt: "Có một số người, mắt thật sự rất cao, chướng mắt với bạn diễn thì chướng mắt đi, nhất quyết muốn đoạt lấy vai diễn nhưng lại không đến, làm chậm trễ đến tiến độ của đoàn làm phim. Nam tiểu thư thật đúng là không biết tôn trọng người của đoàn làm phim đây!"

Hiếu Đào nói xong, Tần Di Nhiên mím môi cười túm lấy tay áo của cô: "Đừng nói nữa!"

"Có cái gì mà không thể nói?" Hiếu Đào cười lạnh, "Nam tiểu thư, nơi này là phim trường, chứ không phải là nhà của cô. Mời cô đến từ nơi nào thì quay về nơi đó đi, đừng mang thêm phiền toái cho người khác!"

Phim trường lớn như vậy, có không ít nhân viên công tác dần chuyển hướng nhìn sang Nam Ngôn.

Chỉ là một nhân vật nhỏ nhưng suốt nửa đã làm trẻ nãi thời gian của tổ quay phim, mỗi giây mỗi phút đều là tiền bạc, không ít người nổi giận khi nhìn thấy Nam Ngôn. Còn không phải sao? Theo đuổi người ta đến tận tổ làm phim, vậy mà không đặt người của đoàn phim vào mắt, nói không đến liền không đến, đúng là quá đáng!

Trên đầu có không ít ánh mắt chán ghét phóng đến, Nam Ngôn lạnh lùng nở nụ cười: "Tôn tỷ.."

Cô không muốn bị cuốn vào bên trong cốt truyện nguyên bản. Cô chỉ định thẳng thắn nói lời xin lỗi, sau đó sẽ bỏ chạy lấy người. Thế nhưng, khi ánh mắt của cô đảo qua hai cô gái đứng bên cạnh Tần Di Nhiên, rõ ràng trên khuôn mặt của các cô ấy là vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, cười chế giễu nhìn cô. Nam Ngôn liền thay đổi chủ ý.

Không phải là muốn chọc giận cô, sau đó nhìn cô nháo loạn ở phim trường sao?

Thật ngại quá, cô bây giờ liền nháo loạn cho các cô ấy xem.

Nam Ngôn nâng cằm, vẻ mặt nghiền ngẫm: "Có một số người chính là rất am hiểu vừa ăn cướp vừa la làng, kỹ thuật trả đũa thế nhưng lại luyện đến lô hỏa thuần thanh*."

**lô hỏa thuần thanh (炉火纯青): lửa trong lò đã chuyển thành một màu xanh thuần nhất; nguyên để chỉ màu lửa vào thời khắc đạo sỹ luyện đan thành công, sau dùng để hình dung kỹ nghệ, học vấn, tu dưỡng đã đạt đến cảnh giới tinh túy hoàn mỹ, hoặc làm việc đã đạt đến địa giới thuần thực. Ý chỉ Hiếu Đào rất thuần thực trong việc trả đũa người khác.*

Mắt thấy Hiếu Đào khuôn mặt biến sắc, cảnh giác nhìn cô chăm chăm, Nam Ngôn từng lời nói chậm rãi: "Vốn dĩ con người của tôi rất hoà khí, không tính toán truy cứu, giữ lại một chút mặt mũi cho cô gái nhỏ này đây. Thế nhưng mà lại có những người vô liêm sỉ đến trình độ phải làm cho người khác lú lờ, đã chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ, ngay cả bản thân cũng không cần mặt mũi, vậy thì tôi trả lại mặt mũi cho cô để làm gì? Cô đã nói tôi không đem người của đoàn làm phim để vào mắt, không bằng cô trước giải thích cho tôi nghe một chút, tại sao cô lại khoá cửa nhốt tôi ở bên trong phòng thay quần áo, sau đó lại đến thay thế vai diễn của tôi vậy - Chu Hiếu Đào tiểu thư?"

Tác giả có chuyện muốn nói:

Nam Ngôn: Người không phạm tôi, tôi không phạm người. Nếu như người nào đó động đến tôi, xin lỗi, tát vào mặt!

Ngày đầu tiên của năm mới, viết một chương mở màn.

Ôi chào, nếu có chỗ nào viết không tốt, mong mọi người thông cảm nhiều hơn QAQ, tôi sẽ nghiêm túc để viết tốt hơn ~

Nếu bạn thích, vui lòng bấm chọn mục lục, vào chuyên mục của tác giả ở góc trên cùng bên phải, sau đó nhập tuổi của bạn vào nha* (thật ra chỗ này bạn Duyên không biết tác giả muốn nói gì huhu).

Weibo: @Tuế Tuế Thiên Thiên

Ngày đầu năm mới, khai văn mong muốn những điều tốt lành, ba chương đầu tiên sẽ phát bao lì xì đỏ nha, muốn gấp độc giả thân yêu ở khu vực bình luận quá đi ~

Editor có lời muốn nói:

Xin chào mọi người, chương đầu tiên đã edit xong rồi đây, vì là lần đầu edit nên sẽ có sai sót. Mong mọi người góp ý cho mình để mình ngày càng hoàn thiện hơn nha ~

Chỗ "Tôn tỷ", thật ra ban đầu mình để là "chị Tôn" nhưng đọc không hay nên đã sửa lại. Mình edit không hoàn toàn là thuần Việt, cũng không lạm Hán Việt mà là dung hoà cả hai.

Chỗ nào đọc bị lỗi chính tả hoặc không hiểu thì mọi người bình luận cho mình biết với nha. Mình sẽ fix ngay.

Sau khi đọc chương đầu tiên, hãy để lại nhận xét dưới bình luận cho mình nha. Yêu mọi người!!

[3982 words | Đã beta]

4/6/2019

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Ngày, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Trong phim trường hiện tại đang là khoảng thời gian chuẩn bị cho buổi quay phim, thế nhưng mọi người đều đang lặng lẽ chú ý đến nơi này của Nam Ngôn.

Khi cô vừa dứt lời, không ít người đều tỏ ra kinh ngạc.

Thì ra lí do mà cô đến trễ, là vì bị nhốt trong phòng thay quần áo?

Cái này chỉ có nhân viên phục vụ là rõ ràng nhất, mặc dù phòng thay quần áo tạm thời được thuê để sử dụng, thế nhưng lại ở vị trí hẻo lánh, không quá thuận tiện, vì thế nên mọi người thường mang những vật dụng cá nhân theo bên mình. Còn phòng thay quần áo kia, có khi trong vài giờ liền không có ai xuất hiện là chuyện bình thường.

Khuôn mặt Chu Hiểu Đào tức thì đỏ lên - "Nói hươu nói vượn! Chính cô đến muộn vậy mà còn kiểm cớ, cô dựa vào cái gì lại lôi tôi vào theo?"

Cô ta lập tức vùng tay lớn tiếng phản bác: "Nam Ngôn! Tôi thật sự không nghĩ tới, nhân phẩm của cô thế nhưng lại tệ hại đến trình độ này! Muốn tìm người che đậy cho bản thân thì liền nhắm ngay đến tôi? Cô không phải khi dễ tôi là vì bạn tốt của tôi đó chứ? Thế nào? Theo đuổi Tô Tà không được thì liền trút giận lên tôi sao?"

Lời nói của Chu Hiểu Đào làm cho nhiều người có mặt ở phim trường không khỏi nhớ lại, Nam Ngôn theo đuổi Tô Tà, Tô Tà lại theo đuổi Tần Di Nhiên, về điểm này, giữa Nam Ngôn và Tần Di Nhiên đã tồn tại mâu thuẫn không thể giải quyết được.

Biểu cảm của Tô Tà ngay lập tức biến đổi.

Hắn không nghĩ tới, Chu Hiểu Đào sẽ đem loại sự tình này để đi công kích một cô bé. Nam Ngôn theo đuổi hắn, quả thật làm cho hắn cảm thấy cực kì xấu hổ. Thế nhưng, ở trước mặt mọi người mà lại vạch trần tình cảm chôn giấu trong lòng của một cô gái, việc làm này làm cho hắn cảm thấy thương hại đối với cô gái kia.

Nam Ngôn nói, cô bị nhốt, không nói đến sự việc này là thật hay giả, chỉ là bị đối đãi như thế này, không biết liệu cô có khó chịu hay không.

Tô Tà có chút lo lắng nhìn về phía Nam Ngôn.

Nam Ngôn vẫn chưa chú ý đến Tô Tà đang ở đằng xa nhìn cô, cô vừa nghe xong lời nói của Chu Hiểu Đào thì liền ung dung đáp trả: "Ai bắt nạt ai còn chưa biết được. Cô có phải là không biết rõ lắm, cái kia, ở trong phòng thay quần áo có máy theo dõi?"

"Máy theo dõi ở đâu?" - Chu Hiểu Đào lập tức biến sắc, ngay sau đó lại bình tĩnh nói: "Cho dù có máy theo dõi thì sao? Tôi không làm thì việc gì phải sợ!"

Chu Hiểu Đào ngoài miệng thì hung hăng kêu to, nhưng trong lòng rõ ràng lại có chút hốt hoảng. Cô ta mơ hồ, đưa cho bạn tốt đứng bên cạnh một ánh mắt.

"Quên đi, cũng không phải là chuyện gì lớn, Nam Ngôn chị không muốn đến thì không đến là được. Dù sao Hiểu Đào cũng đã giúp chị, nhân vật này cũng đâu có xảy ra sai sót gì, chị nên cảm ơn cậu ấy mới phải." Tần Di Nhiên đứng ra, từ tốn nói.

Cô ta mang một khuôn mặt ôn hoà, rõ ràng so với Nam Ngôn thì nhỏ hơn 3 tuổi, thế nhưng ánh mắt khi nhìn Nam Ngôn lại giống như đang nhìn một đứa bé không hiểu chuyện.

"Mọi người đều không phải là người ích kỉ, sẽ không so đo việc này, chị cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, dù sao cũng chẳng có gì cả, phải không nào?"

Nam Ngôn cười tủm tỉm nhìn Tần Di Nhiên.

Cô gái trước mắt bất quá chỉ mới hai mươi tuổi, thậm chí còn chưa tốt nghiệp ra trường, ngũ quan đẹp để lại thanh thuần, mái tóc được cột đuôi ngựa, tràn đầy hơi thở của thiếu nữ.

Ôn nhu, hào phóng, lại thiện lương.

Đây là Tần Di Nhiên được miêu tả trong nguyên tác.

Ở mặt ngoài, cô nữ chính này quả thật đã thể hiện được đồng thời ba từ này. Thế nhưng, còn có một số từ ở bên trong mà không ai biết đến.

Tiêu chuẩn kép*, ích kỉ, lại dối trá.

**Tiêu chuẩn kép có thể hiểu là cùng một sự vật, hiện tượng, cùng bản chất nhưng lại có nhận định đánh giá theo nhiều hướng khác nhau, tùy theo cái nào có lợi cho mình, phù hợp với mục đích của mình. Đa số dùng để bao biện hoặc hợp lý hóa cho hành vi của mình, áp đặt lên phía còn lại.*

Người tốt đều do Tần Di Nhiên làm, còn đóng vai người xấu, thì là những người ở bên cạnh cô ta.

Trên đời này làm gì lại có nhiều người xấu như vậy cố tình vây quanh một người tốt cơ chứ?

Nam Ngôn chẳng muốn liếc mắt nhìn Tần Di Nhiên nhiều thêm một cái nào.

Dối trá làm cô buồn nôn.

Nam Ngôn bị nhốt trong phòng thay quần áo, Tần Di Nhiên chắc chắn có liên quan. Không chỉ đơn giản là liên quan đến việc này, cô ta thậm chí là đồng lõa.

Thế nhưng hiện tại cô ta lại đứng ra, một mặt thì thể hiện sự hào phóng của bản thân, mặt khác, thì không dấu vết chỉ ra Nam Ngôn đang vu hãm người khác.

"Tôn tỷ" Nam Ngôn căn bản không thêm quan tâm đến Tần Di Nhiên, mà là hỏi người quản lí Tôn tỷ, "Ngày hôm qua khi đến đây, em đã bị mất một chiếc khuyên tai. Em không thể vu khống ai đó mà không có bằng chứng. Vì vậy, hôm nay, em đã mang theo một chiếc máy theo dõi đặt tại gian trang điểm ở trong phòng thay quần áo. Tôn tỷ, nếu chị không tin, chị có thể mời một vài nhân viên đến đó để kiểm tra. Miễn cho đến khi em lấy ra video clip thì lại có người bảo rằng em nói bậy."

Dừng một chút, Nam Ngôn lại ý vị thâm trường nhìn Chu Hiểu Đào: "Nếu không có chứng cứ, cô cho là vì sao tôi lại biết là cô đã làm chứ?"

Chu Hiểu Đào triệt để hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt, ấp úng không thốt nên lời.

Ai cũng không ngờ tới, Nam Ngôn cư nhiên lại trang bị máy theo dõi.

Chu Hiểu Đào hối hận muốn chết! Cô ta nghe Tần Di Nhiên oán giận, gần đây, Tô Tà vì trốn tránh Nam Ngôn nên không có đi cùng cô ấy. Vì để xả giận giúp bạn tốt, hơn nữa, Tần Di Nhiên còn mua cho cô ta một chiếc túi xách, nên cô ta muốn cảnh cáo Nam Ngôn một chút. Nhân lúc Nam Ngôn đang ngủ ở bên trong không chú ý đến, cô ta đã khoá trái cửa từ bên ngoài.

Không ngờ lại có máy theo dõi! Chuyện gì Nam Ngôn cũng đều biết!

Chu Hiểu Đào không nói được câu nào.

Biến cố này làm cho không ít người kinh ngạc.

"Cô ấy ngày hôm qua đích xác* đã đánh mất một chiếc khuyên tai, chỉ sợ việc trang bị máy theo dõi là sự thật.."

**đích xác: đích thực, chính xác.*

"Cô ấy đặt máy theo dõi ở trong phòng thay quần áo có vẻ không thích hợp cho lắm, nơi đó...."

"Không nghe cô ấy nói sao, màn ngăn cách gian trang điểm ở chỗ kia, chỗ đấy người đến người đi liên tục, không có việc gì đâu."

"Chắc chắn, xem ra là Chu Hiểu Đào làm rồi...."

Nhân viên công tác trong đoàn làm phim đã lẫn lộn trong giới giải trí bao nhiêu lâu rồi, yêu ma quỷ quái, có cái gì mà bọn họ chưa từng chứng kiến qua. Đây chỉ là một màn hãm hại nho nhỏ, bọn họ đã nhìn quen lắm rồi, chỉ đứng cười cười thảo luận, chẳng có một chút gì gọi là ngoài ý muốn cả.

Nam Ngôn không làm cho người ta yêu thích, vậy Chu Hiểu Đào cũng chưa chắc đã làm cho người khác yêu thích.

Đặc biệt, đây còn là một người phụ nữ tâm cơ, khoá trái cửa nhốt người khác để tranh thủ cơ hội cho bản thân mình.

"Sự tình thật đúng là như vậy?" Tôn tỷ cau mày, "Nam Ngôn, cô bị nhốt, mà lại không biết gọi điện thoại tìm tôi sao?"

Nam Ngôn đảo mắt, không nhìn đến gương mặt tái nhợt của Chu Hiểu Đào, cười híp mắt nói với Tôn tỷ: "Điều này cũng là một trong những bằng chứng. Tôn tỷ, số di động của em đã bị chị kéo vào danh sách đen."

Tôn tỷ sửng sốt, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, ánh mắt chuyển hướng sang Chu Hiểu Đào. Cô không có kéo Nam Ngôn vào danh sách đen. Như vậy, người duy nhất có thể kéo số di động của Nam Ngôn cho vào danh sách đen, chỉ có thể là người tiếp xúc gần với cô mới có cơ hội đó.

Buổi sáng hôm nay, khi Chu Hiểu Đào cùng với Đỗ Đình đến tìm Tần Di Nhiên, Chu Hiểu Đào đã vội cầm một hộp hoa quả đến để mời cô ăn, sau đó thì an vị ngồi ở bên cạnh cô. Lúc đó, cô có rời đi một lát, khi quay trở về liền nhìn thấy Chu Hiểu Đào giống như đang nhìn chăm chăm vào chỗ ngồi mà cô đặt điện thoại trên đó.

Tôn tỷ cũng không phải là người mù, chứng cứ bày ra trước mắt, cô còn không biết đã xảy ra chuyện gì hay sao.

Cô cười lạnh: "Có một số người, trước màn ảnh thì diễn xuất chẳng ra gì, ấy vậy mà trong cuộc sống, kĩ thuật diễn thế nhưng lại diễn đến lô hoả thuần thanh. Tuổi tuy còn nhỏ nhưng tâm tư cũng không đơn giản, trường Đại học Điện ảnh chính là dạy cô như vậy sao?"

Một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, đã lăn lộn biết bao nhiêu năm, thái độ của cô thay đổi rõ ràng, sự khinh bỉ trên khuôn mặt của Tôn tử làm cho mọi người đối với ý tứ đằng sau câu nói của Nam Ngôn đều nhất nhất hiểu rõ.

Không ngờ cô ta không những nhốt người ta, mà còn kéo cả số di động của người ta vào danh sách đen. Người bên trong muốn đi ra cũng không được, người bên ngoài muốn đi vào cũng không xong, còn không phải là không để cho ai giúp đỡ được Nam Ngôn sao?

Mọi người nhìn quần áo cùng với cách trang điểm của Chu Hiểu Đào, cũng không khác lắm so với Nam Ngôn mọi khi, trong lòng liền hiểu rõ.

Có thật là trút giận thay cho bạn tốt? Hay là vì một vai diễn được lộ diện trên màn ảnh, và cả cơ hội được đối diện trực tiếp với Tô Tà?

Trong lúc nhất thời, những nhân viên công tác đứng gần Chu Hiểu Đào đều tránh xa cô ta một chút.

Ngay cả bạn tốt của Chu Hiểu Đào là Đỗ Đình cũng túm lấy Tần Di Nhiên cùng nhau dịch chuyển đến gần chỗ đứng của Tô Tà.

Tần Di Nhiên cắn môi dưới, sắc mặt biến hoá liên tục. Cô gái chói mắt đang đứng trước mặt cô lúc này, cùng với cô gái ngu xuẩn hay vội vàng xao động của ngày hôm qua, quả thật không hề giống nhau.

Làm thế nào mà cô ta (Nam Ngôn) lại có thể phòng bị trước mọi thứ như thế?

Không đúng, cô ta không thể nào mà phòng bị trước được, bởi vì nếu đã có chuẩn bị từ trước, thì cô ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội được đối diện trực tiếp với Tô Tà như vậy. Xem ra, mọi thứ đều giống như lời cô ta đã nói, hết thảy đều chỉ là trùng hợp mà thôi.

Tần Di Nhiên không khỏi cảm thấy may mắn vì bản thân đã không ra mặt, cô chỉ mới đứng ra nói hai câu mà thôi, cũng không có quan hệ gì với việc này.

Chỉ là.....

Tần Di Nhiên khép hờ đôi mắt.

Vừa rồi khi đáp trả cô, Nam Ngôn thế nhưng lại hờ hững không nhìn thẳng vào cô, khiến cho cô cảm thấy bản thân giống như thấp hơn cô ta một cái đầu*, Tần Di Nhiên âm thầm che giấu sự xấu hổ của mình.

**Nam Ngôn khinh thường không thèm nhìn mặt Tần Di Nhiên làm cho Tần Di Nhiên cảm thấy bản thân hèn hạ hơn Nam Ngôn.*

Tần Di Nhiên vô tình đảo mắt qua Tô Tà, chợt nhìn thấy Tô Tà đang cau mày, có vẻ không thoải mái cho lắm, hần đang nhìn chằm chằm vào phương hướng của Nam Ngôn.

Trong quá khứ, đối với sự tồn tại của Nam Ngôn và bất kì thứ gì liên quan đến Nam Ngôn, hần đều tránh không kịp.

Tần Di Nhiên trong lòng chợt có chút hốt hoảng.

Sự tồn tại của cái người tên Nam Ngôn này, quả nhiên rất đáng ghét.

Vị đạo diễn yên lặng nghe xong toàn bộ quá trình của sự việc, vẻ mặt tràn đầy sự không vui.

"Cô kia, cô làm sai, còn không mau chóng đi xin lỗi đi, đừng có làm chậm trễ thời gian của mọi người!"

Đạo diễn tức giận rồi, phòng tuyến tâm lý cuối cùng của Chu Hiểu Đào cũng hoàn toàn sụp đổ. Nam Ngôn có máy theo dõi, chỉ cần nhìn xem liền biết cô là người đã khoá trái cửa, còn Tôn tử thì phát hiện điện thoại có người động tay động chân, tất nhiên người đầu tiên bị hiềm nghi là người ở gần cô ấy nhất. Bằng chứng đều ở trong tay của người ta, cho dù cô có chống chế thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Chu Hiểu Đào che mặt khóc lớn: "Thực xin lỗi, tôi không phải là cố ý, chỉ là không cẩn thận khoá trái cửa mà thôi...."

Chu Hiểu Đào vừa khóc vừa nói lời xin lỗi. Nam Ngôn thấy vậy chỉ cảm thấy buồn cười, cô lắc lắc ngón tay: "Không cẩn thận khoá trái cửa, sau đó lại không cẩn thận lấy điện thoại của Tôn tử để kéo số di động của tôi vào danh sách đen? Sự không cẩn thận của cô thật sự rất là dụng tâm đó."

Trong phim trường, có một vài nhân viên không nhìn được mà bật cười.

Còn không phải là rất dụng tâm không cẩn thận sao?

Chu Hiểu Đào nghẹn lời, tiếng khóc nức nở tạm dừng một chút.

"Phiền toái cô nhanh một chút, mọi người đều đang chờ đấy!" Nam Ngôn lịch sự mỉm cười.

Chu Hiểu Đào quay đầu lại nhìn Tần Di Nhiên, Tần Di Nhiên vội né tránh tầm mắt của cô ấy, sau đó giống như vừa mới suy nghĩ điều gì, cô quay lại cho cô ấy một khẩu hình miệng.

".....Thực xin lỗi." Chu Hiểu Đào nén giận, nhận hết mọi tội lỗi về mình, "Tôi không thích cô lắm, vì vậy muốn giáo huấn cô một chút, đầu tiên là khoá trái cửa để nhốt cô, sau đó thì lấy điện thoại của Tôn tử kéo số di động của cô vào danh sách đen. Tôi chỉ làm những việc này, cũng không làm ra những việc

quá đáng nào khác. Mong cô không cần đề ý đến..."

Sau khi nghe xong lời xin lỗi của Hiểu Đào, Nam Ngôn gật đầu hiểu rõ: "Lời xin lỗi của cô, tôi nhận, nhưng tôi sẽ không tha thứ cho cô. Con người của tôi cũng chẳng có gì đặc biệt, không phải các cô đều nói rằng tôi rất ích kỉ sao? Vậy thì tôi cũng phải ích kỉ một chút, loại chuyện này đối với tôi quả thật rất quá quắt, vì thế nên tôi —— rất đề ý!"

"Cô!" - Chu Hiểu Đào tức giận đến mức muốn khóc cũng khóc không được.

Nam Ngôn từ khi nào lại trở nên khó đối phó như vậy?

"Được rồi! Chuyện này có gì to tát đâu chứ?"

Đạo diễn cau mày, chỉ tay vào Chu Hiểu Đào: "Cô đó, lát nữa không cần đến nữa. Nhân vật này không nên để cho cô diễn, cô cũng đừng nhớ thương nó làm gì, nên làm gì thì đi làm đi."

Chu Hiểu Đào hốt hoảng: "Đạo diễn, tôi cũng đã diễn được....."

"Chỉ là hai phân đoạn nhỏ, chẳng lẽ không có ai quay được sao?" Đạo diễn lạnh mặt*, "Tôi thà rằng quay lại thêm nhiều lần, cũng không cần loại người xảo trá, không an phận như cô."

**lạnh mặt: vẻ mặt lạnh đi; lạnh lùng.*

Những lời này nghe có chút nặng nề, Chu Hiểu Đào lung lay như sắp đổ, mặt cắt không còn một giọt máu*.

** gương mặt tái nhợt, trắng bệch.*

Cô bị đạo diễn phê bình bằng những lời lẽ nghiêm khắc như vậy, còn bị gắn mác là một con người không an phận. Cô bây giờ không còn mặt mũi nào mà đứng chờ ở tổ quay phim này nữa.

Chu Hiểu Đào xấu hổ đến mức đỏ cả mặt, không thể đè nén sự giận dữ của mình, vừa khóc vừa bỏ chạy khỏi đây.

Đỗ Đình chạy theo được hai bước rồi dừng lại, lo lắng quay lại đứng bên cạnh Tần Di Nhiên.

"Không có chuyện gì, cậu ấy làm sai, hẳn là trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì." Tần Di Nhiên ôn hoà, nhỏ nhẹ nói: "Đề sau khi quay phim xong, chúng ta sẽ cùng nhau đi tìm cậu ấy, trò chuyện với cậu ấy là tốt thôi."

Tô Tà nhìn Tần Di Nhiên, rồi lại nhìn không được nhìn sang Nam Ngôn.

Nam Ngôn đang vén sợi tóc loà xoà trước trán.

Đứng trong gió lạnh như thế này đúng là chịu tội, mọi chuyện đều đã giải quyết xong, hẳn là không còn chuyện gì khác nữa.

"Tôn tỷ.." Nam Ngôn quyết định chào hỏi một tiếng rồi đi trước.

Tôn tỷ do dự hồi lâu rồi mới mở lời: "Nam Ngôn, cô huỷ máy theo dõi đi, máy theo dõi thuộc sở hữu cá nhân đặt ở đây không thích hợp."

Nam Ngôn bày ra vẻ mặt vô tội, chớp chớp mắt: "Không cần tiêu huỷ đâu ạ, vì em đâu có cái máy theo dõi nào."

Tôn tỷ: "....."

Được, kĩ thuật diễn xuất tốt bậc này, ở nơi này vẫn chưa có ai đâu.

"Tôn tỷ, thật ngại quá, em đi trước nhé!"

Nam Ngôn khách khí vẫy vẫy tay, từ xa cô đã nhìn thấy một chiếc xe màu đen đang chậm chậm hướng nơi này chạy đến.

Giờ phút này, có xe xuất hiện ở đây chắc là chiếc xe mà cô đã đặt ở trên mạng.

Nam Ngôn vuốt vuốt tóc, nâng tay gọi chiếc xe lại.

Sau khi chiếc xe nhìn thấy Nam Ngôn, quả nhiên đã dừng lại. Hẳn là chiếc xe mà cô đã gọi không sai.

Tuy nhiên, có một điều kì lạ là chiếc xe kia chỉ dừng lại một chút, sau khi yên tĩnh được vài giây thì thông thả khởi động, chậm rãi đậu ở ven đường nơi Nam Ngôn đang đứng.

Nhìn chiếc xe, Nam Ngôn càng cảm thấy kì quái nhưng vẫn thấy chết không sờn. Bây giờ cô không suy nghĩ được nhiều như vậy, cô chỉ muốn mau chóng về nhà thôi.

Cô mở cửa sau của xe ra, báo địa chỉ cần đến: "Tiểu khu Tử Kinh Lộ*, cảm ơn."

**紫荆路通园小区 (ai đó dịch giùm mình chỗ này với ạ TT, bản convert thì để là "tử kinh lộ thông viên tiểu khu" mà mình cảm thấy chữ "thông viên" giống như là tiểu khu có cả sân vườn ấy).*

Nam Ngôn nhắc chân bước lên xe, chột cả người cứng đờ.

Phía sau xe đã có người ngồi rồi.

Một người đàn ông mặc tây trang đang ngồi ở phía sau, cách Nam Ngôn chưa đến một thước*, ánh mắt của anh rất thâm thúy, đang lẳng lẳng chăm chú nhìn Nam Ngôn. Đây là một người đàn ông rất đẹp trai, khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi.

**một thước = 0,4m (thời xưa) = 1m (hiện nay).*

Nam Ngôn chớp mắt, yên lặng dời tầm mắt sang chỗ khác.

Người đàn ông xinh đẹp quá đáng cùng cô bốn mắt nhìn nhau, vốn dĩ đối với một người con gái bình thường sẽ cảm thấy trái tim đập loạn, vì anh mà rung động. Thế nhưng, trái tim yếu ớt của Nam Ngôn tưởng chừng như đã ngừng đập.

".....Ngại quá, hình như tôi đã lên nhầm xe rồi." Nam Ngôn dứt khoát bước xuống xe.

Cặp mắt xéch hẹp dài kia nhẹ nhàng nháy một cái, lông mi thon dài rũ xuống che phủ đi đôi mắt. Thanh âm trầm thấp của người đàn ông vang lên bên trong khoang xe: "Em nếu là lên nhầm xe....."

Giọng nói trầm ấm của người đàn ông êm ái như tiếng đàn cello, giống như là tiếng gọi của tình nhân ní non ở bên tai trong đêm khuya vắng lặng, vừa làm cho người ta say mê, lại khiến cho người ta cảm thấy rùng mình.

Nam Ngôn nhin không được, động tác dần dần trở nên chậm chạp.

Phúc lợi của thanh khổng* a!

**thanh khổng: chỉ những người cuồng âm thanh, giọng nói. Tương tự như nhan khổng (cuồng nhan sắc), thủ khổng (cuồng tay), thê khổng (cuồng vợ),.....*

Người đàn ông nghiêng mặt nhìn Tô Tà đang đứng bên trong phim trường, sau đó ánh mắt lạnh như băng rơi xuống trên người Nam Ngôn: "Vậy em muốn lên xe của ai đây, hửm?"

Nam Ngôn từ từ quay mặt sang, chống lại tầm mắt trào phúng của người đàn ông.

Nửa ngày sau, Nam Ngôn mới trưng ra một nụ cười yếu ớt, cứng nhắc chào hỏi: "Thật trùng hợp nha, ông xã....."

Tác giả có chuyện muốn nói:

Nam Ngôn: Mặt trời!!

Chương thứ hai vẫn có bao lì xì nha, hy vọng mọi người sẽ thích ~

Editor có chuyện muốn nói:

Về vấn đề đại từ nhân xưng, ở đây có chỗ rắc rối đó là "cô", "cô ấy" và "cô ta". Mình không mặc định mỗi từ phải chỉ rõ ai cụ thể cả, mà là đặt trong ngữ cảnh.

Ví dụ 1: Khi trong một phân đoạn có 2 nhân vật như Chu Hiểu Đào và Nam Ngôn, và Nam Ngôn sẽ giữ vai trò chính trong phân đoạn đó (nghĩa là có suy nghĩ của Nam Ngôn, thiên về Nam Ngôn hơn), trong khi đó Chu Hiểu Đào là nhân vật phản diện thì mình sẽ xưng Nam Ngôn là "cô", còn Chu Hiểu Đào là "cô ta".

Ví dụ 2: Trong phân đoạn có nhắc đến Nam Ngôn nhưng Tần Di Nhiên mới là nhân vật chính, mọi suy nghĩ đều thuộc về Tần Di Nhiên. Thì mình sẽ xưng Tần Di Nhiên là "cô", còn nữa, vì Tần Di Nhiên ghét Nam Ngôn nên mình sẽ đặt Nam Ngôn là "cô ta".

Trong quá trình edit, mình cảm thấy hơi bị rối nhưng khi beta thì đọc lại cảm thấy cũng ổn, không quá phức tạp. Chỉ cần đọc lướt là được rồi đúng không nè ~

Mình không thích chen ngang khi đang edit, ngoại trừ những chỗ chú thích mình thêm vài câu liên quan vào thôi. Nên khi các bạn đọc truyện, nhớ đọc cả lời mình tâm sự ở cuối truyện luôn nha ~

Còn nữa, với những từ mình đã chú thích ở trước đó rồi hoặc ở những chương trước (những chương gần với chương mới nhất) thì mình sẽ không chú thích lại nữa, mong mọi người hiểu ạ <3 Nhưng nếu thật lâu sau, thật nhiều chương sau mới gặp lại từ đó thì mình chắc chắn sẽ chú thích ạ <3

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ nha ~

[3853 words | Đã beta]

16/6/2019

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Đây là người chồng đã cùng Nam Ngôn kết hôn được năm năm, Thẩm Quân Cố.

Nữ phụ Nam Ngôn cũng được xem như là một nửa cô nhi, cô được ông nội nuôi dưỡng ở bên mình. Sau khi ông nội cô mất, cô đã được ông phó thác cho Thẩm gia - người đã nhận ân tình của ông. Ông hy vọng con trai trưởng của Thẩm gia là Thẩm Quân Cố có thể lấy Nam Ngôn làm vợ, đảm bảo cho nửa đời sau của cô có chỗ dựa vào.

Từ nhỏ đến lớn, Thẩm Quân Cố là người đàn ông đầu tiên làm cho Nam Ngôn cảm thấy rung động, cô luôn muốn trở thành Thẩm phu nhân. Vì thế nên cô đã cầu xin ông nội của mình, giúp cô cưới được Thẩm Quân Cố. Không chỉ vì thân phận giàu sang, mà còn là vì cho cô một đời vô ưu, vô lo*.

**vô tư, không lo lắng điều gì.*

Thẩm Quân Cố không vui vẻ như Nam Ngôn, anh căn bản không nghĩ đến sẽ kết hôn cùng với một người mà mình không thương. Thế nhưng, cha Thẩm đã chịu ân tình của ông nội Nam, vì vậy bất luận như thế nào cũng phải thỏa mãn nguyện vọng trước lúc lâm chung của ông. Cuối cùng, Thẩm Quân Cố thỏa hiệp, nhưng anh lại đặt ra một điều kiện.

Anh cùng với cha của mình ước định, anh sẽ cưới Nam Ngôn, đổi lại cho anh là mười năm tự do, trước năm ba mươi hai tuổi, anh được phép làm những gì mà anh muốn làm.

Khi Nam Ngôn mười tám tuổi, cô thực sự đã bước vào cửa lớn của Thẩm gia, trở thành Thẩm phu nhân trong miệng của mọi người. Thế nhưng, tận đến lúc cô hai mươi tuổi, khi lĩnh được giấy chứng nhận kết hôn, cô mới được nhìn thấy Thẩm Quân Cố, đó là lần đầu tiên cô và anh gặp nhau kể từ khi hai người kết hôn.

Bây giờ, Thẩm Quân Cố đã hai mươi bảy tuổi, anh làm diễn viên đã được 5 năm, ba lần thu được danh hiệu Ảnh đế, là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ những diễn viên mới hiện nay.

Nam Ngôn cùng anh kết hôn cũng đã gần được 5 năm, thế nhưng số lần gặp mặt của hai người còn chưa tới 5 lần, cho dù có nhiệt tình bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng hoá thành hư không.

Nam Ngôn tìm đập loạn một chút.

Thẩm Quân Cố à....

Người thân mật nhất được pháp luật công nhận, lại là người xa lạ nhất.

Thẩm Quân Cố làm sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Nam Ngôn trong khoảng thời gian ngắn tiến thoái lưỡng nan*.

**tiến thoái lưỡng nan: khó xử, không biết phải quyết định như thế nào cho đúng, cho phù hợp.*

Nếu xuống xe, nghĩa là cô đang ở trước mặt người chồng trên danh nghĩa của mình, cùng với đối tượng bên ngoài của mình, ở cùng một chỗ?

Còn nếu không xuống xe, thì cô sẽ cùng với người chồng gần như xa lạ này, ngồi chung trên một chiếc xe?

Chỉ trong chớp mắt, Nam Ngôn quyết định bước lên xe, sau đó đóng cửa xe lại, thắt dây an toàn, đầu uốn éo tựa vào lưng ghế ở phía sau, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Thẩm Quân Cố: "....."

Người lái xe ngồi ở phía trước ánh mắt đăm đăm nhìn thẳng, không biết phải lái xe như thế nào.

Người vừa lên xe, chính là vị phu nhân có cũng như không tồn tại kia.....đúng không?

Bên trong khoang xe nhỏ hẹp, không khí xấu hổ trầm mặc lan tràn.

Nam Ngôn đôi mắt nhắm chặt, đem vấn đề nan giải này ném cho Thẩm Quân Cố. Còn cô thì rất tự tại, không thèm quan tâm.

Thẩm Quân Cố trầm mặc trong chốc lát, sau đó ra hiệu cho tài xế lái xe.

"Tiên sinh, về bên kia sao?" Người tài xế lắp bắp.

Năm năm trước, Thẩm Quân Cố đã ra ngoài ở riêng, anh sống trong căn biệt thự mà anh đã mua trước đó. Còn ngôi nhà mà Nam Ngôn đang sống, cùng với nơi mà Thẩm Quân Cố ở, là hai hướng khác nhau.

Cặp vợ chồng trên danh nghĩa này, cho tới bây giờ vẫn không có sống cùng nhau.

Thẩm Quân Cố vừa đến Đại học C để thỉnh giáo vị giáo sư chuyên ngành một ít vấn đề, hiện tại anh đang chuẩn bị trở về căn biệt thự của mình. Bây giờ trên xe lại có thêm một Nam Ngôn, điều này làm cho người tài xế phải hói đầu*.

**hói đầu: không biết phải làm sao, suy nghĩ nhiều quá nên rụng tóc =))))))*

Anh ta không dám làm chủ việc này đâu! Vạn nhất ông chủ không có ý tứ đó thì sao!

"....Đưa cô ấy trở về!" Sau khi trầm mặc thật lâu, Thẩm Quân Cố mới thấp giọng nói.

Nam Ngôn một đường "ngủ" rất là quen thuộc. Tròng mắt của cô không có chuyển động dù chỉ là một chút.

Người đàn ông ở bên cạnh luôn luôn giữ im lặng, cho dù không nói một lời nào, nhưng cảm giác tồn tại lại rất mạnh mẽ. Trên suốt đường đi, dây thần kinh của Nam Ngôn căng như dây đàn, không có lúc nào là buông lỏng.

Đến tận khi trở về căn nhà xa lạ của mình, Nam Ngôn mới chính thức thở phào nhẹ nhõm.

Nhịn quá khó khăn. Khí tràng của Thẩm Quân Cố quá mạnh mẽ, cũng không biết ai mới là người có thể kiên định, bình tĩnh ngồi ở bên cạnh anh.

Căn nhà nhỏ ba phòng này là khi Nam Ngôn mười tám tuổi kết hôn, được cha Thẩm lấy thân phận là trưởng bối tặng cho cô. Bởi vì căn biệt thự của Thẩm Quân Cố cấm không cho Nam Ngôn vào.

Nơi này là ngôi nhà mà Nam Ngôn đã sống suốt năm năm qua, khắp nơi đều là hơi thở của cô.

Nam Ngôn đem tất cả mọi thứ soạn ra ngoài, sau đó sắp xếp, thu dọn lại những thứ riêng tư cá nhân cho vào hai chiếc hộp, cô khoá chúng lại và mang cất vào thư phòng.

Trên bàn làm việc, Nam Ngôn lấy ra một cuốn sổ nhỏ, cẩn thận nâng bút viết xuống một tiêu đề.

«Những cách để thành công thoát ra khỏi cốt truyện»

Thứ nhất: Tránh xa nam chính.

Thứ hai: Tránh xa nữ chính.

Thứ ba:.....

Nam Ngôn nhớ tới không khí ngưng trọng đầy xấu hổ trên xe lúc vừa rồi, dứt khoát đặt bút viết.

Ly hôn sớm một chút.

*

Nam Ngôn sau khi sửa sang lại nhà cửa thì cô nhận ra, cuộc sống của nguyên chủ trôi qua rất dễ chịu.

Ông nội đã để lại cho cô không ít tài sản, còn có Thẩm gia đối đãi với vị phu nhân trên danh nghĩa là cô đây cũng không tệ, hàng tháng đều chu cấp cho cô tiền sinh hoạt, vào ngày lễ, ngày tết thì cũng có rất nhiều quà tặng lớn nhỏ được mang đến.

Nam Ngôn là một diễn viên chuyên nghiệp. Sau khi kết hôn xong, cô lại tiếp tục học tập, sau đó đi du ngoạn khắp nơi, hưởng thụ những gì mà thân phận Thẩm phu nhân đã mang tới cho cô.

Cô thiếu cái gì, cô muốn cái gì, từ nhỏ, Nam Ngôn đã thiếu thốn, cho dù cô có muốn, cũng chẳng bao giờ đạt được. Vì thế, chỉ có thể chìm đắm trong những thứ hư vinh, vàng son giả dối này mới có thể ban phát cho cô một chút niềm an ủi.

Chỉ như vậy, nếu không có quá nhiều yêu cầu, đối với một người bình thường mà nói, cuộc sống như thế này đã là rất thoải mái rồi. Nam Ngôn hưởng

thụ những thứ vật chất mà hôn nhân mang lại, thế nhưng, sự khao khát về tình yêu lại bị khuyết thiếu, dần dần rơi xuống về con số không.

Nam Ngôn thờ dài nhớ lại, nguyên chủ cũng là bởi vì từ trên người Tô Tà cảm nhận được sự ấm áp, vì vậy nên chẳng khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa, liều mạng đến gần Tô Tà.

Sau khi sửa sang lại thật tốt một phen, Nam Ngôn ngồi trên ghế sofa xem lại cuốn sổ tay cô vừa mới làm, trên nhãn dán tiêu đề của quyển sổ, là một hàng chữ rồng bay phượng múa do cô viết.

Nếu muốn sống một cuộc sống suôn sẻ không có trở ngại, cô phải làm tốt công việc diễn xuất của mình.

Trong nhà cho dù có nhiều tiền hay nhiều vật dụng hơn nữa, thì sau khi ly hôn, những thứ đó chưa chắc gì đã thuộc về cô.

Phải làm việc thật tốt!

Nguyên chủ có một tài khoản Weibo, Nam Ngôn lướt nhìn xem, trên đó toàn bộ đều là canh gà, túi xách, trang sức được chia sẻ lại. Cái này không hợp với phong cách của cô một tí nào, Nam Ngôn dứt khoát dùng điện thoại di động lập một tài khoản mới.

Nam gia có con cá.

Điều thứ nhất mà Weibo của Nam Ngôn phải có, hoạ phong thanh kỳ*.

**hoạ phong thanh kỳ: hiện được dùng nhiều trên internet, microblogging và các diễn đàn, có ý từ chỉ kỳ hoa, kỳ dị. Có ý gốc là thanh tú, mới mẻ độc đáo, có thể hình dung một người, hoặc một việc nào đó.*

Nam gia có con cá: Tôi chỉ muốn nói một điều thôi, nhân sinh* của tôi sẽ ngày càng thăng chức rất nhanh [mặt cười]*.

**nhân sinh: cuộc sống.*

**trong dấu ngoặc vuông là icon như facebook của chúng ta vậy đó. Ví dụ: [trái tim] là ♥□.*

Nam Ngôn sau khi đăng lên Weibo liền rời khỏi app, cô căn bản không biết rằng, Weibo này đã bị người vô tâm lướt qua một vòng.

Tam phiến: Hy vọng tôi cũng có thể thăng chức rất nhanh [quỳ lạy]. //@Nam gia có con cá: Tôi chỉ muốn nói một điều thôi, nhân sinh của tôi sẽ ngày càng thăng chức rất nhanh [mặt cười].

**Sau dấu // là trạng thái (status) gốc của người đăng, trước dấu // là trạng thái được chia sẻ lại.*

Cầu vận may trong trạng thái ủ rũ và tuyệt vọng, đây cũng chỉ là hành động thuận tay để cầu may mắn mà thôi. Vậy mà ba tiếng đồng hồ sau, người này lại tràn đầy năng lượng quay trở lại để tạ ơn.

Tam phiến: A a a tiểu tỷ tỷ à, Weibo của tỷ ban phát may mắn sao? Em vừa mới chuyển tiếp Weibo thì liền nhận được lời mời của công ty! A a a tôi cũng muốn bay lên rồi! //@Tam phiến: Hy vọng tôi cũng có thể thăng chức rất nhanh [quỳ lạy]. //@Nam gia có con cá: Tôi chỉ muốn nói một điều thôi, nhân sinh của tôi sẽ ngày càng thăng chức rất nhanh [mặt cười].

Weibo vừa mới khai trương? Có thể xin một điều ước sao? Trên Weibo không thiếu nhất chính là những chương trình bốc thăm may mắn, đặc biệt là có liên quan đến đổi vận*, kia nhưng là một cái hệ thống không lỗ đấy.

**vận: vận may, vận rủi.*

Khi nhìn thấy Weibo này, một số người cũng chia sẻ lại với mong muốn được đổi vận.

Vậy mà một ngày sau, lại có thêm hai người nữa phát* Weibo tạ ơn.

**phát: đăng tải, chia sẻ.*

Điều thứ nhất của Weibo Nam gia có con cá, hiện đang được chia sẻ năm trăm lần, và con số này vẫn đang có hiện tượng gia tăng.

Mà Nam Ngôn đã sớm ngủ say sưa, hồn nhiên không biết chuyện này.

Ngày hôm sau, Nam Ngôn nhận được điện thoại của người quản lí diễn viên.

Cô ấy nói muốn cô nhận vai diễn kia, đây là do đạo diễn bảo cô ấy truyền lời lại.

Nam Ngôn nhú mày, có chút kinh ngạc.

Bất quá chỉ là vài nhân vật nhỏ trên màn ảnh mà thôi, không đến mức không đổi được người, thế nhưng đạo diễn lại chỉ thẳng đích danh của cô, đây là vì kỹ năng diễn xuất của cô, hay chỉ là vì muốn bồi thường cho cô?

"Tôn tử, không cần đâu ạ, chỉ là một vai diễn nhỏ, tìm ai đó diễn cũng được mà." Nam Ngôn không muốn nhận vai diễn này, trong đoàn làm phim còn có Tô Tà đấy. Mà nhân vật đối diễn với nhân vật này đều là Tô Tà. Nếu cô nhận lời, vậy chẳng phải là cô sẽ phải tiếp xúc với Tô Tà và Tần Di Nhiên hay sao?

Thôi quên đi. Xin hãy thử cho kẻ bắt tài này.

Tôn tử nói ở bên trong điện thoại: "Nhân vật này vốn là định để cho em, ngày hôm qua náo loạn như vậy, hai cái cảnh quay kia cũng bị loại bỏ, mà em cũng không chịu tiếp tục quay phim nữa. Tiểu Nam, ngày hôm qua em chịu ủy khuất, đều là do chị sắp xếp chưa thoả đáng. Bây giờ em quay lại đoàn phim, quay xong vai diễn này rồi, chị sẽ xem xét các tổ quay phim khác cho em thử xem nhé?"

**Ở chỗ này mình đổi lại xưng hô của Tôn tử đối với Nam Ngôn nhưng hai chương trước thì vẫn giữ nguyên là cô-tôi nhé. Vì lúc này, Tôn tử không còn tức giận nữa, cộng với việc đang phải thuyết phục Nam Ngôn quay trở lại đoàn phim.*

Nam Ngôn thoáng do dự một chút. Tôn tử người này tuy tính khí thất thường, nhưng lại là một người tốt. Một khi cô ấy đã chấp nhận việc gì, thì sẽ cố gắng hoàn thành cho đến phút cuối cùng. Cái khác thì không đề cập tới, chỉ riêng việc sẽ được gia nhập vào các đoàn làm phim khác, đây cũng coi như là cho cô cơ hội để tiếp tục công việc diễn xuất.

Một nhân vật nhỏ nhỏ không quan trọng trên màn ảnh, cô chỉ cần nghiêm túc diễn, sau khi quay phim xong cũng mau chóng ra về không dây dưa, Tô Tà sẽ không thể nào mà chủ động đi tìm cô được. Cứ như vậy, nhẫn nhịn một vài ngày không phải là không được.

Hơn nữa, nhân vật này vốn chính là của cô, và cô cũng đang muốn kiếm tiền. Nhân vật nhỏ này cũng coi như là bước đi đầu tiên của cô trong cái nghề này, phương thức vừa nhanh chóng vừa đơn giản nhất — chính là diễn xuất.

Huống chi, đóng phim cũng có thể kiếm ra tiền nha.

Nam Ngôn tâm địa rộng lượng, cuối cùng cũng chấp nhận công việc này.

*

Địa điểm quay phim vẫn là ở địa phương kia.

Nam Ngôn lật qua lật lại cuốn kịch bản mà nhân viên công tác đã đưa cho cô. Nhân vật này là một nữ sinh thích thầm nam chính, thường hay rình rập theo đuôi nam chính, vai diễn này không ngừng được tiếp xúc đối diễn cùng với Tô Tà. Đây là một vật hy sinh, đã thế lại là vật hy sinh được diễn chung với nam chính nhiều nhất.

Các phòng ban* đều đã được chuẩn bị tốt, Tô Tà đứng vào vị trí của mình, âm u nhìn lướt qua Nam Ngôn, rồi lại nhìn vài cái về phía máy quay phim, điều chỉnh tốt biểu cảm của mình.

**phòng ban: các vị trí như tổ quay phim, tổ ánh sáng, tổ hiệu ứng,....Hay gọi cách khác là các phân ngành.*

Nam Ngôn cởi áo khoác của mình đưa cho một người trợ lý. Cô cũng đứng vào đúng vị trí của mình, nháy mắt ra hiệu có thể bắt đầu quay phim.

Máy quay phim vừa khởi động, trong nháy mắt, biểu cảm âm trầm vừa rồi của Tô Tà đã ngay lập tức được thay thế bằng vẻ mặt tươi sáng của một cậu sinh viên. Hắn nghiêm túc nhìn Nam Ngôn: "Cô bảo tôi ra ngoài là có chuyện gì muốn nói với tôi sao?"

Nam Ngôn dựa theo kịch bản, tiến đến định kéo lấy tay áo của Tô Tà, nhưng bàn tay chưa kịp chạm đến tay áo của đối phương đã ngay lập tức thu trở về.

"Học trưởng, em đến đây là muốn nói cho anh biết, cẩn thận trên đầu của anh sẽ mọc ra nón xanh* đó." Nam Ngôn đột nhiên biết phép tắc, nhưng lại mang theo ác ý rõ ràng, giọng nói tỏ vẻ rất vui sướng. Cô ý vị thâm trường nhìn hắn, "Khi anh không có ở trường học, bạn gái của anh thế nhưng lại được rất nhiều người đưa đón đấy, mà không chỉ có một người thôi đâu."

**nón xanh: bị cảm sùng.*

Trong cốt truyện, Tần Di Nhiên muốn sống tốt hơn, đến mức mờ mịt thiếu chút nữa thì cô ta đã đi một bước sai lầm, thật may vì có Tô Tà, Tô Tà đã liều mạng tìm mọi cách để cứu cô ta ra, không màng đến tương lai hay tiền đồ của chính mình, bất cứ giá nào cũng phải mang được Tần Di Nhiên thoát khỏi buổi tiệc hỗn loạn của giới thượng lưu đó.

Mà Tần Di Nhiên sau khi thông suốt thì khóc lóc không ngừng, chuyện này cũng liền trôi qua như thế. Tô Tà cũng không hề nhắc tới chuyện trong quá khứ, cô ta đã chủ động tiếp xúc với những người đàn ông quyền thế như thế nào.

Khi Nam Ngôn đọc cuốn tiểu thuyết này, cô có ấn tượng sâu sắc nhất về nam chính ở hai điểm. Thứ nhất là ngốc nghếch sùng ái, yêu thương nữ chính. Thứ hai, chính là giả vờ xem như chưa có chuyện gì xảy ra, yên lặng cam chịu nón xanh mọc trên đầu.

Cô nói lời này chính là từ cảm xúc chân thật của mình, Tô Tà nhìn thấy vậy khẽ mỉm cười.

Không biết có phải là do ảo giác của hắn hay không, hắn có cảm giác, trong ánh mắt của Nam Ngôn không phải là ái mộ cùng điên cuồng, mà là rất nghiêm cẩn.....đồng tình hắn?

Đầu của hắn không có xanh!

"Lời kịch của cô ta sai lầm rồi! Cái gì mà đội nón xanh cơ chứ! Làm sao cô ta lại có thể tự tiện sửa lời kịch như vậy?" Phó đạo diễn ồn ào chỉ trích.

"Được rồi, đừng có âm ỉ, cô ấy nói rất tốt đó chứ. Câu này có ý tứ, lưu lại." Đạo diễn không có đề ý đến việc Nam Ngôn tự ý sửa lời kịch. Một nhân vật nhỏ chỉ có vài câu lời thoại, nói sai thì sai đi. Dù sao thì khi phim được chiếu, nhân vật này là ai cũng chẳng có ai quan tâm.

Vì đạo diễn không có bảo ngừng nên Tô Tà vẫn phải tiếp tục tiếp lời kịch. Nam Ngôn cho hắn một cái nón xanh, ngay cả hắn cũng cảm thấy đầu của bản thân cũng trở nên xanh óng mượt luôn rồi, ngữ khí của hắn khi nói ra lời kịch chẳng khác nào đang giấu đầu hở đuôi - "Nói chuyện phải có chứng cứ xác thực, tôi tin tưởng bạn gái của mình."

Nam Ngôn nói tiếp: "Học trưởng, nếu anh không tin thì đi theo em. Em sẽ mang anh đi xem bạn gái của anh đã làm những gì sau lưng anh."

Lại là một động tác nắm lấy tay Tô Tà.

Nhân vật này cùng với Tô Tà có rất nhiều động tác thân cận, đây đều là do nguyên chủ lúc trước nghĩ cách để thêm vào, vì để thoả mãn phúc lợi của bản thân. Hiện tại là Nam Ngôn, cô nhìn chăm chăm vào cổ tay của Tô Tà, bị thống nhầm mắt lại, cô sống chết cũng không thể nào mà hạ thủ được đâu.

Bất quá cô phản ứng lại rất nhanh, vung tay lên dùng cảm mang theo vị huynh đệ Lương Sơn hảo hán* của mình cùng đi, giày cao gót dẫm vào nền đất đi ở phía trước rất có khí thế mở đường.

**Một số vị hảo hán bị vợ cấm sùng nên đã đến Lương Sơn để trốn tránh nỗi cô đơn và thất bại. Từ đó trở thành anh hùng, thường được gọi là anh hùng Lương Sơn Bạc =))))))))*

Tô Tà luôn luôn đề phòng vì sợ bị Nam Ngôn chiếm tiện nghi, còn nhắc nhở bản thân không được sinh khí ở trước máy quay, một vài động tác thân mật lúc trước đã đem Tô Tà cả người buộc chặt, không nghĩ tới Nam Ngôn ngay cả chạm cũng không chạm vào hắn. Hắn vô tình nhìn lướt qua cô, không ngờ cô còn tỏ ra cảnh giác hơn cả hắn nữa.

Vai diễn này cũng không lên màn ảnh được bao nhiêu, sau khi Nam Ngôn kết thúc hai câu lời thoại của mình thì cô liền thoát khỏi phạm vi mà máy quay phim chiếu tới, cô nhanh chóng khoác áo bành tô lên chuẩn bị rời đi.

Trên kịch bản chỉ có một đoạn như vậy, còn lại phải xem tổ quay phim phối hợp như thế nào, khi nào quay tiếp cũng không biết chính xác được.

Quá trình quay phim ngày hôm nay diễn ra rất bình ổn, nữ chính của bộ phim này là Trịnh Thiên La cũng đã ở đây từ sớm, tiếp theo chính là phân đoạn của cô ấy, hiện cô ấy đang trang điểm lại. Vào thời điểm Nam Ngôn cùng với Tô Tà đối diễn, cô ấy đứng ở một bên lẳng lặng nhìn xem, thỉnh thoảng còn ý vị thâm trường nhìn lướt sang Tần Di Nhiên đang ôm áo khoác của Tô Tà đứng ở bên cạnh.

Cô đứng dậy, tầm mắt đảo qua Nam Ngôn, nhoen miệng cười: "Nam tiểu thư, vất vả rồi."

"Trịnh tiểu thư cũng rất vất vả." Nam Ngôn khách khí cùng nữ chính chào hỏi.

Hôm nay không có ai gây sự cả, Nam Ngôn rất dễ dàng hoàn thành xong công việc của mình và chuẩn bị ra về.

"Chờ một chút, tôi sẽ quay lại ngay." Mắt thấy Nam Ngôn sẽ ngay lập tức rời khỏi đây, Tô Tà không biết làm sao trong lòng lại quýnh lên, hắn thừa dịp Trịnh Thiên La đang chỉnh lại trang dung và mái tóc của mình, đuổi theo tới đây.

"Nam Ngôn!"

Nam Ngôn đi chưa được bao xa, Tô Tà đuổi theo ở phía sau nhanh chóng đã chạy kịp đến bên cạnh, nắm lấy cổ tay của cô kéo đi đến gần một chiếc cầu thang gần dãy phòng học: "Theo tôi đến đây một chút, tôi có chuyện muốn nói!"

Nam Ngôn bị kéo đi lảo đảo vài bước, cô nhún mày hất tay của Tô Tà ra, sau khi đỡ tường để đứng vững rồi thì cô rất không khách khí mà phê bình hắn: "Tô tiên sinh, anh rất không lịch sự!"

Tô Tà lúc này mới phát hiện bản thân đã làm cái gì, hắn xấu hổ đem hai tay chà xát trên ống quần.

"Thật ngại quá."

Bất quá Tô Tà quả thật rất kinh ngạc, cô gái ở trước mặt chỉ còn kém chưa dùng ánh mắt để đuổi hắn đi, cô tỏ ra không kiên nhẫn, hếch cằm, một bộ dáng lạnh lùng xa cách.

Là do sự cố ngày hôm qua đã làm cho cô chịu tổn thương sao?

Tô Tà cũng thật không ngờ, bạn tốt của Tần Di Nhiên cư nhiên lại làm ra loại sự tình như vậy. Đối với một cô gái chỉ mới hơn hai mươi tuổi mà nói, tự dưng lại bị chỉ trích và nhục mạ một cách vô lý, không khó chịu mới là chuyện lạ.

Chu Hiểu Đào là người đã đoạt lấy vai diễn của Nam Ngôn, còn nhốt cô, đem số điện thoại của cô cho vào danh sách đen, sau đó còn quay ngược lại

chỉ trích cô. Nếu như Nam Ngôn không có chứng cứ trong người, như vậy cô hôm nay sẽ không có cơ hội đứng ở chỗ này, cũng sẽ không được đoàn phim nhận nữa. Thậm chí tất cả mọi người sẽ cho rằng cô là một người tuý hứng làm bậy, đến trễ, đã vậy còn nói dối vu oan cho người khác.

Cô chẳng phải sẽ là người đeo trên lưng tội danh lớn này hay sao?

Nam Ngôn đang êm đẹp làm sao lại thay đổi tính tình đột ngột như vậy, thậm chí vào thời điểm ở cùng một chỗ với hắn, cô còn chẳng thèm liếc mắt nhìn hắn một cái. Không phải là do lòng tự trọng bị tổn thương do sự việc ngày hôm qua đấy chứ? Cô có cảm thấy khó chịu hay không?

Tô Tà thờ dài.

Hắn xác thực không thích sự nhiệt tình theo đuổi của Nam Ngôn, hắn chỉ muốn cho Nam Ngôn biết rằng đừng có theo đuổi hắn nữa, cho tới bây giờ Tô Tà vẫn chưa từng nghĩ tới sẽ làm tổn thương một cô gái để đổi lấy sự yên tĩnh của chính mình.

"Sự việc ngày hôm qua, thực xin lỗi." Đây là lần đầu tiên hắn tâm bình khí hoà mà nói chuyện với Nam Ngôn.

"Thật lòng mà nói, Hiểu Đào chỉ là nhất thời hồ đồ, cô ấy đã làm sai, nhưng cũng đã biết lỗi của mình rồi và rất hối hận về điều đó. Nam Ngôn, tôi hy vọng cô cũng đừng thương tâm."

Nam Ngôn nhỏ giọng than thở: "Cận bã.."

Tô Tà người này tuy nhìn bề ngoài có vẻ cao lãnh, nhưng trên thực tế thì rất dễ mềm lòng, nếu không cũng sẽ không che ô cho Nam Ngôn đang lạnh run nép dưới mái hiên giữa bầu trời đêm mùa đông mưa to gió lớn.

Nhưng cũng vì trái tim lương thiện này của hắn, đối với một người chưa từng cảm thụ qua sự ấm áp nào cho đến khi gặp được Tô Tà, đã mang đến sự phiền toái cho hắn.

Thiếu nữ ôm ấp tình cảm trong lòng, lúc ban đầu, chỉ vì hắn tốt đẹp mà động tâm.

"Cái gì?" Tô Tà không nghe rõ lời Nam Ngôn nói.

Nam Ngôn nhắc lên một khuôn mặt tươi cười, cười híp mắt nói: "Tôi nói là, được thôi."

Chỉ cần Chu Hiểu Đào đừng có lắc lư trước mặt cô, không sử dụng những thủ đoạn để ngăn cản cô, thì cô rất dễ nói chuyện.

Tô Tà ho khan.

Cô gái trước mặt hắn lúc này cùng với cô gái lúc trước cứ như là hai người khác nhau vậy, thái độ của cô bây giờ làm cho hắn không biết phải đối đãi với cô như thế nào cho phải.

Tô Tà đặt quyền lên môi*, căng não suy nghĩ làm cách nào để khuyên bảo Nam Ngôn đừng để ý đến hắn nữa.

**quyền: nắm tay; đặt nắm tay lên môi, kiểu suy tư; thường đàn ông hay làm hành động này khi ho khan.*

"Vừa rồi, là chuyện của ngày hôm qua. Còn bây giờ, tôi muốn nói chuyện với cô, là chuyện giữa chúng ta."

"Nam Ngôn, tôi biết cô ở lại phim trường là vì điều gì", Tô Tà bình tĩnh nói, "Chỉ là cô sẽ không chiếm được thứ cô muốn, vậy nên đừng chờ đợi nữa, đi đi, đi đến nơi mà cô nên đến, nghề nghiệp diễn xuất này rất vất vả, không phải là công việc phù hợp với cô đâu."

Hắn đuổi theo cô, đầu tiên là muốn xin lỗi cô, tiếp theo là muốn khuyên giải cô.

Dù sao thì hắn cũng sẽ không liếc mắt nhìn Nam Ngôn nhiều thêm một cái nào, Nam Ngôn cứ đem thời gian lãng phí ở trên người hắn như vậy, một mặt sẽ chậm trễ chính cô, mặt khác sẽ gây ảnh hưởng đến hắn.

Hắn là diễn viên, vô luận có xảy ra chuyện gì thì vẫn phải lấy diễn xuất làm chủ. Bởi vì Nam Ngôn theo đuổi hắn đến tận phim trường, còn lấy được một vai diễn, hắn và Nam Ngôn phải đối diễn với nhau, điều này khiến cho hắn ở phim trường bị người cười nhạo.

Mà Nam Ngôn thì sao, thậm chí bởi vì tức giận mà trào phúng hắn.....bị cấm sừng.

Tô Tà kém chút nữa cũng cảm thấy bản thân đã sở hữu một mái tóc màu xanh bóng mượt luôn đấy.

Thế nhưng, hiện tại hắn còn chưa có bạn gái đâu.

Nam Ngôn tỏ vẻ thú vị. Cô dựa vào vách tường, tựa tiểu phi tiểu*: "Anh thật sự biết tôi muốn cái gì sao?"

**tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.*

Tô Tà không dám nói tiếp. Tầm mắt của Nam Ngôn sắc bén, trần trụi, thiếu chút nữa thì muốn đem hắn lột trần luôn rồi, hắn còn có thể nói không biết sao?

Hắn không nói chuyện, nhưng ánh mắt đầy cảnh giác đề phòng đều đã được hắn biểu đạt ra ngoài một cách xuất sắc.

"Tôi đi làm để kiếm tiền, hình như việc này cùng với Tô tiên sinh không có nửa điểm quan hệ nào thì phải?"

Tô Tà hoang mang: "Cô không phải là vì tôi mới đến đây sao?" Đây không phải là sự thật mà tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều biết sao?

Nam Ngôn lười biếng, liếc mắt lườm Tô Tà một cái, đứng thẳng dậy, ngữ khí thập phần chân thành: "Tô tiên sinh, bỏ nào* là bệnh, phải trị!"

**bỏ nào giống như là ảo tưởng ấy, tự mình suy nghĩ linh tinh rồi tự cho là đúng; có thể suy diễn một sự việc thành một hướng hoàn toàn khác,.....*

Tác giả có chuyện muốn nói:

Nam Ngôn: Nam chính uống nhầm thuốc rồi, mau đổi nam chính khác đi.

Thảm Quân Cố: Đến đây.

Hôm nay vẫn có hồng bao nga, xin hãy cho tôi thấy cánh tay của các bạn đi nào ~

Editor có lời muốn nói:

Chương này dài thật sự luôn các bạn ơi, tện hơn 5000 từ thì mình cũng cặn lời luôn =)))) chỉ có cố gắng edit cho mọi người thôi nè>

Và lại chương này cũng hơi rối ở đoạn phim trường vì hơi lẫn ở kịch bản với cốt truyện. Đau cả đầu =))))

Beta lại cũng khổ quá trời nhưng cuối cùng cũng xong chương 3 rồi nè. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nhaaaa ~

[5180 words | Đã beta]

30/6/2019

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sau khi Nam Ngôn trở về nhà, cô liền ném những hành động dị thường của Tô Tà ra sau đầu.

Cô tắm rửa xong thì nằm trên ghế sofa để lướt Weibo, những gì đã xảy ra cô cũng chẳng buồn nhớ đến nữa.

Không phải chỉ là đăng tải một cái weibo thôi sao? Như thế nào lại có nhiều bình luận như vậy? Nam Ngôn ngay lập tức quay về trang chủ Weibo cá nhân của mình.

Cô không làm gì bất hợp pháp đâu chứ?

Nam Ngôn lướt xem, nhìn thấy hàng trăm bình luận đều là mong muốn được đổi vận. Có các loại điều ước khác nhau, trong đó, Nam Ngôn đã phát hiện ra một điều ước có liên quan đến thẻ SSR*.

**thẻ SSR: thẻ chơi game, thẻ sưu tập trong game,...*

Trang chủ của Weibo là một bài viết về một loại trò chơi, đây là trò chơi mà lúc trước Nam Ngôn đã tải xuống chơi dùng để giết thời gian.

Nam Ngôn đăng nhập vào trò chơi, cô nhìn vào cột trang bị của nhân vật, hàng loạt thẻ SSR ánh vàng rực rỡ, trong đó vừa vặn có một tấm thẻ mà em gái kia muốn.

Cô chụp lại màn hình cột trang bị nhân vật của mình để đăng lên Weibo, Nam Ngôn trả lời lại bình luận của em gái kia*.

**từ gốc là muội tử.*

Nam gia có con cá: Rồi cũng sẽ có thôi @Hùng hùng hồ hồ yêu tể tể.

Chỉ một phút đồng hồ sau, một người bạn mới lại xuất hiện.

Tam phiến: Chỉ đúng là một đại gia đó! Nói mau, đã có bao nhiêu tiền rót vào đồng thẻ này rồi chứ hả? //@Nam gia có con cá: Rồi cung cũng sẽ có thời.

Nam Ngôn ngẫm nghĩ, hình như là cô, được chơi miễn phí mà.

Mua bằng tiền sao? Không có.

Nam gia có con cá: 0 đồng [thẹn thùng].

Hùng hùng hồ hồ yêu tẻ tẻ: Không cần biết, vị đại gia* này! Xin hãy bảo rằng em cũng được phát thẻ miễn phí đi ạ! //@Nam gia có con cá: Rồi cung cũng sẽ có thời @Hùng hùng hồ hồ yêu tẻ tẻ.

**chỗ này gốc là từ "âu hoàng" mà âu hoàng có nghĩa là phồn vinh, sung túc nên mình để là đại gia luôn.*

Tam phiến đã trả lời lại bình luận của Nam gia có con cá: 0 đồng [thẹn thùng]. Tam phiến:..... Tội gọi cậu là đại gia, cậu dám nhận sao?

Hùng hùng hồ hồ yêu tẻ tẻ: Chúng tôi khác nhau mà..... [sụp đổ khóc lớn] [chấp tay cáo từ].

**Chỗ này khó hiểu thật sự. Chương này edit khó nhất là cuộc trò chuyện trên Weibo này đây TT. Theo như mình hiểu thì câu cuối cùng của Tam phiến là nói với Hùng hùng hồ hồ yêu tẻ tẻ. Ý là Nam Ngôn không phải đại gia, các thẻ đều là miễn phí. Trong khi đó Hùng hùng hồ hồ yêu tẻ tẻ thì lại có mua thẻ để chơi, nhưng không được trúng thẻ như mong muốn. Và bình luận ước gì mình mua được trúng thẻ mình thích. Sau đó phát hiện Nam Ngôn được miễn phí nên cũng muốn được tặng thẻ miễn phí luôn =)))))) Nếu mấy chương sau có nói gì thêm về cuộc trò chuyện này thì mình sẽ chỉnh sửa lại còn nếu không thì cứ hiểu như vậy nhé:>.*

Sau khi Nam Ngôn chơi Weibo một lát thì cảm thấy tâm tình khoan khoái không ít.

Nguyên chủ lúc trước có mời một a di* để chiếu cố* cho cuộc sống hằng ngày của cô, Nam Ngôn cũng giống như nguyên chủ lúc trước. Có vị a di này chăm sóc cho cuộc sống hằng ngày của cô, cô có thể thoải mái tiếp tục công việc của bản thân.

**a di: di, ở đây nghĩa là di giúp việc.*

**chiếu cố: chăm sóc, giúp đỡ.*

Nguyên chủ hiện là sinh viên năm hai, vẫn chưa có lấy bằng tốt nghiệp đại học. Ở trường học, cô cũng không nhận thức* được nhiều người. Nhân mạch* đối với cô chính là sự tồn tại quan trọng mấu chốt, cô cần nhiều cơ hội để diễn xuất.

**nhận thức: quen biết.*

**nhân mạch: nguồn lực về con người (như nguồn lao động, hay có quan hệ với nhiều người, quen biết rộng,...).*

Trước mắt, nguyên chủ chỉ nghĩ đến việc theo đuổi Tô Tà, sau đó lại lấy được vai diễn là một vật hy sinh trong kịch bản thanh xuân vườn trường. Ngoài vai diễn này ra, sơ yếu lý lịch của cô hoàn toàn trống rỗng.

Nam Ngôn đưa tay ra tính toán, thời gian từ đây đến lúc ly hôn chỉ còn lại ba tháng, mà sau khi ly hôn, có thể cô sẽ chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Cô chỉ còn có ba tháng để có thể tự tìm việc làm, kiếm tiền nuôi sống bản thân.

Vào ngày thứ năm lại có cảnh quay của Nam Ngôn, cũng chỉ là vài phân đoạn nhỏ.

Người đóng vai nữ chính Trịnh Thiến La đã đến trường quay từ sớm. Cô ấy là nhân vật chính của ngày hôm nay. Cảnh quay hôm nay vẫn là do ba người diễn. Nam chính Tô Tà, nữ chính Trịnh Thiến La, và một nhân vật nhỏ chẳng có được bao nhiêu cảnh diễn - Nam Ngôn.

Sau khi cô gái thích thăm anh chàng học trưởng biết được, học trưởng cùng với bạn gái của hắn còn chưa có chia tay, đã thế vị học trưởng đó còn rất sẵn lòng ra tay giúp đỡ cho bạn gái của mình, không cho cô ấy tự mình ra ngoài đi tìm nhà đầu tư nữa. Vì thế, Nam Ngôn - bản thân đã là một kẻ có tiền, đã đến trước mặt của nữ chính mời cô ấy đến quán cà phê để thương lượng một chút về chuyện đầu tư.

Trong cảnh này, Nam Ngôn sẽ cao ngạo hất ly cà phê vào nữ chính Trịnh Thiến La.

Trịnh Thiến La không phải là một hoa đán có lưu lượng* nhỏ, cô ấy đã xuất đạo nhiều năm, luôn đi theo con đường hình tượng thanh thuần*, đã thu hút được rất nhiều sự yêu thích của fan hâm mộ, năng lực chiến đấu* trên Weibo cũng không thể khinh thường được.

**lưu lượng: chính là từ để hình dung giá trị thương nghiệp của mình tính đó.*

**thanh thuần: ngây thơ, trong sáng.*

**năng lực chiến đấu của fan, fanwar.*

Cô ấy còn là một diễn viên phái thực lực, luôn biết phải diễn khi nào và diễn xuất như thế nào.

Khi đạo diễn hô bắt đầu, cả ba người đều vào vị trí của mình để chuẩn bị diễn.

Trên một chiếc bàn bốn người ngồi đặt một phần bánh ngọt matcha và hai tách cà phê vẫn còn độ ấm. Tô Tà cùng với Trịnh Thiên La ngồi bên cạnh nhau, đối diện là vị trí của Nam Ngôn.

Cảnh quay này bắt đầu là phân cảnh của Nam Ngôn.

"Nam Ngôn, đến đây trang điểm nào."

Thợ trang điểm đến gọi Nam Ngôn, còn giờ cả cái cọ đang cầm trên tay lên.

Nam Ngôn quay đầu lại nhìn Tần Di Nhiên đang đứng cùng với đội ngũ nhân viên công tác ở cách đó không xa, cô khịt mũi, chặc một tiếng.

Cô ngoan ngoãn đi theo thợ trang điểm đến ngồi vào ghế, tùy ý thợ trang điểm đánh một lớp phấn mỏng lên khuôn mặt của cô.

"Da của cô trắng thật đấy, nhưng lại trắng quá, nếu cô đứng gần Trịnh lão sư* thì rất dễ chiếm ống kính của chị ấy. Cô không thể nào nổi bật hơn Trịnh lão sư được, Nam Ngôn, quy tắc này, cô phải biết." Thợ trang điểm vừa đánh phấn cho cô, vừa thì thầm vào tai cô nói nhỏ.

**lão sư: thầy giáo, cô giáo; ở đây dùng để gọi tiền bối, những người có năm nghề lớn hơn, tỏ thái độ kính trọng.*

Nam Ngôn hiểu rõ.

Cô chỉ là một nhân vật nhỏ, không thể nào đoạt đi ánh hào quang của nữ chính được.

Thợ trang điểm vặn cổ một chút rồi cất hết dụng cụ: "Tốt lắm, đi thôi."

Nam Ngôn từ trước đã sống một cuộc sống rất thoải mái và sung sướng, vì vậy, cô đóng vai một bạch phú mỹ* dễ như trở bàn tay, trạng thái, biểu cảm đều rất tự nhiên mà không cần phải trải qua bất cứ tạo hình nào. Nhìn từ ống kính, trông cô diễn xuất rất tinh tế.

**bạch phú mỹ (白富美): người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt.*

Đạo diễn khẽ nhíu mày nhìn chăm chăm vào thân ảnh ba người hiện ra trong máy quay.

Nam Ngôn rất phù hợp để diễn nhân vật này, khi ở trước mặt của Trịnh Thiên La, cô rất thích hợp hạ thấp phong thái của mình xuống một chút. Hai cô gái với hai loại phong tình khác nhau, ngang sức ngang tài. Nhìn từ trong màn ảnh cũng là một loại cảnh đẹp ý vui sống động như thật.

Tô Tà nhớ lại, trong quá khứ, lúc nào Nam Ngôn cũng nhìn hẩn không rời. Nhưng bây giờ, tuy bọn họ đang gần kề nhau trong gang tấc, trong mắt của Nam Ngôn cũng chỉ có Trịnh Thiên La. Cho đến thời điểm khi cùng hẩn đối thoại, Nam Ngôn rất tự nhiên biến hoá thành một cô gái đang yêu.

Phải, chỉ đơn thuần là đóng vai một cô gái đang yêu.

Đến lời thoại của mình nhưng Tô Tà chẳng thể nào thốt lên thành lời. Làm thế nào mà chỉ trong một đêm, mọi tình cảm ái mộ của cô dành cho hẩn đều biến mất không còn một chút gì?

Hắn thật sự không quen với điều đó.

"Cậu đã có tiền như vậy, mọi người đều là bạn học, cậu có thể giúp đỡ tôi một chút hay không? Chờ sau khi tôi kiếm được tiền rồi, tôi nhất định sẽ trả tiền lại cho cậu."

Lời thoại của nhân vật do Trịnh Thiên La đóng vai vừa xuất ra, Nam Ngôn sẽ cầm lấy tách cà phê hất lên người cô ấy, sau đó tức giận, cười lạnh mắng ai cần cô ấy trả lại tiền cho chứ.

Trịnh Thiên La cũng đã chuẩn bị tốt tư thế sẽ bị hất cà phê, thân thể của cô hơi nghiêng về phía trước, đôi mắt mở to cẩn thận nhìn Nam Ngôn, tùy thời đều có thể phản ứng cho phân cảnh tiếp theo.

Ống kính quay đến Nam Ngôn, chờ đến cảnh diễn của cô.

Nam Ngôn cầm lấy tách cà phê trên bàn, chợt nhíu mày nắnng thâm một câu: "Bông chết!"

Cô đặt lại tách cà phê xuống bàn, vẻ mặt đương nhiên cầm lấy khối bánh ngọt matcha, ném thẳng về phía Trịnh Thiên La.

"Ai cần tiền cô trả lại chứ!"

Cô nâng cằm, trợn trừng đôi mắt, dùng sự cao ngạo để che lấp đi sự yếu ớt của mình.

Trịnh Thiên La bất ngờ bị ném bánh ngọt, cô phản xạ có điều kiện nâng tay lên để chặn lại, thế là bánh ngọt lại rơi chạm vào gò má của Tô Tà.

Màu xanh matcha của bánh ngọt đã để lại một dấu vết mờ người trên khuôn mặt của Tô Tà.

Tô Tà nhăn mặt.

"Cô ta lại tiếp tục tự tiện sửa lời kịch!" Phó đạo diễn nổi giận, nhảy lên chỉ vào Nam Ngôn, "Có hai câu mà cô cũng không nhớ được sao? Lại sửa, sửa, rồi lại tiếp tục sửa! Ông đây cũng không phản ứng kịp với cô luôn đấy! Nếu cô lợi hại như vậy, có năng lực như vậy thì sao không lên làm nữ chính luôn đi?"

Nam Ngôn mang tách cà phê trên bàn đến đưa cho phó đạo diễn.

"Nóng nóng nóng nóng nóng!" Phó đạo diễn nhận lấy tách cà phê, bất ngờ bị phỏng đến nhe răng tròn mắt, ông ngay lập tức rút tay lại.

Nhận thấy sự khác thường này, nhất thời mọi người mới phản ứng lại.

Đặc biệt là Trịnh Thiên La. Khi cô nhìn đến tách cà phê trong tay của Nam Ngôn, sắc mặt cô chợt biến đổi, tim đập nhanh không ngừng.

Cà phê dùng để làm đạo cụ đều có độ ấm vừa phải, làm sao tách cà phê lại nóng như thế?

Nếu tách cà phê này mà hắt lên người cô, chỉ sợ cô sẽ bị huỷ dung ngay lập tức!

Trịnh Thiên La chỉ nghĩ đến thôi đã sợ hãi, mặt mũi trắng bệch đi.

"Sao lại thế này?"

Cả phim trường đều nháo nhào cả lên.

Trịnh Thiên La là diễn viên đã ra mắt được nhiều năm. Ở bên trong phim trường, nếu ly cà phê này dùng để hắt lên người cô ấy, huỷ đi nhan sắc của cô ấy, cũng đồng nghĩa với việc huỷ hoại cả cô ấy. Chuyện này chắc chắn cũng sẽ trở thành đề tài nóng hổi trong mười năm tới của ngành công nghiệp giải trí.

Toàn bộ nhân viên công tác trong đoàn làm phim như lâm phải đại địch, lo lắng nhìn xung quanh.

Quán cà phê bị bao vây đến không còn một kẻ hở.

Cuối cùng cũng tìm ra được nguyên nhân, là do sự tức giận của nhân viên trong quán cà phê, người phục vụ tưởng rằng các cô muốn đến đây là để uống cà phê. Nhân viên công tác trong phim trường cũng bận rộn không chú ý đến, thế là tách cà phê nóng vẫn được đặt ở trên bàn cho đến tận lúc quay phim.

Thật may mắn vì Nam Ngôn đã phát hiện nhanh, ngay lập tức đổi lời kịch thành ném bánh ngọt, nếu không, tách cà phê nóng kia mà đổ lên trên mặt của Trịnh Thiên La thì chắc chắn cô ấy sẽ gặp nguy hiểm.

Người phục vụ nước mắt rơi ào ào, khóc thút thít nhận sai, cuối cùng vẫn phải gọi cho người quản lý của quán cà phê ra để thương lượng giải quyết chuyện này.

Tất cả mọi người đều cho rằng đây là chuyện ngoài ý muốn, ngoại trừ Nam Ngôn.

Cô bụng tách cà phê dựa lưng vào tường, cười mỉm nhìn Tần Di Nhiên. Khi cô bị thợ trang điểm gọi đi, thì đã nhìn thấy Tần Di Nhiên cùng với người phục vụ quán cà phê này nói chuyện rất lâu.

Lúc này, Tần Di Nhiên đang trốn ở phía sau mọi người, cô ta chợt dạ cắn cắn môi, cấp cho người phục vụ quán cà phê một ánh mắt.

Cũng không biết rằng các cô ấy đã đạt thành hiệp nghị gì, cô bé phục vụ chỉ khóc lóc nhận lỗi chứ cũng không khai tên của Tần Di Nhiên ra.

Chuyện này xem ra phải dừng lại tại đây rồi.

Nam Ngôn nhanh chóng ngược mắt nhìn lên các góc đặt máy theo dõi trong quán cà phê, trong lòng liền hiểu rõ.

Tô Tà tâm tình rất phức tạp.

Trước mắt hần suất nữa liền xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, may mà có Nam Ngôn.

"Cô phản ứng nhanh thật đấy!"

Tô Tà do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn tiến đến để nói lời cảm ơn với Nam Ngôn: "Ít nhiều gì cũng nhờ có cô."

Nam Ngôn thấy Tô Tà liền phốc xuy* bật cười.

**phốc xuy là tiếng bật cười.*

Có cái gì buồn cười sao?

Tô Tà cảm thấy khó hiểu.

Nam Ngôn nhếch mép: "Chỉ là việc nhỏ thôi."

Nam Ngôn cười đến nỗi không cảm chắc được tách cà phê, cô không nhìn Tô Tà nữa, vội trốn vào nơi nào đó không có ai để cười trộm.

Tô Tà rất buồn bực.

"Tô cà", trợ lý của hần tiến đến, rất có thâm ý đưa khăn giấy cho hần, "Anh có muốn lau mặt một chút không?"

Chỉ lau một chút, cả chiếc khăn giấy đều biến thành màu xanh.

Vừa rồi, khi Nam Ngôn ném bánh ngọt tới, hơn một nửa đều dính ở trên mặt của hần, từ mái tóc đến cổ áo, tất cả đều là màu xanh.

Rõ ràng chỉ là chuyện ngoài ý muốn, nhưng lại làm cho hần không tự chủ được nhớ đến vài ngày trước, Nam Ngôn đã nói trên đầu hần đội nón xanh. Mấy ngày nay, hần chỉ hận không thể tẩy hết da đầu cho sạch sẽ.

Nam Ngôn vừa cười chuyện gì, không cần nói cũng biết.

Đầu hần xanh như vậy, cô lại còn rất cao hứng sao?

Tô Tà nghiêng răng, gương mặt tức giận đến tái xanh luôn rồi.

Con gái khi thích một ai đó, và khi không thích người đó nữa, thật sự là cùng một người hay sao?

"Làm thế nào mà em phát hiện ra được? Nếu vừa rồi em thuận tay mà hất ly cà phê đó thì sẽ có chuyện xảy ra đó!"

Người quản lý diễn viên - Tôn tỷ, cũng vẫn còn kinh hồn chưa bình tĩnh lại được, đến gần Nam Ngôn nói nhỏ.

Nam Ngôn lắc lắc ly cà phê trên tay: "Vừa nãy, khi em cầm tách cà phê, ngón út không cẩn thận đã chạm đến miệng ly."

Tôn tỷ bình tĩnh đại ngộ.

Một vài nhân viên công tác ở xung quanh cũng nghe thấy được, thầm cảm thấy may mắn trong lòng. Hoàn hảo Nam Ngôn không cẩn thận đã làm lan cà phê ra ngoài, cũng thật may vì Nam Ngôn đã phản ứng nhanh.

Ngoại trừ Tô Tà khuôn mặt đang tái xanh, đạo diễn cũng chẳng mấy vui vẻ.

Phim trường sau chuyện này cũng nháo loạn, không thể quay phim được nữa. Nữ chính vẫn còn kinh sợ đến hoa dung thất sắc*, vì thế ông đã cấp cho mọi người nghỉ ngơi trong vòng hai giờ. Nhân cơ hội này, đạo diễn xem lại cảnh quay vừa rồi.

**hoa dung thất sắc: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt, sợ hãi.*

Động tác của Nam Ngôn rất lưu loát, một chút cũng không nhìn ra sự biến đổi kịp lúc kia của cô. Cũng bởi vì nhờ có Nam Ngôn sửa lại động tác, Trịnh Thiên La cùng với Tô Tà hoàn toàn không ngờ trước được, trên khuôn mặt của hai người vẫn còn sự kinh ngạc rõ ràng. Trông mọi thứ diễn ra đều rất tự nhiên, mang lại hiệu quả rất tốt.

"Nam tiểu thư, thật sự rất cảm ơn cô."

Trịnh Thiên La khóc đến mức trôi cả lớp trang điểm, sau khi nghỉ ngơi một lát, cô ấy liền vội chạy đến ôm chặt lấy Nam Ngôn, Nam Ngôn còn có thể cảm nhận được tay của cô ấy vẫn còn đang run rẩy không ngừng.

Nam Ngôn hiểu. Bất kì một cô gái nào khi bị cà phê nóng hất lên người đều sẽ cảm thấy sợ hãi, huống chi là Trịnh Thiên La - một hoa đán dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm.

"Không có chuyện gì rồi, cô hãy đi nghỉ ngơi cho tốt nhé."

Trịnh Thiên La khịt khịt mũi, lấy điện thoại di động từ trong túi ra.

"Chuyện này, thật may vì có cô, Nam Ngôn, hai chúng ta trao đổi phương thức liên hệ cho nhau, nếu sau này cô có cần tôi trợ giúp chuyện gì thì cứ việc mở miệng, đừng ngại."

Lời cảm ơn của Trịnh Thiên La rất có giá trị.

Cô ấy là một tiểu hoa đán đã lăn lộn nhiều năm trong giới này, và một khi cô ấy đã tự mình hứa hẹn điều gì, đó là sự chân thành của cô ấy.

Hai người trao đổi số điện thoại cho nhau để kết bạn WeChat. Việc tuyên truyền phim đều thực hiện ở trên Weibo, Trịnh Thiên La cũng muốn theo dõi Weibo của Nam Ngôn.

Nam Ngôn thờ ơ nói ra ID của bản thân: "Nam gia có con cá."

"Cái gì?" Trịnh Thiên La đang bấm điện thoại, chợt ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Nam Ngôn.

Nam Ngôn rất cố kiên nhẫn mà lặp lại: "Nam gia có con cá, Nam gia, con cá."

Trịnh Thiên La câm nín.

Một lát sau, cô ấy đã tìm ra được Weibo của cô.

Lặng lẽ theo dõi (1/10), muốn âm thầm theo dõi một người mà không muốn bị biết đến, chỉ có thể lặng lẽ chú ý tới người đó mà thôi.

Nam gia có con cá.

Trịnh Thiên La ánh mắt phức tạp nhìn Nam Ngôn, nhớ lại ngày đó Nam Ngôn bị nhốt, hôm nay lại là vụ cà phê nóng. Cô trịnh trọng vươn tay ra, uỷ thác bản thân cho Nam Ngôn: "Cái mạng này của tôi, từ hôm nay liền giao lại cho cô rồi!"

Nam Ngôn phì cười, cô là bị Trịnh Thiên La chọc cười.

Cô cũng vui vẻ đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Trịnh Thiên La.

"Xét thấy cô là fan hâm mộ của tôi, nên tôi sẽ nói cho cô nghe một tin tức độc nhất vô nhị."

"Hãy đi thăm dò một chút các máy theo dõi ở quanh đây, biết đâu sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn thì sao nhỉ?"

Tác giả có chuyện muốn nói:

Cảm ơn tất cả các bạn đã ủng hộ, đúng là niềm vui bất ngờ, tôi sẽ cố gắng hoàn thiện hơn để đáp lại tình cảm của các bạn đã nhảy hố!

Hôm nay vẫn có hồng bao nhé ~

Editor có lời muốn nói:

Đoạn theo dõi Weibo 1/10 ai hiểu thì giải thích giúp mình với nhé TT Chân thành cảm ơn mọi người rất nhiều.

Chương này không có nam chính, nhưng mình nhìn thấy được gian tình của chị Trịnh và chị Nam đó nha =))))))

Sau khi đọc xong 4 chương, mọi người cảm thấy mình edit như thế nào? Có bị khó hiểu hay không? Hay là văn phong có bị lủng củng hay không ấy nhỉ?

[3698 words | Đã beta]

3/7/2019

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nam Ngôn sau khi ném một quả bom nặng kí cho Trịnh Thiên La thì ngay lập tức phui mông bỏ chạy lấy người.

Trịnh Thiên La đã ra mắt được nhiều năm, cô mỗi lần đều chỉ theo dõi các diễn viên hoặc các nhân viên công tác trong đoàn làm phim, rất hiếm khi theo dõi người nào đó mà không có dấu xác nhận*.

**dấu xác nhận là dấu tick V, tương tự như dấu tick màu xanh của những người nổi tiếng trên facebook hoặc instagram.*

Vào lúc tám giờ tối, Trịnh Thiên La thoải mái lặng lẽ nhấn theo dõi Nam Ngôn, số lượng người mà cô theo dõi đã tăng thêm 1 người.

Sau đó, Trịnh Thiên La trịnh trọng đăng tải một bài weibo trên tài khoản của mình.

Trịnh Thiên La V: Xin chào cảm ỉ* tiểu thư của tôi @Nam gia có con cá.

**cảm ỉ là cá Koi, cá chép cảnh nhiều màu =)))) mà mình để là cảm ỉ nghe cho sang. Chứ dịch ra thì sẽ là, "Xin chào tiểu thư cá Koi của tôi", "Xin chào tiểu thư con cá của tôi" =))))).*

Nam Ngôn thư giãn tắm rửa xong xuôi lại một lần nữa lấy điện thoại di động ra để lướt web.

Được một nữ minh tinh nổi tiếng đăng bài gắn thẻ tên* giống như đang tuyên bố chuyện tình cảm, mọi người đều rất muốn biết cảm ỉ tiểu thư được nhắc đến này là ai.

**gắn thẻ tên: tag tên.*

Một nhân vật hoàn toàn mới, ảnh đại diện là một hình chibi cô gái bán manh* đang cổ vũ, chỉ mới đăng tải được hai bài weibo.

**bán manh: moe, dễ thương, đáng yêu.*

Cái thứ nhất đã được hơn một ngàn lượt chia sẻ, cái thứ hai cũng được rất nhiều game thủ bình luận, có khoảng năm sáu trăm lượt yêu thích. Có không ít người ôm đùi của "Nam gia có con cá" kêu rên, mong muốn tìm được biện pháp để có thể trải qua tình một đêm với vị đại gia nào đó.

Những người hóng hớt ở phía trước nhanh chóng bị giành mất vị trí, theo sau là nhiều đoàn đội khác nhau vì Trịnh Thiên La mà đến đóng chiếm tại đây.

Weibo Nam gia có con cá bị nghiền cứu, bị đào sâu rất nhiều lần. Nhưng vài ngày nay, vẫn không có bất cứ một nội dung mới nào được đăng tải, chỉ có hai bài weibo bình thường đến không thể bình thường hơn kia.

Trịnh Thiên La nói rằng đây chính là cảm ỉ tiểu thư của cô ấy. Trước tiên không nói đến các cô có quan hệ gì, cảm ỉ, cảm ỉ đọc vào tên Weibo là biết ngay, còn cần phải nói sao!

Nam Ngôn lướt qua Weibo của bản thân, cô vẽ mặt mộng bức* nhìn thấy hàng ngàn bình luận mới dày đặc nổi lên trên Weibo của mình, đầu óc của cô suy nghĩ nhanh chóng, Nam Ngôn thử vào trang chủ của Trịnh Thiên La.

**Vẽ mặt mộng bức (一脸懵逼): Vốn từ mộng bức là lời nói ở phía DB Trung Quốc, ý là trạng thái bị chuyện gì đó giật sấm (kinh ngạc, chấn động, đứng hình, chết lặng, bốc khói lời) "ngoài khét trong sống". Và vẽ mặt mộng bức có thể hiểu là, sau khi bị "sét đánh" bởi một chuyện nào đó hoặc ai đó, khuôn mặt xuất hiện biểu cảm trợn mắt hốc hốc.*

Cô nở nụ cười.

Trịnh Thiên La thật sự rất đáng yêu.

Trịnh Thiên La "đáng yêu" sau khi có được cuộn băng giám sát, cô nhìn chằm chằm vào cảnh tượng lộn xộn của phim trường bên trong đoạn video, ngay lập tức vẽ mặt của cô chất đầy sự u ám khi nhìn thấy Tần Di Nhiên đang thì thầm cùng với nhân viên phục vụ của quán cà phê.

"Tần Di Nhiên cư nhiên lại dám giờ trò trong bóng tối nhằm huỷ hoại khuôn mặt của bà đây! Đúng là không biết xấu hổ!"

Trịnh Thiên La ngồi xếp bằng trên ghế sofa tức giận mắng. Người đại diện của cô đang ngồi trên chiếc ghế sofa đơn đối diện liên tục xem đi xem lại đoạn video giám sát, vẽ mặt có chút đăm chiêu.

"Em cùng với Tần Di Nhiên kết thù sao?"

"Không có!" Trịnh Thiên La trợn trừng mắt, không hề có một chút hình tượng nào của nữ thần trên phim trường, "Cô ta chính là muốn mượn tay em để chèn ép người khác đấy!"

"Cô ta nghĩ rằng em không nhìn ra sao? Xem Tô Tà như vật sở hữu mà gắt gao giữ chặt. Nam Ngôn lúc trước theo đuổi Tô Tà, cô ta tuy sau lưng rất mất hứng nhưng ở trước mặt Nam Ngôn vẫn còn có thể tươi cười ôn nhu được, chứng tỏ đây là một con người có tâm tư cực kì thâm trầm."

Trịnh Thiên La lau sạch một quả táo, đây là bữa ăn khuya hôm nay của cô.

"Vài ngày trước, bạn thân của cô ta nhốt Nam Ngôn rồi khoá trái cửa. Hôm nay, cô ta lại nhờ người khác đổi đạo cụ thành tách cà phê nóng, nếu Nam Ngôn không cẩn thận hắt vào em, thì em sẽ mặc kệ sự việc thật sự ở đằng sau là như thế nào, chắc chắn em sẽ trút giận hết lên người của Nam Ngôn! Đó chẳng phải là làm hại Nam Ngôn đúng theo ý nguyện của Tần Di Nhiên sao! Tiểu tiện nhân này muốn cái gì, đó chính là chính Nam Ngôn, đã vậy còn muốn mượn tay của em để kéo theo em xuống nước nữa! Đề tiện!"

Trịnh Thiên La cắn thật mạnh lên quả táo, chỉ kém chút nữa liền cắn đứt đôi cả hột của quả táo luôn.

"Tiểu tiện nhân, dám ở trước mặt em mà giờ thủ đoạn cũ rích của tám trăm năm trước à!"

Người đại diện nhìn thoáng qua Trịnh Thiên La một cái. Có thể đạt đến địa vị như ngày hôm nay trong cái giới giải trí hỗn loạn này, ai cũng không phải là người ngu.

"Em định làm như thế nào?"

Trịnh Thiến La thiếu chút nữa đã bị lấy ra làm vật khai đao, không làm gì cũng phải chịu tội. Chuyện này cũng không thể bỏ qua như thế được.

"Cô ta không phải là đề phòng Nam Ngôn theo đuôi Tô Tà sao?" Trịnh Thiến La cười xấu xa, "Có em ở đây, Tô Tà không thể nào có cơ hội lại gần cô ta!"

"Em liền quyết định sẽ làm như vậy?" Người đại diện cực kì kinh ngạc.

"Nam Ngôn người này không xấu, lại giúp đỡ em, vị bằng hữu này, em nhận định rồi!" Trịnh Thiến La trầm đĩnh chặt sắt tuyên bố.

Người đại diện: ".... Cô ấy giúp em một chút như thế mà em lại dùng cả chân tình để đáp lại? Em không lo lắng về nhân phẩm của cô ấy có vấn đề sao?"

"Lo lắng cái gì chứ? Cô ấy là cảm lí tiểu thư của em cơ mà!" Trịnh Thiến La nói với vẻ đương nhiên.

Người đại diện không biết phải nói gì.

"Được rồi, mau ăn nhanh rồi tắt máy tính bằng đi, không được phép chơi game!" Cô ấy đánh mặt lại.

Trịnh Thiến La nhanh tay nhanh chân lấy điện thoại di động ra: "Vương tử, cảm ơn chị đã nhắc nhở em nha, hôm nay em còn chưa có vào trò chơi đâu!"

"Thiến La!" Người đại diện chán nản.

Trịnh Thiến La miệng thì ngậm quả táo, tay thì nhanh chóng mở trò chơi ra, sau khi ngắm nghĩ lại một hồi lâu thì thoát ra, cô quyết định đăng nhập Weibo trước, hai tay nắm chặt lấy điện thoại di động thành kính bái ba lạy.

"Ngư tử* phù hộ! Ngư tử phù hộ! Tín nữ* nguyện đem mạng chó của Tần Di Nhiên ra để làm vật hiến tế! Cầu mong Ngư tử hãy phù hộ cho tín nữ ra được thẻ SSR!"

**Ngư tử là Nam Ngôn, do Weibo của Nam Ngôn là Nam gia có con cá (con cá là ngư), thêm vào Trịnh Thiến La gọi Nam Ngôn là tiểu thư cá Koi nữa =))))).*

**tín nữ (trong thiện nam, tín nữ) là những người theo một tín ngưỡng nào đó, trong Phật giáo gọi là Phật tử, trong Đạo Thiên Chúa thì gọi là con của chúa.*

Trịnh Thiến La mặc dù đang ngậm quả táo nhưng lời nói ra, từng từ từng chữ lại rất rõ ràng, có thể thấy được bản lĩnh đọc lời kịch rất vững chắc.

Người đại diện: "....."

Loại tế phẩm* Tần Di Nhiên này, cung đã hỏi qua Ngư tử của cung có muốn thu hay không thu chưa?

**tế phẩm: vật phẩm hiến tế.*

Trịnh Thiến La trong lòng dâng hương, tắm rửa*, quỳ đúng tiêu chuẩn, run run bắt tay vào thu thập đầy đủ các đạo cụ cúng bái, cuối cùng cô quyết định giặt xuống liền tiếp mười sợi tóc của mình.

**tắm rửa ở đây là tắm cho tượng ấy, ví dụ ở Ấn Độ tắm cho tượng thần linh bằng sữa, hay ở mình thường lau chùi cho tượng Phật, tượng Quan Âm.*

"Hãy cho tôi sức mạnh! Thưa cảm lí tiểu thư của tôi!"

Trịnh Thiến La hét lớn một tiếng, đồng thời tay cũng nhả một cái.

Trong phút chốc, ánh sáng trước mắt của Trịnh Thiến La chợt thay đổi, hiện lên trên màn hình di động là thẻ nhân vật tóc bạc mắt đỏ.

Trịnh Thiến La hô hấp thoáng chốc bị kim hãm.

Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Ánh sáng chớp hiện lên không ngừng, từng tấm thẻ SSR liên tiếp hiện lên như nấm mọc sau mưa. Lúc trước, Trịnh Thiến La tiêu tốn rất nhiều tiền để mua hàng ngàn mảnh nhỏ lẻ, đau khổ chờ đợi cho đến khi có thể ghép lại thành một tấm thẻ hoàn chỉnh. Vậy mà bây giờ Trịnh Thiến La chỉ cần động một ngón tay, những tấm thẻ như các phi tử trong tam cung lục viện đang tranh thủ tình cảm liên tục chủ động xuất hiện.

Mười lần ánh sáng hiện lên liên tiếp.

Sáu tấm thẻ vàng SSR.

Quả táo trong miệng của Trịnh Thiên La rơi xuống trên đùi cô lúc nào không hay, cô há hốc miệng, cả người cứng đờ.

"Tôi....tôi, tôi, tôi đây là..... thoát nghèo thành giàu?"

Cô gian nan nuốt xuống nước bọt, sau khi nhìn thấy sự xác định trong đôi mắt của người đại diện, Trịnh Thiên La kích động, phấn khích đến nỗi chảy cả nước mắt, cô lảo lảo trên ghế sofa.

"A a a a Nam Ngôn ơi là Nam Ngôn! Tôi thật sự rất yêu cô! Cô là ánh sáng của tôi, cô là sức mạnh của tôi, cô là đại bảo bối cầm lái của tôi, a a a!!!"

Nữ diễn viên nổi tiếng, nổi điên ở trên mạng.

*

Nam Ngôn không biết rằng cô đã làm cho một đoá hoa thuần khiết vì cô mà nổi điên. Hai phần cảnh tiếp theo đều không có đối diễn cùng với Trịnh Thiên La, cô có thể kết thúc công việc một cách nhanh chóng.

Bộ phim truyền hình hiện đại này quay rất nhanh, nhân vật nhỏ như cô hầu như không gặp vấn đề gì. Khi Nam Ngôn đi, người quản lý diễn viên và đạo diễn đã đưa cho cô một chồng danh thiếp.

Nam Ngôn đem những tấm danh thiếp phân loại sửa sang lại, trong đó không hề thiếu những tác phẩm vừa mới khai máy hoặc đang trong giai đoạn chuẩn bị, cô có thể đi thử vai một số vai diễn nhỏ.

Khi cô đang bận rộn thì điện thoại vang lên.

Tên hiển thị trên màn hình là Ba.

Nam Ngôn sững sốt một chút.

Là Thảm tiên sinh, ba chồng của cô?

"Con nghe đây thưa ba."

Thảm tiên sinh chủ động gọi điện thoại cho con dâu đều là vào thời điểm Thảm Quân Cố có mặt ở nhà, muốn cô trở về nhà ăn cơm.

Thảm tiên sinh rất quý trọng khoảng thời gian người một nhà có thể đoàn tụ cùng nhau, đáng tiếc con trai chỉ về nhà vào lúc không có sự xuất hiện của con dâu mà thôi.

Thảm tiên sinh rất hao tâm tổn trí vì con cháu.

Sau khi kết hôn thì nên phụ trách cô gái nhỏ nhà người ta cho đến cùng, vậy mà con trai ông lại lạnh nhạt như thế, nhìn vào đã thấy ngay là có vấn đề.

"Ngôn Ngôn, trưa ngày mai con về nhà ăn cơm nhé."

Nam Ngôn ngẫm nghĩ, vào thời điểm quyết định ly hôn thì cũng nên báo trước cho Thảm tiên sinh biết một tiếng, loại chuyện này tốt nhất là nên trao đổi trực tiếp với nhau, vì vậy nên cô liền đồng ý.

"Vâng ạ."

Nam Ngôn tắt điện thoại, suy nghĩ ngày mai nên tặng lễ vật gì cho Thảm Thiêm Chính.

Cô đã gả vào nhà họ Thảm được mấy năm rồi, lúc trước cũng rất ít khi đưa quà tặng cho bọn họ, nếu bây giờ lại tặng quà thì có vẻ không thích hợp cho lắm.

Nếu không thì ngày mai cô sẽ xuống bếp làm cơm.

Nam Ngôn quyết định như vậy.

Giữa trưa ngày hôm sau, Nam Ngôn thay một bộ váy đầm trang nhã màu hồng cánh sen. Cô lên xe, mang giày đế bằng vào, tự bản thân lái xe đến nhà họ Thảm ở vùng ngoại ô phía Bắc.

Nam Ngôn kết hôn được năm năm. Trong hai năm đầu tiên sau khi kết hôn, cô rất ân cần thương xuyên chạy đến nơi này. Thế nhưng, Thảm Quân Cố chẳng khác nào một tảng đá vô tri vô giác, không nóng không lạnh, làm cho Nam Ngôn cảm thấy rất nản lòng, vì thế tình cảm của cô đối với Thảm gia cũng phai nhạt đi không ít.

Sau khi đỗ xe ở gara, Nam Ngôn đổi lại thành giày cao gót rồi đi đến trước cửa biệt thự. Người ra mở cửa là di giúp việc của Thảm gia, tuy đã làm việc ở Thảm gia rất nhiều năm rồi, nhưng khi đối mặt với vị phu nhân trên danh nghĩa này, bà vẫn có chút không được tự nhiên.

"Phu nhân đã trở lại."

Nam Ngón gật đầu với bà.

"Ba, buổi trưa tốt lành."

Nam Ngón khách khí chào hỏi cùng với Thẩm Thiêm Chính đang ngồi trên ghế sofa.

Thẩm Thiêm Chính đang đọc báo, ông không ngẩng đầu lên, chỉ ừ một tiếng.

"Một chút nữa Quân Cố cũng sẽ trở lại, con trước tiên cứ ngồi ở đây đi."

"Con không ngồi đâu ạ, cũng sắp đến giờ ăn cơm rồi, con đi xuống bếp nấu cơm."

Nam Ngón xắn tay áo lên, cười nói: "Lâu rồi không về đây, phải nấu cho ba một bữa cơm mới phải chứ."

Thẩm Thiêm Chính ngạc nhiên.

Con dâu của ông, khi nào thì lại hiểu chuyện như vậy rồi?

Nam Ngón đi theo đi giúp việc vào phòng bếp, sau khi nhìn thoáng qua các nguyên liệu nấu ăn có sẵn, trong lòng cô liền biết phải làm gì rồi.

Thẩm Thiêm Chính đứng ngồi không yên.

Ông đứng dậy, chấp hai tay ra sau lưng, đứng ở cửa phòng bếp vờn cổ nhìn vào, chỉ nhìn thấy Nam Ngón đang rất thuần thục vung dao. Từng tiếng thái đồ ăn vang lên vừa nhanh gọn vừa dứt khoát cho thấy người cầm dao chắc hẳn rất quen thuộc với việc này.

Đứa nhỏ này biết nấu ăn sao? Ông chưa từng nghe bác Nam* đề cập đến việc này. Dù sao con bé đã gả vào đây năm năm, thế nhưng ngay cả gạo để nấu cơm cũng chưa từng động vào. Mỗi lần trở về đều ngồi im ở trên ghế sofa, thỉnh thoảng lại cùng mọi người trò chuyện được vài câu.

**Bác Nam trong lời của Thẩm Thiêm Chính là ông nội của Nam Ngón.*

Nam Ngón chỉ làm vài món ăn gia đình đơn giản. Cô hầm măng, nấu một nồi canh cá chua ngọt, xào cà tím cuộn dưa chuột cùng với tôm bóc vỏ. Nam Ngón tính toán, trong nhà có ba người, chỉ cần làm thêm một món ăn nữa là đủ.

Cô bận rộn ở trong phòng bếp. Bên ngoài biệt thự lại có người đến.

"Ba!"

Thẩm Quân Cố đã trở lại.

Nam Ngón vừa vớt rau luộc từ trong nồi ra để ráo nước, đi giúp việc ngay lập tức đưa một chiếc đĩa sạch tới.

"Tay nghề của phu nhân thật là khéo, mấy món ăn này cũng tốn không ít công phu đâu."

Nam Ngón cười cười: "Xong rồi."

"Con đi trước đây!" Trong phòng bếp là tiếng cười nói vui vẻ, nhưng không khí ngoài phòng khách lại không được yên ổn như vậy.

Thẩm Quân Cố sau khi nhìn thấy chiếc xe sang trọng đậu ở bên trong gara thì trong lòng đã mơ hồ có dự đoán. Đến khi vào nhà, biết được Nam Ngón cũng ở đây, anh đành mặt lại, đứng dậy muốn rời đi.

Thẩm Thiêm Chính trừng mắt nhìn anh, sợ bị người trong phòng bếp nghe thấy nên ông cố gắng hạ thấp thanh âm xuống để nói chuyện.

"Con bé là vợ của con, con cứ trốn trốn tránh tránh con bé như vậy còn ra thể thống gì nữa hả? Hôm nay Ngón Ngón biết con trở về nên đã đặc biệt xuống bếp để nấu ăn, không cần biết con đang vội chuyện gì, cứ ngồi xuống ăn cho xong bữa cơm này đi đã, dù sao cũng phải để lại mặt mũi cho con bé chứ!"

Đặc biệt xuống bếp vì anh sao?

Thẩm Quân Cố lại không nghĩ như vậy.

Nam Ngón và đi giúp việc cùng nhau bung đồ ăn dọn ra bàn. Đi giúp việc cười hờn hờ nói: "Hôm nay đúng là có lộc ăn mà, tay nghề của phu nhân rất tốt, nghe mùi thức ăn thật sự rất thơm."

Sau khi đem hết thức ăn dọn lên bàn, Thẩm Quân Cố vẫn còn chưa có rời đi, Nam Ngón khách khí nói với anh: "Nếu đã trở về thì cũng nên cùng ba ăn một bữa cơm chứ."

Thẩm Quân Cố ngửi được một cỗ mùi thơm bay thoảng qua người anh.

Mùi thơm phát ra từ nồi canh Nam Ngôn đang bung trên tay, hương thơm mê người không báo trước xông vào mũi.

Thẩm Quân Cố không nói gì, lạnh nhạt đi rửa tay, sau đó rất tự nhiên kéo chiếc ghế đầu tiên bên trái ra ngồi xuống.

Nam Ngôn ngồi ở vị trí đối diện với anh.

Thẩm Thiêm Chính sau khi ném thử một miếng cà tím, đôi mắt liền sáng lên.

"Ngôn Ngôn, tay nghề của con đúng là không tồi, trù nghệ* này so với mẹ con cũng không kém là bao đâu."

**trù nghệ hiểu nôm na là tài nấu nướng.*

Thẩm Thiêm Chính là thật tâm khen ngợi cô.

Nam Ngôn mím môi cười cười.

Là mẹ chồng của cô à.....

Bà ấy cùng với Thẩm Thiêm Chính đã ly thân, bà ấy hiện đang sống ở nước ngoài cùng với con trai nhỏ và con gái nhỏ. Mỗi năm, bà thường đề cho hai người con nhỏ của mình thỉnh thoảng trở về vài lần, thế nhưng bản thân lại rất hiếm khi trở về.

Kết hôn năm năm, Nam Ngôn chỉ nhìn thấy mặt của người mẹ chồng này đúng một lần.

Lần gặp đó chỉ là gặp thoáng qua, rất vội vàng, cả cô và bà ấy đều không đặt ở trong lòng.

Thẩm Quân Cố từ đầu tới cuối đều không có nói chuyện cùng với Nam Ngôn. Cho đến khi anh ăn đến chén cơm thứ hai, Nam Ngôn mới phản ứng lại, cô chủ động xới cơm cho người chồng trên danh nghĩa của mình.

Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, sau khi ăn xong, vẻ mặt của Thẩm Quân Cố đã mềm dịu lại không ít.

"Ngôn Ngôn, cháu gái của Trần tổng vừa mới đầy tháng, con xem nên tặng quà như thế nào đây?"

Một nhà ba người ngồi trên ghế sofa, mỗi người mỗi chỗ khác nhau.

Thẩm Thiêm Chính ngồi ở vị trí chính giữa, Nam Ngôn cùng với Thẩm Quân Cố hai người lần lượt ngồi ở hai chiếc ghế sofa đơn riêng biệt cách xa nhau.

"Chuyện này con không hiểu lắm ạ." Nam Ngôn cẩn thận nói, "Bình thường con cũng không quá chú ý đến mấy chuyện như thế này đâu ạ."

Trong những mối quan hệ của cô, cô còn chưa bao giờ trải qua việc phải tặng quà đầy tháng cho đứa nhỏ nào đâu.

Hơn nữa, Nam Ngôn cảm thấy, vấn đề mà Thẩm Thiêm Chính đưa ra không phải chỉ đơn giản trả lời như vậy là xong đâu.

"Cũng đúng, con còn chưa có con cơ mà, khi nào con có con rồi thì sẽ biết làm như thế nào thôi." Thẩm Thiêm Chính gạt đầu đắm chiêu, sau đó ông quay sang nói với Thẩm Quân Cố, "Con nhà người ta nhỏ hơn con tận 4 tuổi, thế nhưng đứa lớn đã hai tuổi, đứa con gái nhỏ thì lại vừa đầy tháng. Còn con thì sao? Khi nào mới chịu sinh con đây hả?"

Nam Ngôn: "....."

Thẩm Quân Cố: "....."

Thẩm Thiêm Chính nhìn hai vợ chồng đều giả chết khi nói đến vấn đề này thì liền sinh khí.

"Sao không có đứa nào trả lời ba hả?"

Nam Ngôn chớp chớp mắt, cô cảm thấy, bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để cô nói đến vấn đề ly hôn đâu.

"Con, con không có ý kiến....." Nam Ngôn liếm liếm môi, cúi đầu giả vờ thẹn thùng, "Con nghe theo chồng con hết ạ."

Mau! Cự tuyệt ba của anh đi!

Một cô vợ đang cố gắng tặng cho anh một chiếc nón xanh, chẳng lẽ anh không nên tránh còn không kịp, mau chóng ly hôn hay sao? Còn muốn có thêm đứa nhỏ nữa à?

Nam Ngôn mặt ngoài thì thẹn thùng nhưng nội tâm lại đang rít gào âm ỉ như tiếng vó ngựa.

Mau cự tuyệt đi!

Thẩm Quân Cố bất ngờ bị ném một vấn đề lớn không kịp trở tay, anh âm thầm nhìn Nam Ngôn. Nam Ngôn rất quen thuộc với việc giả chết, không hề bị bất cứ tác nhân nào bên ngoài ảnh hưởng, cô vẫn rất đam mê đóng vai một cô vợ nhỏ đang thẹn thùng. Anh thật rất muốn đứng dậy vỗ tay, trầm trồ khen ngợi, cô đúng là một ánh hậu trời sinh mà.

Chân trước vừa chạy khắp nơi để theo đuổi tiểu thục tui, chân sau liền đáp ứng muốn cùng anh sinh một đứa nhỏ?

Thẩm Quân Cố cup mắt, lạnh lạnh nở nụ cười: "Ba, con cũng không có ý kiến."

Tác giả có chuyện muốn nói:

Đồng minh tạo phản rồi, là do không có đạo đức hay là do nhân tính vạn vật?

Thực ra không phải ra chương mới chậm đâu, mà là do chương càng ngày càng nhiều và số lượng từ cũng nhiều nốt ~

Vẫn là sớm đăng chương mới cho mọi người nga ~

Cảm tạ các đọc giả thân yêu ~

Cảm tạ các đại gia đã tưới dinh dưỡng dịch* cho ta ~

**Giống kiểu bình chọn, tặng tiền ấy =))) mình không hiểu lắm, phía sau là một hàng dài danh sách các đọc giả đã tưới dinh dưỡng dịch cho tác giả nên mình không đăng nhé.*

Editor có lời muốn nói:

Tình địch của Thẩm Quân Cố là ai? Trịnh Thiên La hay là Tô Tà =))))))

Ayda đạo này bận rộn quá đi, hôm qua vừa biết điểm thi đại học, tuy không như mình mong đợi nhưng vẫn ổn định hehe.

Thế là lại lỗi truyện ra edit để khuây khoả, cuối cùng thức đêm để beta cho xong rồi up luôn. Mình đúng là một con ong chăm chỉ =))))

Bonus thêm nè, tất cả các cmt của các bạn mình đều đọc được. Cảm ơn những góp ý của các bạn đối với mình, mình đều tiếp nhận và ghi nhớ để cố gắng hoàn thiện hơn nữa <3 (nhiều khi đọc cmt còn vui hơn thấy lượt vote mới nữa TT).

[4073 words | Đã beta]

15/7/2019

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Sau khi từ biệt thự Thẩm gia đi ra, Nam Ngôn cùng Thẩm Quân Cố bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt cả hai đều mang theo sự đề phòng rõ rệt.

Nam Ngôn cho đến bây giờ vẫn không thể tin nổi, Thẩm Quân Cố cư nhiên đã đáp ứng rồi?

Sinh một đứa trẻ? Ai sinh? Ai cùng với ai sinh đây hả?

Nam Ngôn cảm thấy Thẩm Quân Cố chắc là đầu óc đã bị đập mạch rồi.

Thẩm Quân Cố có còn nhớ rằng anh đã ký một bản hiệp nghị hợp tác với Nam Ngôn trước khi kết hôn hay không?

Đôi vợ chồng trên danh nghĩa này đều nhanh chóng dời tầm mắt sang nơi khác, không một ai lên tiếng nói chuyện, cả hai tách nhau ra, đi về xe của bản thân, lái xe rồi đi theo hai hướng trái ngược nhau.

Lần này xong đời rồi.

Cô đến đây vốn dĩ là muốn nói đến chuyện ly hôn, thế nhưng thật không ngờ đầu óc của Thẩm Quân Cố đột nhiên hỏng rồi, làm lỡ mất cơ hội tốt nhất để cô bàn về chuyện ly hôn này. Hiện tại, nếu cô quay về nói với Thẩm Thiêm Chính rằng sẽ không có đứa nhỏ nào cả, đã vậy, bọn họ còn sắp sửa ly hôn, cô không dám nghĩ tới sẽ nháo ra cái sự tình gì nữa.

Đau cả đầu.

Nam Ngôn không thích phiền toái, tốt nhất là đơn giản hoá mọi chuyện đến mức nhỏ nhất, có thể giải quyết thì cô sẽ ngay lập tức giải quyết, còn nếu giải quyết không được.....

Cũng không phải là chuyện của cô.

Nam Ngôn đánh tay lái, thò ra một hơi.

Người nào đáp ứng thì tự đi mà sinh con luôn đi!

*

Nam Ngôn cũng không rảnh rỗi để đi lo lắng về chuyện của Thẩm Quân Cố, bởi vì cô đã nhận được công việc mới. Là do quản lí Tôn tỷ đã đề xuất cho cô.

Đây là một bộ phim cổ trang, đã quay phim được một khoảng thời gian rồi, theo lý thuyết thì tất cả các nhân vật đều đã được quyết định xong hết rồi. Thật không ngờ, trong đoàn làm phim có một người gây ra vụ bê bối, tuy người đó chỉ đóng vai một nhân vật phụ nho nhỏ, còn chưa đến phân cảnh diễn của cô ấy thì cô ấy đã bị đạo diễn cho ra về.

Loại ra một diễn viên, sau lưng có không ít người muốn chen chân vào. Nam Ngôn căn bản không biết gì đến bộ phim này, vì thế nên cô cũng không có quyền chủ động. Cơ hội thử vai diễn này, kì thực là do đạo diễn nghĩ tới cô, nên muốn đề cử cô qua thử vai một lần.

Nói là thử vai một lần, thông thường chỉ cần diễn viên đó không vắng mặt thì sẽ không có vấn đề gì.

Nam Ngôn cao hứng đến hóng luôn rồi, cô ngay lập tức tặng một chiếc xe đồ ăn đến cho phim trường để cảm ơn đạo diễn và Tôn tỷ đã trải đường cho cô.

Nam Ngôn đã liên lạc cùng với đoàn phim bên kia, kịch bản đã được gửi tới hộp thư của cô, phân cảnh của vai diễn nhỏ này không tính là nhiều, nhưng so với vai diễn vật hi sinh bạch phú mỹ của kịch bản vườn trường trước mà nói thì khó khăn hơn nhiều.

Trong bộ phim cổ trang nói về quyền mưu giữa các nam nhân, đất diễn của các nhân vật nữ cũng không nhiều. Nam Ngôn là một nhân vật nhỏ, là một nữ thám tử che giấu danh tính của mình, thu thập tình báo dựa vào đàn ông. Sau khi câu dẫn nam chính thì bị bại lộ thân phận, vì thế bị giết chết ngay trên giường của nam chính.

Câu chuyện về nhân vật nhỏ này kéo dài không được bao lâu. Nam Ngôn chăm chú đọc qua và chỉnh sửa lại kịch bản một lần, cô đánh dấu đỏ vào những nhân vật sẽ cùng cô đối diễn, chuẩn bị đến đoàn làm phim vào hai ngày sau.

Bộ phim cổ trang này được quay ở một thành phố điện ảnh cách xa nơi đây.

Nam Ngôn xuống máy bay đổi sang tàu cao tốc, rồi từ tàu cao tốc chuyển sang xe buýt, lăn lộn một vòng lớn, cuối cùng, cô mệt mỏi kéo theo rương hành lí tiến vào thành phố điện ảnh.

Đoàn làm phim đã cử ra một trợ lí nhỏ để đến đón cô, đãi ngộ như thế này đúng là rất hiếm thấy.

Người trợ lí nói cho Nam Ngôn biết tiến độ hiện tại của đoàn phim cùng với tình trạng của một số diễn viên hiện nay.

Hai ngày nay, việc quay phim có chút khó khăn, từ đạo diễn đến diễn viên chính, cho đến những nhân vật phụ và các diễn viên quần chúng, cảm xúc của tất cả mọi người đều có chút bị đè nén, vì vậy Nam Ngôn đến đây cần phải chú ý một chút. Cô chỉ là một nhân vật nhỏ, đừng không cẩn thận mà đắc tội với những người đang trong tâm trạng không tốt, dù gì người chịu thiệt vẫn là cô mà thôi.

Nam Ngôn hiểu rõ, cô cũng rất biết ơn người trợ lí đã nói cho cô biết những điều này.

Một nhân vật nhỏ không có bao nhiêu cảnh diễn tự nhiên trong đoàn phim sẽ không có ai coi trọng. Nam Ngôn đến đặt phòng, nhờ người trợ lí đăng kí giúp cô, còn cô thì nhanh chóng đi rửa mặt rồi đến phim trường.

Hôm nay có một cảnh diễn của cô, đây cũng được xem như là một bài kiểm tra mà đạo diễn đưa ra cho cô để xem trình độ của cô đạt đến đâu rồi.

Phòng thay quần áo được phân thành ba loại, lần lượt dành cho: diễn viên chính, diễn viên phụ và diễn viên quần chúng. Nam Ngôn vận khí không tồi, được chỉ định là diễn viên phụ, so với diễn viên quần chúng thì tốt hơn một chút.

Trong phòng thay quần áo đều là nhân viên công tác đang tất bật chuẩn bị trang phục hoá trang, khung cảnh vội vàng và bận rộn.

Nam Ngôn báo tên nhân vật, một bộ trang phục ngay lập tức được nhồi vào tay cô.

Run tay mở bộ trang phục ra, da mặt của Nam Ngôn cũng run lên theo.

Trang phục diễn, chính là một chiếc áo mỏng manh hở bụng màu vàng nhạt, kết hợp cùng với một chiếc váy màu hồng cánh sen, bên ngoài không có bất cứ một thứ gì để che đậy.

Quần áo này được làm dựa theo vóc dáng của diễn viên lúc trước, dáng người của các nữ diễn viên thường gầy. Nam Ngôn cũng gầy, nhưng trông cô rất khoẻ mạnh, đường cong thân hình so với dáng người gầy yếu do giảm cân liên tục của các nữ diễn viên khác rõ ràng đầy đặn hơn rất nhiều.

Chiếc áo hở bụng mặc trên người của cô đúng là vừa khít, vải dẹt dính sát vào da thịt, buộc chặt, đẩy bộ ngực của cô lên cao ngất, xương quai xanh lộ ra ngoài một mảng da thịt trắng nõn.

Chiếc áo quá nhỏ, mỗi khi Nam Ngôn hô hấp đều sẽ hiện rõ sự phập phồng của lồng ngực.

Nam Ngôn vừa nhìn thoáng qua liền chạy ngay đến khoác thêm áo ngoài vào, thật đúng là gây khó khăn cho nhân viên công tác khi cô tự ý mặc thêm áo khoác.

Sau khi tạo hình xong, bên ngoài cũng bắt đầu gọi người.

"Nhân vật Nghênh Phong Liễu chuẩn bị!"

Vai diễn lần này của Nam Ngôn chính là Nghênh Phong Liễu.

Trợ lý dẫn cô đi đến phim trường.

Một toà nhà cực lớn được phóng theo kiến trúc của thời nhà Hán, đình viện phủ kín những viên đá nhỏ vụn như hạt gạo, các bồn hoa bách tùng lớn được bày biện khắp nơi, các nhân viên công tác cứ liên tục đi qua đi lại trên chiếc bậc thang gỗ, còn có một số diễn viên phụ khác đang ngồi ở đằng xa.

Người trợ lý thấp giọng nói với Nam Ngôn: "Nam tiểu thư, lát nữa khi cô đối diễn cùng với Triệu Viện Viện thì chú ý nhiều một chút."

Trợ lý vội vàng nói xong liền hoà vào trong đội ngũ nhân viên công tác làm cho những câu hỏi nghi vấn mà Nam Ngôn muốn đặt ra đều không thốt ra được.

Triệu Viện Viện?

Nam Ngôn lật qua lật lại kịch bản trong tay.

Cô chỉ biết tên của nhân vật chứ không biết tên của diễn viên.

Lát nữa nữ diễn viên cùng cô đối diễn hình như chỉ có một nhân vật Tô Mãn Hương, nhân vật này cũng giống như cô, đều có xuất thân là mật thám, nhưng đã sớm đầu phục* nam chính, dùng tất cả mọi thứ của mình vì nam chính mà trả giá.

*đầu phục: đầu quân, bị thu phục.

Cảnh diễn này là khi Nghênh Phong Liễu đã trở thành thị thiếp của nam chính, vào thời điểm đang tìm kiếm đồ vật thì bị Tô Mãn Hương bắt gặp.

Diễn viên đóng vai Tô Mãn Hương đã chuẩn bị xong, đang đứng trên hành lang bằng gỗ. Cô ấy trông rất được, chỉ là khuôn mặt âm trầm đã phá huỷ đi vẻ đẹp của cô ấy.

Nam Ngôn liếc mắt nhìn cô ấy một chút rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, tiếp tục xem kịch bản của mình.

"Nghênh Phong Liễu!"

Đạo diễn gọi người.

Nam Ngôn tiến đến.

Cô được hoá trang rất xinh đẹp, để làm nổi bật đặc điểm của một mật thám dùng nhan sắc để thực hiện nhiệm vụ, thợ trang điểm đã kẻ cho cô một đường mắt* dài. Đôi mắt của cô vốn đã rất đẹp, ánh mắt trong suốt, nay lại được tô điểm thêm, vừa hồn nhiên ngây thơ, lại vừa quyến rũ phong tình.

*kẻ đường mắt = kẻ eyeliner.

Đạo diễn ngắm nhìn cô một chút rồi thu hồi tầm mắt, ông cảm thấy bạn cũ đề cử người, không nói đến những thứ khác, chỉ riêng về ngoại hình thì đúng là không tồi.

Thế nhưng, ánh mắt của phó đạo diễn lại dán sát lên cơ thể của Nam Ngôn không rời, cao thấp đánh giá bộ dáng của cô. Nam Ngôn phải nghiêng người sang bên cạnh một chút để tránh né.

"Lúc trước cháu đã từng diễn những vai gì rồi?" Đạo diễn hoà khí hỏi.

Nam Ngôn ăn ngay nói thật: "Ngay trong kịch bản của Trần đạo diễn vừa rồi là đóng vai vật hi sinh*, ba năm đi diễn đều đóng loại nhân vật này."

*gốc là nước tương (酱油): chỉ những vai diễn phụ, dạng như vật hi sinh, lót đường, hỗ trợ, làm nền cho các nhân vật khác; hoặc là các vai diễn lặp đi

lập lại, có khi chỉ là đứng làm phong cảnh.

Đạo diễn run rẩy khoe miệng.

Được rồi, đây là một người hoàn toàn mới, yêu cầu của ông bất tri bất giác hạ thấp xuống. Với cái ngoại hình này, nếu không có gì trở ngại thì cũng có thể miễn cưỡng lưu lại. Nếu kỹ thuật diễn thực sự không được thì cũng có thể cho cô một vai diễn bình hoa không cần quá nhiều kỹ thuật diễn xuất cũng tốt.

"Không có kinh nghiệm cũng không sao, cháu không cần phải sợ hãi. Những người đối diễn cùng cháu đều là những diễn viên giỏi, bọn họ có thể kéo* cháu theo." Đạo diễn muốn giảm bớt sự khấn trương của Nam Ngôn nên cố ý cười nói, "Nhân vật này đối với một con nhóc như cháu cũng không sai, cháu có thấy những nhân vật đối diễn cùng mình chưa? Đều là nam diễn viên độc thân chất lượng tốt không đấy!"

*kéo: điều khiển, chi phối cảm xúc của bạn diễn, làm cho bạn diễn bị ảnh hưởng mà hành động theo để ứng đối với mình. Mình không tìm được từ thích hợp nên nếu có ai nghĩ ra thì bình luận giúp mình với nhé.

Nam Ngôn rất vui vẻ.

Nhân vật này của cô chính là phải trà trộn vào trong đám nam nhân để thu thập tình báo. Cô đối diễn nhiều nhất ngoại trừ với nam chính Mộ Dung Thành, chính là nam số hai* Mộ Dung Lạc, và nam số ba* An Hoành, còn có một vài nam phụ nữa.

*nam chính được gọi là nam số một, tiếp theo là nam số hai, nam số ba (hay còn gọi là nam thứ chính, không phải là chính nhưng vẫn có vai trò hơn nhân vật phụ rất nhiều).

Bộ phim cổ trang này là một hạng mục lớn, đạo diễn cùng với đội ngũ chế tác hậu trường đều đã giành được rất nhiều giải thưởng. Có thể thấy, đội hình này tự nhiên là phi thường vĩ đại. Có thể trở thành diễn viên chính của bộ phim này, không cần phải nói, chắc chắn đều là những diễn viên giỏi nhất trong ngành.

"Cháu đây đúng là có vinh hạnh cực kì lớn, sau khi diễn xong thì phải đi xin chữ kí mới được, bán ra ngoài còn có thể kiếm được tiền đấy." Nam Ngôn cười tủm tỉm.

Đạo diễn bị chọc cười: "Vậy thì vận khí của cháu đúng là không tồi, chỉ cần xin chữ kí của một nam diễn viên ở đây thôi cũng đủ để cho cháu phát tài rồi."

"Lợi hại như vậy sao? Cháu khẳng định đó phải là một diễn viên siêu giỏi và siêu hấp dẫn làm cho người khác rất yêu thích." Nam Ngôn khoa trương khen ngợi, "Có thể được hợp tác cùng với một Đại tiền bối như vậy đúng là vinh hạnh của cháu mà!"

"Cháu còn chưa xem danh sách diễn viên sao?" Đạo diễn ngay lập tức phát hiện ra lỗ hổng trong câu nói của Nam Ngôn.

Nam Ngôn chớp chớp đôi mắt.

Cần thiết phải xem danh sách các diễn viên sao? Cô chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi, cũng không có giao tình với ai, không phải chỉ cần hoàn thành tốt vai diễn của bản thân là được rồi sao?

Cho dù cô có học thuộc hết tên của tất cả các diễn viên ở đây cũng không có chỗ nào cần dùng đến đâu chứ.

Tâm tính của Nam Ngôn rất đơn giản. Diễn xuất chính là nội dung công việc của cô, các đối tượng đối diễn cùng cô là những người đồng nghiệp cùng hợp tác trong công việc, khi làm việc thì mọi người phối hợp và giúp đỡ lẫn nhau, sau khi tan làm, ai về nhà nấy, có thể duy trì được mối quan hệ đồng nghiệp chính là tốt nhất.

Nếu có thể phát triển chỗ tình bạn ấy, đó chính là thành quả được thưởng thêm của bạn.

Đạo diễn chặc chặc hai tiếng: "Khó trách cháu lại còn có thể bình tĩnh đứng đây thảo luận về việc bán chữ kí của người ta như vậy, cháu nếu biết cậu ấy là ai, chắc chắn sẽ ôm khư khư lấy chữ kí của cậu ấy không rời cho mà xem!"

Nam Ngôn thật sự tò mò: "Đó là ai vậy ạ?"

Đáy mắt của đạo diễn hiện lên ý cười nhưng ông lại thừa nước đục thả câu: "Cậu ấy lúc này vừa khéo đang nghỉ ngơi không có ở đây, chờ đến thời điểm cháu cùng với cậu ấy đối diễn tự nhiên sẽ biết thôi."

Sau khi trò chuyện giúp diễn viên mới thả lỏng để giảm bớt căng thẳng, đạo diễn vung tay lên: "Được rồi, chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta quay thử một lần."

Đây là một cảnh diễn dài, Nghênh Phong Liễu đi trên hành lang bùng trà vào thư phòng, phát hiện Mộ Dung đại nhân không có ở đây nên nàng* đã tranh thủ không dấu vết lục lọi trên án thư*, không ngờ cuối cùng lại bị Tố Mãn Hương phát hiện.

*Vì là kịch bản cổ trang nên khi miêu tả cảnh quay hoặc liên quan đến kịch bản thì mình sẽ để xưng hô cổ trang nhé.

*án thư: bàn để đọc và viết sách (án là bàn, thư là sách).

Cảnh quay này hầu như Nam Ngôn không có bất kì lời thoại nào, hoàn toàn phải dựa vào hành động và cử chỉ của cô, Nam Ngôn đã chuẩn bị xong, đứng ổn thoả vào vị trí của mình.

"Cạch" Tiếng clapperboard vừa vang lên, máy quay cũng bắt đầu khởi động.

Trên hành lang, thiếu nữ một bàn tay thon dài đang bê khay đựng trà, tay còn lại thì nắm chặt lấy tà váy. Trên người nàng khoác sa mỏng* lượn lờ, cước bộ* nhẹ nhàng, bóng lưng lay động.

*sa mỏng: áo mỏng, váy mỏng; xiêm y mỏng.

*cước bộ: bước chân.

Trên mái tóc của nàng được cài một đoá hoa mẫu đơn đỏ rực, thế nhưng so với mẫu đơn, sự tồn tại của nàng còn yếu điểm hơn gấp hàng ngàn hàng vạn lần.

Đôi mắt hẹp dài của nàng như lấp lánh ánh sáng, lông mi kiểu điểm cong vút, ánh mắt ngẫu nhiên chuyển động nhìn xung quanh, giao hoạt giống như một tiểu hồ ly.

Môi nàng hơi nhếch lên, đang ngân nga giai điệu gì đó, có vẻ tâm tình của nàng đang rất tốt. Vòng eo nhỏ bé yếu ớt vịn vẹo một chút, mỗi loại cử chỉ, mỗi một hành động, cả người của nàng đều toát lên vẻ quyến rũ mê người.

Thời điểm Thẩm Quân Cố trở lại phim trường, anh vừa vận thu hết tình cảnh này vào đáy mắt.

Nam Ngôn sụp mắt xuống, nhẹ nhàng gõ cửa, thanh âm mềm nhẹ yếu điệu: "Chủ nhân ~ Liều nhi tới hầu hạ ngài.."

Nàng đẩy cửa vào trong, căn phòng lớn như thế nhưng lại không có một bóng người.

Thiếu nữ tung váy lên rồi ngồi xuống, đặt khay trà trên tay lên án thư, bàn tay lơ đãng tùy ý lật qua lật lại một quyển tập đang được đặt trên án kỷ*, bên trong đôi mắt hồ ly dường như đang hiện lên ý cười.

*án kỷ: giống như án thư.

"Ai cho phép ngươi vào đây hả!?"

Diễn viên Triệu Viện Viện đóng vai Tổ Mãn Hương đã sớm chuẩn bị xong, cô ấy đứng một bên xem đủ toàn bộ quá trình diễn xuất của Nam Ngôn. Cô vốn không chú ý lắm, chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi, cũng chẳng biết tùy tiện tìm ở nơi nào kéo đến đây cho đủ số lượng, dù sao cũng không thể nào nổi bật hơn cô được.

Thế nhưng lúc này lại không giống như vậy, cô gái này giống như được bao phủ bởi một lớp mật ong ngọt ngào, tản ra mùi hương mê người. Nhìn từ ống kính không biết như thế nào, nhưng cô đứng gần trong gang tấc như vậy chẳng lẽ còn không biết hay sao? Cô có thể cảm nhận được tia mị lực phát ra từ trên người của Nam Ngôn. Ánh mắt của mọi nhân viên công tác trên phim trường đều dừng ở trên người của cô ấy không rời đi được, không có ai có thể bỏ qua được vẻ đẹp của Nam Ngôn!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sự tồn tại của cô sẽ bị lu mờ mất!

Tuyệt đối không thể để cho một người mới nho nhỏ có thể phát ra mị lực một cách không kiêng nể gì như vậy được!

Triệu Viện Viện nhẫn nhịn cho đến lúc nhân vật của cô được vào sân, cô vừa tiến vào liền ngay lập tức đứng chặn mất một nửa gương mặt của Nam Ngôn.

Triệu Viện Viện sớm đã trở thành thủ hạ của Mộ Dung Thành, nàng ăn mặc đẹp đẽ quý giá hơn nhiều so với một người chỉ biết dùng nhan sắc để quyến rũ người khác như Nghênh Phong Liễu, trên đầu nàng được gắn trăm cài, bộ dáng quý khí bức người, khi đứng ở trước mặt Nam Ngôn, chẳng khác nào bộ dáng của người vợ lớn trong nhà đang ra oai phủ đầu.

Nam Ngôn rất tự nhiên thu tay lại, khi ngược mắt lên, trong con ngươi tràn đầy vẻ hoang mang, nàng hơi khom người xuống: "Tổ tỷ tỷ, muội muội đến để hầu hạ chủ nhân..."

"Ai cần thứ nịnh hót như ngươi đến đây để hầu hạ cơ chứ?"

Lời nói còn chưa dứt, Triệu Viện Viện đáy mắt nhanh chóng hiện lên một tia ngoan ý, cô hùng hổ nâng tay phải lên, hung hăng hướng tới khuôn mặt của Nam Ngôn mà xuống tay!

"Đùng" một tiếng thanh thủy vang dội, vừa dứt khoát nhưng cũng không thiếu phần êm tai.

Tiếp ngay sau đó là một tiếng hét thảm thiết của một cô gái, thanh âm cao vút thê lương chẳng khác nào con gà đang cố vươn cổ mà kêu, âm thanh ma quái điếc hết cả tai.

*Trời ơi cho mình chen vào bình luận xí nha =)))) chỗ này buồn cười thật sự ý, không biết mình edit có khớp không nhưng mà so sánh kiểu này thì đúng

là kì diệu =)))))).

Triệu Viện Viện khuôn mặt méo mó, bàn tay hung hăng chụp tới của cô bị va chạm đến đồ bưng, đau đớn đến mức làm cho cô phải ứa cả nước mắt. Triệu Viện Viện che lại bàn tay bị đau của mình. Cô hung thần ác sát trừng mắt nhìn cái khay gỗ trước mắt, như thể chiếc khay này cùng cô có huyết hải thâm cừu* vậy.

*huyết hải thâm cừu: cừu hận, thù hận đẫm máu; nợ máu phải trả bằng máu ấy.

Chiếc khay chậm chạp xê dịch, lộ ra khuôn mặt trắng nõn vô tội của Nam Ngôn, cô đang mỉm cười rất hồn nhiên, nụ cười làm rõ lên lúm đồng tiền rất đáng yêu.

Tác giả có chuyện muốn nói:

1/7, hôm nay đi bệnh viện nên cập nhật chương mới hơi chậm một chút ~

Các vị đại gia, những chương hiện tại đều hơn ba ngàn từ nha, chờ tồn đủ sau đó nhập vip thì sẽ có nhiều hơn nữa, rất mong các vị hãy ủng hộ ta nhiều hơn nha ~

Cảm tạ LGXSHWQC đã ném bom* cho ta nha, mệnh giá thật sự rất cao đó ~

Cũng cảm tạ "Chi nam" rất nhiều vì đã tưới dinh dưỡng dịch nè ~

*ném bom kiểu giống như quà tặng ấy, tương tự với việc tưới dinh dưỡng dịch.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Chuyện vừa rồi có thể nói là xảy ra cực kì nhanh, chỉ trong chớp mắt, trong lúc đó, Nam Ngôn đã ngay lập tức dùng chiếc khay đặt trên án kỷ để chặn lại bạt tai đang hung hăng đánh tới của Triệu Viện Viện, toàn bộ sức lực đều phản lại trên tay của Triệu Viện Viện. Một tiếng vang thanh thủy dễ nghe kia, Nam Ngôn cơ hồ muốn vỗ tay thật to để khen ngợi, đúng là một nữ sĩ đầy lực lượng mà.

Đạo diễn không kêu dừng lại, trước ống kính, Nam Ngôn cũng không thể nào mà tự ý dừng lại được.

Nàng bỏ chiếc khay ra, đôi mắt trong suốt ánh lên ý cười: "Tỷ tỷ đây là làm sao? Thế nhưng lại tự làm đau chính mình rồi..."

Thanh âm của thiếu nữ mềm mại, mang theo ý vị ung dung làm cho Triệu Viện Viện tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Người!"

Đây là lời thoại tự bản thân Nam Ngôn thêm vào, chẳng khác nào đang tát thẳng vào mặt của Triệu Viện Viện, khuôn mặt của cô bây giờ cũng nóng bừng bừng như bàn tay vậy, cô biết rõ Nam Ngôn là đang nói cho cô nghe!

Một con nhỏ diễn viên phụ! Hoàn toàn là người mới, vậy thì lá gan ở đâu ra mà dám nói chuyện với cô như thế?

Triệu Viện Viện cơ hồ đã kết thù kết oán với Nam Ngôn rồi.

"Được rồi, có thêm thất cảnh diễn của bản thân cũng không nên làm quá mức, phân cảnh này vừa khéo trông rất được, cũng không cần gây thêm phiền toái đâu."

Đạo diễn đứng ra hô "Cắt", bảo trợ lí đến đem hai người tách ra.

Nam Ngôn đặt khay xuống rồi đứng dậy, cô đi ngang qua người của Triệu Viện Viện, Triệu Viện Viện liên tục thở dốc, hung hăng trừng mắt nhìn cô, thừa dịp Nam Ngôn nhắc chân bước qua ngạch cửa, cô ta nhanh chóng nhắc chân đá vào bắp chân của Nam Ngôn.

Nam Ngôn có thể tránh thoát được một bạt tai, nhưng cô không hề nghĩ đến Triệu Viện Viện đầu óc đúng là có bệnh, trước mặt toàn thể mọi người trong đoàn làm phim mà còn có thể trực tiếp động thủ với cô.

Nam Ngôn dù sao cũng chẳng có phòng bị gì, thân thể của cô nhoáng một cái liền ngã lao ra phía ngoài cánh cửa.

Một khi mà cô ngã xuống, cô chắc chắn sẽ hét toáng lên khắp cái đoàn làm phim này!

Phản ứng đầu tiên của Nam Ngôn là nhanh chóng đưa tay lên che mặt lại. Có ngă cũng không thể ngă ngay gương mặt này được. Cô bây giờ là một diễn viên phải dựa vào gương mặt để kiếm cơm đấy!

Ngoại trừ người trợ lý bên cạnh thì mọi người cũng bị biến cố vừa xảy ra làm cho kinh hoảng, thế nhưng không có ai phản ứng kịp mà đưa tay ra đỡ lấy Nam Ngôn.

Nam Ngôn thống khổ nhắm chặt đôi mắt lại.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể của cô không thể khống chế được nữa, cô nghiêng về phía trước chín mươi độ, khi chỉ còn cách mặt đất một khoảng cách không xa nữa thôi thì Nam Ngôn đã văng văng rơi vào trong một cái ôm cứng rắn.

Đầu óc của Nam Ngôn hơi chững lại một chút.

Cánh tay vững chắc hoàn toàn ôm chặt lấy Nam Ngôn, xung quanh cô toàn là hơi thở nam tính của đối phương.

"Cảm ơn, cảm ơn rất nhiều.."

Nam Ngôn nói cảm ơn xong thì vội ngẩng đầu lên, cô chợt rên rỉ một tiếng vì lại tiếp tục bị ăn đau: "Ồi...."

Tóc của cô đã bị mắc vào trang sức trên cổ áo của đối phương.

"Đừng nhúc nhích."

Thanh âm trầm thấp của người đàn ông từ trên đỉnh đầu của Nam Ngôn truyền đến. Khi anh nói chuyện còn mang theo từng hồi rung động nơi lồng ngực, Nam Ngôn bắt đầu có chút hoang mang.

Giọng nói làm cho chân của cô trở nên mềm nhũn này, quen thuộc đến mức khiến cho cô cảm thấy cực kì kinh khủng.

Cả người của Nam Ngôn cứng đờ, cô đứng yên chờ đợi bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô rồi làm động tác gì đó.

Cô dựa hẳn vào lồng ngực của người đàn ông, một cử động nhỏ cũng không dám làm.

Một lát sau, cô mới nghe thấy thanh âm từ từ của anh từ trên đỉnh đầu truyền tới.

"Được rồi."

Nam Ngôn nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, sau khi xác nhận không còn cảm giác bị mắc kẹt nữa, cô mới vội vàng nhảy dựng ra sau, rời khỏi vòng tay của người đàn ông kia.

Người cùng cô đứng chung một chỗ, quả nhiên là Thẩm Quân Cố.

Anh mặc một thân trang phục diễn, bộ y phục cổ trang màu tử đinh hương tinh xảo mà rườm rà, trên cổ áo được thêu một vòng nhỏ bằng chỉ tơ vàng, phía trên đó bị dính hai sợi tóc đen.

Thẩm Quân Cố khi mặc đồ cổ trang và khi mặc tây trang quả thật là hai hình tượng hoàn toàn tương phản nhau. Nam Ngôn chưa từng gặp qua một Thẩm Quân Cố đầu búi tóc ngọc quan cùng với ống tay áo rộng thùng thình như vậy.

Nam Ngôn rất kinh ngạc.

Cô bất tri bất giác nhớ tới, chồng của cô hình như đã đạt được ba giải Ảnh đế danh giá ở trong nước, là người đàn ông hấp dẫn, nổi tiếng nhất.

Anh trở thành diễn viên chính trong bộ phim có đội ngũ chế tác ưu tú nhất cũng là điều đương nhiên.

Trước đây tại sao cô lại không nghĩ đến điều này cơ chứ?

"Đâu sao?"

Anh lấy hai cọng tóc từ trên cổ áo xuống, ngược mắt lẳng lẳng nhìn Nam Ngôn.

Thẩm Quân Cố sửa sang lại quần áo.

Ngoại hình của anh từng được đánh giá rất cao từ khi mới xuất đạo*, anh được cho là nam diễn viên có gương mặt nổi bật nhất, xuất chúng nhất. Không chỉ đơn giản là bộ dáng thanh tú, môi hồng răng trắng, không chỉ đơn giản là chỉ có diện mạo, mà còn phải nói đến khí chất trời sinh của anh nữa.

*xuất đạo: ra mắt.

Nam Ngôn đã gặp qua Thẩm Quân Cố hai lần, khi đó anh đều không có trang điểm, cả người đều mang hơi thở xa cách, người lạ chớ gần. Mà hôm nay, thợ trang điểm đã kẻ lại chân mày cho Thẩm Quân Cố, tô điểm làm cho đôi mắt của anh sâu thêm một chút, khí chất lạnh lùng thường ngày cũng nhu hoà

đi không ít.

Cũng giống như trước mắt Nam Ngôn bây giờ, cô cảm thấy trên người của Thẩm Quân Cố mang theo một loại cảm giác được gọi là ôn nhu.

Đây tuyệt đối là ảo giác!

Tóc gáy của Nam Ngôn dựng đứng, cô còn kém chưa lùi lại thêm vài bước nữa thôi.

Người chồng bị cô cho đội nón xanh trên đầu làm sao có thể đối xử ôn nhu với cô được? Nhất định là có âm mưu!

Nam Ngôn cố gắng kìm chế lại sự khó chịu của mình, cô nghe răng nồm cười: "Không đau, cảm ơn Thẩm tiên sinh."

Các nhân viên công tác trong phim trường không ngừng truyền đến từng tiếng la hét chói tai vì hưng phấn, tuy tiếng hét đã bị kìm nén nhưng không có gì có thể ngăn cản được trái tim thiếu nữ đang điên cuồng hét gào của các cô gái trẻ trong đoàn làm phim.

Trợ lý ở phía sau Nam Ngôn che miệng điên cuồng tự vuốt đuôi của bản thân, ánh mắt kích động chỉ còn thiếu chưa phun ra hai ngọn lửa nữa thôi.

Mọi người đều đắm chìm trong khung cảnh anh hùng cứu mỹ nhân thời hiện đại của Thẩm Quân Cố và Nam Ngôn, chỉ có duy nhất Triệu Viện Viện là ghen tị đến mức sắc mặt cực kì khó coi, chỉ còn thiếu chút nữa là tự kéo đứt ngón tay của chính mình luôn rồi.

Lửa giận trong lòng cô đang dâng trào không thể đè ép được.

Dựa vào cái gì mà Nam Ngôn lại dám đi ôm ấp với Thẩm Quân Cố cơ chứ?

Kia nhưng là Thẩm Quân Cố mà mọi nữ diễn viên trong ngành đều mơ ước có được đấy!

Cô liều mạng để giành lấy vai diễn này còn không phải là vì để được đối diễn cùng với Thẩm Quân Cố hay sao? Chỉ muốn được lọt vào ánh mắt của anh mà thôi.

Thế nhưng cô đã đến đây được một tháng rồi, mỗi khi diễn xong, ngay cả một câu khách sáo Thẩm Quân Cố cũng đều không có cho cô! Vô luận cô có nghĩ bao nhiêu cách để tiếp cận Thẩm Quân Cố thì cũng đều thất bại cả thôi, anh giống như không hề có hứng thú đối với tình yêu nam nữ, không hề có bất cứ phản ứng nào.

Triệu Viện Viện "Đi nhầm phòng hoá trang", "Choáng váng đầu óc do bị tụt huyết áp", "Chân đột nhiên mềm nhũn" không biết bao nhiêu lần, cô đều chọn té ngã ở trước mặt Thẩm Quân Cố, thế nhưng, mỗi lần như thế anh đều cẩn thận tránh sang một bên, chờ sau khi Triệu Viện Viện ngã xong rồi thì lại khách khí hỏi cô có sao không, sau đó gọi trợ lý của cô tới để nâng cô dậy, ngay cả một động tác tượng trưng đưa tay muốn kéo cô dậy cũng không hề có!

Vừa rồi cô ở đằng sau Nam Ngôn chứng kiến rất rõ ràng.

Tại thời điểm Nam Ngôn dưới chân lão đạo sắp ngã, Thẩm Quân Cố vừa đi tới cửa đã chủ động tiến lên một bước để cho Nam Ngôn ngã vào ngực của anh.

Ánh mắt của Thẩm Quân Cố dừng ở trên người của Nam Ngôn, là điều mà trong suốt một tháng qua cô đều không dám mơ tưởng tới.

Không phải là sự xa cách cùng khách khí đối với người ngoài, cũng không phải là sự hoà khí và nhiệt tình khi đối với bạn tốt của mình. Trong một khoảnh khắc, Thẩm Quân Cố tuy nhũn mẩy không vui nhưng vẫn tự nguyện chủ động mở rộng vòng tay để ôm lấy Nam Ngôn....Đây là ý thức trách nhiệm.

Thật giống như trong mắt của Thẩm Quân Cố, sự tồn tại của Nam Ngôn là bất đồng so với những người khác.

Đôi mắt của Triệu Viện Viện muốn phun ra lửa luôn rồi.

Nam Ngôn giả vờ như không quen biết với Thẩm Quân Cố, cô khách sáo cùng anh hai câu, khi quay đầu lại vừa vặn chống lại vẻ mặt oán giận chưa kịp thu liễm của Triệu Viện Viện.

Nam Ngôn nhíu mày.

Thật kì quái, cô là người bị hại còn chưa có oán giận thì thôi, như thế nào người hại người khác lại bày ra vẻ mặt oán giận vì bị uỷ khuất thế kia?

Nghĩ cô là đất sét có thể tùy tiện mà bóp nắn hay sao? Xin lỗi nhé, cô thật sự rất nóng tính đấy.

"Triệu tiểu thư", Nam Ngôn khách khí xắn ống tay áo mỏng của mình lên, nhắc chân đi qua ngạch cửa, "Vừa rồi cô đã làm ra sự tình không được tha đáng cho lắm, tôi đứng là cần cô cho tôi một cái công đạo đấy!"

Triệu Viện Viện hếch cằm lên: "Thật ngại quá, tôi nghe không hiểu ý lời nói của Nam tiểu thư. Mong cô đừng làm lãng phí thời gian của tôi, cô chỉ là một nhân vật nhỏ không có bao nhiêu cảnh diễn, còn tôi thì lại phải diễn rất nhiều. Nếu cô làm chậm trễ thời gian của tôi thì không bồi thường được đâu."

Nam Ngôn khựng lại một chút, cô quay đầu lại, trực tiếp bỏ qua Thẩm Quân Cố mà nhìn thẳng vào đạo diễn.

"Đạo diễn, Triệu tiểu thư kế tiếp sẽ có cảnh diễn nữa hay sao ạ?"

Đạo diễn vui tươi hơn hờ nói: "Không phải cảnh gì lớn, chỉ có hai phân cảnh nhỏ."

"Là quay từ xa hay sao ạ?" Nam Ngôn hỏi thêm một câu nữa.

Đạo diễn không hiểu tại sao lại có một loại cảm giác hoảng hốt, vì thế ông cẩn thận trả lời: ".....Có lẽ vậy?"

Nam Ngôn đã đạt được đáp án mà bản thân mong muốn, cô vừa lòng gật gật đầu.

Thẩm Quân Cố ánh mắt có chút cổ quái.

Trong nháy mắt, anh gần như biết được ý tưởng của vợ mình khi Nam Ngôn tiến đến gần Triệu Viện Viện, đây là một loại cảm giác rất kỳ diệu không thể giải thích được.

Rõ ràng nghe thật vớ vẩn, thế nhưng anh cũng không hiểu tại sao, Nam Ngôn suýt chút nữa thì bị tát vào mặt, sau đó lại bị đẩy ngã, cô chắc chắn sẽ có ý định đi tìm Triệu Viện Viện gây sự.

Quả nhiên, sau khi nhận được câu trả lời chính xác từ đạo diễn, Nam Ngôn bẻ từng đốt ngón tay, trên mặt treo một nụ cười tiêu chuẩn từng bước ép sát.

"Triệu tiểu thư, cô vừa mới đẩy tôi thật sự rất thuận tay đấy, cũng thuận tay giống như khi cô muốn tát tôi vậy."

Nam Ngôn cực kì hoà ái dễ gần. Mỗi khi cô cười đều trông rất mềm mại, thêm vào tạo hình cổ trang càng làm cho cô trông dịu dàng hơn. Thế nhưng, trong lòng Triệu Viện Viện lại nổi lên sự cảnh giác mãnh liệt, sự nhạy cảm sâu sắc đối với nguy hiểm khiến cho cô ta bất giác nhanh chóng lùi xuống phía sau trợ lí của mình.

"Tôi đây là do diễn quá nhập tâm! Không cẩn thận mà thôi. Còn cô thì sao chứ? Tuy tiện thêm vào động tác cho bản thân, cô đã quên rằng một nhân vật nhỏ như cô thì không có quyền tự ý sửa đổi hành động và lời thoại của kịch bản hay sao?"

Triệu Viện Viện rõ ràng đã có chút chột dạ, thế nhưng vẫn còn mạnh mẽ, cái bộ dáng biết sai mà vẫn còn cố cương kia, mọi người ai nấy cũng đều thấy được cả.

"Đi ra." Nam Ngôn không muốn nói những lời vô nghĩa, "Chuyện của chúng ta, chúng ta phải tự giải quyết cho xong."

Trợ lí của Triệu Viện Viện vẫn kiên trì che chắn ở trước mặt cô ta, đồng thời xấu hổ cười với Nam Ngôn.

"Nam tiểu thư, chị Viện Viện của chúng tôi cũng không phải là cố ý, cô xem, trong đoàn phim, ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu gập, quá cứng rắn cũng không tốt lắm đâu."

Triệu Viện Viện căn bản là không dám bước ra ngoài.

Nam Ngôn không muốn làm liên lụy đến người trợ lí, nhưng mà Triệu Viện Viện đúng là đồ da mặt dày.

Cô tựa tiểu phi tiểu liễu liếc mắt đánh giá Triệu Viện Viện một cái: "Triệu tiểu thư cũng biết rõ trong đoàn phim ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu gập, vậy thì tại sao cô lại làm ra một chuyện xốc nổi như vậy chứ?"

"Nam Ngôn! Cô đừng có quá phận!" Triệu Viện Viện có hết sức quát lớn, "Tôi tốt xấu gì cũng là tiền bối của cô, sự tôn trọng là điều mà một người mới như cô nên có! Chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn mà thôi, cô có cần phải tính toán chi li như thế không?"

"Tôn trọng?" Nam Ngôn ngạc nhiên thì thầm, "Cô ngay cả mặt mũi cũng không cần thì tôi cần gì phải tôn trọng cô chứ?"

"Đi ra! Đừng có để cho tôi phải đến kéo cô ra! Như thế sẽ rất khó coi đấy!" Nam Ngôn đang tươi cười nhưng ý trong lời nói lại rất cứng rắn.

Triệu Viện Viện tức giận, còn kém chưa trọn trắng mắt nữa thôi.

Cô thật sự không dám đi ra từ sau lưng người trợ lí. Cô có cảm tưởng, chỉ cần không có bất cứ thứ gì che ở trước mặt cô, Nam Ngôn sợ là có thể ngay lập tức nhào tới giáng cho cô một bạt tai.

Cổ chiến ý* trên người của Nam Ngôn quá mãnh liệt, cô không thể nào xem như không có gì mà bỏ qua được.

*chiến ý: ý chí chiến đấu.

Triệu Viện Viện nhìn không được đưa ánh mắt cầu cứu sang Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố đang đứng chung một chỗ với đạo diễn, giống như hoàn toàn không phát hiện ra tranh chấp ở nơi này, anh đang cùng với đạo diễn chỉ trò, thì thầm thảo luận việc gì đó.

Các nhân viên công tác trên phim trường từ trước đến nay chưa từng thấy qua chung đụng chính diện giữa các nữ diễn viên, công việc kiểm tra đạo cụ và máy móc trên tay của bọn họ đều không tự chủ được mà dừng lại, tròn mắt của mọi người lúc này đều dính ở trên người của Triệu Viện Viện và Nam Ngôn.

Bị Nam Ngôn chỉ tay vào mũi mắng là đồ không biết xấu hổ, Triệu Viện Viện không dám cãi lại, chỉ biết tức giận đến trợn trắng mắt mà thôi.

Nếu biết Nam Ngôn khó chơi như vậy, cô sẽ không bắt đầu chuyện này đâu!

Nam Ngôn căn bản không hề sợ ai, cô chỉ biết phải dùng gây ông đập lưng ông đối với những người dám khi dễ cô.

Triệu Viện Viện nói gì cũng không dám bước ra. Nam Ngôn tuy là người mới nhưng lại đầu trọc không sợ bị nắm tóc*, cô không thể nào mà đối phó được!

*đầu trọc không sợ bị nắm tóc: không có gì nên không sợ bị nắm đuôi; người liều mạng.

Cô tuy là một minh tinh không mấy nổi tiếng nhưng vẫn có fans hâm mộ. Nếu gây ra xung đột đánh nhau ở trên phim trường với nữ diễn viên cùng đoàn phim thì sự nghiệp diễn xuất của cô sẽ bị huỷ mất!

Từ tâm can* đến tỉ phê*, thân của Triệu Viện Viện đều đau nhức, cô nghiêng răng ken két, cố gắng đè ép lửa giận của mình.

*tâm can: trái tim

*tỉ phê: lá lách và phổi.

"Nam tiểu thư, chuyện này nên dừng ở đây thôi, dù sao thì chúng ta sau này vẫn còn rất nhiều cảnh diễn cùng nhau cơ mà."

Cô không tình nguyện hạ mình để xin lỗi Nam Ngôn, cũng không dám cãi lại những lời sỉ nhục của Nam Ngôn. Cuối cùng, cô chỉ có thể sử dụng thân phận tiền bối của mình để uyển chuyển nhắc nhở Nam Ngôn nên thu liễm một chút.

Nam Ngôn mỉm cười, đáy mắt không hề có một chút nhượng bộ nào, cô nhẹ nhàng nói: "Triệu tiểu thư hình như không có ý định sẽ xin lỗi tôi?"

Triệu Viện Viện: "....."

Nam Ngôn vẫn chưa chịu dừng lại?!

Triệu Viện Viện tức giận đến mức đầu đều đau, cô thậm chí còn có ý định cầm cái bình ném vỡ. Thế nhưng, khi cô ngược mắt lên vừa hay nhìn đến Thẩm Quân Cố, đầu óc Triệu Viện Viện ngay lập tức thanh tỉnh trở lại.

Không được, cô không thể bạo lực ở trước mặt Thẩm Quân Cố như vậy được, cô là một người phụ nữ ân cần dịu dàng kia mà.

Triệu Viện Viện đang mạnh mẽ tức giận mắng người ngay tức khắc biến thành ôn nhu, khuôn mặt tươi cười cứng đờ nhìn Nam Ngôn thay thế cho vẻ mặt dữ tợn lúc nãy.

".....Thực xin lỗi."

Triệu Viện Viện tức giận chịu đựng vạn phần xấu hổ, thấp giọng vội vàng nói một câu xin lỗi với Nam Ngôn.

Nam Ngôn chậm rãi sửa sang lại ống tay áo như cũ, tươi cười hoà ái dễ gần: "Đấy! Như vậy có phải là tốt hơn không!"

Triệu Viện Viện không còn mặt mũi nào trong đoàn làm phim nữa, trước kia cô tác oai tác quái đã quen, vậy mà hôm nay lại bị buộc phải cúi đầu xin lỗi một người mới, mặt mũi đều bị dẫm dưới chân hết rồi. Dù sao hôm nay cũng không còn cảnh diễn nào của cô nữa, vì vậy nên cô vội vàng theo chân trợ lý rời đi.

Ánh mắt của các nhân viên công tác nhìn Nam Ngôn giống như là đang nhìn một nữ chiến sĩ vậy.

Vừa rồi xung đột chính diện với nữ diễn viên khác như vậy, chỉ còn thiếu chút nữa đã nhào đến tát vào mặt của người ta luôn rồi, thế nhưng vẫn bình tĩnh như thế, đây là điều mà một minh tinh có thể làm sao?

Chứng kiến toàn bộ câu chuyện từ đầu đến cuối, trong lòng các nhân viên công tác đều biết rất rõ ràng, ai mới là người gây sự trước.

Còn có một số nhân viên lặng lẽ gườm gườm nhìn tay cái lên tán thưởng Nam Ngôn.

Làm tốt lắm!

Triệu Viện Viện gây sự ở sau hậu trường không phải là lần một, lần hai, hôm nay nhìn thấy cô ta phải cam chịu như vậy, mọi người đều cảm thấy thật sáng khoái!

Không khí ở phim trường lúc này trong khoảng thời gian ngắn cực kì hài hoà và thoải mái.

Nam Ngôn sau khi một phen làm mọi người choáng váng, cô lấy tay phẩy phẩy gió cho mát, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Ngô, sau này khi đối diễn cùng với Triệu Viện Viện trong đoàn phim, cô nên chú ý nhiều hơn một chút, nhất định phải cẩn thận ám chiêu của cô ta.

Trong lòng vừa nhắc nhở bản thân chuẩn bị tâm lý xong, Nam Ngôn tính toán sẽ đi thay đổi trang phục.

"Tiểu Nam đợi một chút, nào, lại đây!"

Đạo diễn gọi Nam Ngôn.

"Đạo diễn."

Khi Nam Ngôn đi ra ngoài, trên mặt cô còn mang theo nụ cười ngượng ngùng. Hai gò má cô hồng hồng, bên trong đôi mắt còn thoáng qua một tia bối rối.

Ngày đầu tiên đến đoàn làm phim thiếu chút nữa đã động thủ đánh nhau với người khác, vạn nhất nếu thật sự xảy ra, cũng là xảy ra ở trước mặt Thẩm Quân Cố, cô cũng không cảm thấy xấu hổ cho lắm.

Nam Ngôn chấp hai tay sau lưng đứng ở trước mặt đạo diễn, trong chớp mắt đã biến thành một bộ dáng nhu thuận, cùng với nữ chiến sĩ uy phong lẫm liệt vừa rồi tưởng chừng như là hai người khác nhau.

Đạo diễn thật sự rất muốn cười.

Chỉ cần không làm ảnh hưởng đến tác phẩm của ông, còn lại, những chuyện riêng của diễn viên, bình thường ông sẽ không quản.

Đặc biệt là lục đục giữa các nữ diễn viên với nhau, ngời tranh ta đấu.

Các nữ diễn viên tranh đấu với nhau, Nam Ngôn đúng là trường hợp đặc biệt trước nay chưa từng thấy.

Cũng may Nam Ngôn không có thật sự động thủ, nếu không thì rất khó để giao đãi.

"Được rồi, cháu thu thập một chút, chờ Thẩm lão sư đến đây, cháu cùng với Thẩm lão sư tập diễn để tìm cảm giác nhé." Đạo diễn cười hi hi chỉ vào Thẩm Quân Cố, "Vừa rồi một màn anh hùng cứu mỹ nhân kia quả thật không tồi, Tiểu Nam à, cháu có xuân tâm nảy mầm, trái tim thiếu nữ có nhận nhạo hay không chứ hả ha ha ha." Đạo diễn lại chèn thêm vào một câu nữa.

Nam Ngôn ra về thẹn thùng lấy hai tay bịt mặt lại, tránh không đáp vấn đề này.

Xuân tâm nảy mầm đâu không thấy, chỉ thấy cô sợ tới mức trái tim sắp ngừng đập luôn thì có.

"Cô gái nhỏ đừng có thẹn thùng, Thẩm lão sư chính là một thanh niên độc thân chất lượng tốt, rất biết thương hoa tiếc ngọc đấy."

Nói xong, đạo diễn chợt bùng tình đại ngộ: "À đúng rồi, các cháu là vợ chồng cơ mà."

Nam Ngôn vẻ mặt hoảng sợ suốt chút nữa thì nhảy dựng lên.

Đạo diễn làm sao mà biết được?!

Trái tim của cô như muốn nhảy thọt ra khỏi cổ họng luôn rồi.

Thẩm Quân Cố thì rất bình tĩnh tự nhiên, anh liếc mắt nhìn Nam Ngôn đang khản trương, thấp giọng nói: "Mộ Dung Thành, Nghênh Phong Liễu..."

Nam Ngôn: "....." Hừ chết cô rồi! Hoá ra là nói đến nhân vật trong kịch bản!

Thẩm Quân Cố tựa tiểu phi tiểu* lườm cô một cái.

*tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

Đạo diễn cười hớn hở chế nhạo người trẻ tuổi một phen, ông lật qua lật lại kịch bản ào ào, cuối cùng ngón tay chỉ vào một đoạn trên trang giấy.

"Đến, khảo nghiệm sự ăn ý của đôi vợ chồng son mới cưới này nào, trước tiên các cháu cứ diễn thử một chút, cứ thả lỏng, không sao đâu."

Đạo diễn vui vẻ sử dụng một cảnh diễn thân mật để hỗ trợ gia tăng cảm xúc cho hai diễn viên không thân quen này đây.

Đây là lúc Nghênh Phong Liễu muốn chiếm lấy sự tín nhiệm của nam chính, nàng rất tích cực chủ động quyến rũ Mộ Dung Thành. Thoát y*, ngồi lên đùi, vuốt ve.....

*thoát y: cởi quần áo.

Muốn cô chủ động câu dẫn Thẩm Quân Cổ á?

Trước mắt Nam Ngôn bỗng nhiên tối sầm.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Thật ngại quá, hôm nay về nhà rất muộn, vậy nên ta bồi thường một chương gần bốn ngàn năm trăm từ cho mọi người nè, ngày mai cũng sẽ có chương mới nhanh thôi ~

Hôm nay sẽ phát bao lì xì cho các vị đại gia nha ~ vất vả các vị đại gia chờ lâu quá nè ~

Cảm tạ các đại gia đã ném bom cho ta ~

Cảm tạ các đại gia đã tưới dinh dưỡng dịch cho ta ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Ngày, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit & Beta: Khả Duyên

Vẫn là căn phòng này, các nhân viên trong tổ đạo cụ đã nhanh chóng thay đổi các đạo cụ mới để quay phim, sau đó, tất cả bọn họ đều rời khỏi căn phòng, nhường lại cho Thẩm Quân Cổ và Nam Ngôn làm chủ.

Nam Ngôn ngồi ở một bên của án kỷ, cô bất động, hai mắt trừng lớn nhìn nội dung bên trên tờ kịch bản.

Thẩm Quân Cổ học thuộc lời thoại rất nhanh, anh bỏ kịch bản xuống, lẳng lặng chờ đợi Nam Ngôn.

Nam Ngôn hít thở sâu một hơi rồi đưa kịch bản trên tay cho trợ lý, cô đứng dậy hoạt động gân cốt để chuẩn bị diễn.

Đạo diễn ra hiệu cho mọi người chuẩn bị khởi động máy quay, ông cười to rất sáng khoái: "Không cần cảm thấy đây là gánh nặng gì cả, chỉ là thử cọ sát* trước một lần. Sau khi quay xong, các cháu xem lại đoạn phim nếu nhìn thấy có chỗ nào cần điều chỉnh thì điều chỉnh lại sau."

*cọ sát: tương tác; cho hai diễn viên tìm cảm giác từ đối phương để nhập diễn.

Các nhân viên công tác trên phim trường chen lấn chặt kín cả căn phòng không có một kẽ hở, ngay cả nam số ba đã tạo hình xong cũng không nhận được mà ghé vào xem náo nhiệt.

Nam Ngôn nhắm mắt lại để ổn định cảm xúc, khi cô một lần nữa mở mắt ra, khí chất cả người cô đã xảy ra biến đổi thật lớn.

Nghênh Phong Liễu, một mặt thám vì muốn tìm hiểu tình hình của các quốc gia khác, nàng vì mục đích của mình mà không tiếc bán rẻ bản thân đi chỉ để câu dẫn nam chính.

Một nữ tử như vậy, thật đáng thương và cũng thật đáng buồn.

Nhưng nàng không được phép buồn bã, nàng phải chống đỡ và giữ vững tinh thần của mình.

Nam Ngôn ngồi quỳ* bên cạnh án kỷ, đôi mày lá liễu cong cong, trong đôi mắt nàng tràn đầy sự ngưỡng mộ nhẹ nhàng lưu chuyển bên trong con ngươi đen nhánh, phong tình dần dần hiện ra.

*ngồi quỳ: tư thế quỳ nhưng không phải quỳ thẳng đứng, mà là quỳ ngồi trên hai bắp chân.

Nàng dè dặt nhắc váy, cẩn trọng xê dịch đầu gối, thân thể nghiêng về phía trước, sa y mỏng manh không thể che đậy được thứ gì, gắt gao bao chặt lấy cơ thể của nàng.

"Từ khi thiếp nhìn thấy Mộ Dung đại nhân ở chỗ của Liễu tướng quân, tuy chỉ là vội vã nhìn thoáng qua, thế nhưng, thiếp cảm thấy mình ở đời trước phảng phất như đã cùng với đại nhân duyên kiếp tam sinh*, vì vậy nên thiếp mới có thể đối với đại nhân nhớ mãi không quên, mỗi cái giờ tay nhắc chân của đại nhân, đến nay vẫn đều hiện rõ mồn một ở trong lòng của thần thiếp."

*duyên kiếp tam sinh: mỗi nhân duyên ba đời.

Nam Ngôn mỉm cười, nụ cười cực kì trong suốt*, gương mặt nàng nhuốm đầy vẻ xấu hổ, thế nhưng, ánh mắt cực nóng của nàng vẫn không khống chế được mà nhìn chăm chăm vào Thẩm Quân Cố.

*trong suốt, chứ không phải là trong sáng, ở đây có nghĩa là đơn thuần, chân thật, không có một tia tạp chất.

Thẩm Quân Cố ngồi ngay ngắn sau án thư, hần* đang cụp mắt chăm chú xem quyển sách trên tay, dư quang đem toàn bộ sự nhiệt tình nóng bỏng của Nam Ngôn thu vào đáy mắt.

*chú thích lại một lần nữa ở chỗ này, "hần" là xưng hô Thẩm Quân Cố bên trong kịch bản cổ trang.

Hần không lên tiếng, coi như bên cạnh không có sự tồn tại của người này.

Nam Ngôn tiếp tục di chuyển đến gần Thẩm Quân Cố, cho đến khi đầu gối của nàng cơ hồ chạm vào Thẩm Quân Cố thì nàng mới ngừng lại.

"Đại nhân, sách so với ta đẹp mắt hơn sao? Vì sao ngài chỉ nhìn sách mà không thèm nhìn ta?" Nam Ngôn cầm lấy cuốn sách trên tay của Thẩm Quân Cố, nàng định lấy nó đi, nhưng không ngờ sức lực của Thẩm Quân Cố rất lớn, nàng nhất thời khó xử đứng bất động. Cái khó lớn cái khôn, nàng yếu đuối nghiêng thân thể, tà tà dựa vào án kỷ, ngón tay thon dài nắm chặt quyển sách lắc lắc, thanh âm nhỏ nhẹ mềm mại, tựa như hư hồng, lại tựa như đang hôn nhàn nhàn.

Tầm mắt của Thẩm Quân Cố chợt bị ngăn chặn.

Cuốn sách của hắn bị một bàn tay trắng nõn che chắn, hai gò má hồng hồng của Nam Ngôn đang gần trong gang tấc, làm cho hắn không thể dời mắt đi được.

Hắn chợt nghĩ đến hai câu thơ.

Xảo tiếu thiên hề, mỹ mục phán hề*.

*Xảo tiếu thiên hề, mỹ mục phán hề (巧笑倩兮, 美目盼兮): đây là hai câu trích trong bài Thục Nhân 2 trong "Kinh thi - Quốc Phong - Vệ Phong" của Trung Quốc, miêu tả vẻ đẹp của Trang Khương nhà Trang Quốc công. Có nghĩa là nụ cười đẹp để duyên dáng, đôi mắt sáng long lanh có thần.

Nam Ngôn có đẹp mắt không? Thẩm Quân Cố cũng không nhớ rõ.

Vào thời điểm anh nhìn thấy Nam Ngôn, đó là một cô gái 18 tuổi đầy tham vọng muốn hướng tới xã hội thượng lưu, khi cô cùng anh ký kết bản hiệp nghị hôn nhân, cái bộ dáng không cam lòng nhưng lại không thể không phối hợp kia đã làm cho tướng mạo của cô trông rất khó coi.

Cô gái này tuy là vợ anh, nhưng anh vẫn chưa từng ngắm nhìn cô một cách nghiêm túc.

Quan hệ của bọn họ chẳng qua là theo nhu cầu của đôi bên mà thôi, Thẩm Quân Cố sẽ không chú ý đến một người xa lạ, điều này làm cho Nam Ngôn ở trước mặt anh bây giờ cứ như là một người hoàn toàn mới, trong đôi mắt của anh lúc này, toàn bộ đều là sự hiện diện của cô.

Nam Ngôn mang theo vẻ đẹp của Nghênh Phong Liễu, ném cho anh một cái mị nhãn, Thẩm Quân Cố kém chút nữa đã cho rằng, cô gái ở trước mặt anh bây giờ đang thật sự muốn quyến rũ anh.

Giả.

Tất cả đều là giả.

Thẩm Quân Cố buông lỏng cuốn sách, ung dung hỏi: "Cô nương cảm thấy, nơi nào của người là đẹp mắt?"

Lời thoại của Thẩm Quân Cố rất tuyệt, thanh âm của anh chẳng khác nào là một sự cám dỗ đối với Nam Ngôn, trầm thấp, tràn ngập từ tính, quyến rũ kêu gọi.

Nam Ngôn cắn môi, hiện tại, theo như kịch bản, cô sẽ phải thoát y.

Cô chỉ mặc một chiếc sa y mỏng manh ở bên ngoài, nếu bây giờ cởi ra thì cô chỉ còn lại một chiếc áo hở bụng mà thôi.

Có một chút ngưng ngừng.

Nam Ngôn còn chưa luyện được đến cảnh giới hoàn toàn đắm chìm vào nhân vật mà không quan tâm đến thế giới bên ngoài. Cô thật sự không dám.

Những ngón tay của nàng ngập ngừng nắm chặt lấy vạt áo, thoáng qua một chút do dự. Sau đó, cơ thể của Nam Ngôn đột nhiên lao về phía trước, ngã vào lòng của Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố bất ngờ không kịp phòng bị, ôm nhuyển ngọc ôn hương ở trong lòng, chớp mũi đều là hơi thở của thiếu nữ, khiến cho hắn hô hấp có chút khó khăn.

Thân thể của nữ hài mềm nhũn dè dặt cản trở nằm cuộn trong lòng hắn, hắn phản xạ có điều kiện nâng tay lên, dùng ống tay áo rộng thùng thình của

mình để che cho nàng. Nàng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, giống như ngượng ngùng, lại giống như câu dẫn, đầu ngón tay của nàng thoáng run lên, nhẹ nhàng cởi vạt áo ra.

Sa y mỏng manh bên ngoài nhanh chóng rơi xuống cổ tay của nàng, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn mềm mại.

Thân thể của Nam Ngôn nương theo sự che chắn của Thẩm Quân Cố, nhìn từ ống kính và phía sau lưng, chỉ có thể nhìn thấy được tấm lưng của cô, đã vậy, một nửa lại còn bị ống tay áo của Thẩm Quân Cố che đi.

Chiếc áo hở bụng này may quá ít vải, phía trên lộ ngực phía dưới lộ rốn, trước ngực được cheu một đoá hoa sen nhưng cũng không thể phô bày đoá hoa ra toàn bộ được, những đường chỉ nhỏ hẹp đã che đi những cánh hoa nõn nột nhất.

Nam Ngôn so với cánh hoa còn xinh đẹp hơn.

Cô nghiêng người ngồi ở trên đùi của Thẩm Quân Cố, thân thể chợt cứng ngắc, nhưng Nam Ngôn đã ngay lập tức phát hiện ra Thẩm Quân Cố so với cô còn cứng ngắc hơn, vì thế nên Nam Ngôn ngoài ý muốn thả lỏng hơn rất nhiều.

Cô nghe nói Thẩm Quân Cố tuy diễn xuất đã nhiều năm nhưng vẫn luôn giữ mình trong sạch, luôn giữ khoảng cách cùng với các nữ diễn viên trong đoàn làm phim. Phân đoạn câu dẫn ít ỏi trong kịch bản cổ trang này là cảnh diễn thân mật nhiều nhất đối với anh.

Thẩm Quân Cố hẳn là tập thể hình rất thường xuyên, bắp đùi của anh buộc chặt lấy Nam Ngôn, anh chỉ cần một chân đã có thể chống đỡ toàn bộ trọng lượng cả người Nam Ngôn.

Khoảng cách giữa Nam Ngôn và Thẩm Quân Cố rất gần nhau.

Hơi thở của cô cơ hồ đều phun hết lên cổ của Thẩm Quân Cố.

Hầu kết của Thẩm Quân Cố chuyển động, anh hạ tầm mắt sâu thẳm nhìn Nam Ngôn, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Nam Ngôn nháy mắt mấy cái, yên lặng dời tầm mắt sang nơi khác.

"Thân thể này của thiếp thân rất đẹp mắt, kính xin đại nhân tình tế thưởng thức."

Nàng cắn môi dưới, thanh âm mềm mại, mắt đẹp xoay tròn giáo hoạt như hồ ly, giống như đang mời gọi hẳn.

"Thiếp nghe nói đại nhân rất thích ngọc, làn da này của thiếp không biết khi so sánh với ngọc thì như thế nào?"

Bàn tay của nam nhân dừng ở sau gáy của Nam Ngôn.

Nam Ngôn cả người run lên.

"Có phải tốt hơn so với ngọc hay không, phải cẩn thận thưởng thức mới biết được không phải sao?"

Hô hấp của Thẩm Quân Cố phả vào vành tai của Nam Ngôn, hoocmôn nam tính triệt để đem Nam Ngôn bao vây, không khí tràn ngập sự ái muội.

Nam Ngôn nhin không được hơi rụt cổ lại.

"Tốt lắm! Không sai! Chính là như vậy đấy! Cát! Cát!"

Đạo diễn rất hưng phấn, ông cầm kịch bản trong tay vung vẩy với Nam Ngôn và Thẩm Quân Cố.

"Một lần liền qua! Không hổ là Thẩm lão sư, Tiểu Nam cháu cũng không kém cạnh đâu! Bầu không khí này, phản ứng hoá học* này, rất gọi cảm!"

*phản ứng hoá học: chemistry giữa các bạn diễn, giống như moments hay là hints giữa các bạn diễn ấy, độ tương tác và hoà hợp khi diễn.

Đạo diễn vỗ vai nam số ba Hà Chi đang đứng bên cạnh: "Mau nhìn! Có phải rất tốt hay không?"

Hà Chi đảo đôi mắt hồ ly nhìn sang Thẩm Quân Cố, sau đó tầm mắt rơi xuống tấm lưng của cô gái đang mặc quần áo ngồi trong lòng của anh, ánh mắt xoay chuyển.

"Không tồi, rất bất ngờ."

Nam Ngôn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

May quá, cô không cần phải tiếp xúc thân thể với Thẩm Quân Cố thêm một lần nữa!

Đôi mắt của cô sáng lên, mau chóng khoác sa y bên ngoài vào, từ trong lòng của Thẩm Quân Cố đứng lên.

Vị trí ngồi của cô rất thấp, vì thế nên tà váy dài chạm tới đất, Nam Ngôn không chú ý nên đã dẫm phải váy của bản thân, khi cô vừa đứng lên đã ngay

lập tức ngã nhào đầu* vào lòng của Thẩm Quân Cố.

*nguyên văn đầy mọi người =))), là ngã nhào đầu cực mạnh.

Thẩm Quân Cố khó chịu hừ một tiếng.

Đầu óc của Nam Ngôn đột nhiên trống rỗng.

Tay của cô hình như đã không cẩn thận chống đỡ ở sai chỗ rồi.

Chiếc bụng rắn chắc của đối phương ở dưới tay cô nhiệt độ cao đến kinh người, nhịp đập nhảy lên dồn dập, không khó tưởng tượng ra sự nhẫn nại của người đàn ông này.

Nam Ngôn xấu hổ, hoảng loạn đứng dậy: "Xin... xin lỗi, tôi không đứng vững..."

Vì quá hoảng sợ nên cô lại tiếp tục đạp chân lên váy, một lần nữa Nam Ngôn lại ngã vào lòng của Thẩm Quân Cố.

Lần này, cô không dám làm loạn tự mình đứng lên nữa, trực tiếp đè ở trên người Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố bất ngờ không kịp phòng bị, bị cô dán chặt cả người vào lồng ngực không có một khe hở, thân thể trực tiếp truyền đến xúc cảm mềm mại của cô gái trong lòng, cả người của anh chợt căng cứng.

Hơi thở dồn dập gấp gáp của cả hai hoà vào nhau, hầu kết của Thẩm Quân Cố lên xuống liên tục, hai tay của anh để bên người cô, nhưng lại không dám chạm vào cô. Trong khoảng thời gian ngắn, anh không biết phải nắm bắt cục diện này như thế nào.

Nam Ngôn la nhỏ một tiếng.

Quá xui!

Tóc của cô lại bị kẹt vào trang sức trên vạt áo của Thẩm Quân Cố!

"Cái kia.....anh có thể giúp tôi một chút được không? Tóc của tôi lại bị vướng rồi...." Giọng nói của Nam Ngôn rất nhỏ, hai cái má của cô bắt chợt đỏ bừng. Cô không dám động đậy, giữ nguyên tư thế ngã vào lòng Thẩm Quân Cố, cô cố gắng muốn tách ra khỏi anh, nhưng hai tay lại không dám chống đỡ lung tung ở trên người Thẩm Quân Cố, tình huống có chút khó khăn.

Thẩm Quân Cố chần chờ một lát, anh đặt tay lên vai Nam Ngôn. Cô gái trong ngực anh hơi run rẩy một chút.

Anh một tay trực tiếp nhổ một vài sợi tóc bị vướng của Nam Ngôn.

"Được rồi." Thanh âm của anh có chút khàn khàn.

Nam Ngôn xấu hổ đến mức chỉ muốn che mặt lại.

Cô cẩn thận đem tà váy dài cuốn lên ôm ở trong lòng, dựa vào bàn tay của Thẩm Quân Cố đang đỡ lấy vai cô rồi đứng lên.

Cô không dám nhìn Thẩm Quân Cố, chỉ lắp bắp nói xin lỗi rồi mau chóng chạy đến bên người của đạo diễn.

Một chút chuyện ngoài ý muốn ngẫu nhiên xảy ra ở phim trường là điều bình thường, thế nhưng chuyện ngoài ý muốn của Thẩm Quân Cố lại khác, đó là chuyện bất quá ngàn năm có một, rất tốt để mọi người giải trí. Trên phim trường bắt đầu ồn ào cả lên.

Thẩm Quân Cố nhìn theo bóng dáng Nam Ngôn đang cúi đầu bỏ chạy, cách đó không xa là Văn đạo diễn đang rất hưng phấn, ông hướng về phía anh hết nường mảy thì lại chớp mắt, mười phần lực lượng muốn xem náo nhiệt bất quá.

Thẩm Quân Cố không một chút biểu cảm quay mặt sang nơi khác.

"Là người mới sao? Diễn không tồi, tôi rất thích cách xử lý vấn đề của cô."

Mọi người có bàn tán cũng không ảnh hưởng gì đến Thẩm Quân Cố, nhưng cô gái nhỏ trước mắt này đã rất ngại ngùng rồi, sẽ không có ai không biết xấu hổ mà đi chọc ghẹo một cô bé cả.

Đạo diễn đang chuẩn bị khen ngợi Nam Ngôn thì có người so với đạo diễn còn nhanh hơn một bước, đó là nam số ba Hà Chi.

Hà Chi vươn tay ra với Nam Ngôn.

Nam Ngôn thụ sủng nhược kinh*.

*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Hà Chi, anh ấy so với Thẩm Quân Cố tự nhiên cũng kém hơn rất nhiều, đặc biệt, anh ấy không có giải thưởng gì lớn. Anh ấy xuất đạo từ năm 18 tuổi đến nay, đã diễn rất nhiều vai nam chính của phim thần tượng, thu được rất nhiều fans, nhân khí rất cao.

"Xin chào Hà tiên bối, anh đã quá khen rồi."

Có chuyện làm cho cô phân tâm, nhịp tim dồn dập mới vừa rồi của Nam Ngôn đã chậm rãi bình ổn trở lại.

Nam Ngôn đưa tay ra bắt tay với anh ấy nhưng lại buông ra rất nhanh, cô khách khí khen ngợi: "Kỹ thuật diễn của anh cũng tốt lắm, những tác phẩm mà anh đã diễn tôi đều đã xem qua."

Phim thần tượng là sức hút không thể chối từ đối với các cô gái, người xem có đủ từ học sinh trung học đến cả thành phần tri thức, Nam Ngôn là một cô gái hai mươi ba tuổi ắt hẳn tự nhiên cũng đã xem qua rồi, cho nên khi Nam Ngôn khen ngợi ở khía cạnh này, mọi người đều nghĩ rằng cô thật sự đã xem qua những tác phẩm ấy.

Hà Chi ý cười càng nồng đậm.

"Vậy sao? Vậy cô xem tác phẩm của tôi nhiều hơn hay xem tác phẩm của Thẩm ca nhiều hơn?"

Nam Ngôn: "....."

Trước mặt là Hà Chi, sau lưng là Thẩm Quân Cố, vấn đề này đúng là không dễ để trả lời.

Nhìn ra được Nam Ngôn đang xấu hổ, đạo diễn vội đến giải cứu cho cô.

"Được rồi, sau này mọi người còn đối diễn với nhau không ít, đến lúc đó tán gẫu sau cũng không muộn. Hiện tại, trước hết là đến xem đoạn phim này."

Đạo diễn gọi Nam Ngôn đến trước máy quay, Thẩm Quân Cố sau khi bình phục lại nhịp tim cũng chậm chạp đi tới, anh đứng cách Nam Ngôn một đoạn, cùng nhau xem lại cảnh quay vừa rồi.

Nam Ngôn xem rất chăm chú.

Đây là lần đầu tiên cô xem chính mình diễn.

Những lần trước, cô chỉ hoàn thành xong nhiệm vụ của mình, diễn xong liền rời đi không dây dưa. Lúc này, là lần đầu tiên cô nhìn xem diễn xuất của bản thân.

Bên trong máy quay là hình ảnh Nam Ngôn đang vén váy ngồi xuống, mỗi một động tác đều mang theo sự mỉa mai hoặc nên có của Nghênh Phong Liễu. Kỹ thuật ánh sáng của đoàn phim rất tốt, bản thân Nam Ngôn vốn dĩ đã rất trắng, nhưng khi vào máy quay lại còn trắng hơn ba phần, tràn ngập hơi thở yêu đã.

Giọng nói của Nam Ngôn rất mềm mại, lời thoại của Thẩm Quân Cố lại ổn định. Động tác của cô phiêu đảng, trôi chảy, động tác của Thẩm Quân Cố vẫn như cũ rất bình ổn. Đến khi cô bắt đầu quá trình câu dẫn Thẩm Quân Cố, người đến ta đi, bên tiến công bên phòng thủ, hình ảnh nam nhân cao lớn cùng với thiếu nữ yếu điệu sa vào nhau đẹp như một bức họa.

Nam Ngôn có chút hoảng hốt. Trong màn ảnh không phải là Nam Ngôn cùng Thẩm Quân Cố, mà đó là Mộ Dung Thành cùng Nghênh Phong Liễu.

Nguyên lai đây chính là diễn xuất.

Dựa vào kỹ năng diễn xuất, có thể hoàn toàn làm cho một nhân vật trong trí tưởng tượng sống lại, những hi vọng ái ố của nhân vật đều sôi nổi hiển hiện ra trước mắt, chân thật như vậy.

"Không tệ phải không? Cả hai người đều rất lợi hại, chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên đã có thể va chạm ra tia lửa như thế này, bầu không khí này thực sự rất tuyệt vời! Sau khi xử lý xong chắc chắn đây sẽ là một cảnh quay tốt!" Đạo diễn kiêu ngạo khoe khoang.

Nam Ngôn chớp chớp mắt.

Loại cảm giác này thật kỳ diệu, cùng cảm giác chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ cho xong của những lần trước là hoàn toàn bất đồng.

Nhìn hình ảnh người tới ta đi của cô và Thẩm Quân Cố bên trong máy quay, Nam Ngôn có một loại xúc động.

Diễn xuất thật tuyệt vời.

Thẩm Quân Cố đang cùng với đạo diễn nói về một số chuyện chuyên môn, Hà Chi cũng gia nhập vào cuộc trò chuyện.

Nam Ngôn không hiểu gì, tiếp theo cũng không có cảnh diễn nào của cô, vì vậy nên cô muốn đến chào tạm biệt đạo diễn một chút.

"Đạo diễn, cháu về trước đây ạ."

Do dự hồi lâu, cuối cùng Nam Ngôn cũng khách khí nói lời tạm biệt với Thẩm Quân Cố và Hà Chi.

"Thẩm tiên bối gấp lại sau, Hà tiên bối gấp lại sau."

Đạo diễn đang đắm chìm trong công việc không rảnh để phân tâm, bàn tay to vung lên cho phép Nam Ngôn có thể rời đi.

Thẩm Quân Cố nhìn cô một cái, ánh mắt nặng nề có chút khó hiểu, anh chỉ liếc nhìn cô sau đó nhanh chóng thu hồi tầm mắt, dường như anh đã ừ một tiếng bằng giọng mũi, mơ hồ nghe không rõ.

Hà Chi lịch sự vẫy tay với Nam Ngôn: "Trở về nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta có cảnh diễn chung, tôi rất chờ mong vào biểu hiện của cô đấy."

Nam Ngôn thay đổi quần áo trở về khách sạn, sau khi rửa mặt thì cô thoải mái mặc bộ đồ thể thao ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, trên tay cầm một quyển sổ màu hồng nhạt.

Cô mở ra trang trống có dán hình chibi một cô bé dễ thương, ghi lại những chuyện tâm đắc của ngày hôm nay.

Diễn xuất rất vui, cô giống như muốn nghiêm túc và nhiệt tình yêu thích công việc này.

Nam Ngôn cắn đầu bút.

Trong đoàn làm phim ngoại trừ Triệu Viện Viện thì mọi thứ đều rất hài hoà, hy vọng ngày mai khi diễn, Triệu Viện Viện có thể nhớ lâu mà đừng làm ra những việc không thoả đáng. Nam Ngôn viết ra rất nhiều cách để phòng bị Triệu Viện Viện.

Cô muốn diễn thật tốt vai diễn này.

Ngày hôm sau, Nam Ngôn sau khi thay xong trang phục diễn và trang điểm xong, cô ngồi trong phim trường để học thuộc lời thoại.

Hôm nay cô diễn cũng không nhiều lắm, chỉ có hai phân cảnh, cái thứ nhất là phân cảnh đối diễn cùng nam số ba Hà Chi, cái thứ hai là cùng với Tô Mãn Hương - Triệu Viện Viện.

Đối diễn cùng Triệu Viện Viện tất cả đều là những lời thoại sắc bén giấu điểm ẩn ý, Nam Ngôn hoa đầu chóng mặt, liên tục lặp lại lời thoại để luyện tập.

Hiện tại là cảnh diễn của nam chính Thẩm Quân Cố và nam số ba Hà Chi, cảnh quay của bọn họ không sai biệt lắm sẽ nhanh chóng đến phiên Nam Ngôn. Thế nhưng Triệu Viện Viện còn chưa có đến.

Đạo diễn nhận một cuộc điện thoại.

Ông dường như rất kinh ngạc, liên tục hỏi đi hỏi lại để xác nhận tình huống, cuối cùng vẻ mặt không vui cúp máy điện thoại.

"Tiểu Nam mau đi thay quần áo đi, chuẩn bị cảnh tiếp theo là cháu diễn cùng với Hà Chi."

Nam Ngôn ngạc nhiên đứng dậy: "Cảnh tiếp theo không phải là của cháu cùng với Triệu Viện Viện hay sao ạ? Có sự điều chỉnh mới sao?"

"Là thế này, Triệu Viện Viện không thể đến được."

Đạo diễn cũng rất bất đắc dĩ.

"Chẳng biết nửa đêm ngày hôm qua Triệu Viện Viện đã làm cái quỷ gì, cô ta ăn bậy đến mức bị đau bao tử rồi ngất đi. Khi trợ lý đưa cô ta đến bệnh viện mới phát hiện ra Triệu Viện Viện bị viêm ruột thừa cấp tính. Hiện tại vừa làm giải phẫu xong, người còn nằm ở trong bệnh viện, không đến mười ngày nữa tháng thì không thể xuất viện được, mấy cảnh quay Tô Mãn Hương cũng còn chưa hoàn thành xong nữa."

Tác giả có chuyện muốn nói:

Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người ~

Cảm tạ vì đã vung tiền cho ta ~

Cảm tạ vì đã tưới dinh dưỡng dịch cho ta ~

Editor có chuyện muốn nói:

Đầu tiên là xin lỗi mọi người vì đã để mọi người chờ lâu. Mình mới đi du lịch về nên đã edit và beta cho xong để up chương mới nè!!

Thứ hai là về chuyện chú thích, những chú thích của mình đều là mình hiểu và tự chú thích một cách dễ hiểu nhất cho mọi người nên khi đọc vào nhiều khi nó hơi lủng lẳng một chút =)))))) khi nào mà mình không biết thì mới tra và bê nguyên văn vào.

• Thẻ SSR là thẻ super super rare, là một loại thẻ game cực kì hiếm thấy và cao cấp nhất, tỉ suất quay ra vô cùng thấp. Cảm ơn bạn @KannaL0 đã góp ý cho mình.

• Âu hoàng ngoài nghĩa là giàu có và sung túc còn có nghĩa là vô cùng vô cùng may mắn, số đỏ của đỏ nữa. Cũng giống với Nam Ngôn của chúng ta vậy ấy. Cảm ơn bạn @Vy_Blue nhiều nè>

Và cuối cùng là mình muốn đào hồ mới hic<, thật ra ban đầu là mình định edit truyện này và phân vân giữa truyện này với «Nam chính này, tôi không cần!». Cuối cùng mình lại sụp hố bộ «Nam chính này, tôi không cần!» và up văn án đặt gạch luôn. Ngoại trừ bộ truyện ban đầu mình muốn edit còn có một bộ truyện khác nữa, được đề cử cũng khá ổn và chưa có ai edit. Tiêu chí edit truyện của mình là: truyện có cả bản raw và bản convert; truyện nhận được phản hồi và review tốt; truyện chưa được ai edit trước đó.

Nếu mọi người ủng hộ thì sau khi edit xong chương 10 của «Nam chính này, tôi không cần!» thì mình sẽ đăng văn án đặt gạch cho 1 trong 2 bộ kia hoặc đặt gạch cả 2 bộ luôn rồi edit từ từ với tốc độ ốc sên sau =))))))

1. «Chờ em tan học» - Lão Phu Tử Địch Khẩu Hồng.
2. «Xuyên thành vợ cũ của nam phụ» - Bất Tài Như Phó.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Này, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Edit & Beta: Khả Duyên

Các cảnh diễn của Tổ Mãn Hương toàn bộ đều được dời lại để diễn sau, điều này vô hình trung đã tạo nên tổn thất rất lớn cho đoàn làm phim. Đạo diễn ngày nào cũng đều rất nóng tính, Nam Ngôn cũng đã bị ăn mắng vài lần.

Cô đơn thuần chỉ là một người mới, độ nhạy bén nắm bắt ống kính của cô không đủ, mỗi lần vào thời điểm di chuyển đều sẽ dễ dàng phạm phải sai lầm mà người mới hay mắc phải. Cô bị mắng thì cũng thôi đi, ngay cả những người đối diễn cùng cô cũng bị mắng theo.

"Tiểu Nam là lần đầu tiên diễn xuất, là một người mới vào nghề, còn cậu thì sao? Diễn xuất đã được năm năm, sáu năm rồi, vậy mà không thể kéo theo cô ấy cùng diễn để tránh việc mắc sai lầm được hay sao? Cứ để cho tôi phải la rầy thế này, được rồi, đứng vững tay, rồi, tốt lắm!"

Đạo diễn quơ tay cầm lấy chiếc loa, âm thanh rống to thô lỗ khiến cho màng nhĩ của mọi người trong đoàn làm phim đều ong ong.

Sau khi diễn xong một phân cảnh, Nam Ngôn cảm thấy rất mệt mỏi, Hà Chi cũng không mấy vui vẻ.

Nam Ngôn có chút áy náy, vấn đề là ở cô, vậy mà lại liên lụy đến Hà Chi làm cho anh cũng bị mắng.

Nam Ngôn lấy một chiếc ghế nhỏ đem đến ngồi ở một góc của studio, cô nhanh chóng đặt một đơn hàng, là một chiếc xe đồ ăn.

Hiện tại là cảnh diễn của Thẩm Quân Cố cùng nữ chính Tề Oánh.

Với nam chính là một đại minh tinh như vậy, nữ chính nói cho dễ nghe thì cũng phải là một người có cùng đẳng cấp với Thẩm Quân Cố. Nếu đổi lại là một đoàn làm phim khác thì hẳn phải là một diễn viên phải thực lực đã nhận được nhiều giải thưởng, ngay cả những tiểu hoa đán bây giờ cũng chẳng có của.

Nhưng có tình đây lại là kịch bản của Văn đạo diễn, nam chính là Thẩm Quân Cố, thế nhưng nữ chính chỉ là một diễn viên bình thường, có không ít nữ diễn viên vì vai diễn này mà tranh nhau vỡ đầu, cuối cùng lại rơi xuống trên người Tề Oánh.

Cô ấy là một ngôi sao nhí, khi lớn lên cũng nhận được không ít sự chú ý, kỹ thuật diễn xuất đã được tôi luyện rất nhiều. Có thể nói, cô ấy nổi bật hơn so với những nữ diễn viên cùng tuổi khác.

Chỉ là EQ* của Tề Oánh rất thấp, rất dễ dàng đắc tội với các đồng nghiệp trong cùng đoàn làm phim, danh tiếng ngày càng đi xuống, những người nguyện ý tìm cô đóng phim cũng càng ngày càng ít đi.

*EQ: chỉ số cảm xúc.

Văn đạo diễn lại không để tâm đến chuyện này, ông cùng thảo luận với bên đầu tư và quyết định chọn cô ấy.

Tề Oánh cũng biết đây là cơ hội mà Văn đạo diễn cho cô, cô cũng cố gắng hạ thấp mình trong đoàn làm phim, về bản lĩnh gây chuyện thì cô so ra còn kém hơn nhiều so với dàn diễn viên phụ.

Thẩm Quân Cố là một người nổi tiếng về việc, chỉ cần đối tượng đối diễn cùng anh không kéo chân anh, thì tốc độ quay phim của anh từ trước đến nay

đều nhanh hơn người khác.

Tề Oánh diễn không những không kéo chân anh mà hai người bọn họ ngược lại còn đối diễn rất thoải mái và lưu loát.

Nam Ngôn ôm một quyển sổ nhỏ trong lòng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Thẩm Quân Cố cùng Tề Oánh, trên tay không ngừng múa bút thành văn.

Khả năng này của cô khiến cho Hà Chi đang ngồi cách cô không xa cứ liên tục quay đầu lại để nhìn cô.

Nam Ngôn chưa từng cúi đầu nhìn xuống nhưng trang giấy đã đầy áp, Hà Chi thật sự là nhìn không được, kéo chiếc ghế dựa đến ngồi bên cạnh Nam Ngôn.

"Cô có thể nhớ cái gì?"

Hà Chi thật ra rất muốn hỏi, cô làm cách nào mà có thể viết chữ mà không cần nhìn như thế?

Tầm mắt của Nam Ngôn vẫn còn đang tập trung vào cảnh diễn chung của hai người trên phim trường.

Cô đã lựa chọn sẽ phát triển thật tốt ở con đường diễn xuất này, vì vậy tất cả những điều có thể học được ở phim trường đều là cơ hội để cho cô tiến bộ. Giờ phút này, đừng nói đến Thẩm Quân Cố là đối tượng kết hôn bí mật của cô, cho dù Thẩm Quân Cố có là tình địch của cô đi chăng nữa thì cô vẫn sẽ thường thức tài năng của anh, từ đó có thể lĩnh ngộ được tinh hoa, thu hoạch được kinh nghiệm để giúp cô trưởng thành.

"Nhớ cách xử lý của bọn họ."

Nam Ngôn một bên trả lời, trên tay còn đang viết không ngừng, trên giấy lại xuất hiện thêm một hàng chữ ngọc ngà, mảnh mai.

Hà Chi vốn chỉ tò mò đến khả năng không nhìn mà viết của Nam Ngôn, kết quả khi anh cúi đầu nhìn xuống, tầm mắt rơi trên trang giấy tán thưởng không thôi.

"Tiểu Nam, chữ viết của cô thật là đẹp! Câu nói đó là sao..... ôi trời ơi! Bàn tay khi viết chữ của cô thật sự rất ngẫu đó."

Hà Chi ghé đầu vào bả vai của Nam Ngôn, chặc chặc khen ngợi.

Chữ viết của Nam Ngôn thật sự rất đẹp mắt. Bút pháp uyển chuyển, thông thạo như vậy không có nhiều năm kinh nghiệm sẽ không thể nào dùng bút lông mà viết chữ ra hoa như thế được.

Hà Chi cảm khái trong lòng.

Trong giới giải trí, diễn viên có xuất thân chính quy có rất nhiều, nhưng phần lớn bọn họ đều coi trọng tính chuyên nghiệp, rất ít ai để tâm đến những thứ văn hoá này, càng miễn bàn đến ở xã hội hiện đại ngày nay, càng có rất ít người tiếp xúc với những văn tự như thế này.

"Vừa nhìn liền biết cô đã luyện chữ được rất nhiều năm rồi, không tồi chút nào."

Đạo diễn hô cắt, Thẩm Quân Cố và Tề Oánh tạm thời nghỉ ngơi một chút, Nam Ngôn đang ghi chép cũng theo đó mà dừng lại.

Cô đập nắp bút lại.

"Đúng vậy, đã luyện được vài năm."

Thời điểm Thẩm Quân Cố đi tới, vừa hay nghe thấy câu hỏi của Hà Chi cùng câu trả lời của Nam Ngôn.

Ánh mắt của anh rơi xuống trên tờ giấy kích cỡ B5 đặt trên đầu gối của Nam Ngôn. Từ góc nhìn của anh, chỉ nhìn thấy được một trang giấy đầy chữ viết hai giây trước khi Nam Ngôn đặt đôi tay của cô đè lên, ngăn cản tầm mắt của anh.

Thẩm Quân Cố rời khỏi chỗ ngồi của Nam Ngôn, di chuyển về chỗ ngồi của mình.

Trợ lý đã chuẩn bị sẵn nước ấm cho anh.

Thẩm Quân Cố có chút mơ hồ nghi hoặc.

Chữ viết của Nam Ngôn anh đã nhìn thấy qua, một lần là ông nội Nam mang ra bài thơ tự viết của Nam Ngôn để khoe tài năng của cháu gái ông, một lần là thời điểm khi cô ký hiệp nghị hợp tác trước khi kết hôn.

Vừa rồi vội vàng nhìn thoáng qua, Thẩm Quân Cố nhớ mang máng chữ viết của cô là chữ tròn mà đầu bút lông lại không thể viết như thế được. Mà khi anh liếc mắt nhìn sang lúc này, tuy không nhìn rõ được nội dung trên trang giấy, nhưng đầu bút lông có hình dạng ra sao anh lại thấy rất rõ.

Chữ viết của một người có thể trong thời gian ba năm ngắn ngủi mà thay đổi lớn đến như thế? Muốn thay đổi cần biết bao nhiêu công phu và gian khổ? Nam Ngôn trước kia có thể làm chuyện này sao?

Thẩm Quân Cố nghĩ một lát liền ném vấn đề này ra sau đầu.

Chuyện này cũng chẳng có quan hệ gì với anh cả.

Anh khép mắt lại thả lỏng nghỉ ngơi, chuẩn bị cho cảnh diễn tiếp theo.

Nam Ngôn không có cảnh diễn nhưng cô cũng không rời đi, cô đặt chiếc ghế nhỏ bên cạnh đạo diễn, xem lại cảnh quay vừa rồi của Thẩm Quân Cố và Tề Oánh, cô không ngừng so sánh sự đối lập so với góc độ nhìn hiện trường bằng mắt thường của mình. Cô phát hiện ra, không nói đến góc độ và ánh sáng thật sự rất tốt, đây là một phân cảnh thật tuyệt vời, chỉ đơn giản xử lý thông qua màn ảnh đã nhận thấy cảnh diễn này nâng cao hơn một bậc.

Đây là còn chưa trải qua cắt nối biên tập hậu kỳ, chờ đến khi thành phim thì không khó để tưởng tượng ra, đây chính là một kiệt tác.

Văn đạo diễn rất thích những diễn viên tự nguyện nghiên cứu để học tập, Nam Ngôn chỉ là có căn cơ không tốt, chỉ mới qua hai ngày thôi nhưng ông đã có thể nhận ra được *ngộ tính** của cô bé này, có người nguyện ý tiến bộ, Văn đạo diễn cũng không ngại cấp một bậc thang cho cô.

**ngộ tính: tính giác ngộ.*

Văn đạo diễn chỉ điểm cho Nam Ngôn một số cuốn sách tham khảo chuyên nghiệp, lại nói cho cô biết, đã làm một diễn viên thì phải biết nguyên lý và vận dụng trước ống kính.

Một diễn viên dù tư cách là vào thời điểm khi đứng trước ống kính cần phải biết nói những gì và làm cái gì để đạt được hiệu quả.

"Không nói đến những cái khác mà cháu không biết, riêng Thẩm Quân Cố thì cháu nên biết rõ." Sau khi Văn đạo diễn giảng dạy cho Nam Ngôn một đồng kiến thức nền tảng thì ông lại chỉ chỉ Thẩm Quân Cố đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở cách đó không xa.

"Đừng nhìn thời gian cậu ta diễn xuất không dài, trong năm năm, cậu ta đã nỗ lực hơn người khác rất nhiều. Hiện tại cho dù cháu có cho cậu ta đến quay phim, hoặc điều hành, hoặc làm đạo diễn, cậu ta đều có thể hoàn thành rất tốt. Đừng chỉ nhìn vào những giải thưởng danh giá hay về bề ngoài của cậu ta, thật ra đằng sau đó cậu ta đã phải nỗ lực học tập rất nhiều, những gì mà cậu ta đạt được không phụ những gì mà cậu ta đã trả giá."

Văn đạo diễn lại chỉ điểm cho Nam Ngôn một câu: "Bất kì một ngành nghề nào cũng có đường tắt, đi đường tắt tất nhiên sẽ nhanh hơn người khác, nhưng rất dễ dàng thất bại. Cháu nên đi lên từng bước từng bước một, cháu có căn cơ ổn định, thực lực cũng không tồi, vô luận có phát sinh chuyện gì, cháu cũng sẽ không dễ dàng bị đánh ngã."

Điều này cũng là xem ở việc Nam Ngôn nguyện ý học hỏi, ông cũng thật lòng cho lời khuyên.

Trong giới giải trí, các cô gái trẻ đẹp có rất nhiều. Đường đi của các cô gái cũng có nhiều hướng hơn so với các chàng trai, mỗi người rồi sẽ có một lối đi cho riêng mình. Có thể nói, giới giải trí thiếu thốn nhất không phải là các cô gái đẹp, mà là các cô gái nguyện ý học tập để tiến bộ hơn.

Nam Ngôn có bộ dáng rất xinh đẹp, nhưng trong cái xinh đẹp này lại nổi lên một cỗ khí chất không giống với người bình thường, điều này làm cho cô trở nên thật đặc biệt. Một người bị che giấu sau khi trải qua tạo hình sẽ được vạn người chú mục.

Cô chỉ vừa mới bắt đầu, cho dù chỉ diễn một vai diễn nhỏ nhưng cô vẫn nguyện ý bỏ thời gian ra để nghiên cứu, điều này làm cho Văn đạo diễn rất vui vẻ, trong mắt toàn là ý cười. Ai mà không muốn nhìn thấy những con người biết nỗ lực? Ai mà không muốn chứng kiến một người mới đang từng bước một trưởng thành cơ chứ?

Nam Ngôn khiêm tốn tiếp thu lời chỉ điểm của Văn đạo diễn.

Cô không phải là một người không có hiểu biết, về ý tứ trong lời nói của Văn đạo diễn cô rất rõ ràng, lời dạy bảo này đối với một người mới vào nghề mà nói là rất quý giá.

"Cảm ơn Văn đạo diễn, những lời bác dạy, cháu sẽ ghi nhớ thật kỹ."

Di động của Nam Ngôn vang lên, là xe đồ ăn mà cô đã đặt đến đây.

Văn đạo diễn trầm trồ.

"Tiểu nha đầu cháu thật là, cháu chỉ vừa mới bắt đầu diễn xuất thôi mà đã dám chơi như vậy! Đoàn phim còn thiếu chút đồ ăn này cho cháu sao? Đúng là lãng phí tiền bạc vào chuyện không đâu như vậy! Cháu có rất nhiều tiền sao? Nhìn thấy chứ? Thẩm Quân Cố đang ngồi ở đằng kia mới là nhà giàu thứ thiệt! Cháu biết cậu ta giàu như thế nào không? Tiền của cậu ta có thể bao vây cháu được luôn!"

Nam Ngôn chớp chớp đôi mắt.

Nếu dựa theo pháp luật, không cần biết Thẩm Quân Cố có bao nhiêu tiền, một nửa trong số đó sẽ là của cô. Cho nên Thẩm Quân Cố có bao nhiêu tiền, cô sẽ được hưởng một nửa số tiền của anh.

Nhưng là nếu dựa theo quan hệ thật sự của cô cùng Thẩm Quân Cố, chưa nói đến cái bản hiệp nghị hôn nhân kia, chỉ cần là trong suy nghĩ thôi Nam Ngôn cũng không dám lấy nửa phần tiền của Thẩm Quân Cố.

Như vậy xem ra, cô rất bản cứng.

Văn đạo diễn cũng sợ làm cho cô bé này không được thoải mái, cũng muốn cấp cho cô một chút mặt mũi nên đã cho cả đoàn làm phim nghỉ ngơi, tất cả cùng nhau đi ăn.

"Lão Thẩm, cậu nhìn thấy cô bé kia không, là một mầm giống tốt, sau khi cô bé ở đây không lâu, cậu thử mang theo cô bé, nói không chừng lại có thêm một tiểu sư muội đây."

Văn đạo diễn lấy một phần đồ ăn, khi mở hộp ra quả thật rất phong phú, cái này ắt hẳn tốn không ít tiền đâu.

Tuy rằng hành động của cô bé này vừa đơn giản vừa thô bạo nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Văn đạo diễn cũng lấy cho Thẩm Quân Cố một phần, sau đó ông chuyển bàn ghế ngồi xuống trước mặt của Thẩm Quân Cố để ăn chung. Chỉ tùy tiện vài câu mà Văn đạo diễn đã giúp Nam Ngôn được rất nhiều.

Mí mắt của Thẩm Quân Cố thoáng run run. Cách đó không xa, Nam Ngôn đang vén váy dài lên, lộ ra cẳng chân mảnh khảnh trắng mịn, cô kéo tay áo cô gái dịch vụ đang ngồi bên cạnh, không biết là đang nói cái gì đó. Đôi mắt của cô được trang điểm cẩn thận, mỗi khi cười lộ lên liền hiện lên mi mắt cong cong, đáng vẻ cười mỉm đó....Ngoài ý muốn lại trông thanh thuần và đẹp mắt như vậy.

Thẩm Quân Cố thu hồi tầm mắt, từ chối cho ý kiến.

Cô chỉ là giả vờ mà thôi.

Vừa mới mười tám tuổi đã dám lên vào phòng ngủ của anh, làm cho anh phải chuyển ra khỏi Thẩm gia.

Vài năm rồi anh không có chú ý đến cô, sau này lại nghe nói cô đang theo đuổi một người mới trong giới giải trí, cái tên này lại một lần nữa ảnh hưởng đến anh.

Lúc trước, khi ký tên lên bản hiệp nghị còn có một điều nữa.

Trước khi ly hôn, cả hai không được có người khác, điều này cũng an ủi trường bồi được phần nào.

Nhưng cô lại không tuân theo, theo đuổi Tô Tà đến mức mọi người đều biết, thậm chí còn vì hắn ta mà tiến vào giới giải trí, nỗ lực đến mức này.

Thẩm Quân Cố sụp mắt.

Có lẽ đã đến lúc cần phải hoàn thiện cho xong đơn giấy thỏa thuận ly hôn rồi.

Nam Ngôn còn không biết bản thân sẽ rất nhanh chóng bị ly hôn. Vào thời gian nghỉ ngơi, Hà Chi có đến xin Weibo của cô vừa hay lại bị Văn đạo diễn nghe thấy được, Văn đạo diễn vung tay bảo Nam Ngôn mau khai báo ID Weibo của cô, trực tiếp follow ngay tức khắc.

Nam Ngôn nghĩ rằng mọi người đều là đồng sự của nhau nên rất thoải mái: "Weibo của tôi là Nam gia có con cá."

"Để tôi tìm một chút.....Nam gia có con cá....."

Hà Chi nhanh tay search tên Weibo của cô.

Tề Oánh không thể ăn những thứ có hàm lượng calo cao nên chỉ tùy tiện ăn hoa quả một chút, cô ấy có vẻ không hợp với mọi người lắm. Vào lúc này, cô ấy cũng đi tới lấy đi động muốn thêm Weibo của Nam Ngôn. Hà Chi vẫn còn đang sửng sốt bất động, Tề Oánh là người đầu tiên phản ứng lại.

"Nam gia có con cá? Chính là cảm lý tiểu thư mà Trịnh Thiên La đã đăng lên đó sao? Công ty của các cô bảo phải làm như thế sao?"

Nam Ngôn: "..... Tôi không có công ty."

Tề Oánh kinh ngạc: "Vậy người đại diện của cô thì sao?"

Nam Ngôn bình tĩnh lắc đầu: "Cũng không có luôn."

Cô cũng nói thẳng: "Tôi là một cá nhân hoạt động độc lập."

Tề Oánh: "....."

Hà Chi xem hết toàn bộ tin tức về Nam gia có con cá, anh trợn mắt há hốc mồm đọc những top bình luận đầu tiên, dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía Nam Ngôn.

"Cô....." Hà Chi không biết phải nói cái gì cho tốt, anh yên lặng nhấn theo dõi Nam Ngôn, kéo xuống một bài đăng và lặng lẽ chia sẻ.

Tề Oánh vừa nghe cô nói đây không phải là chiêu trò marketing, tinh thần liền chấn động, ngón tay nhanh chóng theo dõi Nam Ngôn, chia sẻ một tin rồi

lại một tin, liên tục tag tên cô vào.

Văn đạo diễn không chú ý đến những chuyện này nọ ở trên mạng, ông dùng khuỷu tay lay lay Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố không hề có bất kì hành động nào.

Thẩm Quân Cố ngày thường ở đoàn phim chỉ có diễn và diễn, rất hiếm khi theo dõi đồng sự diễn chung với mình, Văn đạo diễn hình như cũng biết Thẩm Quân Cố sẽ không theo dõi Nam Ngôn nên đề cấp mặt mũi cho cô, ông vui tươi hơn hờ nói: "Thẩm tiên bối của cháu chỉ chú ý đến kỹ thuật diễn tốt mà thôi, cháu phải cố gắng tiến bộ hơn nữa, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày cháu và Thẩm tiên bối sẽ liên lạc với nhau mà thôi."

Nam Ngôn cười dài mà nói: "Tốt."

Cô cũng nhàn theo dõi Hà Chi, Tề Oánh, Văn đạo diễn và một số nhân viên công tác trong đoàn phim, Nam Ngôn tự động bỏ qua Thẩm Quân Cố.

Liên lạc sao?

Không có khả năng.

Văn đạo diễn cũng chia sẻ Weibo của Nam gia có con cá, khác với những người cầu vận may kia, ông rất nghiêm trang giới thiệu diễn viên trong đoàn phim của mình.

Nghênh Phong Liễu: Nam Ngôn.

Văn đạo diễn cất điện thoại đi và vỗ vỗ tay.

"Mọi người nghỉ ngơi xong rồi cũng nên bắt đầu làm việc thôi, hôm nay chúng ta phải tranh thủ đem các cảnh quay hoàn thành thật tốt mới được."

Nam Ngôn là lần đầu tiên diễn vào buổi đêm.

Đạo diễn đề cho cô hỗ trợ diễn làm nền cũng được, chỉ cần di chuyển và hầu như không có lời thoại nào, nếu không, trông cô khác biệt với mọi người quá lại không hay.

Mọi thứ trong đoàn phim đều được tiến hành đầu vào đây, ngoại trừ thiếu đi nhân vật Tổ Mãn Hương thì mọi chuyện diễn ra đều rất thuận lợi.

Nam Ngôn hôm trước phải thức đêm để diễn, đến 5 giờ sáng cô mới chợp mắt được một chút, buổi sáng 8 giờ lại phải tiến hành hoá trang để chuẩn bị cho cảnh diễn của cô cùng Thẩm Quân Cố.

Nam Ngôn ngáp ngáp dài ngồi ở trong phòng trang điểm, đôi mắt cũng híp lại cả rồi.

Cô là bị thợ trang điểm đánh thức.

Nam Ngôn trước khi đến phim trường đã nhờ trợ lý mua cho cô một ly cà phê, sau đó dùng một viên đá đặt ở sau gáy để lấy lại tinh thần, chuẩn bị không sai biệt lắm cô mới đi đến phim trường.

Cô cho rằng bây giờ mọi người đều đang vội vã, bận rộn mới phải.

Mọi người ở phim trường quả thật đều đang vội, chính là vội vàng cúi đầu lướt lướt điện thoại di động.

Ngay cả dàn diễn viên chính cũng hành động như thế.

Một số diễn viên chính đang đứng ở bên cạnh đạo diễn, lập thành một đoàn tháp giọng nói cái gì đó.

Thời điểm Nam Ngôn đi tới, người đầu tiên nhìn thấy cô là Tề Oánh.

"Nam Ngôn đến rồi!"

Giọng nói của cô ấy rất lớn.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn Nam Ngôn.

Nam Ngôn nhìn chằm chằm ánh mắt sáng quắc của mọi người, cô nâng bước chân mà không biết phải đi tiếp như thế nào.

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Lớp trang điểm trên mặt của cô bị lem?

Nam Ngôn vô thức sờ sờ khuôn mặt của mình.

Người thứ nhất vọt đến trước mặt của Nam Ngôn là Tề Oánh, trong ánh mắt của cô ấy nổi lên đốm lửa, Tề Oánh chạy đến trước mặt Nam Ngôn liền ngay lập tức dừng lại, hai tay tạo thành hình chữ thập cung kính cúi đầu chào Nam Ngôn.

"Cầm lí tiểu thư xin hãy phù hộ cho cảnh diễn tiếp theo của tôi diễn ra thuận lợi!"

Nam Ngôn: "....."

Hà Chi về mặt phức tạp đi đến.

"Tiểu Nam, lúc trước có phải cô ở đoàn phim của Tô Tà hay không?"

Nam Ngôn không hiểu. Không phải là tin tức cô theo đuổi người ta truyền đến tận đây đó chứ? Chỉ cần không phải là chuyện kết hôn bí mật của cô và Thẩm Quân Cố bị người khác biết được là tốt rồi.

"Đúng vậy."

Tề Oánh đưa di động ra cho Nam Ngôn xem, hưng phấn bưng bưng nói: "Cô mau xem đi! Lúc trước không phải đạo diễn đã chia sẻ Weibo để tuyên truyền cho cô sao? Sau đó đã có người nhấn lại, nói họ nhận ra cô là ai đấy."

"Tài khoản weibo này nói cô ấy là con gái của một bác lao công ở một trường đại học, mẹ của cô ấy vài ngày trước có đi đổi tiền lẻ để mua xổ số, và đã nhận được giải thưởng, mẹ của cô ấy đã trúng năm mươi vạn!"

"Cô ấy nói rằng mẹ của cô ấy tham gia trúng thưởng trong siêu thị, ngay cả một bao khăn giấy cũng không trúng được thì việc trúng được 50 vạn nhân dân tệ là điều không thể nào! Mẹ của cô ấy cũng cảm thấy điều này rất thần kỳ, sau đó bà ấy đã suy nghĩ về những việc mình đã từng làm để tích góp từng tí một vạn may thế này. Sau đó, mẹ của cô ấy nói rằng, ngày đó vào thời điểm bà ấy đang dọn vệ sinh trong trường đại học thì tình cờ cứu được một cô gái bị nhốt trong phòng thay quần áo."

Nam Ngôn sững sờ.

"Điều hay nhất là đây!" Tề Oánh ẩn ý liếc nhìn Nam Ngôn, "Trịnh Thiến La lúc trước có đăng bài về cô, Trịnh Thiến La là nữ chính của kịch bản phim kia, con gái của bác lao công đã từ Weibo của Trịnh Thiến La mà tìm ra Weibo của cô, nhưng vẫn chưa thể xác định chắc chắn được. Cho đến thời điểm Văn đạo diễn tag tên weibo của cô, còn đăng hình của cô lên, lúc này, bác lao công liền nhận ra cô ngay! Bây giờ, trên mạng ai ai cũng đều biết bác lao công cứu được cầm lí tiểu thư trúng được năm mươi vạn!!!"

"Cầm lí ở trên cao, xin hãy nhận cái cúi đầu bái lạy của tín nữ!!!"

Tác giả có chuyện muốn nói: Chương mới đây rồi ~ Vẫn là nhiều hơn 4000 chữ như trước ~

Muốn xem các bình luận của mọi người quá đi, 25 kí tự là sẽ có phúc lợi nha ~

Cảm ơn mọi người đã ném địa lôi và tưới dinh dưỡng dịch nhé ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Edit: **An Nhiên** | Beta: **Khả Duyên**

Tề Oánh kích động đến mức muốn ôm cả người Nam Ngôn bế lên.

"Nam Ngôn, cô thật ra là ngư yêu có phải hay không? Bác lao công cứu cô, sau đó liền trúng được năm mươi vạn! Năm mươi vạn luôn đó!"

Nam Ngôn nhớ đến lúc trước khi cô bị nhốt, là bác lao công kia đã tới mở cửa cho cô.

Lại có thể trùng hợp như vậy?

Đạo diễn vỗ đùi, tám tấc nói: "Thế mà còn có loại chuyện này?! Đúng là nhật được một bảo bối!!!"

Theo như Weibo của con gái bác lao công, chuyện lúc trước Chu Hiểu Đào khoá trái cửa nhốt Nam Ngôn trong đoàn phim cũng bị lộ ra ngoài.

Có không ít cư dân mạng đã đăng bài mắng chửi Chu Hiểu Đào.

Thẩm Quân Cố cũng có mặt ở đây, chỉ là sự chú ý của anh bất đồng với cái mà mọi người đang chú ý.

Anh nhủ mày: "Em bị người ta khóa trái cửa nhốt lại trong bao lâu?"

Nam Ngôn nghĩ nghĩ: "Bị nhốt hơn một tiếng đồng hồ đi, may mà có bác ấy đến."

Thẩm Quân Cố có chút đăm chiêu.

Ngày đó thời điểm xe của anh đi ngang qua phim trường của đoàn phim bị Nam Ngôn đến ngăn lại, chính là lúc cô vừa mới thoát ra sau khi bị người ta nhốt lại?

Thẩm Quân Cố nhớ lại biểu cảm của Nam Ngôn vào ngày hôm đó.

Trí nhớ của anh rất tốt, anh mơ hồ còn nhớ rõ lúc ấy vẻ mặt của Nam Ngôn rất thờ ơ, từ lúc ngăn xe lại cho đến khi rời khỏi, cô đối với những người phía sau lưng, đặc biệt là Tô Tà không có nửa phần chú ý, chỉ khi nhận ra anh là ai thì cô mới lộ ra một chút xấu hổ.

Ngày hôm đó, cô thật sự đã từng liếc mắt nhìn Tô Tà một cái nào sao?

"Vậy thì vì sao em nhận vai diễn này?"

Thẩm Quân Cố bất ngờ hỏi.

Đây chính là anh chủ động đặt câu hỏi, mọi người xung quanh đều không nghĩ đến, Thẩm Quân Cố sẽ chú ý đến Nam Ngôn.

Văn đạo diễn lại bắt đầu không đứng đắn, không biết ông nghĩ tới cái gì, vội chạy nhanh đến đuổi Thẩm Quân Cố đang ngồi trên ghế đạo diễn đi.

"Trước mặt mọi người mà nói chuyện này làm cái gì? Đi qua bên kia đi, căn phòng đó vừa mới được bố trí tốt, còn chưa có người nào, hai người đi vào đó nói chuyện một lát đi."

Đạo diễn một tay đẩy Thẩm Quân Cố một tay ra hiệu cho Nam Ngôn, mạnh mẽ đem hai người kéo đến một căn phòng đang khoá ở hành lang cách đó không xa, vui tươi hơn hờ khoát tay đem hai người đẩy vào.

Nam Ngôn đột nhiên không kịp phòng bị đã bị ép ở cùng một chỗ với Thẩm Quân Cố.

Trong phòng còn chưa có đồ nhiều đạo cụ, các cửa sổ đều được mở ra, bên ngoài là tiếng nói chuyện của các nhân viên công tác.

Nam Ngôn: "....."

Cô cùng với Thẩm Quân Cố không có lời nào để nói!!

Thẩm Quân Cố so với cô thì bình tĩnh hơn một chút. Tình huống rõ ràng đã vượt qua dự tính của anh, anh cũng không có khó chịu cho lắm, Thẩm Quân Cố lạnh nhạt đi đến một cặp ghế bên cửa sổ ngồi xuống, đưa mắt nhìn Nam Ngôn.

Nói chuyện mà, điểm lễ phép này cô vẫn hiểu.

Nam Ngôn cũng đi qua ngồi xuống, cách Thẩm Quân Cố một cái bàn nhỏ.

Thẩm Quân Cố cong ngón tay gõ gõ trên mặt bàn.

Nam Ngôn nghĩ đến vấn đề mà Thẩm Quân Cố vừa mới hỏi kia.

Vì sao lại nhận vai diễn này? Từ chuyện muốn tìm cho chính mình một công việc có thể nuôi sống bản thân, nhưng đến bây giờ thì chắc là do thích đi.

"Muốn nhận thì nhận thôi, tôi phát hiện ra diễn xuất cũng rất thú vị."

Thẩm Quân Cố cũng không phải là người xa lạ gì, cô nhẹ nhàng băng quơ nói một câu.

"Không phải là vì Tô Tà sao?"

Thẩm Quân Cố thoải mái nhắc đến cái tên Tô Tà.

Nam Ngôn căng cả da mặt.

Nói như thế nào thì đây cũng là nón xanh của Thẩm Quân Cố, vậy mà anh lại có thể rộng lượng như vậy sao?

Cũng có thể là do anh cùng nguyên chủ không phải là vợ chồng chân chính, chỉ đơn thuần là hợp tác vì lợi ích của đôi bên mà thôi.

"Đúng là không phải."

Nam Ngôn nghĩ nghĩ, thái độ của cô không thể chuyển biến quá đột ngột, cần phải có lý do hợp lý. Ngày đó, cô bị người ta nhốt, xem như là cấp cho cô một cơ hội thoát thân.

"Chính là đột nhiên suy nghĩ lại cẩn thận, anh ta cũng không phải là chồng của tôi."

Nam Ngôn hoa mỹ nói một câu.

Thẩm Quân Cố thật cảm thấy ngoài ý muốn.

Trước đó anh đã mơ hồ có suy đoán, sau khi từ trong miệng của Nam Ngôn nhận được đáp án xác thực, hết thấy liền có được một lời giải thích hợp lý.

Khó trách cô sẽ rời khỏi đoàn phim của Tô Tà, đến bây giờ miệng cũng không đề cập đến Tô Tà nữa chứ, nếu không biết tới đoạn quá khứ này của cô, sẽ không có ai dám tin rằng trước đây cô đã từng theo đuổi Tô Tà điên cuồng đến mức nào.

"Một khi đã như vậy thì phải nghiêm túc đem tâm tư đặt trên việc diễn xuất, Văn đạo diễn nói em rất có thiên phú."

Thẩm Quân Cố xem ở mặt mũi cô lại không tiếp tục phá hư hiệp ước, nên anh không tiếc mà cho cô một lời khuyên.

Chờ đến khi Thẩm Thiêm Chính biết rõ sự thật rằng anh cùng với Nam Ngôn cần phải ly hôn, bọn họ liền có thể nhanh chóng ly hôn rồi. Sau khi ly hôn, Nam Ngôn sẽ mất đi thân phận Thẩm phu nhân, cô muốn sống yên ổn, muốn có chỗ đứng nhất định thì phải tự mình cố gắng.

"Được, có chỗ nào không hiểu tôi cũng sẽ thỉnh giáo Thẩm tiên bối, mong tiên bối chiếu cố nhiều hơn."

Nam Ngôn khách sáo tươi cười, hoàn toàn xem Thẩm Quân Cố là một vị tiên bối có năng lực làm việc xuất chúng.

Hai vợ chồng trên danh nghĩa tạm thời buông xuống mâu thuẫn trong quá khứ, bắt tay giảng hòa.

Phim trường đã được chuẩn bị xong xuôi, Nam Ngôn cùng với Tề Oánh có một cảnh diễn chung, các cô đều đã di chuyển đến vị trí của mình, Văn đạo diễn thân bí đi tìm Thẩm Quân Cố, mang theo một vẻ mặt tươi cười hiểu rõ.

"Cô bé Tiểu Nam này đúng là rất xinh đẹp."

Thẩm Quân Cố không chút để ý lật xem kịch bản trên tay, anh thậm chí còn không mở miệng trả lời.

Văn đạo diễn chuyển ghế ngồi sang phía đối diện Thẩm Quân Cố, liếc mắt nhìn chăm chú vào vị trí mà Nam Ngôn đang đứng trên phim trường như một tên trộm. Cô gái trẻ xinh đẹp ở độ tuổi thanh xuân, tinh thần phấn chấn tràn đầy sức sống, sa y mỏng manh phác họa dáng người uyển chuyển của cô, cô dường như đã trở thành phong cảnh đẹp nhất trên phim trường này.

"Xinh đẹp, kiên định, nghiêm túc, người mới như vậy có rất ít." Văn đạo diễn đốt điếu thuốc, phun ra một làn khói mờ ảo, một bộ dáng của lão đại chuyên gia đi tư vấn tình cảm, "Hơn nữa khi ở phim trường thì không hề bị phân tâm, đối diễn cùng ai cũng đều đối xử bình đẳng như nhau, ngay cả cậu cũng không làm cho cô bé liếc nhìn thêm nửa cái."

Thẩm Quân Cố khép cuốn kịch bản lại.

"Bác muốn nói cái gì?"

Đạo diễn vui tươi hơn hờ chớp mắt vài cái với anh: "Ông đây muốn nói, cô gái này không tồi, cậu không phải cũng nhìn cô ấy nhiều hơn một chút so với những người khác sao?"

Thẩm Quân Cố lạnh nhạt nói: "Cảm ơn sự chú ý của đạo diễn đối với cháu, bất quá bác suy nghĩ nhiều quá rồi."

Anh nhìn Nam Ngôn nhiều hơn một chút?

Thẩm Quân Cố chỉ có thể nói một tiếng bội phục đối với trình độ bộ não của Văn đạo diễn.

Về phần Nam Ngôn có xinh đẹp, có mỹ lực cực kì chói mắt, kiên định và nghiêm túc hay không....

Thẩm Quân Cố nhàn nhạt đưa mắt nhìn sang Nam Ngôn, trong đình viện, không biết cô cùng Tề Oánh đang nói đến điều gì mà cười rất ranh mãnh, cô gái có nụ cười tươi sáng, mày liễu tình tứ khẽ cong cong, trong đôi mắt dường như đang chứa đựng những vì sao rực rỡ.

Anh không chút để ý mà thu hồi tầm mắt.

Điểm này anh thừa nhận.

*

Sau hơn nửa tháng, nhân vật của Nam Ngôn chỉ còn lại những cảnh diễn cùng với nhân vật Tô Mãn Hương. Mà lúc này, Triệu Viện Viện cũng vừa mới

xuất viện.

Sau khi làm phẫu thuật do lâm bệnh nặng xong, Triệu Viện Viện đã gầy đi không ít, khuôn mặt nhỏ hóp lại, sau khi quay trở lại đoàn phim, nhìn cũng không liếc mắt nhìn Nam Ngôn lấy một cái, chỉ lo căng mặt để đuổi kịp tiến độ.

Triệu Viện Viện phải ở lại Điện Ảnh Thành* để đuổi kịp tiến độ của mọi người, Nam Ngôn cũng phải ở lại đây để hoàn thành cho xong một số cảnh diễn với cô ta. Những người còn lại của đoàn phim thì đã rời đi để chuyển cảnh quay sang nơi khác.

**Điện Ảnh Thành: thành phố điện ảnh (ở những chương trước có nhắc đến).*

Vì gặp vấn đề về thời gian, đạo diễn đã quyết đoán đem cắt đi một ít phân cảnh của Tô Mãn Hương, những đoạn đối diễn cùng Thẩm Quân Cố cũng bị giảm bớt phần lớn độ dài, chỉ để lại một ít cảnh quay không đầu vào đầu.

Triệu Viện Viện cảm thấy rất không thoải mái, nhưng cho dù có không thoải mái bao nhiêu, cô cũng không dám đi trêu chọc Nam Ngôn.

Ngày đó khi cô bị viêm ruột thừa, nằm ở bệnh viện bảy tám ngày, thời điểm lướt Weibo mới biết được những chuyện kia của Nam Ngôn.

Ngay từ đầu cô vốn không tin, đối với chuyện này chỉ có khịt mũi coi thường. Cô cứ nghĩ rằng đó chẳng qua là thủ đoạn lăng xê của công ty quản lý của Nam Ngôn mà thôi. Nhưng bác lao công kia, còn có chính bản thân cô đây, khiến cho cô ần ần cảm thấy, Nam Ngôn có phải hay không thật sự sở hữu vận may nghịch thiên, nếu không thì vì sao cô lại vô duyên vô cớ mà bị viêm ruột thừa cơ chứ?

Trước đó cô cũng vừa mới đắc tội với Nam Ngôn xong.

Con người không thể nghĩ quá nhiều, càng nghĩ sẽ càng tưởng tượng ra được nhiều thứ. Triệu Viện Viện chính là do nghĩ quá nhiều nên cho rằng cô bị viêm ruột thừa là do Nam Ngôn làm.

Suy nghĩ này thực hoang đường nhưng cô không thể nào mà bỏ qua được.

Khi cô quay lại phim trường, vừa nhìn thấy Nam Ngôn, Triệu Viện Viện chỉ muốn tránh đi thật xa.

Nếu không thể trêu vào, vậy thì cô chỉ có thể tránh đi!

Tiến độ phát triển thuận lợi ngoài dự đoán, trước đó Nam Ngôn còn đề phòng Triệu Viện Viện, không nghĩ tới trong toàn bộ quá trình diễn, cô ta hoàn toàn xem Nam Ngôn như không khí, làm lơ một cách đúng nghĩa.

Khá tốt, bớt được việc.

Nam Ngôn và Triệu Viện Viện còn phải bay đến tỉnh C.

Cô còn có một cảnh diễn quan trọng nhất, định ám sát nam chính nhưng lại bị nam chính phản sát*, diễn xong liền có thể hoàn thành rồi.

**phản sát: giết ngược trở lại.*

Địa điểm quay phim là một khu phong cảnh toạ lạc nơi vùng cao xa xôi hẻo lánh ở tỉnh C, thị trấn gần đây nhất cũng cách đoàn phim hơn mười km.

Đoạn đường đi lúc đầu Nam Ngôn còn tốt, thời điểm từ thị trấn một đường xóc nảy đến nơi quay phim, sắc mặt của cô càng ngày càng trắng bệch.

Cô cảm thấy không được thoải mái.

Toàn bộ cuộc hành trình Nam Ngôn đều mệt mỏi khép hờ đôi mắt, không nói một lời nào.

Khi trợ lý tới đón cô, Nam Ngôn xoa xoa khuôn mặt, mạnh mẽ lấy lại tinh thần.

Tháng tư khắp nơi tràn đầy hương thơm. Ở khu vực trên cao thế này vừa vặn lại đúng lúc là mùa hoa đang nở rộ.

Nam Ngôn còn chưa kịp thưởng thức, cô vội vàng ăn chút gì đó rồi phải đi đến phim trường ngay.

Khu phong cảnh nhiệt độ hơi thấp, trang phục của Nam Ngôn lại mỏng, một tầng váy lụa ngay cả gió cũng không chắn được, cô phải nhờ đến người trợ lý mang cho cô một cái áo khoác thật dày, vội bọc bản thân lại kín mít.

Nam Ngôn ngồi xuống ở bên cạnh ghế của đạo diễn, lúc này đang là phân cảnh của Thẩm Quân Cố cùng nam số hai.

Cùng một nhiệt độ giống nhau, nhưng nam diễn viên lại được mặc trang phục ấm hơn một chút, nhìn thấy Nam Ngôn lại đây, Tề Oánh vội quần chặt áo khoác trên người rồi chạy theo tới.

"Sắc mặt của cô không được tốt lắm, mệt lắm sao?"

Tề Oánh hỏi cô.

Thời điểm trang điểm cho Nam Ngôn, thợ trang điểm cũng nói với cô như vậy, làn da của cô vốn đã rất trắng, lúc này có thể nói là hoàn toàn trắng bệch.

Nam Ngôn liên tục đổi những chiếc xe khác nhau, di chuyển không ngừng nghỉ, còn là dùng những chiếc xe đã cũ, tự nhiên là mệt mỏi.

Nam Ngôn gật gật đầu.

"Rất gầy vò."

"Này còn chưa tính là gì, cô mới đi qua có mấy địa phương? Trước đây thời điểm chúng tôi quay phim, cô có biết sao không? Chúng tôi phải dùng tay không để leo núi. Leo đến nơi, trên tay đều là máu, một tuần sau chân vẫn còn run rẩy không ngừng."

Tề Oánh đối với điểm vát và ấy căn bản là không để vào mắt.

"Làm diễn viên mà không lăn lộn, thì nói gì đến diễn xuất."

Nam Ngôn rơi vào trầm tư.

Tề Oánh nói không sai. Phim ảnh mặt ngoài nhìn thì ngăn nắp đẹp đẽ, nhưng sau lưng đều là sự vất vả của các diễn viên.

Cô xúc lên tinh thần.

"Bất quá cô cũng thật sự bị gầy vò đấy," Tề Oánh vỗ vỗ bả vai của Nam Ngôn, "Chút nữa cô còn phải xuống nước."

Nam Ngôn lật cuốn kịch bản ra đến một trang, đó là phân cảnh tiếp theo của cô.

Cổ ý đem Mộ Dung Thành kéo xuống hồ nước, thừa dịp không có ai chú ý vội vàng sờ loạn ở trên người hắn muốn trộm đi thư tín cơ mật. Bỏ mục đích qua một bên không nói đến, đây hình như cũng là một cảnh diễn rất thân mật.

Chơi đùa ở trong nước.

Nam Ngôn câu dẫn hết lần này đến lần khác, câu dẫn mãi rồi cũng thành thói quen.

Cô đậm nhiên như Phật, không nhìn thấy một tia gợn sóng nào.

Trên núi, hồ nước trong suốt thấy đáy, tự nhiên như một bức hoạ.

Nam Ngôn cởi áo khoác ra, cô nhất thời rùng mình một cái.

"Trong nước có chút lạnh, Tiểu Nam cháu kiên trì một chút nhé."

Văn đạo diễn cảm loa nói với Nam Ngôn: "Sau khi diễn xong cảnh này liền cho cháu nghỉ ngơi nửa ngày."

"Cảm ơn đạo diễn ạ." Nam Ngôn hít sâu một hơi, vỗ vỗ gương mặt cho tỉnh táo.

Thẩm Quân Cố đã chuẩn bị xong.

Hai người sóng vai đi đến bên cạnh hồ nước, sau khi đi qua đi lại để xác định thời gian và vị trí ngã xuống hồ xong, máy quay cũng bắt đầu khởi động.

Nam Ngôn đi ở bên trong, bên hồ có gió mát tự nhiên, thổi tung váy dài của cô lên đến mắt cá chân.

"Chủ nhân lúc nào cũng ở bên cạnh của Tổ tỷ tỷ, rất ít khi ở bên thiếp thân, thật là bất công a ~"

Khi cô gái nhỏ làm nũng, rất giống với bộ dáng nên có của một cô bạn gái đang trong giai đoạn hẹn hò, trông ngây thơ tự nhiên như vậy.

Thẩm Quân Cố không nhanh không chậm tiếp lời thoại của mình: "Vây ý của Liễu nhi, là như thế nào?"

"Cho thiếp ôm chủ nhân một cái, coi như là bù đắp, có được hay không?"

Nam Ngôn túm lấy tay áo của Thẩm Quân Cố, mềm mại giống như một con mèo nhỏ đang làm nũng với chủ nhân của mình.

Con người của Thẩm Quân Cố chợt lóe.

Hai tay của Nam Ngôn nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng của Thẩm Quân Cố, sườn mặt nhẹ nhàng áp vào lồng ngực của anh.

Cô cao 168cm, trước mặt Thẩm Quân Cố cao 187cm vẫn có vẻ hơi thấp, khi cô cùng với Thẩm Quân Cố ôm nhau, thêm vào kỹ xảo phụ trợ, trông hình ảnh này tình tứ giống như một chú chim nhỏ đang nép vào người.

Bước tiếp theo, chính là Nam Ngôn dùng sức ôm Thẩm Quân Cố nghiêng về phía sau.

Hai người đồng thời ngã vào trong hồ nước.

Nam Ngôn lạnh đến mức cả người đều run lên.

Nhưng cô không dám dừng lại. Vạn nhất đạo diễn kêu cắt, vậy thì cô phải chịu lạnh vô ích rồi.

Bên trong hồ nước lạnh như băng, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng hạ xuống, Nam Ngôn nhận không được đến gần Thẩm Quân Cố hơn, khoảng cách giữa hai người ngày càng một gần nhau, hấp thu hơi ấm của đối phương.

Không có bao nhiêu lời thoại, chủ yếu là dựa vào động tác xoát cơ thể Thẩm Quân Cố của cô.

Nam Ngôn không dám sờ thật, hai cái tay nhỏ bé chỉ dám chạm nhẹ ở trên người của Thẩm Quân Cố rồi nhanh chóng rời đi, nhẹ nhàng, giống như một con mèo không có để lại một chút dấu vết nào.

Chỉ là có một chút ngura ngứa.

Đôi tay nhỏ của Nam Ngôn di chuyển khắp nơi ở trên người Thẩm Quân Cố, cả người anh căng chặt, thân thể mỗi giờ mỗi khắc đều truyền đến xúc cảm rõ ràng, làm cho anh không có cách nào thả lỏng.

Thẩm Quân Cố ôm nhẹ Nam Ngôn, trong đầu nhớ lại khi gặp một chú mèo thì phải làm như thế nào?

Chỉ cần giơ tay lên xoa nhẹ là được.

Anh rũ mắt.

Anh không thể làm như vậy với cô gái trong ngực mình được, vì vậy anh chỉ có thể nhịn.

Trong màn ảnh, tuần nam mỹ nữ ướt đầm ẩn hiện trong nước, sờ tới sờ lui, kích tình bắn ra tứ phía. Phía sau ống kính, Nam Ngôn đã lạnh đến mức đôi môi trở nên trắng bệch, Thẩm Quân Cố cũng nhịn đến mức quai hàm đều kéo căng.

Một tiếng kêu "Cắt" vừa vang lên, Nam Ngôn liền muốn chạy ngay lên bờ.

"Chờ một chút." Thẩm Quân Cố đề vai cô lại.

Cô gái trong lồng ngực cả người đều ướt đầm. Ở trong nước còn có anh che chắn, thế nhưng nếu như thế này mà đi lên bờ, toàn bộ đường cong cơ thể như ẩn như hiện của cô sẽ làm cho tất cả mọi người chú ý.

Anh đưa tay nhận lấy hai cái khăn lông lớn mà trợ lý đưa tới, một cái bọc lại phía trước của Nam Ngôn, cái còn lại là từ phía sau quần cô lại, sau đó hai tay của Thẩm Quân Cố dùng chút lực trực tiếp đỡ ngay eo của Nam Ngôn, đem cả người cô nâng lên, nhẹ nhàng đỡ cô đưa cho hai người trợ lý.

Nam Ngôn thân thể bất chợt nhẹ bằng một cái sau đó cô đã ở trên bờ rồi.

Khăn lông của Thẩm Quân Cố đã cho Nam Ngôn rồi, còn anh thì cả người ướt sũng mà đi lên.

Nam Ngôn chớp chớp mắt, chưa kịp nói lời cảm ơn, đạo diễn đã cho hai người bọn họ đi nghỉ ngơi.

Có thể nghỉ ngơi rốt cuộc là một chuyện tốt, Nam Ngôn trở về khách sạn ở thị trấn. Nơi này điều kiện đơn sơ, phòng không lớn, cửa vẫn là dùng then cài kiểu cũ. Chỗ tốt duy nhất ở đây là có phòng đơn.

Nam Ngôn cực kì mệt, sau khi cô tắm rửa sạch sẽ bằng nước ấm xong liền tiến vào trong chăn, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Nam Ngôn là bị tiếng chuông điện thoại kêu liên tiếp không ngừng làm cho bừng tỉnh.

Cô hoang mang mở mắt ra, phát hiện bản thân một chút khí lực cũng không có, một động tác duỗi tay cầm điện thoại đi động vô cùng đơn giản, cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Tiếng chuông ngừng rồi lại vang lên, cùng với tiếng đập cửa bên ngoài hoà lẫn vào nhau.

Nam Ngôn khó khăn hô hấp từng hơi, cầm điện thoại lên nhìn, là một dãy số lạ.

Cô cố gắng mở khoá điện thoại ra.

"Em bị làm sao vậy? Mau mở cửa ra."

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố xưa nay luôn trầm ổn nhưng hôm nay lại có chút bất đồng, trong thanh âm của anh nhiều hơn một tia nôn nóng.

Nam Ngôn mất nửa ngày mới phản ứng lại, nhận ra tiếng đập cửa ở bên ngoài cũng là của Thẩm Quân Cố.

Cô muốn cử động, nhưng thân thể lại nặng nề khiến cho cô động một chút cũng cảm thấy rất khó khăn.

"Tôi cử động không được....." Giọng nói của Nam Ngôn run run, "Phải làm sao bây giờ?"

Tiếng đập cửa chợt dừng lại.

Sau hai giây yên lặng, từ trong điện thoại truyền đến một tiếng nói nhỏ trầm thấp của Thẩm Quân Cố mang theo ma lực trấn an: "Không có việc gì đâu, em đừng sợ."

Nam Ngôn còn chưa kịp phản ứng lại, ở ngoài cửa liền truyền đến một tiếng "phanh" rất lớn.

Cánh cửa cũng theo tiếng động đó mà mở ra, then chốt cửa rơi trên mặt đất, va chạm phát ra một âm thanh thanh thúy.

Thẩm Quân Cố cầm điện thoại đứng ở trước cửa, một chân hung hăng đá văng cánh cửa ra, đi nhanh tới chỗ của Nam Ngôn.

**Cá (ngư), cụ thể là cá Koi/cá chép (cầm li) là một biểu tượng may mắn của Trung Quốc. Vì Nam Ngôn mang đến vận may nên mới được gọi là "cầm li tiểu thư" hay "Ngư tỷ".*

Tác giả có chuyện muốn nói:

Vẫn là bốn ngàn chữ như trước! Ta thật là lợi hại!!

Thời gian cố định đăng chương mới sẽ từ 12 giờ trưa đến 2 giờ chiều.

Cảm tạ nhóm đọc giả ném địa lôi ~

Cảm tạ nhóm đọc giả tưới dinh dưỡng dịch ~

Editor có lời muốn nói:

Mọi người ơi, mọi người có thể gọi tên của mình, hoặc gọi mình là editor hoặc xưng nàng/cô/bạn/.... hay gì đó nhưng đừng gọi mình là admin hay ad nha. Vì đây không phải là fanpage hay page cộng đồng nên gọi mình là ad cứ thấy kì kì (°▽°)!!

Và cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ mình nè>>

[4077 words | Đã beta]

16/9/2019

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Công Chúa | Beta: Khả Duyên

Tại địa phương hoang sơ hẻo lánh này, bên trong những cái khách sạn cũ đều là những bóng đèn vãn đục, ánh sáng phát ra vô cùng yếu ớt. Dù vậy, Thẩm Quân Cố vẫn có thể nhìn rõ ràng rãnh mạch gò má đỏ bừng cùng với những sợi tóc đang bắt dính trên cái trán lấm tấm mồ hôi của Nam Ngôn.

Đôi mắt của Nam Ngôn ướt át, giống như đang ẩn chứa nước mắt sắp trào ra, khi cô nhìn anh, ánh mắt dường như chứa đựng một tia ủy khuất.

Hồ hấp của Thẩm Quân Cố hơi ngừng lại.

Cô gái nhỏ đang nằm trong chăn cả người nóng như bị thiêu đốt, ý thức không còn tỉnh táo.

Anh không dám chậm trễ, vội vàng nhấc chiếc áo khoác đang treo trên ghế dựa mang tới chỗ Nam Ngôn. Sau khi xốc chăn lên liền lấy áo quần chặt cô lại, sau đó nhẹ nhàng ôm ngang cô vào lòng, vội vã chạy nhanh xuống lầu.

Nam Ngôn mơ mơ màng màng, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cơ thể không ngừng run rẩy.

Mí mắt của cô nặng trĩu và ướt sũng, sau một hồi lâu mới có thể miễn cưỡng mở mắt ra.

Sau khi đặt cô ngồi vào vị trí ghế phụ lái của chiếc xe việt dã, Thẩm Quân Cố mới thắt dây an toàn cho cô. Trong suốt quá trình lái xe, anh luôn đỡ bả vai của cô để chống đỡ thân thể cho cô khỏi bị nghiêng ngả.

Nam Ngôn hoang mang nhìn theo cánh tay đặt trên vai của mình thì mới biết người ngồi bên cạnh vừa lái xe vừa đang đỡ lấy cô là Thẩm Quân Cố.

Anh một tay lái xe, mắt chăm chú nhìn thẳng về phía trước, đêm khuya phải lái xe ở một địa phương xa lạ, bên cạnh còn có một người đang sốt cao cần phải được chữa trị ngay, Thẩm Quân Cố cực kì căng thẳng, cảm anh kéo căng, chân mày thì nhíu chặt. Đáng vẻ ngưng trọng này của anh, Nam Ngôn chưa từng nhìn thấy qua bao giờ.

"Kiên trì một lúc nữa thôi, chúng ta sắp đến nơi rồi." Thẩm Quân Cố nhìn qua, phát hiện Nam Ngôn đã tỉnh, liền trấn an cô vài câu.

Có lẽ là do Thẩm Quân Cố vốn là một con người trầm ổn, cũng có lẽ là do thanh âm của anh làm cho người khác cảm thấy rất an tâm, Nam Ngôn nghe thấy anh nói như vậy liền không suy nghĩ gì nữa mà nhắm mắt lại.

Dường như không cần phải lo lắng điều gì.

Thẩm Quân Cố một đường chạy như bay, con đường núi gồ ghề dài hơn mười km, anh chỉ cần dùng một nửa thời gian để đi.

Máy hướng dẫn trên xe trực tiếp chỉ đường cho Thẩm Quân Cố đến bệnh viện lớn nhất trong thành phố.

Mà giờ phút này, cả người Nam Ngôn đều trở nên mềm mại vô lực, toát đầy mồ hôi, ngay cả khí lực mở mắt cũng không có.

Thẩm Quân Cố lấy từ trong xe ra một tấm chăn, nhẹ nhàng bao bọc Nam Ngôn lại. Tiếp theo anh lại đeo khẩu trang cho bản thân rồi sau đó ôm ngang Nam Ngôn vào bệnh viện.

Toàn bộ quá trình Nam Ngôn đều mơ mơ màng màng không tỉnh táo.

Cô cảm thấy có chút ù tai, thời điểm nằm ở trên giường bệnh, hình ảnh trước mắt vô cùng mơ hồ, thân ảnh mọi người cứ đi tới đi lui đều mờ mờ ảo ảo, bác sĩ cùng y tá đang nói cái gì, cô cũng nghe không rõ lắm.

"Tình trạng hiện tại của bệnh nhân là do sốt cao mà ra."

Cảm giác ù tai của Nam Ngôn dần dần biến mất, ngay sau đó cô liền nghe thấy giọng nói nghiêm khắc của bác sĩ.

"Tình trạng này cần phải trao đổi với người nhà của bệnh nhân, ai là người nhà của bệnh nhân?"

Người nhà?

Nam Ngôn vừa định nói là cô không có người nhà thì liền nghe thấy thanh âm trầm ổn của Thẩm Quân Cố: "Người nhà của cô ấy chính là tôi, có việc gì thì cứ trao đổi trực tiếp với tôi là được rồi."

"Anh và bệnh nhân có quan hệ gì?"

Thẩm Quân Cố tựa hồ trầm mặc vài giây.

"Cô ấy là vợ tôi." Anh cắn răng nói rõ ràng từng chữ.

Nam Ngôn còn tưởng là mình nghe lầm, cô định phản bác nhưng thân thể lại không còn một chút sức lực nào, hai mắt của cô nặng nề từ từ nhắm lại rồi chìm vào giấc ngủ.

Thân thể và tinh thần của cô đều lâm vào trạng thái hôn mê, Nam Ngôn loáng thoáng cảm giác được bản thân đang được truyền dịch, bên cạnh vẫn luôn có một người chăm sóc cho cô.

Sau khi Nam Ngôn được truyền dịch cả một đêm, sang ngày thứ hai, cô liền cảm thấy khoẻ mạnh vô cùng.

Thời điểm bác sĩ đến để kiểm tra cho cô đã cực kì kinh ngạc.

Thân thể của Nam Ngôn quả thật là có tố chất vô cùng mạnh mẽ. Chỉ trong một buổi tối ngắn ngủi thôi mà cô đã khôi phục lại trạng thái bình thường rồi. Hiện giờ cô đang ngồi dựa vào giường bệnh, tươi cười rất vui vẻ.

"Bác sĩ, tôi cảm thấy cơ thể của tôi đã thoải mái hơn nhiều rồi."

"Xem ra là khôi phục rất nhanh." Bác sĩ xem qua tình trạng của Nam Ngôn, sau đó nhìn đến bàn tay đang bụng đồ ăn sáng của Thẩm Quân Cố rồi nói: "Thân thể của phu nhân đã tốt hơn rất nhiều, chỉ cần ở lại đây quan sát thêm một ngày nữa là ngày mai có thể xuất viện rồi."

Mới sớm tinh mơ nhưng Thẩm Quân Cố vẫn mang khẩu trang như trước.

Tối hôm qua, anh luôn túc trực bên cạnh giường bệnh của Nam Ngôn, một đêm không ngủ. Buổi sáng chỉ tùy ý lấy tay vuốt vuốt lại tóc, rồi lại mang khẩu trang vào. Thế nhưng, nhìn anh lại không hề thấy có một điểm chặt vật nào, ngược lại là nhờ vào đôi mắt thâm thúy kia mà trông anh càng thêm có khí chất.

Tuy rằng vị bác sĩ này chưa được nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của Thẩm Quân Cố, nhưng lại có thể phán đoán được rằng tướng mạo của người đàn ông này khẳng định là không tầm thường. Nhìn nhìn diện mạo phu nhân của anh, cặp đôi này quả thật là xuất chúng, không hổ là vợ chồng.

Bác sĩ cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Nhiệt độ cơ thể của Nam Ngôn đã trở lại bình thường. Vào thời điểm Thẩm Quân Cố ký tên, anh ký tên của mình là Thẩm Quân. Tên thiếu mất một chữ như vậy, sẽ khó có ai có thể liên tưởng anh với Ảnh đế Thẩm Quân Cố.

Ngắm đi ngắm lại, Thẩm Quân Cố đã ra mắt được năm năm, ngay cả scandal còn không có, nói gì đến chuyện đã có vợ.

Bác sĩ dặn dò Thẩm Quân Cố thêm vài câu rồi dẫn y tá đi sang phòng bệnh kế bên.

Bác sĩ đi rồi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Nam Ngôn và Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố đem cái bàn trên giường bệnh của Nam Ngôn mở ra, sau đó đưa thực đơn của bệnh viện cho Nam Ngôn lựa chọn.

"Tôi không biết em muốn ăn cái gì, và muốn ăn bao nhiêu, vậy nên em cứ thoải mái chọn món em thích đi, tôi sẽ đi mua."

Nam Ngôn thụ sủng nhược kinh*.

**thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.*

Cô không những được Thẩm Quân Cố chăm sóc cả đêm, bây giờ còn được anh hầu hạ thêm cả bữa sáng.

"Cảm ơn anh, tôi ăn cháo bí đỏ là được rồi."

Nam Ngôn ngẩng mặt lên, cười thật tươi với Thẩm Quân Cố.

Cô vừa mới khỏi bệnh, dù thân thể có hồi phục tốt đến mấy thì vẫn còn lưu lại vẻ suy yếu. Thế nhưng, nụ cười rực rỡ đã làm cho gương mặt nhợt nhạt của cô sáng bừng hẳn lên, khiến cho người ta có chút chói mắt.

Thẩm Quân Cố cụp mắt, thắc mắc không hiểu tại sao Nam Ngôn lại bỏ qua không chọn cháo hải sản, nhưng cuối cùng anh vẫn không nói gì.

Thẩm Quân Cố không có ăn sáng. Anh đang nhắn tin cho ai đó, điện thoại cứ liên tục rung lên.

"Đợi chút nữa ba có gọi điện đến thì em nhớ trả lời, tối ngày hôm qua ông ấy có gọi cho em mấy cuộc nhưng vừa đúng lúc em không nhận được."

Chờ Nam Ngôn ăn xong điểm tâm, Thẩm Quân Cố mới dặn dò cô.

"Ba chắc là chưa biết chuyện của tôi đâu nhỉ?"

Thẩm Quân Cố lấy tay xoa xoa thái dương, có chút bất đắc dĩ: "Em nói xem?"

Tối hôm qua Nam Ngôn bỗng dưng phát sốt, hôn mê cả một đêm. Thẩm Thiêm Chính vừa vặn gọi điện thoại đến hỏi thăm khi nào thì con dâu mới có thể trở về nhà một chuyến, nhưng Nam Ngôn không nghe máy. Thẩm Thiêm Chính đành phải chờ đến sáng lại gọi một cú điện thoại cho con trai.

Ông ấy sau khi gọi điện thoại cho anh thì đã biết con dâu đang nằm trong bệnh viện.

Thẩm Thiêm Chính đương nhiên là muốn liên hệ ngay với bác sĩ tốt nhất trong nước đi đến đó một chuyến để kiểm tra tình hình sức khỏe cho con dâu của ông, nhưng vẫn là Thẩm Quân Cố ngăn ông lại.

Đêm qua, sau khi Nam Ngôn được truyền dịch, nhiệt độ cơ thể của cô cũng dần hạ xuống. Khi cô ngủ, đôi mày liễu vẫn luôn nhíu chặt cũng dần dần buông lỏng. Khoảng mấy giờ sau, cảm giác khó chịu trên người cô đã biến mất. Ngoại trừ việc trên tay cô vẫn còn đang truyền dịch ra thì nhìn cô không có bất cứ chỗ nào là không ổn cả.

Thời điểm cô ngủ, hơi thở vừa mỏng vừa nhẹ, cô nghiêng người nằm bên trong chăn, chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ như bàn tay, trông nhu thuận vô cùng.

Chắc là do không thoải mái nên cô ngủ không sâu, ngủ một lúc lại động đậy, một lúc lại xoay người.

Thẩm Quân Cố không biết là xuất phát từ nguyên do gì mà anh lại quyết định thức trắng để trông chừng tình trạng của cô suốt cả một đêm.

Chờ đến khi trời tờ mờ sáng, nhận thấy thân thể của Nam Ngôn đã khá hơn, Thẩm Quân Cố lúc này mới cự tuyệt yêu cầu mời bác sĩ tốt nhất của Thẩm

Thiêm Chính.

Nam Ngón cũng cảm thấy thân thể của cô hồi phục rất nhanh, ngoại trừ việc còn phải truyền dịch, cơ bản là không còn chuyện gì đáng phải lo ngại nữa.

Cả ngày hôm nay Thẩm Quân Cố đều ở trong phòng bệnh cùng với cô, chưa từng rời đi nơi khác.

Trong phòng bệnh chỉ có một chiếc ghế sofa. Thẩm Quân Cố đã một đêm không ngủ, vào lúc giữa trưa anh có hơi buồn ngủ một chút, đành lấy tay đỡ trán rồi đan chân vào nhau, nhắm mắt dưỡng thần trên ghế sofa.

"Anh lên giường nằm ngủ một lát đi này, nằm trên sofa sẽ không tốt lắm đâu."

Với vóc dáng 1m87 của anh mà nằm nghỉ trên ghế sofa thì tất nhiên sẽ có chút chật chội, khiến cho anh ngủ sẽ không được thoải mái.

Nam Ngón suy nghĩ một lúc rồi nói, cô ngồi dậy, có ý định nhường chỗ của mình cho Thẩm Quân Cố.

Ngày hôm qua, nếu không phải nhờ có Thẩm Quân Cố phát hiện ra cô có điều bất ổn, nói không chừng cô đã sớm đầu thai lại một lần nữa trong bụng mẹ rồi. Đây chính là ân nhân cứu mạng của cô a!

Nam Ngón lúc này vẫn còn đang mặc áo ngủ chưa đổi.

Tối hôm qua, thời điểm cô đang ngủ mê man, Thẩm Quân Cố chỉ vội vàng khoác thêm cho cô một chiếc áo khoác rộng ở bên ngoài, vừa đến phòng bệnh liền cởi ra.

Sau đó, y tá có đến đưa cho Thẩm Quân Cố một bộ đồ bệnh nhân, cô ấy nghe Thẩm Quân Cố bảo rằng hai người họ là quan hệ vợ chồng nên đã dặn dò anh phải thay đồ cho cô.

Thẩm Quân Cố làm sao mà có thể làm như vậy được, bộ đồ bệnh nhân đến bây giờ vẫn còn ở trong ngăn kéo trên tủ đầu giường chưa hề được động tới.

Nam Ngón bước xuống giường, khuyên Thẩm Quân Cố.

"Anh từ tối hôm qua đến giờ vẫn chưa được nghỉ ngơi cho tốt, nếu bây giờ anh còn không chịu đi nghỉ, ngày mai trở về sẽ không còn sức để làm việc đâu."

Nói đến đây, Nam Ngón đột nhiên nhớ tới: "Anh theo tôi đến bệnh viện, vậy còn cảnh diễn của anh thì sao?"

Thẩm Quân Cố mặt mày xoa xoa thái dương: "Tôi đã xin phép Văn đạo diễn rồi."

Tình huống tối hôm qua quá khẩn cấp, anh còn tâm trí đâu mà suy nghĩ đến chuyện khác. Chờ đến khi Nam Ngón được truyền dịch, anh mới gọi điện xin phép Văn đạo diễn cho anh tạm thời nghỉ quay.

Vì vậy cho nên, thời gian làm việc của anh sẽ phải tăng lên để có thể theo kịp tiến độ của đoàn làm phim.

Diễn viên chính phải chịu áp lực rất lớn, Nam Ngón mím chặt môi, cô biết bản thân đã nợ Thẩm Quân Cố một ân tình lớn.

"Đi ngủ, đi ngủ mau, bằng không khi quay lại đoàn phim, hiệu suất làm việc của anh sẽ không tốt đâu."

Thẩm Quân Cố quả thật là không thể không nghỉ ngơi, anh suy nghĩ trong chốc lát, sau đó gọi nhân viên trong bệnh viện mang đến thêm một cái giường khác.

Trong phòng bệnh, hai chiếc giường đơn được đặt sát cạnh nhau, ở giữa không có bất kì khe hở nào.

Nam Ngón tròn mắt, há hốc mồm nhìn các nhân viên đang vận chuyển chiếc giường đơn vào trong phòng bệnh.

"Đợi một chút, cái này có phải là quá sát nhau rồi không?" Nam Ngón gọi y tá chịu trách nhiệm chính lại, ngại ngùng nói.

"Hai người không phải là vợ chồng sao, ngủ cùng nhau mới thuận tiện để chồng cô chăm sóc cho cô chứ." Y tá cười cười nói: "Đừng lo, tuy là gần nhau nhưng dù gì mỗi người cũng nằm riêng một giường cơ mà."

Nam Ngón: "...". Bởi vì bọn họ không thật sự là vợ chồng cho nên cô mới cực kỳ ngại ngùng đó! Nam Ngón ngồi ở bên giường, có chút xấu hổ.

Thẩm Quân Cố chăm chú nhìn hai chiếc giường đơn nằm song song sát bên cạnh nhau, anh không nói gì, cảm thấy vô cùng hợp ý liền nhanh chóng leo lên giường, nghiêng người nhắm mắt ngủ.

Nam Ngón đã ngủ nửa ngày trời, lúc này bên cạnh cô cách 30cm là một người đàn ông trưởng thành đang nằm ngủ, cho dù bây giờ cô có muốn ngủ cũng không thể nào ngủ được.

Cô dứt khoát lấy điện thoại ra rồi quần chăn trùm kín người, mở chế độ im lặng rồi yên tĩnh chơi trò chơi.

Nam Ngôn chơi không ít trò chơi, từ những trò chơi mà mọi cô gái đều yêu thích đến các trò chơi chiến đấu, kinh doanh, trò nào cũng đều hấp dẫn cả.

Cô chơi chưa được bao lâu.

Nam Ngôn nhìn ánh sáng vàng loé lên trên màn hình di động, là một tấm thẻ SSR mới xuất hiện, cô yên lặng tính toán xem bản thân đã tích trữ được bao nhiêu tấm thẻ rồi.

Trò chơi này cô chỉ mới chơi trong khoảng thời gian gần đây, nhưng cô đã sưu tập được gần đầy đủ bộ thẻ SSR rồi, có khả năng sẽ xuất hiện thêm bộ thẻ thứ hai.

Nam Ngôn nhấn chụp lại màn hình, sau đó cô tắt trò chơi này, rồi mở một trò chơi khác ra. Đây là loại trò chơi chiến đấu, không cần dùng thẻ.

Nam Ngôn đi thẳng một đường, lần nào cũng đều có thể rơi xuống địa phương có tài nguyên phong phú, những trang bị quý hiếm đều được cô nhặt đầy túi, chỉ mới chơi có ba phút, danh sách trang bị của cô từ không có một thứ trang bị gì đến bây giờ chỉ toàn là trang bị vàng.

Chỉ là cho dù vận khí của Nam Ngôn có tốt đến thế nào đi chăng nữa nhưng kỹ thuật nhắm bắn của cô không tốt, dựa vào vận khí nghịch thiên cũng chỉ có thể may mắn sống đến giây phút cuối cùng, thời điểm còn lại hai người duy nhất, cô là người bị bắn chết.

Không đạt được thứ hạng thứ nhất, Nam Ngôn không cam lòng, cô chơi trò chơi này mất ba tiếng đồng hồ.

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã lặn về phía Tây.

Nam Ngôn gọi hai phần đồ ăn, sau đó, cô lặng lẽ đi ra cửa để nhận đồ ăn.

Thẩm Quân Cố vẫn còn đang ngủ.

Suốt một đêm, anh luôn thức để canh chừng cô, mệt mỏi không thôi. Từ khi đặt lưng xuống giường cho đến bây giờ, anh vẫn chưa hề động dậy.

Anh ngủ trông thật yên tĩnh, hai mắt nhắm nghiền, mái tóc đã che khuất đi cái trán của anh, cũng che mất đi sự sắc bén ngày thường của Thẩm Quân Cố.

Nam Ngôn ngấm Thẩm Quân Cố đến phát ngốc.

Vốn là định gọi anh rời giường, nhưng lúc này cô lại không nỡ đánh thức anh dậy.

Thẩm Quân Cố ngủ thật sự rất trầm tĩnh, Nam Ngôn cho rằng nhất định là vì cô nên Thẩm Quân Cố mới vất vả cả đêm, nhất thời cô không sao mở miệng được.

Nam Ngôn nhìn Thẩm Quân Cố ngủ ngon đến nỗi bản thân cũng có chút buồn ngủ theo, cô liền vòng qua mép bên kia của giường bệnh, nhẹ nhàng leo lên giường của mình, run rẩy dùng chăn quấn kín bản thân lại như cái kén. Nam Ngôn xoay người lại, đưa lưng hướng về phía Thẩm Quân Cố, sau đó nhắm mắt ngủ.

Nam Ngôn là bị tiếng đập cửa cùng tiếng nói chuyện làm cho bừng tỉnh.

"Tiểu Nam không có việc gì, lão Thẩm, cậu đúng là chịu khó đấy, rốt cuộc thì hai người....."

Phòng bệnh vốn không có khóa trái, người bên ngoài vừa gõ cửa là có thể đẩy cửa ra đi vào. Văn đạo diễn giọng nói rất lớn, thanh âm oang oang khắp cả mảng nỉ, nhưng đột nhiên, tiếng cười nói bỗng trở nên im bật ngay tức khắc.

Nam Ngôn mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Trước mắt cô là một chiếc áo màu xanh đen, hiện tại cô đang nằm trên cánh tay rắn chắc của Thẩm Quân Cố. Tuy cách nhau một lớp quần áo mỏng manh nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ từ trên cơ thể anh.

Cả người của Nam Ngôn nhất thời trở nên cứng ngắc.

Cô chậm chậm ngẩng đầu lên, tuyệt vọng nhìn Thẩm Quân Cố.

Anh có vẻ rất bình tĩnh: "Tĩnh rồi?"

Nam Ngôn như được lấy nhiễm từ anh, cô cũng bình tĩnh đáp trả: "Vẫn chưa tỉnh đâu.."

Tác giả có chuyện muốn nói: Chương mới ~

Cảm ơn nhóm đọc giả ném đá lôi ~

Cảm ơn nhóm đọc giả tưới dinh dưỡng dịch ~

**Sau này lời của tác giả nếu có gì thông báo hoặc có gì mới thì mình sẽ update, còn nếu không thì mình xin lược bỏ phần này nhé:> Vì chương nào tác giả cũng đều có lời cuối để cảm ơn nhóm đọc giả ném địa chỉ và tưới dinh dưỡng dịch cả.*

[3417 words | Đã beta (chưa check lại)]

5/10/2019

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit & Beta: Khả Duyên

Nam Ngôn làm thế nào cũng không thể nghĩ ra, mỗi người mỗi giường mỗi chiếc chăn, ngay cả ngủ cũng xoay lưng lại với nhau, nhưng tại vì sao khi vừa ngủ dậy thì cô đã nằm ở trong lòng của Thẩm Quân Cố rồi?

Cô hoàn toàn không có dũng khí để đối mặt với hiện thực này, Nam Ngôn hận không thể nhắm mắt lại tiếp tục ngủ thêm một giấc nữa.

Thế nhưng, chẳng ai chịu phối hợp với cô cả.

Thẩm Quân Cố định đứng dậy, muốn rút cánh tay ra khỏi người Nam Ngôn, cô lại không thể không đứng dậy theo anh.

Hai cái chăn cũng đã quấn lại với nhau thành một đoàn, Thẩm Quân Cố không quan tâm đến mớ hỗn độn ở trên giường, anh lấy áo khoác ở một bên rồi mặc vào.

Anh lạnh nhạt giống như đang ở trong chính căn nhà của mình vậy, Thẩm Quân Cố chỉ tùy ý mặc áo vào rồi dùng tay vuốt lại mái tóc rối tung do nằm ngủ của anh.

Nam Ngôn lại không giống vậy.

Cô mở ngăn kéo trên tủ đầu giường ra, muốn tìm một chiếc khẩu trang để đeo vào.

Cô cũng cần mặt mũi, được chứ?

Văn đạo diễn vẫn còn biết tốt xấu, ông không thể không biết xấu hổ mà đi trêu chọc một cô gái nhỏ hay thẹn thùng được, thừa dịp Nam Ngôn không chú ý đến, ông nhường mày nheo mắt nhìn Thẩm Quân Cố, vẻ mặt tươi cười hóng chuyện bất quai.

Thẩm Quân Cố trực tiếp ngó lơ không thèm nhìn.

Văn đạo diễn là đến thăm bệnh nhân, trên tay còn mang theo một giỏ trái cây, ông thuận tay đóng cửa lại, cười cười đưa giỏ trái cây cho Thẩm Quân Cố.

"Là bác đến không đúng lúc, quên gọi trước cho cậu."

Thẩm Quân Cố đưa tay nhận lấy giỏ trái cây.

"Không sao đâu ạ."

Văn đạo diễn và Thẩm Quân Cố cùng đi đến ngồi xuống trên ghế sofa, lúc này Nam Ngôn cũng vừa hay đã sửa sang lại tốt lắm.

Vì nằm ngủ nên mái tóc xoắn dài của cô có hơi rối một chút, càng làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Điều đặc biệt là vừa rồi cô còn rất ngượng ngùng, bây giờ lại cố tỏ ra vẻ trấn tĩnh, giọng ép đến nổi ngay cả nở nụ cười cũng lộ ra tám cái răng đúng tiêu chuẩn của nhân viên ngành dịch vụ.

Văn đạo diễn vừa đi vào liền nhìn thấy hai người nằm ôm nhau trên cùng một chiếc giường, ông cũng không có ý kiến gì, chỉ nhiệt tình hỏi han tình trạng thân thể của Nam Ngôn, sau khi biết được ngày mai cô có thể xuất viện, Văn đạo diễn chợt vỗ ót một cái.

"Tốt tốt, nếu sớm biết bệnh của cháu cũng không nặng lắm thì bác cũng sẽ không đến đây một chuyến đâu, thật sự thì bác không có thời gian lắm." Văn đạo diễn nhớ lại chuyện cũ, "Cháu không biết chứ, lúc trước cũng có một diễn viên bị sốt cao, chưa kịp quay phim đã phải nhập viện rồi, phải nằm trong bệnh viện gần mười ngày, quay phim thì không xong, bác lại còn phải thường xuyên đến xem. Vừa nghe tin cháu nhập viện, bác cứ tưởng lại xong rồi, lại thêm mười ngày nữa."

"Không nghĩ tới một cô gái như cháu, chỉ mới có hai ngày mà đã khoẻ lại rồi, tố chất thân thể của cháu mạnh mẽ thật đấy!"

Không đợi Nam Ngôn mở miệng, Văn đạo diễn đã ngay lập tức quay sang nhủ mày nhìn Thẩm Quân Cố, ngữ khí đầy chế nhạo: "Lão Thẩm à, chuyện này ít nhiều gì cũng nhờ có cậu phản ứng mau, nhưng làm sao mà cậu biết được cô bé này bị bệnh thế?"

Câu hỏi này tuy rất bình thường, nhưng ai cũng đều có thể nghe ra mùi vị hóng chuyện trong cái ngữ khí kia của Văn đạo diễn.

Nam Ngôn cũng bày ra vẻ mặt khó hiểu.

"Đổi diễn."

Văn đạo diễn về mặt phức tạp, ông cân trọng hỏi lại: "Đây cũng nằm trong kịch bản của bác hả?"

Thẩm Quân Cố: "....."

Nam Ngôn: "....."

Văn đạo diễn vuốt cằm, lăm bằm lâu bầu: "Rất có khả năng đây là kịch bản của bác đấy."

Văn đạo diễn rất thích bát quái, nhưng nhờ có ông xuất hiện ở đây nên đã giảm bớt đi sự xấu hổ trước đó, tiếc là Văn đạo diễn còn có công việc, không thể ở lại đây lâu, ông đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh như vậy.

Sau khi xác định ngày mai Nam Ngôn có thể quay trở lại phim trường, ông nói thêm vài câu với Thẩm Quân Cố, dặn dò xong thì liền mau chóng rời đi.

Văn đạo diễn vừa đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Nam Ngôn cùng Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố đang xem điện thoại di động, điện thoại của anh có tin nhắn mới đến liên tục, âm thanh thông báo vang lên không dứt.

Nam Ngôn háng giọng, lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc này.

"Anh có việc gấp lắm sao? Nếu không thì anh cứ trở về đoàn phim trước, tôi sẽ tự mình về sau, không cần phải có người đi cùng đâu."

Mí mắt của Thẩm Quân Cố liên tục run rẩy, anh lạnh mặt nhìn Nam Ngôn, sau đó xoay màn hình điện thoại hướng về phía cô.

"Tôi nghĩ đây không phải là việc gấp đâu."

Là giao diện trò chuyện trên WeChat.

Thị lực 5.0* giúp Nam Ngôn có thể nhìn rõ được từng câu từng chữ của đoạn tin nhắn.

*Ai có lòng tốt giải thích giúp mình chỗ này với ạ TT Ban đầu cứ nghĩ là thị lực 5/10 nhưng nếu 5/10 thì làm sao lại có thể thấy rõ được nhi QvQ

"Ông đây biết rõ cậu ghét bỏ ông đây quấy rầy thế giới hai người của cậu chứ gì? Vẫn là Văn đạo diễn ta đây thức thòi, biết điều nên vội đi nhanh [chống nạnh]"

"Vừa rồi ở trước mặt tiểu Nam nên ông đây không thể không biết xấu hổ mà nói ra trước mặt con bé được, lão Thẩm à, cậu thật có tiền đồ đó, không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì thật là kinh người!"

"Cừ thật, không chú ý một cái mà đã cùng với người ta thân mật ôm ấp trên cùng một chiếc giường rồi!"

"Lão Thẩm, có phải là do cậu làm anh hùng cứu mỹ nhân, xây dựng một hình tượng tuyệt vời cao nghìn trượng, tiểu Nam nhất thời không thể cưỡng lại được mị lực của cậu cho nên đã theo cậu có đúng không?"

"Lão Thẩm! Lão Thẩm! Tại sao lại không trả lời ông đây hả? Bận đắm chìm trong hơi thở ôn nhu của mỹ nhân rồi sao?"

Nam Ngôn ánh mắt phức tạp: "...."

Văn đạo diễn thích hóng chuyện, cô biết. Chuyện vừa rồi của cô và Thẩm Quân Cố rất dễ khiến cho người khác bàn tán, cô cũng biết điều đó. Thế nhưng, ông ấy đã đi rồi nhưng vì sao vẫn còn muốn tiếp tục hóng chuyện như thế? Còn có, Thẩm Quân Cố vì sao lại đưa đoạn tin nhắn xấu hổ kia cho cô xem cơ chứ?

Nam Ngôn không nói nên lời.

*

Sau khi nghỉ ngơi hai ngày, thân thể của Nam Ngôn đã hoàn toàn hồi phục, cô cùng với Thẩm Quân Cố quay trở lại đoàn phim.

Nam Ngôn còn có hai cảnh diễn, một cảnh là cô diễn cùng với Vương tử của Khương Quốc. Cảnh còn lại là cô chết dưới tay của nam chính Mộ Dung Thành.

Diễn viên thủ vai Vương tử của Khương Quốc cũng vừa mới gia nhập vào đoàn làm phim rồi.

Nhân vật này khá là đặc biệt, trong toàn bộ phim tuy chỉ có hai ba cảnh diễn nhưng đây lại là một nhân vật rất quan trọng của bộ phim.

Mọi người nói rằng vai diễn này là mời một diễn viên mới có nhân khí cao đang rất nổi tiếng trong giới giải trí đến để làm diễn viên khách mời.

Nhân vật này cùng với Nam Ngôn có hai phân cảnh đối diễn với nhau, Nam Ngôn vừa trở về liền được thông báo nghỉ ngơi một ngày để chuẩn bị, nhân cơ hội này làm quen một chút với vị diễn viên khách mời kia.

Trong đoàn phim, mọi người đều biết Nam Ngôn sốt cao phải nằm viện hai ngày, cô vừa quay lại phim trường, mọi người liền đến thăm cô ngay, còn tặng cho cô rất nhiều quà tặng.

Nam Ngôn thụ sủng nhược kinh.

Bất quá, may là mọi người chỉ biết Thẩm Quân Cố đưa cô đi bệnh viện, nhưng lại không biết Thẩm Quân Cố đã ở cùng với cô trong hai ngày liền. Tề Oánh và Hà Chi chỉ nghĩ Thẩm Quân Cố xin phép để quay về*, hai người họ đến bây giờ vẫn còn đang buồn bực vì không biết Thẩm Quân Cố còn có lịch trình nào khác.

*Bộ phim này đang quay ở trên núi, nên quay về ở đây là quay về thành phố/về nhà.

Nam Ngôn tự nhiên sẽ không nói ra.

Thẩm Quân Cố khi ở trong bệnh viện đã tận chức tận trách với thân phận một người chồng, nhưng khi trở lại đoàn phim thì không còn gì nữa. Hai người khách khí với nhau, trong mắt người khác bọn họ chính là những con người xa lạ không hề quen biết nhau.

Chỉ có duy nhất Văn đạo diễn đã từng chứng kiến Nam Ngôn cùng Thẩm Quân Cố ngủ chung một giường, ông lúc nào cũng nheo mi, chớp mắt đầy ẩn ý nhìn Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố hoàn toàn xem như không thấy.

Nam Ngôn trở lại đoàn phim sau đó lại được nghỉ ngơi thêm một ngày, cô nâng cao tinh thần lên gấp trăm lần, cố gắng nhanh chóng học thuộc lời thoại rồi vội vã muốn đi tìm vị tiền bối đối diễn cùng cô kia.

Đoàn phim đã thống nhất ở chung với nhau trong một khách sạn trên thị trấn, điều kiện tuy không được tốt lắm, thiết bị vật dụng cũng đã cũ, nhưng bù lại là phòng nhỏ nên một tầng có thể ở được rất nhiều người.

Nam Ngôn ở phòng trên lầu ba, cùng một tầng với các diễn viên phụ và nhân viên công tác. Còn vị diễn viên mới đến kia ở tầng 4, trên tầng 4 thì có nhiều diễn viên hơn một chút. Còn tầng 5 chỉ có 5 phòng, phòng của Thẩm Quân Cố, Văn đạo diễn, Tề Oánh, nam số hai, và nam số ba Hà Chi.

Tám giờ sáng, Nam Ngôn đã có mặt ở đại sảnh tầng một của khách sạn, cô đang cầm kịch bản trên tay, sau lưng cô là cầu thang lên xuống, Nam Ngôn đang ngồi chờ vị nam diễn viên mới đến kia xuất hiện.

Vào lúc Thẩm Quân Cố đi xuống lầu, anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nam Ngôn đang khoác một chiếc áo thật dày ngồi trên chiếc ghế sofa ở đại sảnh, cô ngồi quay lưng lại với anh, trên tay cô đang cầm cuốn kịch bản.

Cô khỏi bệnh rất nhanh, lúc này gương mặt của cô hồng nhuận khỏe khoắn, không nhìn ra một chút bệnh trạng nào.

Nam Ngôn bất ngờ quay sang nhìn anh.

Thẩm Quân Cố chợt dừng bước.

"Đang đợi ai sao?"

Nam Ngôn gật đầu: "Văn đạo diễn nói, diễn viên thủ vai Vương tử của Khương Quốc hôm nay có cảnh diễn chung với tôi, bác ấy muốn tôi đến làm quen một chút để khi diễn có thể đạt được hiệu quả tốt hơn."

Cô và người đó không quen biết nhau, lại là bạn diễn khác giới, cô cũng không thể nào đến gõ cửa phòng của người ta được. Dưới tình huống không có phương thức liên hệ của nhau, cô cũng chỉ có thể ngồi đợi ở đây mà thôi.

Đôi mắt của Thẩm Quân Cố ánh lên một tia kì lạ.

"Em đang đợi cậu ta."

Dường như anh có điều gì đó muốn nói với cô, chỉ là Nam Ngôn không hiểu, Thẩm Quân Cố đành bước lại gần cô hơn.

"Em có quen biết với diễn viên đóng vai Vương tử của Khương Quốc sao?"

"Văn đạo diễn chưa nói cho tôi biết đó là ai cả.." Nam Ngôn nói như điều đương nhiên, "Nhưng cho dù có nói cho tôi biết người mới đến đó là ai, tôi cũng không biết đâu."

Thẩm Quân Cố cười như không cười nhìn cô, anh không nói gì nữa mà xoay người rời đi.

Nam Ngôn cúi đầu tiếp tục xem kịch bản của mình.

Một lát sau, cô nhận thấy hình như có ai đó đang đi xuống từ trên cầu thang.

Cô ngẩng đầu nhìn sang.

Nam Ngôn: "....."

Mù mắt cô rồi!

Từ trên cầu thang bước xuống là một người đàn ông trẻ tuổi với mái tóc ngắn hơi xoăn, môi hồng răng trắng, với diện mạo thanh tú đang được chào đón rất nồng nhiệt trong giới giải trí hiện nay, hắn đang cầm theo kịch bản, liên tục gấp ngấp ngấp dài, có vẻ như vẫn còn đang rất buồn ngủ.

Theo sát phía sau hắn là một cô gái cột tóc đuôi ngựa, mang một vẻ đẹp thanh thuần trong sáng.

Cô gái đang ôm chiếc áo khoác của chàng trai trong tay, trong miệng còn đang nói cái gì đó, vừa giống như oán trách lại vừa giống như đang làm nũng.

Tô Tà, Tần Di Nhiên.

Trong giới giải trí có nhân khí cao nhưng vị thế không cao, sau lưng của người mới này có một lượng fans cực kì đông đảo.

Thì ra người mà Văn đạo diễn muốn nói đến chính là Tô Tà.

Tô Tà như có cảm giác, hắn quay đầu sang nhìn về phía chiếc ghế sofa bên này.

Nam Ngôn có một loại xúc động muốn chui xuống trốn ở sau chiếc ghế sofa không ra.

Nhưng cô không hề nhúc nhích, vẫn ngồi rất vững vàng, thậm chí còn mỉm cười đầy hoà ái, chẳng khác nào bộ dáng của thánh mẫu Mary Sue.

"Thật là khéo."

Nam Ngôn bày ra bộ dáng của chủ nhân, bình tĩnh như nước, khách khí trò chuyện cùng bọn họ: "Quay phim ở nơi này, trên cao lạnh như vậy, không biết Tô tiên sinh cùng với Tần tiểu thư có thích ứng được hay không?"

Tô Tà dụi mắt vài lần.

Hắn cho rằng bản thân đã nhìn lầm rồi.

Ngồi ở cách đó không xa chẳng phải là cô gái vẫn luôn theo đuổi hắn không buông - Nam Ngôn đó sao?

Cô như thế nào lại ở chỗ này?

"Vì sao chị lại ở đây thế?!"

Lời nói trong lòng của Tô Tà đã bị Tần Di Nhiên hỏi ra tiếng.

Thay vì là hỏi, Tần Di Nhiên mang theo ngữ khí nôn nóng và giận dữ giống như là đang chất vấn cô hơn.

Nam Ngôn vô tội quơ quơ cuốn kịch bản trên tay: "Diễn xuất a!"

Tô Tà nhìn chằm chằm vào trang giấy đang mở từ cuốn kịch bản Nam Ngôn đang cầm trên tay, nội dung trên đó rất quen thuộc, những chỗ được cô đánh dấu vừa khéo là vị trí lời thoại của hắn.

"Cô là Nghênh Phong Liễu sao?"

Tô Tà đầu óc hỗn loạn, hắn theo bản năng bước hai bước lại gần Nam Ngôn.

"Tô Tà!"

Tần Di Nhiên ngay lập tức túm lấy cánh tay của hắn, cô ta cắn môi, vội vàng nói: "Đạo diễn đang tìm anh đấy, chúng ta không đi ngay bây giờ thì sẽ muộn mất."

"Nhưng..." Tô Tà còn muốn nói gì đó, hắn lúc này đã tỉnh táo hơn một chút, nhìn Nam Ngôn xem cô có điều gì muốn nói với hắn hay không.

Nam Ngôn tươi cười dịu dàng: "Không phải nói là đạo diễn đang tìm các người sao? Vậy hai người mau đi đi."

"Đạo diễn muốn tôi cùng với diễn viên thủ vai Nghênh Phong Liễu đối diễn với nhau."

Tô Tà nhớ lại lời nói ngày hôm qua của Văn đạo diễn, nhìn nhìn Nam Ngôn: "Cô ở đây là chờ cùng tôi đối diễn sao?"

"Tô Tà, em cũng có thể đối diễn cùng anh a!" Tần Di Nhiên cắn cắn môi, thấp giọng nói nhỏ ở bên tai của Tô Tà, "Anh đã quên lúc trước Nam Ngôn đã từng theo đuổi anh rất điên cuồng hay sao? Bám lấy anh không buông cơ mà. Nếu bây giờ anh cùng chị ta đối diễn, chị ta lại có những hành vi quá đáng thì phải làm sao bây giờ? Anh không phải rất lo lắng cho thanh danh của bản thân sao? Chuyện này đoàn làm phim vốn không có ai biết cả, anh làm như vậy chẳng khác nào đang tạo cơ hội cho chị ta gây thêm chuyện rắc rối."

Tô Tà dừng bước.

Những gì Tần Di Nhiên nói không hề sai.

Nhưng mà.....

Hắn nhìn ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Nam Ngôn, giống như có một chậu nước lạnh hắt vào trong lòng hắn, làm cho hắn trong nháy mắt bỗng nhiên trở nên thanh tĩnh.

Nam Ngôn bây giờ vẫn còn có thể theo đuổi hắn sao?

Sự thờ ơ trong đôi mắt của Nam Ngôn không phải là giả vờ.

Từ lúc nhìn thấy hắn cho đến bây giờ, Tô Tà quan sát rất rõ ràng, Nam Ngôn dường như không có kiên nhẫn với bọn họ, hắn có cảm giác cô chỉ xem hắn như một người qua đường không quan trọng, không đáng để quan tâm, vì thế nên cô mới khách khí và xa lạ đến thế.

Tần Di Nhiên nhỏ giọng nói xấu cô, Nam Ngôn đều nghe được rành mạch.

Lúc này, cô cũng mong sao Tô Tà có thể cách xa cô ra một chút, cho nên cô không muốn so đo hơn thua cùng với cô ta.

Khi Tô Tà bị lôi đi, hắn vô thức quay đầu lại nhìn Nam Ngôn.

Cách một cánh cửa thủy tinh, hắn nhìn thấy rất rõ ràng, Nam Ngôn đã thở dài nhẹ nhõm một hơi ngay sau khi bọn họ vừa rời đi, cô duỗi người trông rất tự tại và thoải mái.

Trong lòng của Tô Tà có chút khó chịu.

*

Trong nhóm diễn viên khách mời, Tô Tà là người nổi tiếng nhất. Sau khi hắn tạo hình trở thành Vương tử của Khương Quốc, Tề Oánh đã nhìn hắn nhiều hơn mấy lần.

Vương tử của Khương Quốc đem quý nữ mà bản thân ái mộ - Phong Liễm sang các quốc gia khác. Một mặt hắn tỏ lộ tình yêu với nàng, mặt khác thì muốn Phong Liễm vì hắn mà tiếp cận với những người khác.

Tạo hình của Nam Ngôn trong cảnh diễn này thay đổi rất nhiều, hoàn toàn bất đồng với một Nghênh Phong Liễu xinh đẹp bên cạnh Mộ Dung Thành, bây giờ cô là quý nữ Phong Liễm của Khương Quốc, vừa nội liễm* vừa ôn nhu.

*nội liễm: ăn mình, thu mình.

Nàng mặc một bộ xiêm y tay hẹp*, trên đầu gắn hoa cỏ, trông thật tinh khiết và đáng yêu.

*tay hẹp: kiểu tay bo, trái ngược với tay áo rộng thùng thình.

"Liễm nhi..." Tô Tà nỗ lực để bản thân không bị chịu ảnh hưởng, hắn thâm tình nắm lấy bàn tay của Nam Ngôn đặt ở trước ngực mình, "Trái tim này của ta vì nàng mà đập, ta sẽ vĩnh viễn nhớ rằng nàng đã vì ta mà trả giá như thế nào."

Nam Ngôn thuận thế tiến lại gần Tô Tà.

Nếu là mấy tháng trước, những cảnh diễn như thế này cô sẽ cự tuyệt đến cùng. Nhưng mà hiện tại cô cũng biết, diễn xuất là diễn xuất, không nên trợn mắt, không thể bởi vì cuộc sống riêng tư mà ảnh hưởng đến công việc.

Chỉ là một cái ôm mà thôi, cô cứ coi Tô Tà như một cái cột là được rồi.

Nam Ngôn vừa dựa qua, Tô Tà liền phối hợp nghiêng người, bầu không khí giữa hai người cũng vừa đúng, cảnh quay này đáng nhẽ đã có thể hô "Cắt", thế nhưng Tần Di Nhiên bỗng dừng chỉ vào Nam Ngôn mà la to.

"Nam Ngôn, vì sao chị lại sờ vào Tô Tà cơ chứ? Chị đừng có nhân cơ hội này mà chiếm tiện nghi của anh ấy!"

Nam Ngôn tròn trố mắt.

Biết ngay sẽ không thể nào kết thúc trong êm đẹp được mà. Là do cô quá chủ quan rồi.

Vấn đề diễn tiến tiếp: "Cô trợ lý gì kia! Cô không có việc gì thì tự đứng ồn ào làm cái gì?! Ai chiếm tiện nghi ai cơ hả?"

Cuối cảnh quay, Tô Tà có bị ảnh hưởng một chút, cảm xúc đã không còn đặt trên bộ phim nữa. May là phân đoạn này có thể được xử lý hậu kỳ, nếu không thì cảnh quay này có thể đã bị xóa bỏ, phải quay lại một lần nữa.

Tần Di Nhiên vịn vịn ngón tay, tỏ vẻ hối lỗi.

"Thực sự rất xin lỗi, nhưng mà Nam Ngôn, chị ta đã có quá khứ như vậy rất nhiều lần, vì thế nên tôi phải cảnh giác một chút."

"Lúc trước, thời điểm ở đoàn làm phim, Nam Ngôn cũng thường xuyên mượn cơ hội diễn để chiếm tiện nghi như vậy, chuyện này trong đoàn phim của bọn tôi ai nấy đều biết cả, Tô Tà ngại mở miệng, nhưng tôi là trợ lý của anh ấy, phải chú ý nhiều hơn. Thật lòng xin lỗi đạo diễn, tôi không nên nói ra việc này, chỉ là tôi nhìn không được."

Nam Ngôn lúc này đã mau chóng đứng cách xa Tô Tà tám trượng*.

*trượng: 1 trượng = 10 thước cổ = 33,33 mét.

Sau khi hoàn thành xong cảnh quay, tiếp nhận ánh mắt phức tạp của mọi người ở đoàn phim, Nam Ngôn chỉ vào đôi mắt to linh động sáng ngời của bản thân, nghiêm túc nói với Tần Di Nhiên: "Nhìn này, đây là đôi mắt của tôi."

Sau đó cô lại tiếp tục chỉ lên đầu của mình: "Nhìn nhìn, đây là đầu của tôi."

Tần Di Nhiên: "....."

"Nhìn nhiều hơn một chút", Nam Ngôn hào phóng vung tay, tỏ vẻ thương hại Tần Di Nhiên, cô lắc đầu chân thành nói: "Cô cũng có những thứ này cơ mà.."

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Edit: Đào Ngọc Hà & Khả Duyên

Beta: Khả Duyên

Sắc mặt của Tần Di Nhiên hết xanh rồi lại đỏ, xem ra là tức giận không nhẹ.

Đặc biệt là trong đoàn làm phim, có người không nhìn được mà bật cười thành tiếng, làm cho cô cảm thấy không còn một chút thể diện nào, thật là mất mặt.

Nếu là Nam Ngôn trước kia, vừa nghe có người đề cập đến việc này sẽ lập tức không vui, còn làm ầm ĩ cả lên, vậy mà lần này lại yên tĩnh như thế? Còn mắng ngược lại cô!

Đừng cho rằng cô nghe không hiểu, Nam Ngôn là đang mắng cô vừa mất mồm vừa ngu xuẩn!

Tần Di Nhiên cắn môi, vừa nôn nóng vừa bức tức, nước mắt chậm rãi dâng lên.

Cô cảm thấy thật hối hận, vừa nhìn thấy vẻ ngoài của Nam Ngôn xinh đẹp lộng lẫy, nhìn thấy đáng vẻ hòa hợp với mọi người trong đoàn phim của cô ta, cô lập tức liền bị kích động.

Nam Ngôn không nên là như vậy, cô ta phải nên giống như trước đây, ngu si, lỗ mãng, chẳng khác nào một trò cười cho mọi người.

Tần Di Nhiên không thể không thừa nhận, ngay từ lúc bắt đầu, cô đã cảm thấy sợ hãi.

Về bề ngoài của Nam Ngôn không tồi, có thể nhìn thấy được xuất thân của cô ta rất tốt, ban đầu khi cô ta theo đuổi Tô Tà đã làm cho cô rất hoảng hốt,

trạng thái lúc nào cũng bị kéo căng hết mức.

May sao, Nam Ngôn là một người gốc nghềch, theo đuổi người khác bằng cách thức vừa thô lỗ lại thấp kém, khiến cho Tô Tà khó chịu ra mặt, mọi sự thương hại đối với Nam Ngôn trước kia cũng tan thành mây khói, chỉ còn lại sự phản cảm.

Cảm giác nguy hiểm từ Nam Ngôn được loại trừ, Tần Di Nhiên đối với cô ta có chăng cũng chỉ là sự khinh thường.

Cô cao cao tại thượng nhìn xuống Nam Ngôn.

Bộ dạng xinh đẹp thì sao chứ, Tô Tà cũng không thích cô ta.

Thế nhưng, lần gặp lại nhau ở đoàn làm phim này, cô nhận ra Nam Ngôn đã không còn giống như lúc trước, cũng có lẽ là từ lúc bị nhốt lại kia đã khiến cho cô ta lặng lẽ thay đổi.

Nam Ngôn thật sự không còn thích Tô Tà nữa sao? Tần Di Nhiên không tin. Nhất định đây chỉ là một thủ đoạn khác của Nam Ngôn mà thôi, so với trước kia thì cao minh* hơn rất nhiều.

*cao minh (高明): cao rộng sáng suốt, ở đây là nói Nam Ngôn đã cao tay hơn nhiều, biết suy nghĩ hơn lúc trước.

Thời điểm Tần Di Nhiên nhìn thấy Nam Ngôn diễn vai Nghênh Phong Liễu, cảm giác nguy cơ đã lâu không thấy lại một lần nữa xuất hiện.

Cô nhận ra, Nam Ngôn và những người khác trong đoàn làm phim ở chung rất hòa hợp, cô ta giống như đã lột xác, thay đổi hoàn toàn, cùng với Nam Ngôn điên cuồng theo đuổi Tô Tà trong quá khứ như hai con người khác nhau.

Ánh mắt của Tô Tà thế mà lại chăm chú nhìn cô ta như vậy!

Ở đoàn làm phim này, cô không quen biết ai cả, Tần Di Nhiên khó tránh khỏi việc hàng xử lỗ mãng như vừa rồi.

Cô chỉ muốn để cho mọi người biết rằng Nam Ngôn là một người không biết xấu hổ, chủ động theo đuổi đàn ông, còn tùy tiện chiếm tiện nghi của người ta, tốt nhất là Nam Ngôn sẽ vì cảm thấy hổ thẹn mà làm âm ỉ lên, như vậy mọi thứ hiện tại mà cô ta có sẽ dễ dàng mất đi trong chớp mắt.

Nhưng tình hình trước mắt lúc này, Tần Di Nhiên cũng không thể nào ngờ tới.

Tô Tà cảm thấy vô cùng mất mặt.

Nam Ngôn choàng áo khoác lên người rồi quay về bên cạnh Tề Oánh uống nước ấm, cô không đem Tần Di Nhiên để vào mắt, càng sẽ không liếc nhìn hán một cái nào.

Vừa rồi Tần Di Nhiên nói Nam Ngôn chiếm tiện nghi của hán, Tô Tà có chút tức giận.

Hán là người quay phim cùng Nam Ngôn, mỗi một động tác của Nam Ngôn đều rất đúng quy củ, nếu không muốn nói rằng cô luôn tận lực giữ khoảng cách với hán. Đùng nói là đưa tay ra, ngay cả khi Tô Tà nắm lấy cổ tay của cô thì Nam Ngôn cũng theo phản xạ có điều kiện muốn rút tay ra khỏi hán, cuối cùng, nhờ có sự chuyên nghiệp của một diễn viên mới giúp cho cô bình tĩnh và thực hiện cảnh quay một cách thuận lợi.

Vừa kết thúc cảnh quay, dáng vẻ lạnh nhạt của Nam Ngôn càng làm cho Tô Tà không thể tiếp tục tự lừa gạt bản thân được nữa.

Cô gái trước mắt này không hề yêu hán.

Cảm giác này tuy chỉ là thoáng qua nhưng lại có thể khiến cho người ta dễ dàng nắm bắt.

"Di Nhiên, em nhìn nhầm rồi, đừng nói lung tung như thế."

Tô Tà không biết tại sao Tần Di Nhiên lại có thể nói ra những lời này, hán cho rằng những động tác mập mờ trước đó của Nam Ngôn khiến cho Tần Di Nhiên lo lắng.

Cũng không thể trách Tần Di Nhiên, thế nhưng Nam Ngôn đúng là bị oan uổng thật, Tô Tà hạ giọng xuống, ôn hòa nói: "Cô ấy không có như lời em nói, em mau đi xin lỗi cô ấy đi."

"Anh bảo em đi xin lỗi chị ta sao?!"

Tần Di Nhiên không thể nào tin được, nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

Tô Tà không nói nên lời.

Chuyện này là Tần Di Nhiên hành xử không đúng, trước mặt mọi người lại đi nói một cô gái khác chiếm tiện nghi của đàn ông, cũng không nghĩ thử xem việc này sẽ làm cho người ta cảm thấy xấu hổ như thế nào.

Hơn nữa nếu đó có là sự thật, hán là một người đàn ông trưởng thành, bị một cô gái nhỏ chiếm tiện nghi dễ dàng như vậy thì còn có mặt mũi nào mà nhìn

mọi người được nữa?

Tô Tà không thể nào nặng lời với Tần Di Nhiên được, nếu cô không muốn đi thì hẳn sẽ thay cô đến xin lỗi Nam Ngôn, miễn cho người khác đem chuyện này nói bậy sau lưng.

Nhìn ra được ý định của Tô Tà, Tần Di Nhiên lập tức phản ứng lại, muốn xin lỗi cũng là cô đi, cô không thể để cho Tô Tà đi xin lỗi được.

Tần Di Nhiên nghẹn ngào, nước nở đi đến trước mặt Nam Ngôn.

"Thực xin lỗi, lúc này là do em nhìn nhầm, Nam Ngôn.... chị đừng giận em nhé."

Cô sở hữu một vẻ bề ngoài trong sáng, lại là sinh viên vừa mới ra trường, cả người đều ngập tràn hơi thở thanh xuân, đôi mắt cùng chóp mũi của cô ửng đỏ, khi khóc lên trông cực kì đáng thương.

Tần Di Nhiên suy nghĩ lại cẩn thận, chuyện này cô bắt buộc phải hạ mình xin lỗi, dù sao cũng là do cô đã lỡ mắng.

Thế nhưng sau khi xin lỗi thì sao?

Còn chưa biết được đâu.

Tần Di Nhiên đem câu nói "tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục" áp dụng triệt để, cô đứng trước mặt Nam Ngôn bày ra dáng vẻ như cô vợ nhỏ bị bắt nạt, nếu có giải thưởng cho cuộc thi đấu xem ai là người đáng thương nhất, bộ dạng ủy khuất này của cô có thể đem đi tranh giải nhất.

Nam Ngôn nâng cốc nước ấm lên nhấp hai ngụm, sau đó, cô buông cốc nước ra, đưa tay sờ soạng gì đó trong túi áo khoác.

Sau nửa ngày, cuối cùng cô cũng rút ra tờ 100 tệ.

Nam Ngôn hào phóng đưa tiền cho Tần Di Nhiên, nói rất khách khí: "Không sao đâu, tôi sẽ không so đo việc này với cô. Chỉ là, tiền này cô cầm đi, mua một chai thuốc nhỏ mắt, để tránh lần sau sẽ không bị nhìn nhầm nữa."

Tần Di Nhiên: "....."

Tề Oánh không nhịn được, dựa vào bả vai Nam Ngôn cười nghiêng cười ngả.

Tần Di Nhiên đã đánh mất hết mặt mũi, cho dù ai có nói gì cũng không chịu bước ra khỏi cửa, cả ngày chỉ ở trong khách sạn chờ đợi.

Tô Tà chỉ dẫn theo có một người là cô ta, nay Tần Di Nhiên không chịu ra ngoài, hẳn chỉ đành phải mượn trợ lý của đoàn làm phim.

Nam Ngôn cùng Tô Tà diễn thêm hai cảnh quay nữa, trong suốt quá trình diễn, Nam Ngôn hoàn toàn bỏ qua ánh mắt của mọi người xung quanh, chỉ đắm chìm trong vở kịch. Thế nhưng sau khi hoàn tất cảnh quay, Nam Ngôn lại trở nên khách khí xa cách với Tô Tà, giữa bọn họ như hình thành nên một bức tường cứng rắn không thể phá vỡ được.

Mọi người trong đoàn làm phim có mắt đều có thể nhìn ra được không khí kì lạ giữa hai người, chỉ là bọn họ không nói ở trước mặt Nam Ngôn mà thôi. Cho đến khi Tô Tà hoàn thành hết mọi cảnh quay rồi rời đi, cũng không có một ai nhắc đến mối quan hệ giữa Nam Ngôn cùng Tô Tà và Tần Di Nhiên nữa.

Điều này rất vừa ý Nam Ngôn, không khí trong đoàn phim lúc này vẫn tốt lắm, ngoại trừ lúc ban đầu mọi người đều hoạt động riêng lẻ, không hòa nhập với nhau. Nhưng bây giờ, ngay cả Triệu Viện Viện cũng điệu thấp* đi rất nhiều.

*điệu thấp: thu mình lại/ấn mình, che giấu bản thân, không bộc lộ (tài năng, tính khí,...) ra ngoài.

Nam Ngôn chỉ còn lại một cảnh diễn nữa thôi.

Cảnh cuối cùng là cảnh diễn chung của cô cùng với Thẩm Quân Cố, sau khi hoàn tất phân đoạn bị anh bóp cổ chết thì cô có thể được về nhà rồi.

Trong studio, Nam Ngôn đang tạo hình, trang phục vẫn là một bộ sa y mỏng manh, chiếc áo hở bụng cùng với một chiếc váy chằng che được bao nhiêu.

Trên sườn núi nở đầy hoa đỗ quyên rừng có một căn nhà nhỏ.

Xung quanh căn nhà được dây leo quấn quanh khắp nơi, vào bên trong, ngoại trừ một chiếc giường ra thì không còn vật dụng nào khác.

Lúc này, Thẩm Quân Cố cũng giống như Nam Ngôn, đều mặc xiêm y đơn bạc. Sau khi cởi áo khoác ra thì cũng chỉ còn một bộ trung y màu trắng ở bên trong.

Nam Ngôn đang ngồi ở mép giường, còn Thẩm Quân Cố thì đang nằm, cả hai đều đang nhìn Văn đạo diễn đứng ở một bên khoa tay múa chân chỉ điểm động tác cho bọn họ.

"Đứng rồi, bây giờ cháu cứ như vậy rồi trèo lên người của Thẩm Quân Cố, ôm lấy cổ của cậu ta, nhớ là phải dùng chân cọ cọ nữa." Văn đạo diễn uốn éo

thắt lưng, dùng tay chỉ điểm, "Phải làm sao cho bản thân trông thật quyến rũ, xem bác đây, đúng đúng, phải làm như bác hiểu không?"

Nam Ngôn bị buộc phải nhìn xem một ông chú trung niên bốn mươi tuổi vừa lắc mông vừa liếc mắt đưa tình, phải nhìn vào đó mà học tập cách để câu dẫn đàn ông.

Thẩm Quân Cố ném kịch bản qua, ngăn cản động tác chỉ đạo của Văn đạo diễn.

"Để cho cô ấy tự do phát huy, không thể nào diễn hoàn toàn giống bác được."

Văn đạo diễn có một gương mặt nghiêm nghị đứng đắn nhưng nụ cười gian xảo hóng chuyện bát quái kia đã phá hủy tất cả. Với thân phận là đạo diễn, ông chỉ có thể nhịn xuống tâm tư treu ghẹo, bắt đầu nghiêm túc quay phim.

"Chuẩn bị.."

Nam Ngôn thở ra một hơi.

Thẩm Quân Cố chỉ đơn giản là nằm nghiêng trên giường, một tay chống đầu, tay kia cầm lấy một chén rượu đã cạn, ánh mắt chăm chú nhìn cô.

"Lại đây."

Thanh âm của người đàn ông này làm cho ngực Nam Ngôn nổi lên từng trận tê dại.

Bệnh thanh không của cô đúng là vô phương cứu chữa thật rồi.

Nam Ngôn vén váy sang một bên, chân trần quỳ gối từng bước nhích đến gần Thẩm Quân Cố, tay cô cầm bầu rượu, thân thể nhẹ nhàng ngã xuống dựa trên người của Thẩm Quân Cố.

"Chủ nhân..."

Nàng mị nhãn như tơ, môi đỏ khẽ nhếch lên.

"Thiếp bồi chủ nhân uống rượu, có được không?"

Nàng muốn rót thêm rượu cho Thẩm Quân Cố.

Toàn bộ thân thể của Nam Ngôn đều dựa vào cánh tay đang chống đỡ ở trên giường, cô không thật sự tiếp xúc thân thể cùng với Thẩm Quân Cố. Điều này làm cho thân thể của cô thoáng run lên nhẹ nhẹ.

Thẩm Quân Cố bị áp dưới thân thể của cô, hần ngừng đầu nhìn một bên gáy của thiếu nữ, chậm rãi nở nụ cười – "Được."

Mâu quang* của hần phức tạp, chờ Nam Ngôn rót đầy rượu vào chén xong, hần ngay lập tức ôm lấy thắt lưng của Nam Ngôn, dùng lực một chút, đem nàng áp xuống giường, bản thân thì đè ở phía trên nàng.

*mâu quang: ánh sáng trong mắt.

Nam Ngôn giống như một con thú nhỏ bị chấn kinh, mở to đôi mắt kinh hoàng nhìn hần.

Thân thể run rẩy của thiếu nữ bị hần áp dưới thân, cực kì xinh đẹp.

Thẩm Quân Cố nắm lấy cằm của Nam Ngôn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, cất giọng khàn khàn nói: "Ngoan, người uống trước."

"Không!" Đồng tử của Nam Ngôn co lại, vì căng thẳng nên thân thể của nàng thoáng trở nên cứng ngắc, nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng đã khôi phục lại dáng vẻ quyến rũ của mình, "Chủ nhân uống trước mới phải.."

Hai tay của nàng vòng qua ôm chặt lấy cổ của Thẩm Quân Cố, lắc lắc làm nũng: "Đây là tâm ý của thiếp thân đối với chủ nhân, chủ nhân không nên lãng phí như vậy a~"

Thẩm Quân Cố nghiêng chén rượu trong tay, dòng chất lỏng trong suốt từ trong chén chảy xuống dọc theo gò má trượt ra sau gáy của nàng.

Nàng nhắm chặt mắt lại, lông mi run run không ngừng.

Cả gương mặt nàng, mái tóc bên thái dương, và cả cổ áo đều thấm rượu ướt đầm, thoạt nhìn quả thật là đáng thương đến cực điểm.

"Chủ nhân?"

Nam Ngôn chậm rãi mở mắt ra, bên trong đôi mắt là một mảnh vô tội, nhưng cũng khó mà bỏ qua một thoáng kinh hoàng tồn đọng dưới đáy mắt của nàng.

Bàn tay của Thẩm Quân Cố dừng lại sau gáy của Nam Ngôn.

Động mạch chủ ẩm áp dồn dập nảy lên dưới lòng bàn tay của hắn, giống như vận mệnh của nữ hài này cũng đang bị hắn nắm gọn trong lòng bàn tay.

"Muốn giết ta sao?" Thẩm Quân Cố hạ thấp người xuống, ở bên tai Nam Ngôn thấp giọng nói nhỏ: "Hài tử ngốc, làm sao mà ngươi dám cơ chứ.."

"Không cần!" Nam Ngôn có cảm giác bàn tay đang đặt bên cổ của nàng dần dần nắm chặt lại, nước mắt không ngừng rơi xuống, nàng chặt vật giấy dựa muốn tránh thoát khỏi bàn tay của Thẩm Quân Cố.

"Chủ nhân! Van cầu ngài.....tha cho thiếp.....tha cho thiếp....."

Động tác vùng vẫy của thiếu nữ trên giường rất lớn, lại bị Thẩm Quân Cố gắt gao đè ép dưới thân, tất cả sự phản kháng lúc này căn bản đều là vô ích.

Một lát sau, đôi chân đang căng chặt giấy dựa của thiếu nữ trên giường ngày càng trở nên yếu dần, sau cùng là bất động.

Thẩm Quân Cố ngồi dậy, dùng một cái khăn chậm rãi lau sạch sẽ đôi tay của mình.

"Cắt."

Văn đạo diễn là người thứ nhất vỗ tay: "Tuyệt vời! Hoàn hảo! Đạt điểm tuyệt đối!"

"Chúc mừng Tiểu Nam đã bị giết chết."

Nam Ngôn cũng ngồi dậy, trên người bị ném cho một cái khăn lông.

Là Thẩm Quân Cố.

Trong tay anh đang cầm áo khoác của Nam Ngôn, nhẹ nhàng nói: "Mau lau khô người đi, cẩn thận bị cảm lạnh."

"Vâng."

Nam Ngôn lau sạch nước trên gò má và thái dương của mình, sau đó cô nhận lấy áo khoác từ tay anh, vừa muốn nói cảm ơn Thẩm Quân Cố thì từ đâu xuất hiện một cánh tay trắng nõn đưa ra, đang cầm lấy áo khoác của Thẩm Quân Cố.

"Quân Cố, cảnh này cậu diễn tốt lắm!"

Nam Ngôn nâng mắt lên nhìn.

Trong studio xuất hiện thêm một cô gái lạ mặt.

Cô ấy có vóc người cao gầy, tóc ngắn, thể hiện sự giỏi giang, nở một nụ cười ôn nhu đứng ở bên cạnh Thẩm Quân Cố, muốn giúp anh mặc áo khoác vào.

"Mau mau mặc vào, đừng để bị cảm lạnh."

Vừa rồi Thẩm Quân Cố đối xử với Nam Ngôn như thế nào, cô gái này lại đối xử với Thẩm Quân Cố như thế đó.

Chưa nhìn thấy Thẩm Quân Cố đáp lại cô gái kia thì Nam Ngôn đã bị Tề Oánh kéo sang một bên.

"Nam Ngôn, chúc mừng cô đã đi thành công."

Một bó hoa tươi được nhét vào lòng cô.

"Cảm ơn." Nam Ngôn thụ sủng nhược kinh.

Cô đứng bên ngoài trường quay, được các cô gái có quan hệ tốt với mình xoay quanh chúc mừng.

"Em là diễn viên à?"

Giọng nói của cô gái lạ mặt vừa rồi từ sau lưng Nam Ngôn truyền đến.

Là người đã giúp Thẩm Quân Cố lấy áo khoác đến.

Thấy cô gái này, Tề Oánh khinh thường không thèm nói chuyện, ngay lập tức quay lưng bỏ đi.

Cô ấy không nhìn Tề Oánh, chỉ mỉm cười nói với Nam Ngôn: "Diễn không tồi, chúc mừng em đã hoàn thành xong cảnh diễn của mình, cô bé."

"Cảm ơn." Nam Ngôn khách khí gật đầu.

"Phải xưng hô với em như thế nào đây?" Cô gái đỏ vрон tay ra.

"Nam Ngón."

Nam Ngón cũng đưa tay ra bắt tay cùng cô ấy.

Cô ấy thoải mái nói: "Xin chào, chị tên là An Nhựt, là bạn tốt của Quân Cố."

An Nhựt trên mặt mang theo tươi cười, nhưng lại tiến sát vào bên tai của Nam Ngón khẽ nói: "Đương nhiên, em cũng có thể gọi chị là —— Thẩm phu nhân."

Tác giả có chuyện muốn nói: Cảm tạ mọi người đã luôn ủng hộ, chương tiếp theo sẽ có vào lúc 12h để thành V, thành V rồi sẽ cố gắng hơn nữa, trong tin nhắn có kèm theo một phong bì màu đỏ ~

Bình luận của các bạn rất quan trọng đối với tác giả, hãy ủng hộ nhiều hơn nữa nha, tác giả cũng sẽ cố gắng để hồi báo mọi người nè ~

Weibo @Tuế Tuế Thiên Thiên sau khi thành V sẽ có phúc lợi, nếu có hứng thú thì mọi người hãy ghé qua follow nha.

Cảm ơn mọi người đã tưới dinh dưỡng dịch ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Edit & Beta: Khả Duyên

Nhìn thấy Nam Ngón sưng sỏ, An Nhựt bật cười, không khí quý dị vừa rồi biến mất trong chớp mắt, cô nháy mắt với Nam Ngón: "Fan bà xã* của Thẩm Quân Cố thì phải biết điều này."

**fan bà xã: một kiểu fan của thần tượng, thường ví bản thân là vợ của thần tượng, ngoài ra còn có fan chị gái, fan em gái, fan mama,.....*

Nguyên bản Thẩm Quân Cố không hề có bất kì scandal nào, đặc biệt là scandal về tình ái, từ đầu tới cuối anh vẫn luôn là một thân một mình, không hề có một ai ở bên cạnh.

Vừa ban nãy, khi An Nhựt đưa áo khoác cho Thẩm Quân Cố, trông khá là thân mật, nhưng cũng chỉ là trông thấy như thế mà thôi.

Nhưng khi An Nhựt nói ra lời này, Nam Ngón ngay lập tức hiểu rõ.

An Nhựt nhắm trúng Thẩm Quân Cố.

"Vậy....chị nên xưng hô với em như thế nào cho phải đây?" An Nhựt liếc mắt một vòng nhìn áo khoác Nam Ngón đang mặc trên người, thân thiện cười nói.

Nam Ngón nhếch miệng: "Chị có thể gọi tôi là Thẩm phu nhân."

Bất quá cô không phải là fan bà xã, mà cô chính là Thẩm phu nhân chân chính.

An Nhựt rõ ràng cũng bị sùng sốt, ngay sau đó liền nở nụ cười: "Không nghĩ tới em vậy mà cũng là fan bà xã của Quân Cố."

"Chị thấy em diễn xuất rất ổn, nhưng mà trước đây chị chưa từng nhìn thấy em bao giờ, em là người mới sao?" An Nhựt căn bản không xem lời nói vừa rồi của Nam Ngón là thật, cô ấy liền tiếp đặt câu hỏi với cô, "Cảm giác khi diễn cùng Quân Cố thế nào?"

Nam Ngón khách khí lùi ra sau một bước: "Khi nào An tiểu thư có cơ hội diễn xuất cùng Thẩm tiên sinh thì tất nhiên sẽ biết thôi."

Nụ cười trên mặt của An Nhựt trở nên cứng đờ, nếu cô có thể được diễn xuất cùng Thẩm Quân Cố thì việc gì phải uỷ khuất bản thân đến tận vùng cao xa xôi này để thăm đoàn làm phim cơ chứ?

"Vai diễn của tôi đã hoàn thành xong, không thể cùng An tiểu thư trò chuyện được rồi, bây giờ tôi muốn trở về để nghỉ ngơi cho thật tốt."

Nam Ngón ôm bó hoa trong tay, gật đầu chào An Nhựt rồi quay đi, cô nghĩ cô nên đi tìm Tề Oánh.

So với cô gái tên An Nhựt này, cô cảm thấy cô càng yêu thích Tề Oánh hơn.

"Con nhỏ An Nhựt kia đã nói cái gì với cô đấy?"

Tề Oánh đang ngồi ở bên ngoài, kế bên máy sưởi, vừa nhìn thấy Nam Ngôn đã ngoác tay cô ngồi xuống bên cạnh, vội vàng hỏi.

Con nhỏ kia?*

**Chỗ này đáng ra là "tiểu tiện nhân" nhưng lại cảm thấy thô tục quá =))))))*

Nam Ngôn nhủ mảy.

"Cô là người mới nên không biết đồ thôi. Nhưng tôi lại biết về cô ta rất rõ."

Tề Oánh mỉm cười với các nhân viên công tác ở phía xa xa, khi nhìn thấy An Nhựt thì lại không nhìn được trọn tròn mắt lên.

"Cô có biết cô ta, rất nổi tiếng không?"

"Biết chứ...."

Nam Ngôn học theo Tề Oánh ngồi co lại sát bên cạnh máy sưởi, chậm rì rì nói.

Tất cả thông tin mà cô biết chỉ có một chuyện mà thôi.

Trong nguyên tác có từng nhắc đến, trong giới giải trí có tồn tại một người tên là An Nhựt. Nhưng cô ta chỉ xuất hiện sau khi tin tức về cuộc hôn nhân bí mật của nguyên chủ và Thẩm Quân Cố bị phơi bày ra ngoài ánh sáng. Lúc đó, cô ta đã không chút do dự hắt nước bẩn lên người nguyên chủ trong chương trình phát sóng trực tiếp.

Bất quá, vào lúc ấy, nguyên chủ đã hoàn toàn bị bôi đen, ai cũng có thể thuận tay bỏ thêm đá xuống giếng, cô ta làm như vậy cũng là điều bình thường mà thôi.

Vừa rồi người thật đứng ở trước mặt Nam Ngôn nhưng cô không nhận ra, bây giờ mới cẩn thận suy nghĩ lại một chút.

"Cô ta đã nói chuyện gì với cô sao?"

Nam Ngôn đem câu hỏi Tề Oánh hỏi cô trả ngược lại.

Tề Oánh khinh thường đảo trắng mắt.

"Thật không biết mặt mũi cô ta lại lớn như vậy đấy! Còn không biết xấu hổ tự nhận mình là Thẩm phu nhân!"

"Tôi nói cho cô biết, cô ta đang theo đuổi Thẩm Quân Cố đó." Tề Oánh hạ thấp giọng nói, "Biện pháp theo đuổi của cô ta đúng là khác biệt, cô ta gặp ai cũng đều nói bản thân là bạn tốt của Thẩm Quân Cố, đôi khi lại lấy danh nghĩa là bạn tốt để có cơ đến thăm đoàn phim mà Thẩm Quân Cố tham gia. Nếu không phải Thẩm ca không thèm quan tâm đến cô ta, cũng chẳng cho cô ta chút thể diện nào thì chắc bây giờ cô ta đã đi thông báo khắp nơi mình là bạn gái của Thẩm ca rồi đó."

"Cô không biết đâu", Tề Oánh càng nói càng hưng phấn, ngẩng mặt lên đối diện với Nam Ngôn, "Lúc này chẳng phải tôi đã lôi cô ra ngoài hay sao? Nếu không, sợ là An Nhựt sẽ ghi hận cô đó, dù sao cũng thật là mất mặt."

"Ý cô là sao?" Nam Ngôn hai mắt mờ mịt nhìn Tề Oánh.

Tề Oánh vỗ vỗ đầu bản thân: "Ui chao, tôi nói có chút khó hiểu. Là như này. Ban này An Nhựt đã đem áo khoác sang cho Thẩm ca, còn muốn mặc áo giúp Thẩm ca nữa. Nhưng mà Thẩm ca còn chẳng thèm liếc mắt nhìn cô ta một cái nào, vẫn là Văn đạo diễn đến nhận áo đưa cho anh ấy. Anh ấy nhận lấy nhưng không mặc, ném thẳng lên ghế sofa luôn, sau đó lại mặc áo khoác mà nhân viên công tác đã chuẩn bị cho mình. Thẩm ca quả thật đã dẫm nát mặt mũi của cô ta hehe."

Nam Ngôn có chút khiếp sợ: "....."

Trước mặt nhân viên công tác nhưng lại không cho nữ diễn viên đó một chút thể diện nào, hành động này của Thẩm Quân Cố..... quá tuyệt vời.

Nam Ngôn cong cong đôi mắt, cũng không biết là đang cười vì cái gì.

"Nếu không phải vì lúc trước cha của An Nhựt đã giúp đỡ Thẩm Quân Cố tiến vào giới giải trí thì với những hành động này của cô ta đã sớm bị phòng làm việc của Thẩm ca phong sát. Phòng làm việc của Thẩm ca kinh khủng như thế nào cô biết chứ?"

Tề Oánh chắc lưỡi: "Cái này phải kể đến thời điểm Thẩm ca vừa mới nổi tiếng, có không ít nữ diễn viên muốn cộ nhiệt nên tung ra scandal. Phòng làm việc của Thẩm ca ngay lập tức liên hệ với công ty chủ quản của đối phương không một chút nhượng bộ, còn đưa ra thông cáo có đóng dấu đỏ, gay gắt phê bình loại hành vi này, nói rằng việc này sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu đối với danh dự của Thẩm ca, nếu còn tiếp tục bịa đặt bôi đen anh ấy thì sẽ mời

đến luật sư."

"Sau đó chẳng còn ai dám tung scandal cộ nhiệt nữa, các hình ảnh photoshop, các ảnh chụp cạnh góc độ gây hiểu lầm hay các tin tức báo lá cải đều đồng loạt bị xoá hết. Cho đến nay, vẫn không có một người nào dám bôi đen Thẩm ca, vì ai cũng đều ngầm hiểu rằng anh ấy sẽ không nhân nhượng, cũng không chấp nhận bất kì thoả thuận nào về lợi ích đôi bên. Đến cùng vẫn là các nữ diễn viên coi trọng mặt mũi của mình nên cũng không dám dây vào anh ấy."

Nam Ngôn như có điều suy nghĩ: "Làm việc rất quyết đoán."

"Đúng vậy, mọi người đều nói, Thẩm ca là một con người thẳng thắn, cực kì dứt khoát, sẽ không dây dưa dài dòng. Cha của An Nhựt và Thẩm ca có quan hệ tốt thì thế nào? Thẩm ca còn không phải là không cho cô ta thể diện hay sao? Cô vừa nãy không nhìn thấy được khuôn mặt của An Nhựt khó coi như thế nào đâu."

"Nhưng mà tôi cũng bội phục cô ta đấy! Xấu hổ đến thế mà vẫn có thể nhẫn nhịn được, đã vậy còn mỉm cười nữa chứ!" Tề Oánh cười lạnh, "Kĩ thuật diễn xuất này còn tốt hơn cả khi quay phim."

"Tôi đoán chắc có lẽ cô ta thấy Thẩm ca đưa đồ đến cho cô nên cô ta mới cố ý lắc lư ở trước mặt cô đấy." Tề Oánh phân tích, "Dù sao thì, Thẩm ca là một người phân biệt rạch ròi giữa công việc và cuộc sống cá nhân, thời điểm Thẩm ca lấy khăn lông và áo khoác cho cô, rất không giống với tác phong của anh ấy."

Nam Ngôn nói với vẻ đương nhiên: "Nước là do anh ấy đổ lên người tôi, anh ấy chẳng lẽ không nên lấy khăn cho tôi sao?"

Tề Oánh nghe xong, cảm thấy rất có đạo lý.

"Cũng đúng." Cô cũng không thắc mắc việc này nữa, Tề Oánh lại ghé sát vào Nam Ngôn thì thầm kể một số chuyện của An Nhựt.

Nam Ngôn ôm một bụng đầy chuyện bát quái quay về khách sạn.

Nam Ngôn đã đặt vé máy bay vào ngày hôm sau, bây giờ cô cần nghỉ ngơi một chút là ngày mai có thể về nhà rồi.

Không cần phải nhớ thời gian quay phim, cũng không cần phải ghi nhớ nội dung kịch bản, Nam Ngôn hạnh phúc ngồi khoanh chân trên giường chơi game, bên cạnh là một đĩa trái cây, cô vừa ăn vừa chơi, đã lâu rồi không có thoải mái như vậy.

"Cốc, cốc, cốc"

"Tiểu Nam, chị là An Nhựt."

Tay của Nam Ngôn run lên, vị trí của cô đã bị người ta phát hiện, máy phát súng liên tục bắn ra, nhân vật của cô ngay lập tức bị hạ gục.

Ngoài cửa, thanh âm của An Nhựt vẫn còn vọng vào: "Mọi người đều đang bận quay phim, chỉ có hai chúng ta là rảnh rỗi, chị đến là để tìm em trò chuyện."

Nam Ngôn bước xuống giường, đứng dựa người vào cánh cửa nhưng vẫn không mở cửa ra, cô khách khí nói: "Thật ngại quá, An tiểu thư à, bây giờ tôi phải đi ngủ, nếu không thì chị hãy tìm người khác để nói chuyện nhé."

"Chúng ta có mối quan hệ thân với nhau nhất, chị tất nhiên là phải đến tìm em rồi."

Nam Ngôn trầm mặc.

Từ khi nào mà cô và An Nhựt trở nên thân quen thế?

"Em là fan của Quân Cố, chị cũng vậy, fan trong thiên hạ đều là người một nhà cả, chúng ta đương nhiên là rất thân nhau rồi." Có vẻ như đoán ra được vì sao Nam Ngôn lại im lặng, An Nhựt vội giải thích.

Nam Ngôn lạnh lùng đáp trả: "À, vậy bây giờ tôi không muốn làm fan nữa."

An Nhựt đang đứng ngoài cửa: "....."

Cánh cửa trước mặt An Nhựt vẫn không hề mở ra.

Thời điểm Nam Ngôn cùng Tề Oánh ngồi chung một chỗ, cô đã biết được không ít chuyện của An Nhựt, hơn nữa trong nguyên tác, An Nhựt còn thừa cơ đập cho nguyên chủ một cước, nghĩ vậy, Nam Ngôn một chút cũng không muốn thân cận cùng An Nhựt.

Nam Ngôn lại tiếp tục vui đầu chơi trò chơi, đánh bậy đánh bạ miễn cưỡng xếp hạng thứ hai.

Khách sạn này đã lâu đời rồi nên có chút cũ kĩ, hiệu quả cách âm cũng không tốt, hiện tại là thời gian đoàn phim hoàn thành xong công việc, người trở về khách sạn ngày càng nhiều, đầu đầu cũng nghe thấy tiếng bước chân và tiếng nói chuyện của mọi người.

Mà bên ngoài cửa lúc này bỗng truyền đến thanh âm nhỏ nhẹ của An Nhượng.

"Quân Cố..."

Trong trò chơi, Nam Ngôn vẫn đang chờ xếp hàng nên không có hiệu ứng âm thanh phát ra, giọng nói ngoài cửa rõ ràng rành mạch truyền vào tai cô.

"An tiểu thư, tôi cùng cô không thân không quen, mời cô làm ơn gọi tôi là Thảm tiên sinh!"

"...Thảm tiên sinh, cậu cùng với Tiểu Nam rất thân thuộc sao? Em ấy tựa hồ có chút cao lãnh*, mình không quen biết ai nên muốn đến tìm em ấy để trò chuyện, nhưng nói thế nào em ấy cũng không chịu mở cửa cho mình, nhốt mình ở bên ngoài. Mình đứng ngoài này khá lâu nên muốn đồng cứng người lại rồi này.."

**cao lãnh: cao ngạo, lạnh lùng.*

Nam Ngôn vênh tai lên nghe.

"Thứ nhất, ở đây An tiểu thư không quen biết ai nên cô có thể quay trở về nhà mình, người ngoài xuất hiện ở đây sẽ gây trở ngại đến đoàn làm phim. Thứ hai...."

"Cốc, cốc, cốc"

Cánh cửa phòng Nam Ngôn lại vang lên tiếng gõ cửa.

"Không mở cửa cho người lạ, em làm đúng lắm, cứ tiếp tục phát huy."

Giọng nói của Thảm Quân Cố lúc này khác với giọng điệu lạnh nhạt khi nói chuyện cùng An Nhượng, nhiều thêm một chút nhu hoà.

Nam Ngôn cười tít mắt, mi mắt cong cong, đáp lại vang dội: "Được ạ!"

"Thảm tiên sinh, mình cũng không có làm gì sai, chỉ là mình và Tiểu Nam đều là fan của cậu, mình cũng chỉ muốn làm quen một chút thôi mà." An Nhượng vội vàng biện giải cho bản thân, "Nhắc đến việc này mình mới nhớ ra Tiểu Nam cũng là fan bà xã của cậu đó."

"Fan bà xã?" Thảm Quân Cố nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Nam Ngôn lười biếng hét to vọng ra ngoài: "An tiểu thư, chẳng phải chị đã nói chị mới là fan bà xã của Thảm tiên sinh hay sao?"

An Nhượng bất chợt cảm thấy xấu hổ: "...Mình chỉ là nói chuyện phiếm cùng với Tiểu Nam mà thôi."

"An tiểu thư.."

"Này, chuyện này làm sao có thể chứ!"

An Nhượng đứng bên ngoài không biết đã tức giận thành cái dạng gì rồi, chỉ là không còn nghe thấy giọng nói của cô ta nữa, một lúc sau lại vang lên tiếng bước chân cô ta rời đi.

Không lâu sau, lại có tiếng gõ cửa phòng của Nam Ngôn.

"Mở cửa!"

Lần này, người đứng bên ngoài là Thảm Quân Cố.

Nam Ngôn cáu điện thoại đi, chậm chậm than thở: "Anh vừa rồi không phải đã bảo tôi đừng mở cửa cho người lạ hay sao? Tôi cảm thấy việc làm này rất đúng đắn, tôi nghĩ tôi vẫn nên tiếp tục duy trì hành động này."

"Ý tôi muốn nói đến là những người lạ không quen biết, nhưng tôi với em không phải là người lạ."

Thảm Quân Cố đứng ở trước cửa nên rất dễ bị trông thấy, giờ này mọi người đều đã tan việc, đi qua đi lại rất nhiều. Nam Ngôn nghĩ nghĩ, cô xuống giường đi mở cửa cho anh.

"Chờ đã, đừng mở cửa ra."

Thảm Quân Cố đột nhiên đổi ý: "Em đợi một chút."

Nam Ngôn: "...???"

Tiếng bước chân Thảm Quân Cố ngày càng xa, một lát sau, điện thoại của Nam Ngôn reo lên.

Là Thảm Quân Cố gọi đến.

"Ân?"

Nam Ngôn bắt máy.

Đầu bên kia của điện thoại truyền đến thanh âm của Thẩm Quân Cố.

"Tôi vừa mới nghĩ lại, nếu tôi vào phòng em nói chuyện thì sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của em."

Nam Ngôn chế nhạo: "Chứ không phải là Thẩm tiên sinh sợ sẽ tạo ra scandal sao?"

"Một người đàn ông đã kết hôn thì phải biết giữ mình, tránh xa những tin đồn xấu, đúng chứ?"

Thẩm Quân Cố nói tiếp: "Hơn nữa, quan hệ giữa hai chúng ta không phải là scandal gì cả."

Đúng vậy, bọn họ đã kết hôn với nhau, là vợ chồng thì làm sao lại gọi là scandal được. Chỉ là Nam Ngôn không biết phải đáp lại lời nói này như thế nào cả.

"Anh tìm tôi có việc gì sao?"

"An Nhục là con gái của An Thành tiền bối, lúc trước cô ấy có tỏ lộ tình cảm với tôi nhưng đã bị tôi cự tuyệt rồi. Tôi cũng không biết gì về những việc làm của cô ấy."

Nam Ngôn sững sốt. Cô ngăn người cầm điện thoại trên tay.

Thanh âm nhẹ nhàng của Thẩm Quân Cố truyền đến từ đầu dây bên kia.

Giọng nói của anh trầm thấp, có chút khàn khàn, làm cho lỗ tai của người ta tê tê dại dại, không hề sai người nha.

Nhưng mà, anh vừa nói cái gì.... giải thích sao? Giải thích với cô?

"Cái kia.... Thẩm tiên sinh hình như không cần phải nói cùng tôi những điều này đâu."

Nam Ngôn nghĩ không ra mục đích của Thẩm Quân Cố, cô chỉ đành phải bày ra thái độ khách khí với anh.

Người bên kia đột nhiên trở nên trầm mặc.

"Nam Ngôn, hôn nhân của chúng ta là hợp pháp. Hiệp nghị hôn nhân đã nói rõ ràng, không được phản bội hôn nhân hoặc có bất kì tin đồn xấu nào về bản thân, đây là thỏa thuận giữa chúng ta. Mà tôi sẽ luôn tuân thủ việc này."

"Cho dù cuộc hôn nhân này là thật hay chỉ là một bản hợp đồng đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không làm ra những chuyện hoặc có những hành vi phản bội lại cuộc hôn nhân của mình. Giải thích cho em hiểu những chuyện gây ra hiểu lầm, là trách nhiệm và nghĩa vụ của tôi."

Anh không nhanh không chậm thốt ra từng câu từng chữ.

"Tôi nghe Tề Oánh kể lại, An Nhục đã tự nhận mình là Thẩm phu nhân ở trước mặt em, điều này có thật không?"

Đề tài vừa chuyển, đầu óc của Nam Ngôn nhất thời thả lỏng: "...Ừm, đúng vậy."

"Vậy em có nói cho cô ấy biết phải thận trọng với lời nói của bản thân, nếu bịa đặt hay bêu xấu về hôn nhân, em có quyền kiện cô ấy ra tòa hay không?"

Thẩm Quân Cố hướng dẫn cô từng bước.

"Không có." Nam Ngôn thành thật trả lời.

Ngừng một chút, cô lại bồi thêm một câu: "Bất quá, tôi đã nói, tôi là Thẩm phu nhân."

Trong một căn phòng nào đó ở tầng năm, Thẩm Quân Cố nắm chặt điện thoại trong tay, nghe giọng nói của cô gái nhỏ ở đầu dây bên kia, khoé môi chợt nhếch lên. Anh cup mắt, hầu kết lên xuống liên tục, cuối cùng khẽ cười ra tiếng, tiếng cười truyền qua điện thoại cùng với giọng nói của anh.

"Làm tốt lắm, Thẩm phu nhân."

Tác giả có chuyện muốn nói: Các tiểu bảo bối đừng nóng vội, nên có giao đãi* thì đều sẽ có, nam chính không phải là cận bã. Nhìn thấy mọi người nổi giận với tôi, tôi phải ngay lập tức đăng chương mới đây!!

**giao đãi: phần giới thiệu nhân vật, chuẩn bị cho phần chính của vở kịch.*

Tác giả thật sự không hiểu lắm, luôn nỗ lực cố gắng, luôn xem hết bình luận góp ý của mọi người, mong mọi người đừng bỏ rơi tác giả mà QAQ

Đây là hồ thứ nhất, còn có hồ thứ hai nữa, đồng thời đăng cả hai truyện, mọi người có thể vào mục lục để xem.

Mọi người à, tôi còn có hai văn án nữa đây.

«Sau khi xuyên sách tôi bao nuôi nhân vật phản diện thời niên thiếu»

Tiền Ý Ý biết, cậu thiếu niên bần hàn, tối tăm trước mắt cô lúc này, sau khi trưởng thành sẽ trở thành boss phản diện sau cùng của bộ tiểu thuyết.

Thế thì sao chứ?

Cô cần sự trợ giúp của cậu ta.

Sau khi tan học, tại một góc của cầu thang, Tiền Ý Ý tóm lấy người cuối cùng rời khỏi lớp học là Lương Quyết Thành ở lại.

Cô trực tiếp đưa ra một tấm thẻ đen.

"Đề cho tôi bao nuôi cậu." Thiếu nữ thẳng thắn nói, thái độ cực kì dứt khoát.

Lương Quyết Thành nhìn cô gái sáng sủa trước mặt, lạnh nhạt nói: "Cô muốn cái gì?"

Tiền Ý Ý: "Trong thời hạn một năm, tôi muốn cậu chỉ thuộc về một mình tôi, và phải nghe theo lời tôi."

Thẻ đen, có hy vọng cứu được mẹ và em gái.

Lương Quyết Thành nâng mắt, nhìn bộ dạng quyết tâm phải đạt thành của cô gái trước mặt.

"Được."

Tiền Ý Ý vỗ tay kêu một cái rõ to.

"Vậy thì, bạn trai à, anh hiện tại theo em về nhà, nói với ba mẹ của em rằng em đã mang thai con của anh, chúng ta cùng nhau bỏ trốn."

Lương Quyết Thành hồng chân, một bước đạp vào không khí: "....."

Đại tiểu thư, cô thật biết đùa đó.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Ngày, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Edit & Beta: Khả Duyên

Nam Ngôn từ tỉnh C trở về nhà, cô ném hành lý sang một bên rồi đi ngay vào thư phòng.

Cô nhìn thấy két sắt đang nằm ở một bên, không chút do dự đến mở nó ra, ở phía dưới két sắt có một cái hộp nhỏ kích thước bằng khổ giấy A4, bên trong cái hộp là một sổ giấy tờ.

Trên cùng là một cuốn sổ nhỏ màu đỏ.

Là giấy hôn thú.

Nam Ngôn lật cuốn sổ ra xem.

Trong bức ảnh cưới được dán trên nền đỏ, nguyên chủ lúc đó hai mươi tuổi đang nhìn máy ảnh mỉm cười, nhưng nụ cười thật cứng ngắc. Đứng bên cạnh cô là Thẩm Quân Cố hai mươi bốn tuổi, khuôn mặt anh không một chút biểu cảm, ở chính giữa hai người luôn có một khoảng trống nhất định.

Một chút vui mừng khi kết hôn cũng chẳng có.

Nam Ngôn thờ dãi một hồi, cô cất giấy hôn thú lại chỗ cũ, lấy ra một tờ giấy thoả thuận bị giấy hôn thú đè lên.

Nam Ngôn ngồi xếp bằng trên mặt đất, chăm chú xem từng dòng từng dòng nội dung của giấy thoả thuận.

Phần hiệp nghị của cuộc hôn nhân do trưởng bối an bày này là căn cứ theo nhu cầu riêng của Nam Ngôn và Thẩm Quân Cố mà lập ra.

Điều thứ nhất, cả hai bên đều không cần phải thực hiện nghĩa vụ cùng phòng* của vợ chồng, chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa.

*nghĩa vụ ấy ấy đó, mọi người đều biết rồi đó QAQ. Ai đó tìm từ nào hay hơn thì để lại bình luận cho mình nha.

Điều thứ hai, hai bên đều không được can thiệp vào cuộc sống riêng tư của đối phương, làm phiền đến đời sống cá nhân của đối phương.

Điều thứ ba, trong thời gian hôn nhân vẫn còn hiệu lực, hai bên không được có hành vi lăng nhăng ở bên ngoài.

Điều thứ tư, thoả thuận này sẽ mất hiệu lực sau khi cả hai ly hôn.

Chú thích: Cuộc hôn nhân này là anh tình tôi nguyện, bên A và bên B đều không thể làm trái lại hiệp nghị đã định ra.

Ở góc dưới cùng của tờ giấy, Thẩm Quân Cố đã kí tên và đóng dấu, bên cạnh là chữ kí tay của nguyên chủ.

Nhìn thời gian, là trước khi Thẩm Quân Cố đáp ứng lời của Thẩm Thiêm Chính.

Cũng chính vào thời điểm này, trước khi đồng ý với Thẩm Thiêm Chính, Thẩm Quân Cố đã đạt thành hiệp nghị với nguyên chủ, có được lời chấp thuận từ cô, nên cả hai mới cùng nhau kí tên lên bản hiệp ước này.

Nam Ngôn đem bản hiệp ước đặt sang một bên, sau đó tiếp tục lấy ra một tờ giấy thoả thuận ly hôn ở dưới đáy hộp.

Giấy thoả thuận ly hôn thoạt nhìn có chút cũ kĩ, còn có những vết nhăn nheo, các góc cạnh của tờ giấy cũng bị hư hại không ít.

Giống với các giấy thoả thuận ly hôn khác, nội dung đều có chút tương tự nhau.

Bởi vì hai người bọn họ không có con, nên nội dung bên trong bản thoả thuận ly hôn rất đơn giản dễ hiểu. Đôi bên không còn tình cảm với nhau, tự nguyện giải trừ mối quan hệ hôn nhân.

Trừ tài sản chung của hai vợ chồng, Thẩm Quân Cố còn tặng thêm cho Nam Ngôn một căn nhà và tiền chu cấp năm trăm vạn tệ.

Ở vị trí bên nhà trai, Thẩm Quân Cố đã kí tên rồi.

Thời gian là vào ngày lĩnh giấy hôn thú.

Ngày hôm đó, khi nguyên chủ cùng Thẩm Quân Cố đi lĩnh giấy kết hôn, anh đã đưa cho cô một tờ giấy thoả thuận ly hôn được kí tên sẵn, còn về việc khi nào thì muốn ly hôn, anh giao cho cô toàn quyền quyết định.

Thế nhưng, nguyên chủ làm sao lại cam tâm ly hôn như thế? Phần giấy ly hôn này đã bị cô vò nát rồi lại vuốt thẳng không biết bao nhiêu lần, gần như muốn rách đến nơi.

Cũng không biết cô đã nghĩ như thế nào mà không giầy vò tờ giấy ấy nữa. Cuối cùng, cô đem cất giữ đơn thoả thuận ly hôn này trong suốt ba năm qua*.

*Ở chương 3 đã nói Nam Ngôn cùng Thẩm Quân Cố kết hôn được 5 năm, nhưng khi đó Nam Ngôn mới 18 tuổi, chưa được lĩnh giấy kết hôn. Đến tận 2 năm sau, khi cô 20 tuổi mới đi đăng kí kết hôn.

Nam Ngôn cúi đầu, nhìn tờ giấy ly hôn đã được kí tên sẵn.

Cô dùng ngón tay vuốt phẳng lại phần góc bị cong, cầm tờ giấy đến bàn làm việc, dùng bút kí tên xuống ở phần dành cho nhà gái.

Thẩm Quân Cố là một người đàn ông rất có trách nhiệm. Bởi vì là vợ chồng trên danh nghĩa với một người mà trong suốt năm năm lẫn lộn trong giới giải trí, anh không hề có bất cứ scandal nào, không hề phá vỡ nội dung trong bản hiệp ước.

Không những thế, khi nguyên chủ ở bên ngoài theo đuổi người khác, anh cũng không vì điều đó mà phá hư hiệp ước, giống cô lăng nhăng ở bên ngoài.

Khi đóng phim chung với Nam Ngôn, vì cô bị bệnh nên anh đã xin nghỉ phép ba ngày, ở lại bệnh viện để chăm sóc cho cô. Vì thế nên sau khi quay lại đoàn phim, anh đã phải thức đêm mấy ngày liền để hoàn thành các cảnh diễn còn thiếu của bản thân. Thậm chí ngay cả khi có một người xa lạ, không quan trọng xuất hiện, anh cũng vẫn xin phép Nam Ngôn, giải thích cho cô hiểu.

Thẩm Quân Cố tốt như vậy, không nên vì một nguyên nhân hoang đường mà bị bắt ép kết hôn cùng với cô.

Dù sao, cả hai người đều có cùng một thái độ đối với cuộc hôn nhân này, giữa bọn họ cũng không có tranh chấp gì. Chờ đến khi anh hoàn thành xong mọi cảnh quay trở về nhà, cô sẽ cùng anh đến Cục dân chính lĩnh giấy ly hôn.

Coi như là trả tự do cho anh đi.

*

"Phu nhân đã trở lại rồi."

Đi giúp việc mở cửa, vui vẻ nhận lấy áo khoác cùng bao tay Nam Ngôn đưa qua.

"Ba vẫn chưa về nhà sao ạ?"

Trong biệt thự cũng chỉ có mỗi đi giúp việc, Nam Ngôn nhìn xung quanh một vòng nhưng không thấy bóng dáng của Thẩm Thiêm Chính đâu cả.

"Đúng vậy. Thẩm tổng dạo gần đây rất thường hay tặng ca."

Đi giúp việc nói xong, cất đồ trong tay đi rồi vội quay về phòng bếp.

"Thẩm tổng có dặn đi, lúc trước phu nhân bị bệnh, nên bây giờ đi sẽ đi nấu một ít canh bổ cho cháu."

"Tốt quá, cảm ơn đi ạ."

Nam Ngôn gật gật đầu, sau đó cô xoay người đi lên lầu.

Sau khi cô quay về từ tỉnh C, nghỉ ngơi vài ngày, nhớ ra Thẩm Thiêm Chính rất quan tâm đến cô nên hôm nay cô mới đến đây để thăm ông.

Ở Thẩm gia, cô có một phòng ngủ riêng. Theo lý thuyết, đáng nhẽ ra Nam Ngôn và Thẩm Quân Cố phải ở chung một phòng vì hai người hiện tại là vợ chồng của nhau. Nhưng mà nhìn vào mối quan hệ giữa Thẩm Quân Cố cùng nguyên chủ, ngủ chung trong một căn phòng là chuyện không có khả năng.

Phòng của Nam Ngôn nằm trên tầng hai, cách khá xa phòng của Thẩm Quân Cố.

Cô hàng năm đều sống ở bên ngoài, chỉ thỉnh thoảng mới về đây. Vì vậy, trong phòng ngủ không có bao nhiêu đồ, chỉ có hai bộ quần áo cùng một bộ dụng cụ vệ sinh cá nhân mà thôi.

Nam Ngôn lấy một phần bản sao giấy ly hôn từ trong túi xách ra, đặt lên bàn.

Khi đi giúp việc quét dọn phòng của cô, nhìn thấy đơn ly hôn này, bà chắc chắn sẽ mang cho Thẩm Thiêm Chính xem, vừa hay, tránh cho cô khó xử không biết phải mở lời như thế nào trước mặt Thẩm Thiêm Chính.

Thẩm Thiêm Chính quả thật như lời đi giúp việc đã kể lại với cô, ông tặng ca rất muộn, tối rồi vẫn chưa về nhà, ông còn gọi điện về nói xin lỗi cô nữa.

Nam Ngôn ở lại đây đến tám giờ tối mới rời đi.

Chờ cô đi rồi, đi giúp việc mới bắt đầu dọn dẹp lại phòng của cô, bà liếc mắt một cái liền nhìn thấy tờ giấy mà cô đã để ở trên bàn trang điểm. Bà bị dọa cho hoảng sợ, không kịp nghĩ gọi điện thoại ngay cho Thẩm Thiêm Chính.

Ở tỉnh C xa xôi, sau khi hoàn tất xong cảnh quay đêm, Thẩm Quân Cố liền nhận được cuộc gọi từ cha mình.

"Quân Cố, con cùng Ngôn Ngôn làm sao thế? Đang êm đẹp tại sao lại muốn ly hôn?"

Thẩm Quân Cố cả người trở nên cứng ngắc.

Anh không kịp nhận lấy quần áo mà vội líu đưa đến đã vội vã rời khỏi phim trường, đi đến một rừng cây nhỏ không người.

"Ba, có chuyện gì ba từ từ nói cho con nghe xem."

"Hôm nay Ngôn Ngôn về nhà, nhưng ba bận tặng ca nên không có ở nhà. Thời điểm đi giúp việc đang sửa sang lại phòng của con bé thì phát hiện ra một tờ bản sao đơn ly hôn đã được kí tên ổn thỏa hết rồi, thời gian ghi trên đó còn rất sớm nữa là đằng khác, vào ba năm trước!"

Thẩm Thiêm Chính cực kì nôn nóng.

Khoảng thời gian trước, cả con trai và con dâu đều đã đáp ứng sẽ sinh cho ông một đứa cháu nội, tự dưng bây giờ từ đâu lại trôi lên một tờ giấy ly hôn thế này.

Ở đằng xa là tiếng nói chuyện ồn ào của mọi người trong đoàn phim, còn Thẩm Quân Cố giờ đây lại đang đứng một mình bên trong rừng cây nhỏ, yên lặng nghe từng câu từng chữ mà cha nói với anh. Anh mím chặt môi, cảm kéo căng, ánh mắt phức tạp.

Nửa ngày sau, anh mới chậm rãi lên tiếng.

"Ba, việc này chờ con trở về rồi xử lý, ba đừng quan tâm, cũng không cần phải hỏi cô ấy đâu."

Thẩm Thiêm Chính thở dài: "Ba nào có dám hỏi đâu! Ngôn Ngôn không dám gặp mặt trực tiếp với ba để nói chuyện này, chứng tỏ con bé cũng rất lo

sợ, nếu bây giờ ba đi hỏi con bé, không phải là dọa cho con bé càng hoảng sợ hơn sao."

"Quên đi, chuyện của các con thì các con tự giải quyết với nhau. Còn con thì sao, khi nào thì về?"

Thẩm Quân Cố nhắm tính thời gian.

"Khoảng vài ngày nữa ạ."

"Ừ, được rồi, khi nào con trở về thì khoan hãy tiếp tục công việc, cứ đem chuyện này giải quyết cho xong trước đã."

Sau khi cúp điện thoại, lúc này Thẩm Quân Cố mới cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Anh chỉ mặc một lớp trang phục diễn mỏng manh đứng dưới trời đêm chỉ có vài độ C, vậy mà vừa rồi anh lại quên mất phải mặc thêm áo.

Thẩm Quân Cố nắm chặt điện thoại trong tay, ngón tay vô thức lướt lướt trên màn hình. Cuối cùng, cái gì anh cũng không có làm, tắt điện thoại đi rồi quay về phim trường.

Vài ngày nay, Nam Ngôn rất vui vẻ, cô ở nhà chơi đùa vô cùng thống khoái.

Thời gian quay phim tuy không lâu, nhưng cả người cô tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi. Sau khi rời khỏi cái nơi hẻo lánh đó, cô đã có thể về nhà, mặc áo ngủ rộng rãi thoải mái, chân trần ngồi xếp bằng trên thảm, vừa ăn khoai tây chiên, uống nước ngọt vừa chơi trò chơi, tránh xa mọi tranh chấp, để chịu đến mức khiến cho cô không nhớ rời xa ngôi nhà ấm áp của mình.

Thế nhưng, cuộc điện thoại của Tề Oánh đã phá vỡ cuộc sống thanh nhàn của Nam Ngôn.

Đoàn phim đóng máy, mọi người đã trở về thành phố A được vài ngày rồi, bọn họ đang thương lượng về việc mở một bữa tiệc ăn mừng, cô ấy gọi điện đến là để mời Nam Ngôn tham gia.

Nam Ngôn có chút thụ sủng nhược kinh.

Cô chỉ là một nhân vật phụ phối hợp diễn vài cảnh không đáng kể, loại tiệc đóng máy như thế này rất hiếm khi để tâm đến những diễn viên nhỏ như cô.

Tuy nhiên, nữ chính đã chủ động mời, Nam Ngôn mà từ chối thì không phải phép rồi.

Buổi tiệc đóng máy ngày hôm nay, Nam Ngôn tìm thấy một chiếc váy đầm màu xanh sapphire có kèm dây thắt lưng từ tủ quần áo, phối hợp với chiếc váy là một đôi giày cao gót màu xám bạc. Mái tóc nâu xoắn dài được cô xoã ngang lưng, hình tượng này khác hoàn toàn so với tạo hình của nhân vật Nghênh Phong Liễu.

Khách sạn mà đoàn phim chọn cách nhà Nam Ngôn nửa giờ đi xe. Khi Nam Ngôn lái xe đến nơi, phần đông mọi người đều đã có mặt ở đó rồi.

May sao, cô chỉ là một nhân vật nhỏ nên không có bao nhiêu người chú ý đến cô, Nam Ngôn đi theo một nữ diễn viên có mối quan hệ không tồi với cô đến bàn dành cho các diễn viên phụ.

"Ồ đây hết chỗ rồi."

Trên bàn tròn còn dư lại một vị trí, Nam Ngôn chưa kịp ngồi xuống thì từ đâu bỗng xuất hiện một cô gái vội ném túi xách đến trước mặt Nam Ngôn, giành lấy chỗ ngồi.

"Cô không phải là có quan hệ rất tốt với Tề tỷ hay sao? Bảo chị ấy mang cô đến bàn chủ tọa* mà ngồi, cùng chúng tôi chen lấn ở đây thật là ỷ khuất cho cô quá."

*bàn chủ tọa: bàn dành cho diễn viên chính, đạo diễn, phó đạo diễn, các nhân vật nòng cốt trong đoàn phim.

Người đang nói chuyện là Triệu Viện Viện, cô ta kiêu căng hếch cằm lên: "Tôi nói có đúng hay không hả nhân — vật — quần — chúng Nam tiểu thư?"

Đoàn phim đã đóng máy rồi, cô ta cũng không cần phải tỏ ra hoà nhã với Nam Ngôn nữa, Triệu Viện Viện nhất thời trở nên cao ngạo, ngay cả đuôi lông mày cũng đều nhiễm sắc thái hung hăng.

Bên cạnh có một nữ diễn viên ngượng ngùng cứ kéo lấy áo của cô ta, nhưng Triệu Viện Viện không thèm để mắt đến, cô ta nhìn chằm chằm vào Nam Ngôn, hai người bốn mắt đối diện nhau, trong mắt cô ta tràn ngập sự khinh miệt.

Nam Ngôn nhếch môi.

"Triệu tiểu thư ngồi ở đây mới thật sự chịu ỷ khuất đó, với thân thủ tốt như vậy của cô, ngay cả đi đầu thai chắc chắn cũng sẽ dễ dàng tranh hàng trước nhất."

Cô dài giọng trên ghẹo cô ta.

*Ở đây có ai còn nhớ màn TVV tát NN bị NN chặn lại không? Thân thù tốt quá, tát trúng cái khay mạnh đến nỗi đồ cả tay =))) còn chuyện ném túi xách nữa.

Triệu Viện Viện tức nghẹn đến đỏ cả mặt.

"Tiểu Nam, đừng ngồi ở đây, bàn chủ toạ còn trống một vị trí, cô đến đó là vừa đủ."

Chính vào lúc này, Tề Oánh đẩy cửa ra, mỉm cười đến bên cạnh Nam Ngôn, vô cùng thân thiết kéo lấy tay của cô.

Một nữ diễn viên khác lặng lẽ di chuyển từ cánh cửa trở về vị trí ngồi của mình.

Tề Oánh xuất hiện nhưng chẳng buồn liếc mắt nhìn ai cả, chỉ lo nói chuyện với Nam Ngôn: "Cô đi đến đó ngồi với tôi đi, tôi còn đang thiếu người trò chuyện cùng đây này."

Nam Ngôn cũng thuận nước đẩy thuyền đáp lại: "Được thôi."

Dù sao, nếu cô vẫn ở lại đây, khẳng định sẽ khó tránh khỏi một trận khói thuốc súng.

Nữ chính đã lên tiếng, các diễn viên phụ nào có ai dám nói cái gì, mọi người đều biết Nam Ngôn cùng nhóm diễn viên chính có quan hệ không tồi, nhao nhao thuận theo trêu đùa Nam Ngôn, bảo cô cứ sang bàn chính mà ngồi.

Chỉ có Triệu Viện Viện sắc mặt cực kì khó coi, tức không chịu được.

Cô ta chân trước vừa bảo Tề Oánh dẫn Nam Ngôn đến bàn chủ toạ, chân sau Tề Oánh liền xuất hiện mang Nam Ngôn đến bàn chủ toạ thật, đây không phải là quang minh chính đại tát vào mặt cô ta hay sao!

Nhưng cũng chẳng có ai để ý đến cô ta.

Nam Ngôn và Tề Oánh cùng nhau đến phòng dành riêng cho bàn chính.

"Cô đừng quan tâm đến cái đồ thiếu năng Triệu Viện Viện kia, cô ta nhìn ai cũng đều không vừa mắt." Tề Oánh đẩy Nam Ngôn vào phòng, thấp giọng nói.

"Được, không quan tâm đến cô ta, chỉ quan tâm đến cô thôi." Nam Ngôn cười tủm tỉm.

Tề Oánh ngại ngùng nheo nheo cánh tay của Nam Ngôn.

Hai người thân mật nắm tay nhau đi vào.

Bàn chính quả thật không có nhiều người lắm, có đạo diễn, phó đạo diễn, biên kịch, nhiếp ảnh gia cùng một số diễn viên chính, mười hai người ngồi xoay quanh cái bàn tròn, vừa vặn còn dư hai chỗ trống.

"Văn đạo diễn, cháu không mời mà tự đến."

Nam Ngôn gật đầu chào với người ngồi ở vị trí chính nhất* là Văn đạo diễn, cô nói đùa với ông một câu, sau đó lần lượt chào hỏi những người còn lại.

*chủ vị.

Cô vừa nâng mắt lên thì có cảm giác Thẩm Quân Cố đang ngồi bên cạnh Văn đạo diễn cách Nam Ngôn nửa cái bàn đang nhìn cô. Nhưng đến khi cô nhìn sang thì Thẩm Quân Cố đã cúp mắt xuống, Nam Ngôn còn cho là bản thân đã nhìn lầm.

"Cái gì mà không mời tự đến chứ, bác đã cho Tề Oánh đặc biệt đi tiếp đón khách quý là cháu đấy! Đến, mau ngồi xuống, chỗ trống kia là dành cho cháu đó!"

Văn đạo diễn nhiệt tình chào đón cô.

Trên bàn tròn còn trống hai chỗ ngồi, Nam Ngôn đi theo Tề Oánh, ngồi xuống ở bên cạnh cô ấy.

Sau khi ổn định chỗ ngồi, Nam Ngôn tựa hồ cảm nhận được có một ánh mắt đang nhìn cô, cô ngẩng đầu, theo cảm giác nhìn lại, bất chợt ngẩn ra.

Thẩm Quân Cố vừa rồi mới tránh được tầm mắt của cô, lúc này đây, lại đang lẳng lặng chăm chú nhìn Nam Ngôn.

Tác giả có chuyện muốn nói: Đây là chương cho ngày thứ 2.

Thứ ba ngày mai, sẽ có chương trong khoảng từ 9 giờ cho đến 12 giờ.

Sợ mọi người chờ lâu nên đã dời lại thời gian đăng chương vào ngày mai, bây giờ tác giả chỉ có thể thức trắng ôm bàn phím gõ gõ.

Các tiểu bảo bối thân yêu có thể lưu truyện mới của tác giả về a ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Ngày, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Edit: Công Chúa | Beta: Khả Duyên

Thẩm Quân Cố cùng Nam Ngôn bốn mắt nhìn nhau, tuy chỉ cách nhau nửa cái bàn nhưng cả hai người đều trầm mặc.

Bàn tay đặt trên đầu gối của Nam Ngôn có chút không yên, trong lòng thoáng hụt hẫng.

Cô không có thương lượng trước với Thẩm Quân Cố mà tự ý quyết định. Tuy biết rằng Thẩm Quân Cố nhất định sẽ đồng ý, nhưng mà hành động này của cô quả thật là có chút không tôn trọng anh. Lúc này, nhìn thấy Thẩm Quân Cố, người mà trước đó cô vừa muốn ly hôn, Nam Ngôn cảm thấy có chút xấu hổ.

Thẩm Quân Cố yên lặng dời tầm mắt sang nơi khác.

Anh tựa hồ không hoà hợp với không khí say sưa rượu chè của mọi người trên bàn tiệc. Bên trong khách sạn là ngọn đèn lưu ly toả sáng ấm áp, nhưng anh giống như tách biệt với đám người xung quanh, luôn mang theo thái độ lạnh lùng xa cách.

Hôm nay là ngày đoàn phim đóng máy, Văn đạo diễn cùng một vài nhân viên công tác đều rất cao hứng, nâng ly vô cùng náo nhiệt. Dù gì cũng đã trải qua hơn ba tháng quay phim vất vả, chính vì vậy nên tiệc mừng đóng máy hôm nay được tổ chức vô cùng khoa trương. Tất cả diễn viên đều được mời đến để ăn mừng, tất nhiên cũng không ngoại trừ Nam Ngôn. Thậm chí, ngay cả các diễn viên quần chúng chỉ đóng một phân cảnh nhỏ cũng được mời đến chung vui.

Đạo diễn nhìn lướt qua tất cả mọi người, những người nào nỗ lực cố gắng, làm việc nghiêm túc đều được ông nhớ rất rõ.

Văn đạo diễn chủ động nâng ly, mọi người trên bàn ai ai cũng giơ cao ly của mình lên theo.

"Mọi người đều đã vất vả cả rồi, trong khoảng thời gian này, mọi người hãy cố gắng nghỉ ngơi cho thật tốt. Chờ đến khi bộ phim được ra mắt, chúng ta sẽ cùng nhau hưởng thụ thành quả mà chúng ta đã nỗ lực trong suốt mấy tháng qua."

Văn đạo diễn bắt đầu đi kính rượu từng người một, người đầu tiên chính là Thẩm Quân Cố: "Lão Thẩm, bình thường tuy cậu không uống rượu, nhưng hôm nay là ngày vui như vậy, ít nhất cậu cũng phải giữ cho bác một chút thể diện chứ."

Nói xong, Văn đạo diễn liền đem ly của Thẩm Quân Cố rót đầy.

Thẩm Quân Cố không nói tiếng nào, chỉ đứng dậy nhẹ nhàng cộng ly với Văn đạo diễn, uống một hơi cạn sạch.

"Thật sáng khoái..." Văn đạo diễn bất ngờ, ánh mắt nhanh chóng liếc qua Nam Ngôn bên này, ông lén cười trộm rồi cố tình dụ anh uống thêm một ly nữa: "Nào nào, lại thêm một ly nữa nhé!"

Thẩm Quân Cố giữ chặt ly rượu trong tay, lười biếng ngả người dựa vào chiếc ghế đằng sau: "Cháu không thể uống thêm nữa."

Văn đạo diễn cười hề hề.

Cuối cùng cũng chịu buông tha cho Thẩm Quân Cố, quay sang kính rượu nam số hai Trần Song đang ngồi trước mặt.

"Thẩm ca vừa rồi đã thật sự uống rượu a...." Tề Oánh ghé vào tai của Nam Ngôn nhỏ nhẹ cảm thán.

Nam Ngôn nhướn mày.

Chỉ là một ly rượu thôi mà, cần phải ngạc nhiên như thế sao?

Tề Oánh vừa nhìn thấy vẻ mặt này của Nam Ngôn liền biết cô không hiểu gì.

"Dạ dày của Thẩm ca hình như không được tốt lắm, bình thường anh ấy sẽ không bao giờ uống rượu. Nhưng do quan hệ của Thẩm ca với Văn đạo diễn rất tốt nên anh ấy mới nể mặt ông mà uống một ly. Đổi lại là người khác mời, chắc chắn Thẩm ca sẽ không nhận."

Nam Ngôn sùng sốt, gương mặt đánh giá Thẩm Quân Cố.

Vừa mới uống xong một ly rượu, lúc này, Thẩm Quân Cố đang ngồi dựa vào lưng ghế, mày anh nhú chặt, cằm kéo căng, ánh mắt vô định nhìn vào nơi xa xăm, cũng không biết anh đang thả hồn đi nơi nào.

Hình như hôm nay Thẩm Quân Cố không có hứng cho lắm?

Nam Ngôn chỉ nghĩ như vậy, liền nhìn thấy Văn đạo diễn đã đi đến trước mặt cô.

Ngồi cùng với Văn đạo diễn đa số đều là người quen cũ, ai cũng rất dứt khoát uống sạch ly rượu trong tay, làm cho tốc độ kính rượu của ông cũng nhanh hơn.

Văn đạo diễn hiện tại đã mang ly rượu đến trước mặt Nam Ngôn, Nam Ngôn ngay lập tức đứng dậy.

"Cô gái nhỏ thế này, đương nhiên là ông đây sẽ không mời rượu, nếu cháu uống được rượu thì uống, còn nếu không thì phải dùng đồ uống khác, không thể không nể mặt bác đâu đấy."

Văn đạo diễn đã khách khí như vậy, Nam Ngôn cũng tự nhiên cầm ly nước trái cây trên bàn lên.

"Cảm ơn Văn đạo diễn, cháu chỉ đành phải dùng nước trái cây thay cho rượu rồi."

Nam Ngôn thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cô không phải là không thể uống rượu, chỉ có điều là cô một mình lái xe đến, cái thứ hai là cô hiện đang sống một mình. Một cô gái độc thân nếu uống rượu vào rồi thì không thể tự mình lái xe được, phải đành nhờ người khác lái xe chở về giúp, như vậy sẽ không an toàn.

"Trong khoảng thời gian qua rất cảm ơn Văn đạo diễn đã tận tâm chỉ dạy cho cháu, nhờ có bác mà cháu đã học được rất nhiều thứ."

Văn đạo diễn khẽ cung ly nước trái cây của Nam Ngôn, cười ha hả nói: "Cháu là một cô bé rất siêng năng học hỏi, lại còn chăm chỉ nỗ lực, người như vậy, là ai cũng đều sẽ rất sẵn lòng dạy bảo. Còn có, trong khoảng thời gian này, diễn viên chính bọn họ đều muốn nghỉ ngơi dài hạn để lấy lại năng lượng, riêng cháu thì đừng nên chỉ nhàn rỗi ở nhà thôi. Nếu có thời gian thì cháu hãy đi những đoàn phim khác để nhìn xem, cho dù chỉ thử những vai diễn nhỏ nhưng phải luyện tập càng nhiều mới tốt. Ai cũng đều có giai đoạn xuất phát điểm cả, điều này rất có lợi đối với cháu."

"Cảm ơn Văn đạo diễn. Cháu nhất định sẽ cố gắng." Nam Ngôn cung kính trả lời.

Văn đạo diễn không mời phụ nữ uống rượu, đều là dùng nước trái cây thay thế, rất nhanh ông liền quay lại chỗ ngồi của mình.

Người thứ hai đứng dậy là phó đạo diễn.

Người này Nam Ngôn chưa từng tiếp xúc qua, chỉ biết rằng ông ta khác biệt rất lớn so với Văn đạo diễn. Trước đây, từng có tin ông ta lén lút yêu đương, sử dụng quy tắc ngầm với nữ diễn viên.

Lúc này, phó đạo diễn với thân hình mập mạp đứng dậy, mang theo ly rượu đi kính từng người.

Ông ta không mời rượu Thẩm Quân Cố, phỏng chừng là biết Thẩm Quân Cố sẽ không uống thêm ly thứ hai, thế nên ông ta trực tiếp cạn ly cùng nam số hai.

Nhưng mà ông ta thật sự là nói quá nhiều, những người đã uống qua ba chén của ông ta thế nào cũng muốn khuyên ngăn, thế nhưng vài nhân viên công tác cùng nam số hai và nam số ba đều không dám từ chối, toàn uống cạn sạch.

Phó đạo diễn đi đến trước mặt Tề Oánh và Nam Ngôn: "Tề lão sư, vất vả cho cô rồi."

Ông ta không hề cho Tề Oánh có cơ hội nâng ly nước trái cây kia lên mà trực tiếp rót đầy rượu vào trong ly của cô.

"Tề lão sư, chúng ta dù sao cũng đã hợp tác lâu như vậy, cô dù gì cũng phải nể mặt tôi mà uống một ly đi chứ."

Tề Oánh cũng không phải là không thể uống rượu, nhưng do vừa rồi có Văn đạo diễn chiếu cố nên cô không cần phải uống. Thế nhưng, lúc này người đến kính rượu là phó đạo diễn, ông ta hoàn toàn không phải là một người biết chăm sóc cho phụ nữ như Văn đạo diễn.

Cô đứng dậy nhận ly rượu, chậm chậm uống.

"Tiếp nào, tôi mời cô ly thứ hai, Tề lão sư làm nữ chính quá vất vả rồi."

Phó đạo diễn lại nâng thêm một ly.

Tề Oánh nhìn xuống cảm giác muốn trừng mắt ông ta, cắn răng uống cho xong ly thứ hai.

"Ly thứ ba này, chúc cho bộ phim này của Tề lão sư sẽ đại bại."

Hai ly vừa rồi cô đều uống cạn, đương nhiên ly thứ ba này cũng không thể từ chối. Sau khi uống xong ly thứ ba, cô không khỏi trừng mắt liếc ông ta.

Sau đó, phó đạo diễn liền đi đến trước mặt Nam Ngôn. Ông ta vừa tươi cười vừa muốn rót rượu đầy ly cho Nam Ngôn, nhưng ngay lập tức Nam Ngôn đã khéo léo từ chối: "Phó đạo diễn, tôi không thể uống rượu."

"Tiểu Nam, ngay cả Tề tỷ của cô cũng đã uống rồi, cô không thể dùng nước trái cây để kính tôi đâu." Phó đạo diễn không nghe lời của Nam Ngôn, cường ngạnh rót rượu cho cô: "Tiểu Nam, cô không thể không cho tôi một chút mặt mũi nào đúng chứ?"

Nam Ngôn thật sự là không hề nghĩ đến việc cho phó đạo diễn một tí mặt mũi nào.

Cô cùng phó đạo diễn chưa từng tiếp xúc qua. Khoảng thời gian cô vừa mới tham gia vào đoàn phim, lúc ấy phó đạo diễn có đến tìm cô để nói chuyện. Rõ ràng là người xa lạ không hề quen biết, mà ông ta đối với cô cứ như là người quen cũ đã lâu không gặp, thân thiết mà đùa giỡn. Sau đó, thấy Nam Ngôn cứng mềm đều không ăn, đã vậy còn có quan hệ tốt với Văn đạo diễn và Tề Oánh. Cho nên về sau, ông ta không còn tìm cô để nói chuyện nữa.

Phó đạo diễn cũng là một thành viên cốt cán, nếu cô quá cứng rắn với ông ta, sợ là sẽ làm cho Văn đạo diễn bọn họ khó xử.

"Thật ngại quá, tôi không biết uống rượu." Nam Ngôn vẫn không nhận ly rượu, khách khí tìm lí do thoái thác.

"Vậy là không được rồi, mấy cô gái nhỏ như cô về sau còn sẽ phải tham gia nhiều bữa tiệc như thế này, không biết uống rượu thì phải học. Miễn cho sau này tư lượng của cô không tốt, trên bữa ăn ít nhiều gì cũng sẽ bị người khác chiếm tiện nghi."

Phó đạo diễn cường ép Nam Ngôn cứng rắn thêm.

Nụ cười của Nam Ngôn dần dần thu lại, bộ dạng sắc bén ẩn giấu sau đáng vẻ hoà nhã bên ngoài bắt đầu hiện lên.

Ở chỗ ngồi cách Nam Ngôn nửa cái bàn, Thẩm Quân Cố dùng ly rượu rỗng trên tay gõ gõ lên mặt bàn, ánh mắt vô cùng nặng nề.

"Vậy ông không phải là loại người như thế sao?"

Giọng nói của Thẩm Quân Cố không lớn, nhưng lại khiến cho tất cả mọi người nhất thời trở nên yên tĩnh.

Khuôn mặt của phó đạo diễn thoáng qua chút bối rối.

"Thẩm ca nói như vậy là sao chứ? Tôi đây không phải là vì muốn tốt cho Tiểu Nam sao? Ai biết được trong tương lai sẽ xảy ra những chuyện gì cơ chứ?"

Phó đạo diễn thấy sắc mặt của Thẩm Quân Cố càng lúc càng trầm xuống, liền nhanh chóng chuyển sang đề tài khác: "Huống chi mọi người ở đây ai cũng đã uống xong ba ly rượu cả rồi, đều trong đoàn phim như nhau cả, Tiểu Nam không thể ngoại lệ được."

Trên bàn chỉ còn lại một mình Nam Ngôn là chưa uống.

Dù sao cũng chỉ có hai cô gái, một người là Tề Oánh đã uống ba ly, người còn lại chính là cô.

"Tôi cũng chưa uống."

Thẩm Quân Cố ngược mắt lên, từ tốn nói.

Phó đạo diễn sùng sốt: "Hả?"

"Đưa ly rượu lại đây, tôi thay cô ấy uống." Lời nói của Thẩm Quân Cố như một quả bom nặng kị, làm cho mọi người không nhận được đều phải trở mắt nhìn anh.

Uống rượu thay?

Thẩm Quân Cố uống rượu thay cho một cô gái?

Tề Oánh cực kì hưng phấn, cứ liên tục đánh đánh vào cánh tay của Nam Ngôn ở dưới gầm bàn.

Nam Ngôn cũng kinh ngạc không kém, ánh mắt của cô dừng lại trên thân ảnh của Thẩm Quân Cố đang ngồi ở phía xa xa. Anh không có nhìn lại cô, chỉ thấy anh khẽ mỉm cười, con ngươi lạnh lạnh nhìn phó đạo diễn.

Phó đạo diễn biết, hôm nay chắc là không thể mời rượu Nam Ngôn được rồi, vì thế, ông ta liền khách khí mang ly rượu đến cho Thẩm Quân Cố.

"Tình cảm thật là tốt, nếu Thẩm ca đã lên tiếng như vậy, tôi đây đành mời cậu hai ly."

Phó đạo diễn rót đầy một ly, Thẩm Quân Cố cũng rất nghiêm túc cầm ly rượu trên tay, yét hầu khẽ động, uống một hơi cạn sạch.

Nam Ngôn đếm đếm, Thẩm Quân Cố uống tổng cộng ba ly, sau đó anh ngay lập tức đẩy chiếc ly kia sang một bên.

Thẩm Quân Cố nheo mắt lại, vài sợi tóc rơi loà xoà phủ kín chân mày của anh, cả người anh tản ra một loại cảm giác người lạ chó gần.

Nam Ngón mím môi, cô hơi phân tâm nên ăn cái gì cũng không vào, đầu óc có chút rối loạn.

Trên bàn rượu, phó đạo diễn lại bắt đầu uống rượu cùng người ngồi bên cạnh, cười cười nói nói, khoe khoang sự lợi hại của ông ta trong đoàn làm phim trước kia.

Nam Ngón cảm thấy có hơi ngột ngạt, cô vừa cúi đầu xuống đã bắt gặp ngay ánh mắt sáng lấp lánh đang ngẩng lên nhìn cô của Tề Oánh, cô ấy nghiêng người kề sát bên tai của Nam Ngón nói nhỏ: "Muốn đi vệ sinh sao?"

Nam Ngón câu còn không được, vội vàng gật đầu: "Đúng vậy."

Thế là hai cô gái cùng nhau đi vệ sinh.

Nam Ngón đứng trước gương, mở vòi nước rửa tay, sau đó cô nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má của mình cho tỉnh táo, ra khỏi bàn rượu, không khí thoáng đãng hơn nhiều.

Ban đầu Tề Oánh đang cùng cô đứng ở chỗ bồn rửa tay, sau đó điện thoại của cô ấy thông báo có tin nhắn đến, Tề Oánh liền ngẩng đầu lên nói với cô: "Tôi đi ra ngoài gọi điện thoại một chút."

"Ừm, được."

Sau khi Tề Oánh ra ngoài, Nam Ngón dùng nước lạnh vỗ vỗ sau gáy, như vậy sẽ giúp cho đầu óc thanh tỉnh không ít.

Cô không muốn quay trở về phòng tiệc một chút nào.

Ngoại trừ phó đạo diễn, mọi người còn lại ai ai cũng đều tốt bụng, hoà nhã và đáng yêu. Đột nhiên đâu đâu lại xuất hiện một con chuột hôi phả hồng tất cả.

Nam Ngón lau sạch tay rồi ra ngoài.

"Tiểu Nam?"

Cách nhà vệ sinh nữ không xa, phó đạo diễn mập mạp đang đứng hút thuốc. Vừa nhìn thấy Nam Ngón, ông ta liền tươi cười đi đến.

"Thật là trùng hợp, cô vừa đi ra ngoài thì tôi cũng đi ra, trông giống như chúng ta đã ước hẹn trước vậy.."

Nam Ngón nhăn mày lại: "Phó đạo diễn cứ ở đây từ từ hít thở không khí trong lành, tôi quay về trước đây."

Phó đạo diễn đã ra ngoài rồi, trong phòng tiệc không lo có phân chuột.

"Đợi chút đã, cô vội vã như vậy làm cái gì, chúng ta nói chuyện một lát đi."

Phó đạo diễn miệng ngâm điếu thuốc, cười cười nhìn Nam Ngón: "Một cô gái nhỏ đừng có lòng dạ lúc nào cũng cứng rắn như vậy, cũng không còn là trẻ con nữa, ra ngoài xã hội thì cũng phải hoà nhập với xã hội. Sao lúc nào cũng nghiêm túc như vậy chứ? May là cô có bộ dạng xinh đẹp, chuyện vừa rồi tôi mới không so đo. Bây giờ cô đến đây châm cho tôi một điếu thuốc, chuyện này liền coi như xong."

Ánh mắt của Nam Ngón phủ một tầng lạnh lẽo: "Thật ngại quá, tôi sẽ không làm việc này đâu."

"Nơi này đông người, cô gái nhỏ ngượng ngùng là phải. Nào, lại đây với tôi." Phó đạo diễn túm lấy cánh tay của Nam Ngón.

Nam Ngón ngay lập tức muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng không ngờ lại bị phó đạo diễn từng bước ép sát, bắt buộc đi đành phải quay lại nhà vệ sinh.

Phó đạo diễn nheo mắt cười xấu xa, không biết xấu hổ đi vào nhà vệ sinh theo cô: "Thật là, thì ra cô lại thích ở nơi này à..."

Nhà vệ sinh không một bóng người, vừa rồi ở ngoài hành lang tuy có người đi vào nhưng khi nhìn thấy phó đạo diễn đang ở đây, người đó liền vội vàng rời đi chỗ khác để tránh phiền toái.

"Vốn đã muốn làm việc này với cô từ lâu, nhưng ở trong đoàn phim lại không tiện động thủ. Bây giờ bộ phim đã đóng máy, chúng ta đều không còn là thành viên của đoàn làm phim nữa, để xem còn ai có thể che chở cho cô?"

Nghe xong, Nam Ngón liền cảm thấy một trận ghê tởm. Hiện tại nơi này chỉ có cô và phó đạo diễn, cứng đối cứng là không có khả năng, cô vội thốt ra một câu: "Phó đạo diễn, ông uống say rồi."

"Tôi không có say. Cô ngoan ngoãn đi theo tôi không phải rất tốt sao? Tôi sẽ cân nhắc đề cử cô với các đoàn phim lớn. Tiểu Nam, cô cũng đâu có chịu thiệt thòi gì."

Phó đạo diễn cười hắc hắc, càng lúc càng tiến tới đè ép Nam Ngón.

"Nơi này không phải là địa phương thích hợp để làm chuyện tốt, hay là tôi giới thiệu cô cho đoàn phim mới trước, còn chuyện này chúng ta sẽ hẹn lần sau nhé?"

Nam Ngôn từng bước lui về phía sau, tinh thần của cô luôn luôn cảnh giác cao độ, cho đến khi không còn chỗ để lui được nữa, cô mới ngừng lại.

Phó đạo diễn nhào tới trong nháy mắt, Nam Ngôn nhanh chóng né sang một bên, đồng thời xoay người tháo giày cao gót ra, đập một phát thật mạnh vào gáy của ông ta.

Phó đạo diễn vừa rồi không chú ý, thân thể nện thẳng vào tường, sau gáy còn bị đập cho một cái, hiện giờ ông ta chỉ có cảm giác đau như chết đi sống lại.

Nam Ngôn không dám động thủ nữa, nhân lúc phó đạo diễn còn đang choáng váng, cô liền xoay người chạy nhanh ra khỏi nhà vệ sinh.

Nhưng một chiếc giày đã không còn, cô chỉ vừa mới đi khắp khiêng được vài bước thì cánh tay của cô đã bị người ta kéo mạnh từ phía sau lưng, Nam Ngôn hoảng sợ quay đầu lại, phó đạo diễn dừ tợn xông lên hung hăng bắt được cô: "Tiện nhân kia, cô xong đời rồi."

Khí lực giữa nam nữ trời sinh đã khác biệt, Nam Ngôn sợ hãi run rẩy trong lòng. Cô chỉ vội thốt lên một tiếng trong cổ họng.

Đột nhiên, Nam Ngôn cảm giác được thắt lưng của mình được một cánh tay rắn chắc ôm lấy. Cùng lúc đó, phó đạo diễn cũng bị người vừa đến kia đập mạnh một cước vào bụng, bàn tay đang túm lấy cánh tay của Nam Ngôn liền buông ra, cả người ông ta lao đảo lui về phía sau rồi ngã xuống đất.

Nam Ngôn được người kia ôm ra khỏi nhà vệ sinh.

Hơi thở quen thuộc pha lẫn với mùi rượu, không những không làm cho người ta chán ghét, mà ngược lại lại khiến cho cô như nhiễm con say.

Trái tim của Nam Ngôn vẫn chưa bình ổn, kinh hoàng không thôi, cô vội vàng ngược mắt lên nhìn.

Người đang ôm cô chính là Thẩm Quân Cố. Lúc này, mày của anh nhíu chặt, môi mím thành một đường, cả người đều bao phủ hơi thở âm trầm, ánh mắt thô bạo hướng đến phó đạo diễn đang té nhào trên sàn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Edit & Beta: Khả Duyên

Nam Ngôn chậm rãi thở ra một hơi.

Trái tim vừa rồi còn kinh hoàng giống như đã tìm được cảm giác an toàn, dần dần bình ổn trở lại.

Trong nhà vệ sinh nữ, trên sàn nhà vương vãi đầy vết nước, phó đạo diễn đang ôm bụng nằm trên mặt đất, mặt của ông ta thoát xanh thoát đỏ, vụn vụn dữ tợn, đôi mắt trông như hạt đậu đang trũng lớn oán giận nhìn bọn họ. Nhưng dưới tầm mắt của Thẩm Quân Cố, ông ta chỉ có thể ghen cục tức trở về, ngay cả thờ mạnh cũng không dám.

Thẩm Quân Cố nói lỏng cánh tay đang ôm thắt lưng của Nam Ngôn ra, thấp giọng hỏi cô: "Em đứng vững được không?"

Nam Ngôn một chân để trần, chân còn lại vẫn mang giày cao gót, mắt cá chân do mang giày nên ần ần có chút đau.

Cô gật gật đầu: "Không sao, tôi vẫn đứng được."

"Tốt lắm."

Thẩm Quân Cố đỡ Nam Ngôn, giúp cô đứng dựa vào cánh cửa. Sau đó, anh lấy một tấm bảng thông báo nhà vệ sinh đang được dọn dẹp treo ở cửa, tránh việc người khác đi vào lúc này.

"Em đứng yên ở chỗ này chờ tôi."

Thẩm Quân Cố kéo cổ áo xuống, đồng thời xắn ống tay áo ở hai bên lên đến khuỷu tay, anh quay sang nhẹ nhàng dẫn dò Nam Ngôn rồi đi vào trong nhà vệ sinh, đóng cửa lại chặn Nam Ngôn ở ngoài.

Nam Ngôn chặt vật cầm một chiếc giày cao gót trên tay đứng ở trước cửa nhà vệ sinh. Cô nhìn nhìn tấm thông báo được anh treo trước cửa.

Bên trong nhà vệ sinh nữ đang được đóng kín, thỉnh thoảng lại truyền đến vài tiếng rên rỉ đau đớn cùng cầu xin tha thứ.

Nam Ngôn gắt gao cắn chặt môi, nhưng lại không có cách nào ngăn cản khoe môi càng ngày càng nhướn lên cao của cô. Đôi mắt của cô sáng ngời, trông cực kì vui vẻ.

Lúc này, Tề Oánh và Văn đạo diễn cũng vừa lúc chạy đến.

Sau khi Tề Oánh đi ra ngoài nghe điện thoại đã cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cô lại không thể nói ra trước mặt mọi người được, vì vậy cô chỉ đành đi tìm người rất dễ tâm đến Nam Ngôn suốt cả buổi tiệc là Thẩm Quân Cố.

Vốn ban đầu cô cũng rất an tâm và tin tưởng, nhưng Thẩm Quân Cố đi ra ngoài lâu như vậy còn chưa trở về, Nam Ngôn cũng chẳng thấy đâu, cô càng lúc càng đứng ngồi không yên, không thể bình tĩnh được nên đã lặng lẽ nói cho Văn đạo diễn biết, và thế là hai người cùng nhau đến đây.

Mái tóc của Nam Ngôn rất lộn xộn, cô một chân mang giày một chân để trần, trên tay cầm theo một chiếc giày cao gót. Nam Ngôn ngoan ngoãn cúi thấp đầu đứng trước cửa nhà vệ sinh, bộ dáng rất giống một cô học sinh nhỏ làm sai việc bị giáo viên trách mắng phạt đứng ngoài cửa lớp.

Cánh cửa nhà vệ sinh khép chặt, khi bọn họ vừa đến nơi vừa lúc có một tiếng thét thảm thiết từ bên trong truyền ra. Sau đó lần lượt là tiếng vải vóc bị xé toạc.

Văn đạo diễn vừa rồi còn mơ màng vì bị nhiễm hơi men ngay lập tức đã tỉnh táo lại.

Ông áy náy nhìn Nam Ngôn, khẩn trương hỏi cô: "Cháu không sao chứ?"

Nam Ngôn lắc lắc đầu: "Cháu không có việc gì ạ."

Văn đạo diễn cũng không dám thả lỏng, ông quan sát rất rõ ràng, chắc chắn Nam Ngôn đã bị kinh hoàng không nhẹ.

Mà bên trong cánh cửa đang bị đóng chặt kia đang xảy ra chuyện gì cũng không ai biết được.

"Lão Thẩm! Lão Thẩm! Cậu đánh như vậy là đủ rồi, đừng đánh thêm nữa, sẽ rất dễ xảy ra chuyện đấy!"

Văn đạo diễn nằm dài lên cánh cửa cầu xin.

"Chờ sau khi ông ta ra ngoài, bác sẽ phạt nặng ông ta!"

Tề Oánh đến đỡ Nam Ngôn, muốn giúp cô mang giày vào.

Nam Ngôn lắc đầu từ chối, "Không được, bây giờ chân tôi có chút đau."

Trong khi cô đang nói chuyện, cánh cửa sau lưng cũng được mở ra.

Thẩm Quân Cố vừa rửa tay xong, trên bàn tay của anh vẫn còn rất ẩm ướt, ngoại trừ ống tay áo của anh đang được xắn lên, nhìn qua, Thẩm Quân Cố trông rất chinh tề, không nhìn ra được một chút dấu vết nào chứng minh anh đã từng động tay động chân với người ta cả.

Ánh mắt của anh vẫn rất chăm chú nhìn Nam Ngôn, tay lấy điện thoại của mình ra đưa cho cô.

"Em mau gọi điện thoại báo cảnh sát."

Văn đạo diễn đã bất chấp tất cả xông vào nhà vệ sinh nữ, đỡ phó đạo diễn dậy đánh giá ông ta một phen.

"Cậu đánh người ta nặng tới mức này rồi, nếu báo cảnh sát thì cậu cũng sẽ bị phạt thôi."

"Chả sao cả." Thẩm Quân Cố thấy Nam Ngôn chần chờ không chịu cầm lấy điện thoại của mình, anh dứt khoát tự mình mở khoá màn hình điện thoại luôn.

"Lão Thẩm!" Văn đạo diễn có chút gấp gáp.

Ông vội lao tới túm lấy cánh tay của Thẩm Quân Cố, nói nhỏ vài câu với anh.

"Lão Lý đúng thật là đã làm bậy, trừng phạt chắc chắn sẽ có! Người này về sau bác sẽ không cần nữa. Nhưng nếu cậu báo cảnh sát, vậy thì sẽ ảnh hưởng như thế nào đến đoàn làm phim chứ? Ảnh hưởng đến cậu, cậu có thể không quan tâm, nhưng còn tiểu Nam thì sao? Chuyện này đối với thanh danh của cô bé không tốt một tí nào!"

"Hơn nữa loại chuyện này, cho dù có báo cảnh sát thì cùng lắm cũng chỉ giam giữ ông ta vài ngày mà thôi, lão Thẩm, thật sự là không cần thiết đâu!"

Nhìn Thẩm Quân Cố không chịu nghe lời khuyên của ông, Văn đạo diễn chỉ đành phải chạy đến bên cạnh Nam Ngôn: "Tiểu Nam. Cháu nói xem phải làm gì bây giờ?"

Nam Ngón chán ghét liếc mắt nhìn thân hình mập mạp đang nằm rên rỉ của phó đạo diễn bên trong nhà vệ sinh.

"Văn đạo diễn, thật ra, thanh danh đối với cháu có hay không cũng không quan trọng." Nam Ngón nói tiếp, "Chỉ là, nếu báo cảnh sát, thì ông ta cũng chỉ bị giam có vài ngày mà thôi."

"Còn không phải sao....." Văn đạo diễn đảo mắt sang Thẩm Quân Cố, "Tiểu Nam người ta đã nói như vậy rồi, mọi chuyện cũng nên kết thúc tại đây thôi, còn ông ta, bác sẽ thu thập ông ta sau!"

Thẩm Quân Cố lẳng lẳng nhìn Nam Ngón rồi cắt điện thoại đi.

Tề Oánh bị dọa cho sợ hãi một phen, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thật may là cô không bị làm sao cả, nếu biết sẽ xảy ra chuyện thì tôi đã không đi ra ngoài nghe điện thoại để cô lại một mình rồi....." Nói xong, Tề Oánh có chút ảo não.

"Không sao, chuyện này không liên quan gì đến cô cả, chỉ sợ nếu hôm nay tôi không đi ra ngoài thì ông ta cũng sẽ tìm cơ hội khác để thực hiện hành vi ghê tởm của mình mà thôi." Nam Ngón thừa biết phó đạo diễn là một con người như thế nào, ông ta chẳng khác nào một con ruồi đu bám khó lòng mà phòng bị, chỉ có thể đập chết con ruồi này một lần cho xong chuyện.

Việc này khiến cho Văn đạo diễn cảm thấy rất mất mặt, ông tức giận xoay người đi vào đánh phó đạo diễn thêm mấy cái để phát tiết. Còn chuyện phải giải quyết hậu quả như thế nào thì để sau đi.

Tề Oánh bị Văn đạo diễn kêu đi tìm người, nên bây giờ ở trước cửa chỉ còn lại Thẩm Quân Cố và Nam Ngón.

"Không mang giày vào sao?"

Thẩm Quân Cố thối mác nhìn Nam Ngón cứ cầm chiếc giày cao gót trên tay.

Mất cá chân của Nam Ngón ần ần đau nhói, cô trực tiếp ném chiếc giày đang cầm trên tay đi, sau đó lại tiếp tục cời chiếc giày khác trên chân ra.

"Không mang nữa, giày bẩn rồi, tôi không cần nữa đâu."

Cô dứt khoát ném chiếc giày còn lại vào thùng rác luôn.

Ánh mắt của Thẩm Quân Cố có chút dăm chiêu dừng lại trên đôi chân trần của Nam Ngón.

"Văn đạo diễn, chúng cháu đi trước đây ạ." Anh đến chào Văn đạo diễn.

Ông cũng khoát tay mặc kệ bọn họ, "Đi đi, hai đứa mau sớm trở về nghỉ ngơi, còn tiểu Nam, cháu đừng suy nghĩ nhiều quá nhé."

Thẩm Quân Cố nói nhỏ: "Em đứng ở đây chờ tôi một lát được không?"

Nam Ngón gật gật đầu.

Thẩm Quân Cố quay trở về phòng tiệc, chưa đến một phút sau anh đã trở lại ngay. Trên tay anh còn mang theo hai món đồ, một cái là áo khoác tây trang của anh, cái còn lại là túi xách của cô.

"Đi thôi."

Anh đem áo khoác của mình phủ lên đầu của Nam Ngón, sau đó anh khom người xuống bế ngang người cô lên theo kiểu công chúa.

"A!" Nam Ngón không ngờ Thẩm Quân Cố sẽ đột nhiên bế cô lên, thân thể đột ngột bị mất đi trọng lực khiến cho cô kinh hô ra tiếng.

"Đừng sợ, có quần áo che rồi, sẽ không ai nhận ra em đâu."

Giọng nói của Thẩm Quân Cố bị ngăn cách bởi một tầng áo khoác, nghe có chút không rõ lắm, nhưng vẫn mang theo âm điệu trầm ổn làm cho người khác rất an tâm.

Nam Ngón chậm rãi phản ứng lại.

Thẩm Quân Cố đã phát hiện ra chân của cô đang bị đau. Con đau cứ âm ỉ nhói lên ngay mắt cá chân của cô dường như đã trở nên phai nhạt đi rất nhiều.

Nam Ngón lặng yên không tiếng động, trầm mặc dựa vào lòng của Thẩm Quân Cố.

Trong bãi đỗ xe, tài xế của Thẩm Quân Cố đã chờ sẵn ở đó. Anh ta không ngờ tới, Thẩm Quân Cố xuất hiện còn bế theo một cô gái lạ ở trong lòng. Ánh mắt của người lái xe trùng lớn như muốn rót ra ngoài.

Thẩm Quân Cố đặt Nam Ngón xuống ở hàng ghế sau, sau đó anh cũng ngồi ngay bên cạnh cô, lấy hết quần áo phủ trên đầu cô xuống.

Lúc này, người lái xe thông qua kính chiếu hậu mới nhận ra người phụ nữ trong lòng của tiên sinh vừa rồi, chính là phu nhân?

Hai người này đang làm cái quái gì vậy?!

Người lái xe không ngừng an ủi trái tim vừa mới bị kích thích của mình, nhân sinh của anh ta đúng là không còn gì lý thú nữa rồi.

"Trong nhà của em có thuốc không?"

Nam Ngôn động đậy mắt cá chân, cô nghĩ chỉ là bị trật gân một chút mà thôi, cũng không có gì nghiêm trọng lắm.

"Tôi không sao, trở về chườm đá một chút là được rồi."

Thẩm Quân Cố gạt đầu, ra hiệu tài xế chở Nam Ngôn về nhà.

Lại một lần nữa hai người cùng ngồi chung trong một không gian nhỏ hẹp, nhưng lần này, Nam Ngôn không còn "ngủ" suốt quãng đường đi nữa, mà cô lại quay sang cười bắt chuyện với Thẩm Quân Cố: "Anh vừa rồi còn định gọi điện báo cảnh sát, anh không sợ cảnh sát sẽ bắt giữ anh luôn sao? Vì tội đánh nhau đó."

Thẩm Quân Cố lườm cô một cái: "Sẽ không đâu."

"Tôi là chồng của em, với thân phận người làm chồng này, tôi có quyền hạn trả thù vì em trong một giới hạn nhất định nào đó."

Nam Ngôn lúc này mới hiểu ra vấn đề. Đúng vậy, nếu vợ của mình bị người khác quấy rối, người chồng có thể đánh người đó để cứu vợ của mình, từ trước đến nay cũng chưa có trường hợp nào người chồng bị bắt vì lý do này cả.

"Còn em thì sao, em cũng không định báo cảnh sát à?"

Nam Ngôn cười lạnh: "Cho dù báo cảnh sát thì thế nào chứ? Cũng chỉ giam giữ ông ta vài ngày rồi thả ra ngoài, như vậy thì lại lợi cho ông ta quá. Tôi cũng không phải là người dễ chọc như vậy!"

Nam Ngôn mở điện thoại di động ra, lắc lắc trước mặt Thẩm Quân Cố: "Tôi chỉ cần một chiếc điện thoại trên tay, là có thể làm cho ông ta hối hận đến xanh cả ruột luôn."

Trên màn hình điện thoại của Nam Ngôn đang mở một ứng dụng, trang chủ của ứng dụng là một thông báo tuyển dụng.

Nội dung của thông báo này khác hoàn toàn với đơn xin tuyển dụng thông thường, khác biệt ở chỗ, tại đây, sự an toàn của phụ nữ luôn được đặt lên hàng đầu, từ đó sẽ có các loại công việc khác nhau.

Nam Ngôn đã ẩn danh phát ra một giải thưởng, với trị giá là 20 vạn, nhiệm vụ này rất nhanh đã được người khác tiếp nhận.

Thẩm Quân Cố là lần đầu tiên nhìn thấy loại ứng dụng như vậy nên rất tò mò, Nam Ngôn cũng không hề giấu diếm mà đưa điện thoại cho anh xem, cuộc trò chuyện giữa cô và người nhận nhiệm vụ hiện ra ngay trước mắt của Thẩm Quân Cố.

"Không cần thiết phải phiền toái như vậy", Thẩm Quân Cố nhắc cô, "Em là Thẩm phu nhân, Thẩm gia là hậu thuẫn của em, cho dù em muốn làm cái gì cũng được, chỉ cần em thoải mái là được, Thẩm gia sẽ luôn ở phía sau chống lưng cho em."

"Sẽ sớm thôi là không phải nữa rồi, mang danh Thẩm gia như vậy cũng rất ngượng ngùng đấy."

Nam Ngôn vừa nói xong câu đó, trong xe bỗng nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường.

Cô cũng biết điều mà ngậm miệng lại.

Đây là lần đầu tiên một trong hai người đề cập đến vấn đề này kể từ lúc Nam Ngôn đưa ra đơn thoả thuận ly hôn.

Hôm nay, Thẩm Quân Cố còn giúp cô như vậy, Nam Ngôn rất biết ơn anh, và cũng cảm thấy rất áy náy.

Nam Ngôn nghĩ chọn ngày thích hợp không bằng đúng ngày, hay là hiện tại cô nên nói thẳng ra với anh hết mọi chuyện.

"Có chuyện gì thì để về nhà rồi nói sau."

Thẩm Quân Cố biết cô muốn nói gì, nhưng anh không để cho cô mở miệng nói tiếp đã chặn cô lại.

Nam Ngôn chỉ đành phải im lặng.

Thẩm Quân Cố quay đầu đi, những chiếc đèn đường thỉnh thoảng lại hắt vào cửa sổ xe, hiện lên khuôn mặt thờ ơ lạnh nhạt của anh, giống như đang nói cho cô biết, anh không có hứng thú nói chuyện.

Nam Ngôn nhìn chăm chú vào sườn mặt của Thẩm Quân Cố, từ hàng lông mày đến đôi môi của anh. Nam Ngôn chớp chớp mắt, cô phát hiện ra, môi của anh hình như có hơi tái nhợt.

Chiếc xe dừng lại ở dưới lầu nhà Nam Ngôn.

Thẩm Quân Cố vẫn giống như lúc trước bẻ ngang cô lên, bảo người lái xe đợi anh một lát, anh phải đưa Nam Ngôn lên lầu.

Nam Ngôn nhanh nhẹn dùng áo của Thẩm Quân Cố che mình lại, cô còn nhớ rõ dùng một ống tay áo che nửa mặt cho anh.

Thật may, trong thang máy chỉ có một bác gái mà thôi, bác ấy chỉ đơn giản nhìn thoáng qua tụi cô và tươi cười hiểu rõ.

Đến trước cửa nhà, Nam Ngôn mở cửa, dùng một tay đẩy cánh cửa ra, Thẩm Quân Cố đưa cô ngồi xuống trên ghế sofa.

"Em có thể tự chườm đá cho bản thân được không?" Khi Thẩm Quân Cố buông Nam Ngôn ra, cô nhìn thấy trên trán anh lấm tấm một lớp mồ hôi.

Cô nặng đến vậy cơ à? Nam Ngôn tự ngấm lại về cân nặng của chính mình.

"Có thể ạ, hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm."

Thẩm Quân Cố đến mở tủ lạnh muốn tìm vài viên đá, nhưng lại chỉ tìm được hai lon coca ướp lạnh. Anh cầm chặt lon coca trên tay, quay đầu sang nhìn cô một cái, Nam Ngôn mỉm cười đáp lại anh.

Thẩm Quân Cố cũng không nói gì, anh chỉ đi tới đưa lon coca trên tay cho cô.

"Hôm nay, em tạm thời chườm đá lên chỗ bị thương trước, ngày mai xem tình hình thế nào rồi lại chườm nóng. Nếu nghiêm trọng quá thì em cứ gọi điện cho tôi, tôi đưa em đi bệnh viện."

"Vâng ạ."

Nam Ngôn ấp úng một hồi lâu mới dám lên tiếng hỏi anh: "Anh có muốn ngồi chơi, uống nước một lát không..... Hay là, bây giờ anh muốn về nhà luôn?"

Khoé miệng của Thẩm Quân Cố cong lên, anh hình như đang rất muốn cười, nhưng nụ cười của anh trông chẳng dễ chịu một tí nào.

"Không quấy rầy em nữa, tôi về trước đây." Nói rồi, Thẩm Quân Cố đứng dậy.

Bước chân của anh có chút chậm chạp, nhưng không phải là cố ý thả chậm, mà càng giống như là đang gượng sức hơn. Khi Thẩm Quân Cố cúi người xuống để mang giày, thân thể của anh bỗng nhiên cứng đờ, nhưng cũng chỉ trong chốc lát mà thôi, anh đã nhanh chóng che giấu cảm xúc của mình rất tốt.

"Anh đợi một chút!"

Nam Ngôn nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, cô vội để lon coca sang một bên rồi nhảy lò cò ra cửa, túm Thẩm Quân Cố lại.

Mồ hôi trên trán của Thẩm Quân Cố so với vừa rồi còn nhiều hơn, môi của anh cũng đã chuyển sang màu trắng bệch.

"Anh...." Nam Ngôn bối rối không biết phải làm sao.

Cô nhớ lại những lời Tề Oánh đã thì thầm với cô trên bàn rượu, cô ấy nói, Thẩm Quân Cố bị bệnh đau dạ dày.

Trong bữa tiệc, anh chưa ăn thứ gì vào bụng cả, đã vậy anh còn phải uống rượu thay cho cô, tổng cộng Thẩm Quân Cố đã uống bốn ly rượu đầy. Sau đó, anh còn tức giận động thủ đánh người nữa.

Thế nhưng, mặc dù bị đau như vậy nhưng trong suốt cả quá trình Thẩm Quân Cố vẫn không hề tỏ ra khó chịu một chút nào cả, anh thậm chí còn ôm cô một đường từ lúc rời khỏi khách sạn cho đến lúc ôm cô lên lầu về nhà.

Một loại cảm giác lạ lùng dần dần dâng lên trong lòng Nam Ngôn.

Editor bày tỏ tình cảm với mọi người:

Mọi người có nhớ mình không?

Tình hình học online của mọi người như thế nào rồi TvT, mình thì vẫn bị deadline dí hàng ngày và sắp phải thi online nữa huhu ;:-;;

[3295 words | Đã beta]

23/4/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Ngày, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Edit & Beta: Khả Duyên

Thẩm Quân Cố không rời đi thành công.

Anh nhìn đau cả một đường, vậy mà vào giây phút cuối cùng lại lộ ra sơ hở ở trước mặt Nam Ngôn.

Nam Ngôn nhớ ra hộp thuốc đã được cô đổi mới, toàn bộ số thuốc bên trong đều được thay thế bằng các loại thuốc thông thường, trong đó cũng có thuốc trị đau dạ dày.

Nam Ngôn so sánh, đối chứng những gì ghi trên tờ giấy hướng dẫn sử dụng thuốc và những triệu chứng bệnh trạng của Thẩm Quân Cố lúc này. Anh ngồi trên sofa đỡ trán, cất giọng khàn khàn bảo cô: "Đừng xem nữa, cái này có thể uống được."

"Tôi chỉ sợ cho anh uống nhầm thuốc, sau đó tôi lại phải đưa anh đi rửa ruột", Nam Ngôn bày tỏ hết sức chân thành, "Đọc kĩ hướng dẫn sử dụng trước khi dùng thuốc là sự tôn trọng lớn nhất đối với những viên thuốc này đó."

Thẩm Quân Cố không nói gì nữa, anh để im cho cô tự mình kiểm tra lại bản hướng dẫn sử dụng thuốc.

Sau khi Nam Ngôn đọc xong, cô chắc chắn đã dùng đúng thuốc rồi mới khập khiễng đi rót cho anh một ly nước ấm.

Cô đưa cho anh ly nước và hai viên thuốc. Thẩm Quân Cố không cần đọc hướng dẫn sử dụng, thuốc vừa đến tay anh liền bỏ ngay vào miệng và uống liên tục mấy ngụm nước liền.

Chiếc ghế sofa trong phòng khách nhà Nam Ngôn mang phong cách rất nữ tính. Nó được bọc một lớp màu hồng xám, phía trên còn được trang trí bằng mấy con thú nhồi bông. Ngày thường, Nam Ngôn nằm ở trên ghế sofa một mình còn cảm thấy rất trống trải, bây giờ lại có thêm một Thẩm Quân Cố đang ngồi ở đằng kia, chiếc sofa này bỗng dung trở nên chật chội không ít.

Sau khi uống thuốc xong, Thẩm Quân Cố dựa đầu lên ghế sofa chợp mắt nghỉ ngơi, anh dùng một tay che mắt, tay còn lại buông thõng trên ghế. Chiếc cúc áo của anh nhẹ nhàng lên xuống theo từng nhịp thở của anh.

Nam Ngôn đang lướt điện thoại tìm kiếm thông tin về bệnh đau dạ dày, khi đau dạ dày thì nên làm như thế nào.

Bệnh đau dạ dày là một căn bệnh khá phổ biến, chỉ cần nhập tìm kiếm trên web là có thể hiện ra vô số thông tin, còn có cả các mẹo nhỏ dành cho người mắc bệnh này.

Nam Ngôn cẩn thận đọc kỹ nội dung và viết ra giấy, để chắc chắn cô còn chụp màn hình lại nữa.

"Thẩm Quân Cố, trên mạng nói nếu anh cảm thấy đau quá thì có thể mát xa ngay vị trí bị đau, làm vậy giảm đau rất hiệu quả đấy."

Nam Ngôn chỉ lo vùi đầu xem các mẹo nhỏ mà không để ý rằng, đây là lần đầu tiên cô gọi đầy đủ cả họ tên của Thẩm Quân Cố ra trước mặt anh.

Thẩm Quân Cố thả tay xuống, khoé mắt nhìn về phía Nam Ngôn.

Trên đất được phủ một tấm thảm thật dày, Nam Ngôn đang ngồi trên thảm, chân bị thương được cô gác lên chân bàn, tư thế ngồi trông thật tùy ý.

Nam Ngôn đã thay chiếc áo đầm màu xanh sapphire thành một bộ đồ thể thao thoải mái, mái tóc xoăn dài cũng được cô búi cao trên đầu. Khi cô quay đầu lại, vài sợi tóc con rủ xuống hai bên thái dương, lộ ra vầng trán căng bóng, làm cho cô trông có chút giống trẻ con.

"Khi mát xa cũng cần phải chú ý độ mạnh yếu phù hợp, xoa từ từ thôi." Nam Ngôn khoa tay múa chân làm ví dụ cho anh hiểu, "Anh ấn nhẹ tay vào chỗ đau, sau đó xoa theo vòng tròn 200 lần xung quanh khu vực bị đau đó, xong thì lại đổi tay khác tiếp tục xoa."

"Hoặc là..... Để tôi xem xem", Nam Ngôn cúi đầu nhìn lại những mẹo nhỏ mà cô đã ghi chép, sau đó ngẩng đầu nói với Thẩm Quân Cố: "Anh để hai tay chéo nhau quanh rốn thế này, sau đó xoa bụng theo hình thái cực đo, ồ..... hình thái cực đo là xoa sao nhỉ?"

Nam Ngôn rất bình tĩnh đặt câu hỏi.

**Chị tình như ruồi á mọi người =)))))) Lúc này chỉ cần nở một nụ cười tự tin thôi nha cảm lí tiểu thư =))))*

Thẩm Quân Cố đặt tay lên môi ho khan để che giấu nụ cười của mình.

Nghe cô nói chuyện cứ như việc mát xa còn tốt hơn nhiều so với việc uống thuốc vậy, dạ dày của anh vừa rồi còn đau đớn lúc này cũng đã đỡ hơn rất nhiều rồi.

"Tôi biết rồi."

Thẩm Quân Cổ nói: "Tôi sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân mình, em đừng quá lo lắng, trước tiên em nên đi tẩy trang đi, lớp trang điểm bám trên da mặt quá lâu sẽ không tốt cho da đâu."

Nam Ngôn vừa định phản bác ai lo lắng cho anh chứ, khi cầm điện thoại trên tay cô mới phản ứng lại.

Cô không chỉ tìm thuốc cho anh, còn tra xem những mẹo nhỏ để giúp anh giảm đau, đây không phải là biểu hiện của sự lo lắng hay sao.

Cô tắt trang web tìm kiếm mẹo giảm đau đi.

"Vậy anh phải tự chăm sóc tốt cho chính mình đi đây."

Nam Ngôn thật sự đứng dậy đi tẩy trang.

Cô không có gánh nặng quá nhiều khi ở trước mặt Thẩm Quân Cổ. Dù sao, với mối quan hệ vi diệu giữa bọn họ, không đề cập đến những chuyện khác, chỉ với việc khi hai người còn là người một nhà của nhau, cảm giác ở chung cũng không tệ lắm.

Nam Ngôn về phòng tẩy trang xong thì đắp một miếng mặt nạ đi ra, Thẩm Quân Cổ đã nhắm mắt lại, cô không biết anh có phải đang ngủ hay không.

Có lẽ là anh chưa ngủ đâu, vì bệnh dạ dày tái phát thì cơn đau kéo đến rất mãnh liệt, vừa rồi anh còn nhin đau cả một đường, chỉ mới uống hai viên thuốc thì làm sao mà khỏi nhanh như thế được.

Chịu đựng cơn đau như vậy, khó có ai có thể ngủ được.

Mặc dù Nam Ngôn biết như thế, nhưng cô vẫn thả nhẹ bước chân không muốn đánh thức anh.

Cô đổi một ly nước ấm khác đặt lên bàn trà. Vốn Nam Ngôn chẳng muốn để tâm đến anh đâu, nhưng những mẹo nhỏ vừa rồi cô chụp ảnh màn hình lại cứ liên tục lần quần trong đầu của cô không xua đi được.

"Haizz..... Là do tôi nợ anh."

Nam Ngôn lẩm bẩm nói thầm một mình rồi xắn tay áo đi vào bếp.

Không gian của kiểu bếp mở* này không lớn, Nam Ngôn lục tìm trong tủ lạnh, cuối cùng cũng tìm được một ít nguyên liệu nấu ăn.

**bếp mở: bếp được nối liền giữa phòng khách, phòng bếp, phòng ăn, không có cửa ngăn.*

Cô nhanh tay đem bí đỏ gọt vỏ rồi thái thành từng khối nhỏ, bỏ vào nồi hầm. Sau đó, Nam Ngôn lại sơ chế các nguyên liệu nấu ăn khác. Không đến vài phút, bí đỏ đã bắt đầu chín mềm, Nam Ngôn đem bí đỏ nghiền nhuyễn ra rồi trộn với các nguyên liệu khác, cùng cho vào nồi để nấu.

Căn nhà của cô không lớn, kiểu bếp mở thế này lại càng không thể ngăn được mùi thơm của thức ăn. Khi hương thơm của cháo bí đỏ truyền đến, Thẩm Quân Cổ đang chợp mắt nghỉ ngơi cũng vừa lúc mở mắt ra, anh xoa hai bên thái dương rồi ngồi thẳng dậy.

Nam Ngôn đang đi chân trần, trên người đeo một cái tạp dề bằng vải denim. Trong phòng bếp cũng còn bốn, năm chiếc tạp dề khác đủ loại màu sắc và hoa văn.

Nấu một chén cháo cũng cần phải trang bị đầy đủ như thế, chứng tỏ cuộc sống thường ngày của Nam Ngôn cũng rất nề nếp và có quy luật.

Thẩm Quân Cổ nhìn bóng lưng bận rộn của cô, khoé miệng không nhin được mà nhếch lên.

"Tỉnh rồi sao? Vậy anh mau đến đây ăn một ít cháo đi này."

Nam Ngôn ngoái đầu lại cười nhìn anh, nụ cười của Thẩm Quân Cổ bỗng dưng cứng đờ.

Vừa rồi Nam Ngôn quay lưng lại nên anh không phát hiện ra cô đang đắp mặt nạ, trên gương mặt ngoại trừ đôi mắt, mũi và miệng của cô ra thì toàn bộ khuôn mặt của cô đều bị đắp kín bởi một lớp màu xanh lá.

Khi Nam Ngôn cười lộ lên, nhìn cô và chữ "đẹp" không có một tí liên quan nào đến nhau cả.

Sau khoảnh khắc đứng hình của Thẩm Quân Cổ, anh đột nhiên phát hiện, bộ dáng đắp mặt nạ màu xanh lá cây cầm thìa vung vẩy của cô trông cũng đáng yêu đấy chứ.

Nam Ngôn múc cháo ra một cái bát màu vàng, sau đó đưa bát cho Thẩm Quân Cổ.

"Đây đây, cháo còn nóng, ăn liền cho ấm bụng."

Cô đưa cho anh một cái muỗng.

Lúc tối ở trên bàn rượu, cô không ăn được bao nhiêu, nhưng ít ra cô cũng không có uống rượu.

Còn Thẩm Quân Cố, anh đã không ăn nhiều, còn uống thêm rượu, chịu cơn đau dạ dày hành hạ đến tận bây giờ đúng là làm khó cho anh quá.

Nam Ngôn đi lột mặt nạ ra, rửa mặt sau đó cũng mức cho bản thân một chén cháo.

Thẩm Quân Cố bị đau dạ dày nên ngồi im ở trên ghế sofa đằng kia, nếu cô đến bàn ăn ngồi một mình thì có vẻ kì lạ quá. Nam Ngôn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô đem chén cháo đến ngồi ở ghế sofa cách chỗ ngồi của anh không xa.

Cháo rất mềm và thơm ngon, Thẩm Quân Cố vừa ăn cháo vừa chậm chậm suy nghĩ lại, đã qua bao nhiêu lâu rồi kể từ lần trước anh được nắm qua tay nghề của Nam Ngôn ở Thẩm gia?

Ánh mắt của anh dừng lại trên người của Nam Ngôn.

Nhưng Nam Ngôn vẫn chưa phát hiện ra.

Vì lo lắng cho Thẩm Quân Cố, sợ anh bị chói mắt, nên trước đó Nam Ngôn có tắt bớt đèn trong phòng khách đi, chỉ để lại những bóng đèn có độ sáng thấp một chút. Lúc này, ánh đèn màu vàng nhạt bao lấy người cô như màu tà dương* ấm áp, làm cho lông mi của cô nhẹ nhàng phủ bóng trên gương mặt.

**tà dương: mặt trời lúc chiều tà, hoàng hôn.*

Sau khi ăn xong, Thẩm Quân Cố kiên quyết muốn rửa chén.

"Em nấu ăn rồi thì việc rửa chén phải để cho tôi làm chứ."

"Anh cứ ngồi yên đó đi, tôi không phải là người để cho một bệnh nhân phải làm việc cho mình đâu."

Nam Ngôn thu dọn chén bát, thuận tiện châm chọc một câu: "Cũng không biết anh tranh giành nhiệm vụ với một cái máy rửa chén làm gì chứ."

Thẩm Quân Cố: "....."

Đầu óc anh choáng váng quá nên quên bém mất chuyện này.

Thời gian trôi nhanh thật, vậy mà đồng hồ đã sắp điểm đến mười hai giờ khuya rồi.

Thẩm Quân Cố chuẩn bị ra về.

Anh gọi điện thoại cho tài xế lái xe.

"Xin chào, tiên sinh, tôi cho rằng hôm nay ngài sẽ nghỉ ngơi ở chỗ của phu nhân nên ba giờ trước tôi đã lái xe rồi đi rồi."

Người lái xe đã về nhà từ lâu, đang dạy cho con học thì đột nhiên nhận được điện thoại của Thẩm Quân Cố làm cho anh ta hoang mang trở tay không kịp.

"Ngài không phải là đang khó chịu sao? Bây giờ ngài ở chỗ của phu nhân, ít ra còn có phu nhân chăm sóc cho ngài. Nếu bây giờ ngài quay về nhà một mình, không có ai chiều cô cả thì ngày mai có thể tôi là người đến đón ngài đi bệnh viện đó."

Thẩm Quân Cố trầm mặc ngắt điện thoại.

Trong căn phòng yên tĩnh như thế này, giọng nói của người lái xe ở đầu dây bên kia, Nam Ngôn đều có thể nghe rõ rành rạch.

Người lái xe đã rời đi rồi.

Nam Ngôn lườm Thẩm Quân Cố một cái.

Trông anh có vẻ cũng rất ngạc nhiên, không ngờ đến cục diện sẽ như thế này. Thẩm Quân Cố im lặng một lúc rồi đưa ra quyết định.

"Tôi sẽ bắt taxi để về."

Nam Ngôn nhắc nhở thân thiện: "Dạ dày của anh còn đau không đấy?"

Thẩm Quân Cố dùng tay ấn vào bụng, mất một lúc lâu sau, anh mới ngừng khí bình thường đáp lại cô: "Ừm, tốt hơn nhiều rồi."

Nam Ngôn liếc mắt một cái đã nhìn thấu được lớp nguy trang của anh.

"Xin lỗi nhé, tôi vừa mới tra rất kĩ, không có ai đau dạ dày mà khỏi nhanh như anh hết!"

Thẩm Quân Cố bị vạch trần thẳng mặt như vậy nhưng anh cũng không cảm thấy xấu hổ một tí nào.

Nam Ngôn có chút bị làm khó rồi.

Cô không thể để một người nổi tiếng đang bị thương là Thẩm Quân Cố tự mình bắt xe taxi về nhà giữa đêm khuya? Sau đó lại để anh ở một mình trong căn nhà hiu quạnh không có ai bên cạnh, tự cắn răng chịu đựng cơn đau?

Nam Ngôn trong lòng lặng lẽ tự tặng cho mình một bông hoa hồng đỏ. Cô gái đầu thờ dài: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, đêm nay anh cứ nghỉ tạm ở đây, có gì còn có tôi chăm sóc cho anh."

Bọn họ trên danh nghĩa là vợ chồng được luật pháp công nhận. Anh cũng xem cô là người nhà, đã ra tay giúp đỡ cô không biết bao nhiêu lần. Lúc trước, khi cô sinh bệnh, Thẩm Quân Cố cũng đã ở bên chiếu cô cho cô. Bây giờ, người bị bệnh ngược lại là anh, chăm sóc cho anh vốn là chuyện cô phải làm.

Về phần đối phương là người khác phái, ở điểm này, Nam Ngôn rất yên tâm về Thẩm Quân Cố.

Anh không phải là loại người thích chiếm tiện nghi của người khác, bởi vì anh càng sợ bị người khác chiếm tiện nghi của mình hơn. Thẩm Quân Cố đối với ai cũng là một vẻ mặt lạnh lùng không thể xâm phạm, cũng vì vậy mà những người có ý với anh đều hiểu rõ mà tự động rút lui.

"Để tôi giúp anh thu thập phòng dành cho khách."

"Làm sao tôi lại có thể không biết xấu hổ như vậy chứ?" Thẩm Quân Cố hỏi cô: "Phòng dành cho khách nằm ở đâu? Tự tôi thu dọn cũng được."

"Cứ để cho tôi, anh đang không thoải mái mà, anh cứ đi rửa mặt trước đi." Nam Ngôn ngăn Thẩm Quân Cố lại, đưa anh đến nhà vệ sinh, rồi lấy ra một bộ đồ dùng rửa mặt hoàn toàn mới cho anh. Do đây là cô vì bản thân mà chuẩn bị nên toàn bộ đều có màu hồng phấn nữ tính.

Kỳ thực, lúc trước ở đây cũng có chuẩn bị một bộ đồ dùng dành cho nam, đó là do nguyên chủ chuẩn bị cho Thẩm Quân Cố. Nhưng đã qua ba năm, bộ đồ dùng ấy vẫn chưa được động vào. Mấy tháng trước, Nam Ngôn đến đây đã ném đi rồi.

Thật may là bộ đồ ngủ cho nam và một bộ tây trang khác trong tủ đồ phòng dành cho khách vẫn không bị Nam Ngôn ném đi. Nếu không thì Thẩm Quân Cố sẽ không có gì để mặc mất.

"Ồ đây tôi có một bộ đồ dùng rửa mặt còn mới này, anh dùng tạm trước nhé."

Thẩm Quân Cố cầm bàn chải đánh răng và khăn lông màu hồng phấn trên tay, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Phòng dành cho khách chỉ mở mỗi bóng đèn ngủ, phòng ngủ chính của Nam Ngôn và phòng dành cho khách cách nhau không xa, trước khi Thẩm Quân Cố đi vào, Nam Ngôn dặn dò anh: "Nếu anh cảm thấy khó chịu, hoặc cần cái gì thì cứ gọi cho tôi nhé."

Đây đều là những gì trước đây Thẩm Quân Cố đã nói với Nam Ngôn.

Thẩm Quân Cố nhướn mày nhìn cô, lúc này Nam Ngôn mới để ý tới.

Nghĩ đến chuyện này, Nam Ngôn chợt phì cười ra tiếng, chậm chậm nói: "Anh xem, chúng ta có phải trông rất giống tổ đội những con người hay bị thương hay không?"

Những con người hay bị thương cái gì chứ? Bệnh nhân Thẩm Quân Cố bắt đầu dĩ cười khê: "Em đó....."

Nam Ngôn đưa cho Thẩm Quân Cố một vỉ thuốc để dự phòng.

"Ngủ ngon nhé."

Thẩm Quân Cố nắm chặt vỉ thuốc trong tay, đáp lại cô: "Em ngủ ngon."

Đây có lẽ là lời thăm hỏi chúc ngủ ngon ân cần nhất giữa hai người kể từ trước đến nay.

Thẩm Quân Cố có chút ngủ không được.

Nhưng Nam Ngôn thì khác, mắt cá chân của cô bị đau không nghiêm trọng lắm, sau khi lăn lon coca lạnh lên vết thương thì cũng đỡ hơn nhiều rồi. Cô vừa đặt đầu xuống gối thì đã nhanh chóng thiếp đi ngay lập tức.

Vào sáng sớm ngày thứ hai, theo thói quen đồng hồ sinh học của mình, Thẩm Quân Cố mới 6 giờ rưỡi sáng đã rời giường rồi.

Anh nhìn thấy một bộ đồ tây trang có kích cỡ như mình được treo bên trong tủ, Thẩm Quân Cố liền biết ngay đây là do Nam Ngôn đã chuẩn bị cho anh. Anh thay quần áo xong đi ra khỏi phòng, đang định đi rửa mặt.

Ánh mặt trời lúc sáng sớm nhẹ nhàng xuyên thấu qua khung cửa sổ, chiếu lên hình dáng của một người đang bận rộn trong phòng bếp.

Nam Ngón vẫn giống như tối ngày hôm qua, mặc một bộ đồ thể thao thoải mái, tóc búi cao, đeo tạp dề, cười tủm tỉm vẩy vẩy cái thìa trong tay với anh.

"Buổi sáng tốt lành nha."

"Chào buổi sáng." Thẩm Quân Cố có hơi sừng sốt.

Nam Ngón trông có vẻ rất buồn rầu.

"Tôi nghe người ta nói, những người mắc bệnh đau dạ dày thường sẽ cần ăn táo. Ở đây lại không có táo, vậy nên sau khi dùng điểm tâm xong, anh dùng đồ loại giấm táo* này được không?"

Nam Ngón vui vẻ đưa lọ giấm táo trong tay lên, lắc lắc cho Thẩm Quân Cố xem.

**Giấm táo (apple cider vinegar) là nước lên men từ táo nghiền, được sử dụng riêng lẻ hoặc dùng cùng với mật ong cho chứng loãng xương, giảm cân, chuột rút và đau, đau dạ dày, đau họng, xoang, huyết áp cao, viêm khớp, giúp tiêu diệt chất độc, kích thích tư duy, làm chậm quá trình lão hóa, điều chỉnh huyết áp, giảm cholesterol và chống lại nhiễm trùng (theo hellobaci.com).*

Thẩm Quân Cố cup mắt xuống, nở một nụ cười cực kì ôn nhu.

"Được."

Tác giả có chuyện muốn nói: Thời gian có chút chậm trễ, ta đã chỉnh lại văn án và dán thông báo trên weibo rồi. Các tiểu bảo bối có thể tra lại văn án hoặc ghé đến weibo của ta, nhấn theo dõi để biết lịch đăng cụ thể nha ~ Weibo @Tuế Tuế Thiên Thiên.

P/s: Bị đau dạ dày đừng có mà uống giấm táo nha, ngoan ngoãn ăn cháo uống sữa đi!!!

**lược bỏ một đoạn văn án truyện mới thật dài của tác giả. Tui sợ tui edit xong đoạn văn án tui bị ghiền á mọi người:)))*

[3434 words | Đã beta]

23/4/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Edit & Beta: Khả Duyên

Sau vài ngày nằm ở nhà lướt Idle Fish*, cuối cùng Nam Ngón cũng nhận được tin nhắn WeChat mà Thẩm Quân Cố gửi đến. Thẩm Quân Cố đã giới thiệu cho cô một lớp huấn luyện diễn viên từ các thầy cô chuyên nghiệp trong ngành.

**Idle Fish (Xianyu): một trang web mua sắm hàng second-hand.*

Lớp huấn luyện này được chia thành các lớp nhỏ hơn, sẽ có các thầy cô khác nhau đến dạy cùng một lúc ở các kĩ năng khác nhau, cũng không khác nhiều lắm so với các trường đào tạo chuyên nghiệp.

Thẩm Quân Cố biết Nam Ngón đã tính toán đi theo con đường này, ở trong phòng khách nhà của cô, anh thấy có rất nhiều sách vở được bày biện trên bàn trà, bên trong đều là những ghi chép tâm đắc của Nam Ngón khi đóng phim, trong đó còn có cả phân tích cảnh diễn của anh.

Nam Ngón hiện tại thực sự rất yêu thích việc diễn xuất này.

Thẩm Quân Cố có ý định sẽ để cho Nam Ngón tìm và gia nhập vào một đoàn phim nào đó, quan sát xem người khác đóng phim và học tập, đồng thời còn phải tham gia vào lớp huấn luyện để nạp thêm năng lượng và kiến thức, nâng cao thực lực của chính mình, tốt nhất là ký kết hợp đồng với một công ty đại diện nào đó.

Lớp huấn luyện mà anh đề xuất cho cô là một chương trình đào tạo của Mãn Thành - một công ty giải trí nổi tiếng hàng đầu trong ngành. Mà công ty Mãn Thành này, là nơi Thẩm Quân Cố đã từng ký kết, hiện tại, phòng làm việc của anh đang trực thuộc dưới trướng của công ty.

Hợp đồng ký kết thông thường đều sẽ có kỳ hạn là 10 năm, riêng Thẩm Quân Cố là ngoại lệ, bởi vì Thẩm phu nhân mẹ của anh là một trong những cổ đông của công ty giải trí Mãn Thành, các thành viên cổ đông khác cũng đều có quan hệ với vị Thẩm phu nhân của Thẩm gia này. Vì thế, hợp đồng của Thẩm Quân Cố rất đặc biệt, mỗi năm đều sẽ tái ký một lần.

Nam Ngón một mình đi trên con đường này, nếu không có người ở bên cạnh giúp đỡ thì không được. Khi cô gia nhập vào đoàn phim nào đó, đều sẽ lấy thân phận là trợ lý của đoàn phim, nhưng không phải mọi đoàn phim đều giống nhau, dễ dàng gia nhập như vậy.

Ký kết với công ty đại diện sẽ dễ dàng cho cô hơn rất nhiều, ít nhất cũng sẽ có người đi theo bên cạnh chăm sóc cho cô.

Nam Ngón mau chóng chấp nhận lời đề nghị này.

Cô chọn một ngày thời tiết đẹp trời, thích hợp để làm việc. Từ sáng sớm, Nam Ngón đã rời nhà, lái xe chạy đến công ty giải trí Mãn Thành.

Bên ngoài cửa lớn của công ty giải trí Mãn Thành, đã có một người phụ nữ mặc đồng phục đang đứng chờ sẵn ở đó.

"Xin chào, Nam tiểu thư."

Nam Ngón trông rất chói mắt. Mặc dù cô chỉ trang điểm nhẹ, mặc áo T-shirt đơn giản kết hợp cùng váy ngắn, không khác lắm so với các cô gái ở xung quanh.

So với Nam Ngón bên trong ảnh chụp, Nam Ngón đứng trước mặt cô ấy lúc này trông càng linh động hơn nhiều.

Người phụ nữ được Thẩm Quân Cố chọn này, là một trong những người đại diện cực kì xuất sắc của công ty, Tường Tổ.

Tường Tổ từ chỗ của Thẩm Quân Cố cũng biết được ít nhiều về tình huống hiện tại của Nam Ngón. Đầu tiên, cô đưa Nam Ngón đến lớp huấn luyện ở tầng năm của công ty.

Lớp huấn luyện tổng cộng có năm phòng học, tất cả các bức tường ngăn cách trên hành lang đều được làm bằng thủy tinh cả. Đứng từ bên ngoài nhìn vào có thể dễ dàng thấy rõ ràng rành mạch những gì diễn ra bên trong phòng học.

Có sân khấu biểu diễn, cũng có phòng được lắp đầy máy quay.

"Các thầy cô ở đây đều là những giáo viên hàng đầu về mảng nhạc kịch ở Trung Quốc, đã dẫn dắt không ít diễn viên nổi tiếng. Đương nhiên, việc chỉ điểm là việc của người thầy, nhưng việc tu hành có thành chánh quả hay không là ở bản thân của mỗi người. Lúc bắt đầu, các cô các cậu đều sẽ ở vị trí khởi điểm như nhau, các thầy cô cũng sẽ giảng dạy như nhau, nhưng về sau, điểm số cuối cùng là cao hay thấp, chỉ có thể tự bản thân mình chiến đấu mà thôi."

Bên trong bức tường kính của phòng học dạy kĩ năng biểu diễn, ước chừng có khoảng năm, sáu cô gái đang được giáo viên chỉ dạy, bày ra các dáng vẻ khác nhau.

Nam Ngón đứng nhìn một lát, sau đó Tường Tổ đưa cô đến phòng nghỉ bên cạnh, lấy ra một bản hợp đồng.

"Những bộ phim trước đó mà Nam tiểu thư đóng tôi đều đã xem qua. Cách diễn của cô rất tự nhiên, điều đó chứng tỏ Nam tiểu thư là một người có thiên phú, nhưng thiên phú cũng cần phải kết hợp với kỹ năng và sự chăm chỉ để tiến bộ, như vậy Nam tiểu thư mới có thể trở thành một diễn viên thực thụ được."

Tường Tổ mở một cuốn sổ ra.

"Xin hỏi Nam tiểu thư, trước khi cô đóng qua hai bộ phim, cô đã từng tiếp xúc với diễn xuất chưa?"

Nam Ngón ngồi trên ghế sofa đối diện Tường Tổ, tay cầm tách cà phê, chần chờ một lát rồi mới trả lời.

"Cũng xem như là có đi."

"Tôi thường một mình xem TV, sau đó sẽ bắt chước theo các nhân vật trong phim, tự mình tạo náo nhiệt cho chính mình. Nhiều năm trôi qua đều như vậy, cũng được tính là đã diễn xuất rồi."

Tường Tổ xoay người bút một lát rồi hiểu rõ gật gù đầu: "Tốt, tôi biết rồi. Tôi sẽ dựa vào tình huống của Nam tiểu thư để điều chỉnh một phương án huấn luyện hợp lý cho cô."

Tường Tổ đẩy bản hợp đồng đến trước mặt cô.

"Xin tự chính thức giới thiệu, tôi tên là Tường Tổ, năm nay ba mươi sáu tuổi, giữ chức vụ người đại diện. Trên tay tôi hiện đang dẫn dắt ba diễn viên, người cuối cùng là một người mà Nam tiểu thư cũng quen biết, đó là Anh đề Thẩm Quân Cố tiên sinh. Tôi vừa đảm nhận vai trò người đại diện của Thẩm tiên sinh vào mười ngày trước thôi."

"Đây là nội dung toàn bộ bản hợp đồng của cô, cô cứ xem cho thật kỹ, Nam tiểu thư cũng có thể mời luật sư đến để giúp cô xem xét."

Nam Ngón nhận lấy bản hợp đồng, trực tiếp lật đến trang cuối cùng, ký tên của bản thân vào.

Tường Tổ phức tạp nhìn Nam Ngón: "Cô không cần đọc qua nội dung bên trong à?"

Người mới nếu ngây thơ theo loại hình ngọc bạch ngọt như vậy, quả thật đúng là gánh nặng của cô đấy.

"Không cần đọc đâu, nếu Thẩm tiên sinh đã giới thiệu em đến đây, em cũng đã đến rồi, tất nhiên là em tín nhiệm anh ấy, cũng như sự tín nhiệm của em đối với Tường tổ vậy."

Tường Tổ thở dài một hơi, cười nhìn cô: "Em thật đúng là tiêu sái mà."

Sau khi ký xong bản hợp đồng này, Nam Ngôn chính thức trở thành diễn viên trực thuộc công ty giải trí Mãn Thành. Bản hợp đồng của cô cũng coi như là một hợp đồng đặc biệt, sau khi Tường Tổ cắt hợp đồng đi thì Tổng tổng của công ty giải trí Mãn Thành gọi điện đến yêu cầu Nam Ngôn đến văn phòng làm việc của anh ta một chuyến.

Tường Tổ vẫn chưa hết kinh ngạc khi nhận được thông báo này, nhân lúc trong thang máy không có ai, cô nhìn nhìn Nam Ngôn rồi nhắc nhở: "Nam tiểu thư à, từ nay về sau em và chị sẽ cùng hưởng chung một lợi ích đó, những sự tình có thể gây ra ảnh hưởng nhất định đến sự nghiệp của em thì em nên nói cho chị biết trước, để chị có thời gian mà chuẩn bị, không bị đột ngột luống cuống tay chân, làm trễ nãi công việc của em."

"Ví dụ như là việc em quen biết với Tổng tổng sao?"

Ánh mắt của Tường Tổ sáng ngời, Nam Ngôn rất hiểu ý cô.

Tổng giám đốc đương nhiệm của công ty giải trí Mãn Thành - Tổng Tu Ân chỉ vừa mới ngoài ba mươi tuổi, so với những tổng giám đốc của các công ty lớn khác thì anh trẻ hơn nhiều, tướng mạo anh tuấn, cao lớn đầy sức khí, là một nhân vật dễ dàng vương vào các tin tức nóng hổi nhất.

Nam Ngôn không biết phải nói như thế nào.

Tổng Tu Ân là con trai cả của cậu Thẩm Quân Cố, là anh họ của anh.

Sau khi cô cùng Thẩm Quân Cố kết hôn, Tổng Tu Ân cũng được xem như là anh họ của cô. Thế nhưng, bọn họ hoàn toàn chưa từng tiếp xúc qua với nhau, cũng có thể nói chẳng khác nào người xa lạ cả.

"Là quan hệ thân thích à." Nam Ngôn biết ý tứ mà Tường Tổ muốn hỏi cô, câu trả lời của cô đã trực tiếp cắt đứt sự lo lắng vừa mới dâng lên của cô ấy.

Tường Tổ hiểu rõ.

Nếu là thân thích thì chuyện này dễ xử lý hơn nhiều rồi.

"Vào đi." Tường Tổ tiến lên gõ cửa, khi nhận được sự cho phép thì cô ấy ngay lập tức đưa Nam Ngôn vào văn phòng.

Tổng Tu Ân vẫn còn đang bận rộn với đầu bên bàn làm việc, khi Tường Tổ đưa hợp đồng cho anh, anh cũng không ngẩng đầu lên mà nói: "Nam Ngôn ở lại đây, Tường Tổ, cô ra ngoài trước đi."

Vào lúc Tường Tổ đi ra ngoài cũng thuận tay đóng cửa lại, trong văn phòng lúc này chỉ còn lại Nam Ngôn cùng Tổng Tu Ân.

Tổng Tu Ân ngừng lại công việc trên tay, đẩy chiếc mắt kính gọng vàng trên gương mặt rồi gật gù đầu với Nam Ngôn đang ngồi trên chiếc sofa đối diện.

"Em dâu."

Nam Ngôn cũng khách khí chào anh: "Anh họ."

"Quân Cố đã nói qua với anh, em cũng muốn đi theo con đường này, vậy thì nên chọn ký kết với người một nhà của mình cho an toàn. Ở trong công ty em không cần quá lo lắng, người đại diện hiện tại của em, trước kia đã từng đi theo Quân Cố, là một người rất ổn, em có thể yên tâm."

"Hợp đồng của em cũng giống như của Quân Cố, không thể phân biệt đối xử giữa hai đứa được, các khoản mục và điều kiện đều như nhau cả. Anh họ của mấy đứa đây, người kiểm tiền cho anh có rất nhiều, hai đứa dâng tiền thêm cho anh thì anh nhận, chứ thật sự anh cũng chẳng trông cậy gì nhiều đâu."

Nam Ngôn bật cười.

Người anh họ này thật sự rất thú vị.

"Được rồi, những gì cần nói anh cũng đã nói xong, khi nào rảnh thì em và Quân Cố nhớ ghé đến nhà anh chơi."

Tổng Tu Ân đây là đang nói chuyện với cô với vai trò là một người anh lớn, nói hai ba câu đã nhanh chóng giúp tâm tình của Nam Ngôn thả lỏng hơn nhiều.

"Vâng ạ, vậy em không quấy rầy anh nữa, anh cứ tiếp tục làm việc đi ạ."

Lúc Nam Ngôn từ văn phòng tổng giám đốc đi ra, cô nhìn thấy bên trong phòng chờ có một cô gái đang ngồi bên cạnh Tường Tổ. Cô gái ấy trông rất tươi trẻ và xinh đẹp, đang cười cười nói nói cái gì đấy với Tường Tổ. Đôi mắt của cô gái vừa chuyển động liền nhìn thấy Nam Ngôn đang đẩy cửa đi ra ngoài.

"Bên người tôi đã có đủ nghệ sĩ rồi, em có thể đến tìm Hồ ca hoặc Từ tỷ, bọn họ vẫn đang tìm người đấy."

Nam Ngôn vừa đi qua liền nghe thấy lời từ chối khéo léo của Tường Tổ.

"Nghệ sĩ mà Tường tỷ dẫn dắt là chị gái này sao ạ?" Cô gái nhún mạnh hai từ "chị gái" rồi vươn tay ra với Nam Ngôn, "Chào chị, em tên là Bùi Tuyết, năm nay mười chín tuổi, vẫn còn đang học đại học. Em đã từng được diễn chung với Thẩm tiền bối, Sở tiền bối, và cả Dương Diệp tiền bối nữa ạ."

Nam Ngôn lạnh nhạt bắt tay với cô ấy.

"Xin chào."

Cô không có giới thiệu về bản thân mình.

Bùi Tuyết nhanh chóng rút tay lại, vẫy tay với cô: "Nếu Tường tỷ đã ký hợp đồng với chị rồi thì thôi vậy, em sẽ không quấy rầy hai người nữa, bây giờ em phải lên lớp đây. Hẹn gặp lại Tường tỷ, hẹn gặp lại chị."

"Cô bé Bùi Tuyết này ra mắt từ sớm, khi chỉ mới mười hai tuổi, vì ngoại hình phù hợp, đầu tiên cô bé đóng vai em gái của Ảnh hậu Sở Sở, tiếp đến lại đóng vai con gái của Dương Diệp. Thời điểm Quân Cố xuất đạo, cô bé cũng tham gia vào vai diễn em gái của Quân Cố."

Tường Tổ đưa Nam Ngôn xuống lầu, vừa đi vừa giới thiệu cho cô: "Chẳng qua là, Bùi Tuyết đã có vài năm không đóng phim, tài năng thiên phú của cô bé cũng không đo lại nổi sức mạnh của thời gian, khi cô bé quay lại với nghiệp diễn thì những người cùng độ tuổi với cô bé đều đã lần lượt ra mắt, vượt lên cô bé một khoảng cách khá xa rồi. Lần này cô bé ký hợp đồng với công ty của chúng ta, vừa học tập ở trường, vừa tham gia lớp huấn luyện của công ty để học thêm kỹ năng."

Nam Ngôn trầm ngâm không đáp.

"Hôm nay em vừa mới ký hợp đồng xong, trước tiên em cứ về nhà nghỉ ngơi rồi chuẩn bị tinh thần cho thật tốt. Chị sẽ đi nói chuyện với các thầy cô để sắp xếp thời gian cho em tìm hiểu và đến lớp học tập."

Tường Tổ trở lại văn phòng, đóng dấu một vài tư liệu rồi đưa cho Nam Ngôn.

"Em về nhà tham khảo thử xem, đây đều là những vai phụ không tồi trong một số bộ phim chị tìm được."

Nam Ngôn nhận lấy, đây là các kịch bản Tường Tổ đã căn cứ theo thông tin của Nam Ngôn mà lựa chọn ra.

Nam Ngôn vừa về đến nhà liền mở ra xem ngay, những nhân vật thích hợp với cô, đều đã được Tường Tổ dùng bút đánh dấu lại cả rồi.

Không thể không nói, có một người đại diện tốt, có trách nhiệm làm cho Nam Ngôn đỡ phải lo lắng hơn nhiều.

Nam Ngôn đang xem kịch bản chăm chú thì di động của cô rung lên, là thông báo tin nhắn WeChat của Thẩm Quân Cố.

"Em từ công ty về chưa? Có cảm thấy hài lòng hay không?"

Ánh mắt Nam Ngôn sáng lên, cô mỉm cười đánh chữ trả lời anh.

"Tôi về nhà rồi. Thật sự rất cảm ơn Thẩm tiền bối đã giới thiệu cho tôi, công ty rất ổn, người đại diện cũng rất tốt nữa, tôi cảm thấy cực kì hài lòng."

"Vậy là được rồi. Tường tỷ là một người rất tốt, em nên tiếp xúc với chị ấy nhiều hơn."

Sự nghiệp của Thẩm Quân Cố đến bây giờ vẫn ổn định, không gặp phải rắc rối, thị phi cũng nhờ có một người đại diện như Tường Tổ. Anh còn kể cho cô nghe những vấn đề mà anh đã gặp phải khi vừa mới xuất đạo.

Đây đều là những kinh nghiệm cực kì quý giá mà Thẩm Quân Cố đã trải qua, bây giờ anh lại đang chia sẻ cùng cô, Nam Ngôn rất nghiêm túc ghi nhớ từng câu từng chữ mà anh nói. Thình thoảng, khi kể lại những chuyện xấu hổ trong quá khứ của mình, Thẩm Quân Cố cũng sẽ bật cười.

Cả Nam Ngôn và Thẩm Quân Cố đều rất ấn ý mà không mở mục ghi âm, hai người chỉ đơn giản cảm nhận được sự ấm áp phát ra từ đối phương qua những đoạn văn tán gẫu lạnh băng trên màn hình.

Ngày hôm sau, Nam Ngôn đã chuẩn bị xong xuôi để xuất phát.

Lúc sáng Tường Tổ có gọi điện cho cô, nhắc cô phải mặc quần áo thể thao để dễ cho việc hoạt động thân thể hơn. Vì sáng hôm nay, các thầy cô sẽ tiến hành kiểm tra về phương diện thể chất của cô.

Nơi tổ chức kiểm tra là văn phòng của các giáo viên bên cạnh năm phòng học chính. Nói là văn phòng thể thao, nhưng bên trong vẫn có một khoảng không gian rất rộng, năm thầy cô sẽ thay phiên nhau quan sát Nam Ngôn và ghi lại thành tích của cô. Cuối cùng, bọn họ để cho Nam Ngôn biểu diễn trên sân khấu và luyện tập một đoạn vũ đạo.

Đường cong cơ thể của cô rất đẹp, động tác vũ đạo cũng không tồi, tuy nhiên, giáo viên có chuyên môn vừa kiểm tra liền chỉ ra, thân thể của cô vẫn còn cứng nhắc.

Nam Ngôn hai mươi ba tuổi bị buộc phải giạng chân thẳng khổ như người già.

Sau khi được huấn luyện cơ bản một vài ngày, cuối cùng thời gian lên lớp của Nam Ngôn cũng được sắp xếp xong.

Nam Ngôn từ sớm đã thay đồng phục tập luyện và đến phòng học rồi.

Trong phòng học đã có ba, bốn cô gái, các cô ấy đang vừa cười cười nói nói vừa uống nước. Khi Nam Ngôn đẩy cửa đi vào, tiếng cười nói bỗng dừng im bật.

"Là người mới à?"

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Nam Ngôn, trong đó có hai cô gái tươi cười thiện ý định tiến đến nghênh đón cô.

Một cô gái cao gầy đi vòng quanh cô: "Đẹp quá đi. Thật là xinh đẹp."

"A, tôi biết rồi!" Ở xa xa, một cô gái khác sáng mắt lên, vẫy vẫy tay với Nam Ngôn: "Chị cũng đến đây à?"

Cô ấy chỉ tay vào Nam Ngôn rồi giới thiệu cho các bạn học của mình: "Chị gái này đã ký hợp đồng với Trường tỳ đó, ngày hôm đó tôi còn nhìn thấy chị ấy đi ra từ văn phòng của Tổng thống nữa cơ, chị ấy có vẻ như là một người rất có tiềm lực đó mọi người."

Bùi Tuyết vừa dứt lời, nụ cười thân thiện trên mặt của các cô gái khác ngay lập tức biến mất không vết tích, thậm chí ánh mắt các cô ấy khi nhìn Nam Ngôn còn tràn đầy vẻ đề phòng.

Nam Ngôn nhướn mày, thoải mái nở nụ cười bước vào.

"Em gái nhỏ, em thật sự rất thông minh, không hổ là một diễn viên rất được ưa chuộng, còn có thể được hợp tác cùng với các Ảnh đế và Ảnh hậu nữa cơ mà."

Editor có chuyện muốn nói:

Khi edit, có những chỗ mình thay từ "lão sư" thành "giáo viên" khi không xác định được giới tính và danh tính của người đó, hay gọi chung chung là "thầy cô". Vì đây là những người đi trước có chuyên môn và kinh nghiệm sẽ dạy học cho Nam Ngôn cũng như các diễn viên khác của Mãn Thành.

Nhưng ở các chương trước, mình vẫn giữ nguyên là "Thẩm lão sư" vì mình cảm thấy để "Thầy Thẩm" hay "Thầy giáo Thẩm" lại không được ổn lắm á do mình nghĩ đồng nghiệp với nhau, có những người nhỏ tuổi hơn nhưng nếu ra mắt trước, có kinh nghiệm hơn và chia sẻ kinh nghiệm đó cho mình thì mình vẫn có thể gọi họ là tiền bối/lão sư á. Mặc dù nghĩa thuần Việt của từ "lão sư" là "thầy giáo/cô giáo" nhưng mình vẫn thấy có một số trường hợp nên giữ nguyên sẽ hay hơn như trong showbiz như thế này nè:))

Ví dụ: Lạp lão sư (Lisa) trong TXCB2 nhỏ tuổi hơn Ngu Thụ Hân =))))))

Mình sẽ cố gắng edit thuần Việt nhất có thể, nhưng chắc chắn sẽ có vài chỗ mình không nghĩ ra được từ thuần Việt của một từ Hán Việt nào đó, hoặc nếu dịch từ Hán Việt đó ra sẽ không bao quát được hết ý nghĩa thì mình sẽ giữ nguyên.

Mình quay lại, thấy có nhiều bạn vẫn còn đợi mình, yêu quý mình, yêu thích văn phong của mình, mình cảm thấy rất vui. Mỗi một người trong các bạn đều là động lực để mình cố gắng.

Mình tự nhận văn phong của mình chưa được tốt lắm, edit chắc chắn sẽ không được mượt như bản dịch của các bạn, anh, chị phiên dịch viên/dịch giả hoặc chuyên ngữ chuyên nghiệp. Nên mình vẫn muốn bản thân phải tiến bộ hơn nữa.

Vì vậy, mỗi một bình luận cổ vũ hoặc góp ý hoặc chỉnh sửa lỗi sai của các bạn, đều giúp ích cho mình rất nhiều. Mình đều đọc hết các cmt của các bạn, những cmt nhắc mình sửa lỗi mình đều đọc và check lại hết nhưng sau đó thì lại quên mất tiêu nên không rep cảm ơn một số bạn, huhu xin lỗi nhiềuuu.

Bản edit của mình ngày càng hoàn thiện hơn, các bạn là một phần đóng góp không nhỏ> Vậy nên khi các bạn thấy mình sai, đừng ngại góp ý nhaaaa. Yêu các bạn.

[3384 words | Đã beta]

25/4/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Edit & Beta: Khả Duyên

Nụ cười ngọt ngào trên gương mặt của Bùi Tuyết ngay lập tức biến mất, khuôn mặt của cô ấy nhanh chóng tối sầm lại.

Những gì Nam Ngôn nói xác thực đều là những chuyện mà cô đã trải qua, cô cũng trở thành đối tượng mà các bạn đồng trang lứa cực kì hâm mộ. Nhưng chỉ trong vài năm, cô đã bị bọn họ bỏ lại phía sau một khoảng cách khá xa rồi, mọi người đều bắt đầu diễn vai chính trong các bộ phim, trong khi cô thì ngay cả diễn viên phụ cũng không phải.

Hết lần này đến lần khác, Bùi Tuyết không ngừng thôi phồng thành tích trong quá khứ của bản thân để có thể đứng ngang hàng với các bạn đồng trang lứa, đồng thời thể hiện bản thân là một con người khiêm tốn cực kì ham học hỏi, không bao giờ ngừng học tập để tiến bộ, xây dựng nên một hình ảnh tốt đẹp trong lòng mọi người.

Tiếc là chỉ dựa vào quá khứ thôi cũng không giúp cho cô sống tốt hơn được. Mọi người rất nhanh quên, cho dù cô có lên hot search vài lần cũng chẳng để lại ấn tượng sâu đậm gì trong lòng họ cả. Mặc dù mọi người đều tò mò không biết cô là ai, sẽ nhấn vào xem nhưng xem xong cũng ngay lập tức quên đi.

Bây giờ cô đã kí hợp đồng với công ty giải trí Mãn Thành, chỉ còn chờ để được phân cho một người đại diện lợi hại nữa thôi. Vì việc này mà cô đã tốn công tìm hiểu không ít, cuối cùng, cô lựa chọn người đại diện của Thẩm Quân Cổ là Tưởng Tổ. Chỉ cần cái danh tiêu sư muội của Thẩm Quân Cổ thôi, cô không cần tạo ra scandal mà vẫn có thể hot một cách dễ dàng.

Đáng tiếc, cho dù cô đã tự tiến cử bản thân không biết bao nhiêu lần thì Tưởng Tổ vẫn không nhận cô.

Thế nhưng, cô ấy lại nhận cô gái trước mắt này.

Bùi Tuyết khó chịu cắn chặt răng.

Nếu lúc trước cô rất tự đắc vì thành tích trong quá khứ của mình, thì giờ đây, khi có người nhắc đến nó, cô chỉ cảm thấy cực kì nhục nhã mà thôi.

Nam Ngôn vẫn rất tự nhiên cười khanh khách, đặt túi xách của mình sang một bên, ôn hoà chào hỏi với mọi người, không nhìn ra được một chút gay gắt nào trên người cô.

Bùi Tuyết không biết liệu Nam Ngôn có phải đang châm chọc mình hay không.

"Chị nói như vậy làm em ngại lắm đó, đều là chuyện của quá khứ cả rồi, hiện tại em cũng giống như mọi người mà thôi, chỉ là một diễn viên nhỏ muốn phấn đấu vì giấc mơ của mình. Điểm này có vẻ như không giống với chị rồi, chị không những có thể ký hợp đồng với chị Tưởng Tổ, mà còn quen biết với Tổng tổng nữa. Chị lợi hại như vậy, làm sao có thể hiểu được những nhân vật nhỏ như chúng em đang theo đuổi cái gì cơ chứ."

Bùi Tuyết ngấm ngầm đẩy Nam Ngôn tách biệt khỏi các học viên khác trong lớp.

Ba cô gái còn lại nghe được những lời của Bùi Tuyết, đưa mắt nhìn nhau một cái.

Bùi Tuyết không phải là người trong nhóm các cô, nhưng cũng cùng là người mới. Có thể ký được hợp đồng với Tưởng Tổ, còn có thể ra vào văn phòng của tổng giám đốc, không biết chừng còn lấy mất cơ hội gì của các cô đâu!

Nam Ngôn cười tủm tỉm liếc nhìn Bùi Tuyết một cái.

Tuổi còn nhỏ nhưng mồm mép cũng lợi hại đấy!

Đáng tiếc, cô tuyệt đối không thích người như vậy.

Trong phòng học này, các học viên đều do các giáo viên có chuyên môn tự mình tuyển chọn ra theo tiêu chuẩn phù hợp rồi gom thành một lớp nhỏ. Tổng cộng cũng chỉ có năm người Nam Ngôn mà thôi.

Trong đó, xuất phát điểm cao nhất chính là Bùi Tuyết. Ba người còn lại, một người đến từ một trường đại học chuyên nghiệp, một người đã đóng vai phụ trong các bộ phim, cũng không khác lắm so với Nam Ngôn; người cuối cùng hoàn toàn là một diễn viên nghiệp dư.

Các cô tuy đã được huấn luyện cùng nhau một đoạn thời gian rồi, Nam Ngôn khi vừa đến xếp lớp đã không thể dung nhập với mọi người, còn thêm vào câu nói kia của Bùi Tuyết, đã hoàn toàn khiến cho Nam Ngôn bị bài xích.

May thay, mục đích chính của Nam Ngôn khi đến lớp không phải là để kết bạn. Chỉ cần các cô ấy không làm gì ảnh hưởng đến cô thì cô cũng không cần thiết phải quan tâm.

Bùi Tuyết thì vẫn là một bộ dáng thân thiện, không có chút xa lánh nào với cô. Cô ấy mỗi ngày đều tươi cười híp mắt, ngọt ngào như hình tượng em gái nhà bên.

"Chào buổi sáng chị Ngôn Ngôn, chị có muốn uống trà sữa không?"

Nam Ngôn vừa bước chân vào phòng học thì Bùi Tuyết liền sẵn tới, đưa cho cô một ly trà sữa.

"Cảm ơn, tôi không uống."

Nam Ngôn theo thường lệ khéo léo từ chối Bùi Tuyết.

Bùi Tuyết nếu không mời cô uống trà sữa thì cũng mời cô ăn cơm. Nam Ngôn đều tìm lý do để cự tuyệt.

Nam Ngôn đối với loại chuyện này cực kì cảnh giác.

Cô rất cẩn thận với thức ăn trên tay của người khác, chứ đừng nói gì đến Bùi Tuyết. Cô gái này tâm tư nặng như thế, ai biết được cô ấy như thế nào.

Hơn nữa, nếu cô nhận trà sữa của cô ấy, rồi cùng cô ấy đi ăn cơm, vô hình trung quan hệ giữa Bùi Tuyết và cô sẽ bị kéo lại gần nhau. Chuyện này đối với Nam Ngôn mà nói đúng là sẽ mang đến phiền toái không cần thiết.

Cô gần như có thể chắc chắn rằng, Bùi Tuyết một bên thì đề phòng cô, một bên thì lấy lòng cô chủ yếu là vì muốn thông qua cô để ký kết với chị Tường Tổ.

Dù sao thì Tường Tổ cũng là một người đại diện rất tài giỏi. Chỉ trong một thời gian ngắn sau khi ký kết với Tường Tổ, cô ấy đã lập ra ngay cho cô một bản kế hoạch phù hợp. Sau khi nghe Nam Ngôn nói cô muốn tập trung vào diễn xuất, Tường Tổ cũng chỉ chú tâm tìm kiếm các kịch bản thích hợp cho cô mà không an bài các công việc khác.

Nam Ngôn chỉ là một diễn viên tuyến mười tám được đóng vai phụ hai lần nhưng kịch bản đưa đến tay cô để lựa chọn đã có đến hơn 20 cái.

Hiện tại, mục đích Nam Ngôn tham gia lớp huấn luyện này một phần là vì nâng cao thể chất của bản thân, phần khác là để rèn luyện tính linh hoạt của cơ thể, hy vọng có thể giúp cô thành công cho lần thử vai kế tiếp.

Bùi Tuyết là một con người có độ nhận diện khá cao.

Trong lớp huấn luyện, mối quan hệ giữa Bùi Tuyết và các nữ sinh chỉ ở mức bình thường, nhưng cô ấy rất nổi tiếng đối với các nam sinh. Mỗi ngày sau khi tan lớp đều sẽ có nam sinh đứng ở cửa chờ cô ấy.

Vì thường xuyên qua lại nên các nam sinh qua miệng Bùi Tuyết đều biết được Nam Ngôn đã ký hợp đồng với Tường Tổ.

Cũng không biết lời đồn đãi đã truyền đi như thế nào, khi đến tai Nam Ngôn, tin đồn đã biến thành Nam Ngôn tìm đủ mọi loại biện pháp để quyến rũ Tổng tổng, sau đó lên giường với Tổng Tu Ân, hợp hôn của anh ấy, khiến cho Tổng Tu Ân vì cô mà điên đảo thần hồn, mạnh mẽ cưỡng ép Tường Tổ phải ký hợp đồng với Nam Ngôn.

Tin tức này là do Tường Tổ nói cho Nam Ngôn biết, Nam Ngôn đang uống nước trái cây ngon lành cũng bị sặc đến sực chút nữa phun ra.

Cô nhăn mặt, thật không thể hiểu nổi những thứ loạn thất bát tháo trong đầu của những người này.

Chỉ một lời đồn đãi mà bao hàm tất cả các vấn đề từ luân lý gia đình, quấy rối nơi làm việc, quy tắc ngầm, và cả các giao dịch không đứng đắn. Nam Ngôn quả thực rất bội phục người đã tung ra tin đồn này, có một bộ óc suy diễn đỉnh cao như thế, không đi làm biên kịch thì đúng là uổng phí.

"Chỉ nói cho em biết điều này là để cho em hiểu rõ, có những người mặt ngoài thì chào hỏi thân thiện với em, nhưng trong lòng thì chẳng thật sự vui vẻ như họ thể hiện ra, cũng có không ít người muốn bôi đen em, làm cho em vĩnh viễn không thể góc đầu đầy nổi." Tường Tổ đưa một tờ giấy cho Nam Ngôn, sau đó lấy một tờ khác ra lau bàn, bình tĩnh nói với cô, "Em nên cách xa những người này ra một chút, chẳng ai biết được trong đầu của bọn họ đang suy tính những gì, tùy thời đều có thể đâm em một nhát dao."

Nam Ngôn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Chính bản thân cô cũng phát hiện ra, người có địch ý với cô nhất, là cô gái Đỗ Ly Ly xinh đẹp nhưng không được nổi tiếng, còn có một người nữa chính là Bùi Tuyết không biết đang cất giấu suy tính gì trong đầu.

Bùi Tuyết thì không cần đề cập đến nữa, nhưng còn Đỗ Ly Ly thì lại mang đến cho Nam Ngôn một loại cảm giác rất kỳ quái. Cô ta giống như quen biết cô, nhưng cũng có vẻ như là không quen biết. Những lúc Nam Ngôn không chú ý, cô ta thường hay lén nhìn cô. Nam Ngôn nhiều lần cho rằng cô ta là một kẻ cuồng theo dõi mình.

Về phần hai người khác là Vương Á Nguyệt và Đồng Đồng, tuy cô vẫn đề phòng hai người họ, nhưng chủ yếu bọn họ chỉ tập trung vào việc học, không quá quan tâm đến Nam Ngôn, cũng không làm ra những hành động gì ảnh hưởng đến cô cả.

Bùi Tuyết đưa trà sữa cho cô, cô thật lòng không dám nhận.

Bùi Tuyết bị từ chối hết lần này đến lần khác, theo lý thì đối lại là một người khác, chắc chắn sẽ tức giận vì lòng tự trọng của mình bị chà đạp, nhưng cô ấy thì không. Bùi Tuyết chẳng những không có tức giận mà còn vui vẻ hăng say sẵn lại gần cô hơn nữa, như thể Nam Ngôn cùng cô ấy thân mật với nhau

lắm vậy.

Lâu dần, Nam Ngôn cũng đã trở nên khá bình thản đối với việc này.

Đến thời điểm học diễn xuất, các lớp nhỏ sẽ được hợp lại thành một lớp lớn để cùng nhau học tập. Nam sinh và nữ sinh học cùng nhau, đối đáp với nhau sẽ hấp dẫn hơn nhiều.

Trong lớp học tập hợp này, có rất đông nam sinh, nhưng tuổi của bọn họ đều không lớn. Nhỏ nhất là mười bảy tuổi, lớn nhất là hai mươi hai tuổi, tất cả đều nhỏ tuổi hơn Nam Ngôn.

Nhóm nam sinh cũng không quan tâm đến điểm này. Bộ dáng của Nam Ngôn rất xinh đẹp, khi đứng chung một chỗ với Bùi Tuyết cũng không nhận ra được sự cách biệt tuổi tác giữa hai người. Các nam sinh nhìn thấy đều đồng loạt hét tên Ngôn Ngôn.

Trong đó có một người tên là Tôn Bân, cũng giống như Bùi Tuyết, cả ngày đều quán quýt lấy Nam Ngôn.

Mỗi lần đến lớp học diễn xuất, Tôn Bân đều muốn được phân cùng một nhóm với Nam Ngôn, cậu thường hay nói nhỏ với mọi người để họ chọn hai người vào chung một nhóm.

Lên lớp thời gian dài như vậy, cậu thành công đạt được ý đồ ít nhất cũng được một lần hoặc một lần rưỡi.

Tôn Bân tuy nhìn vào chỉ là một người chỉ biết yêu đương, nhưng mỗi lần đề bài ra, cậu lại hoàn thành rất khá, kỹ năng diễn xuất của cậu không tồi một chút nào, thậm chí tại nơi này cũng có vẻ rất thu hút sự chú ý, vài lần cậu còn dẫn dắt Nam Ngôn diễn nữa.

Nam Ngôn đang thu thập đồ đạc của mình vào túi xách để chuẩn bị rời đi, cả Bùi Tuyết và Tôn Bân đứng lúc đó đều tiến đến.

Hai người đều muốn mời Nam Ngôn đi ăn cơm.

"Cảm ơn, nhưng tôi còn phải về nhà có việc, không thể chậm trễ được."

Bùi Tuyết thực hiện "điểm danh" hằng ngày xong liền đi tìm Đỗ Ly Ly, cũng không có ngăn cản cô rời đi.

Nhưng Tôn Bân thì không đi, cậu mặt dày mày dạn đi theo bên cạnh Nam Ngôn, Nam Ngôn muốn ra ngoài, cậu ngay lập tức đứng chặn ngay cánh cửa thủy tinh để ngăn cô lại, bày ra một động tác kinh điển của phong cách tổng tài bá đạo trong truyền thuyết.

Nghiêm túc mà nói thì Tôn Bân không xấu, bất kỳ một nam sinh nào trong lớp học diễn xuất đều có ngoại hình rất ưa nhìn, vì đây là điều kiện cơ bản không thể thiếu. Nhưng mà khí chất của Tôn Bân có gì đó rất là lố lằng, bởi vì các động tác của cậu đều có vẻ như là cố tình làm ra như vậy.

"Ngôn Ngôn, chị từ chối em nhiều lần như vậy, nhưng từ chối hoài thì không tốt lắm đâu. Có làm bộ làm tịch thì bao nhiêu đó cũng đủ lắm rồi. Lát nữa đi uống rượu với em đi, em mang chị đi gặp những người này."

Nam Ngôn cau mày.

Phía sau lưng truyền đến tiếng chụp ảnh của điện thoại.

Cô ngay lập tức quay đầu lại, đôi mắt nghiêm nghị nhanh chóng lướt qua người đang đứng đằng sau, cuối cùng dừng trên người của Đỗ Ly Ly.

Biểu cảm của Đỗ Ly Ly không được tự nhiên cho lắm, cô ta nâng cằm lên, kéo tay của Bùi Tuyết.

"Hai người cứ nói chuyện tiếp đi, chúng tôi đi trước."

"Đợi chút đã."

Nam Ngôn đưa tay ra chặn Đỗ Ly Ly lại.

"Đưa điện thoại di động của cô đây."

Nụ cười nhợt nhạt trên gương mặt của Nam Ngôn đã biến mất không vết tích, khi cô nghiêm túc, đều có một loại phong thái không giận mà tự uy.

Đỗ Ly Ly nhanh tay giấu điện thoại ra sau lưng.

"Điện thoại di động là quyền riêng tư của mỗi người, làm sao mà đưa cho cô được?"

"Không đưa cho tôi cũng được, vậy cô mau xóa ảnh mà cô chụp tôi đi" Nam Ngôn lẳng lẳng nhìn cô ta, "Tôi đứng đây xem cô xóa."

Đỗ Ly Ly lập tức mạnh miệng: "Cái gì mà ảnh chụp của cô, cô cũng chẳng phải là tiên nữ trên trời, tôi chụp cô làm cái gì chứ?"

Nam Ngôn không có thời gian để nói những lời vô nghĩa với cô ta, nếu cô ta không biết điều tự giao nộp thì thôi vậy, Nam Ngôn nhanh chóng chạy tới, trực tiếp đè tay của cô ta lại rồi giật lấy điện thoại.

"Nam Ngôn cô làm cái gì đấy? Cô đây là đang cướp bóc! Mau trả điện thoại đây cho tôi!" Đỗ Ly Ly hốt hoảng ngay tại chỗ, cô ta muốn giành lại điện thoại của mình, nhưng sức lực của Nam Ngôn rất lớn, cô ta không thể làm gì khác được nữa.

Điện thoại di động vẫn chưa khoá màn hình.

Nam Ngôn nhìn một cái liền thấy ngay giao diện WeChat vẫn chưa kịp tắt.

Người đang trò chuyện cùng với Đỗ Ly Ly, được lưu tên là Tần Di Nhiên.

Mà nội dung của cuộc trò chuyện, là bức ảnh Nam Ngôn bị chặn ngay cửa vừa được gửi đi.

Tần Di Nhiên đang nhập gì đó.

Khung trò chuyện lập tức nhảy lên câu trả lời của cô ta.

"Cảm ơn Ly Ly [mặt cười], cô ta không phải là hạng người tốt lành gì đâu, cô ta thích nhất chính là cầu kết với đàn ông, cậu phải tránh xa cô ta ra đó."

Tiếp theo trên khung chat là một tin chuyển khoản.

Nam Ngôn trực tiếp mở ra xem, là 5000 nhân dân tệ.

Cô neho mắt lại nhìn chăm chăm khung chat, sau đó mỉm cười lướt lên nhật ký của cuộc trò chuyện, rồi dùng điện thoại của bản thân chụp lại màn hình.

Cuối cùng, Nam Ngôn nhập một tin nhắn thật dài.

"Tần tiểu thư, cô cũng chẳng phải là người tốt đâu [mặt cười]. Lúc nào cũng cầu kết với đàn ông, yêu đương không đứng đắn, trong tiệc rượu thì đi bồi rượu để người ta sờ soạng, cho bạn trai của mình đội nón xanh. Nhưng như thế cũng thôi đi, cô vậy mà lại thuê Đỗ Ly Ly theo dõi tôi, chụp ảnh của tôi, sau đó lại biên soạn một kịch bản để bôi đen tôi, truyền ra lời đồn. Tôi thật sự là bội phục cô sát đất. Tôi với cô cũng chẳng có quen biết gì nhiều, cô cứ bám riết không tha tìm đủ mọi cách để đổ tội cho tôi là như thế nào?"

Một đoạn tin nhắn dài được gửi đi, nhưng đối phương thật lâu vẫn không hồi âm lại.

Đỗ Ly Ly không thể giật lấy điện thoại từ tay cô, chỉ biết tức giận trừng mắt nhìn Nam Ngôn.

Nửa ngày sau, Tần Di Nhiên mới gửi lại một tin nhắn.

"..... Nam Ngôn?"

Nam Ngôn nở nụ cười, Tần Di Nhiên ngốc đến nỗi tự chủ động đưa đầu ra cho người ta nắm, nếu cô không nắm thì thật có lỗi với Tần Di Nhiên rồi.

"Là tôi đây, Tần tiểu thư, cô có biết rằng cô đã làm chuyện phạm pháp hay không?"

Nam Ngôn vừa may đã kịp thời chụp lại màn hình đoạn trò chuyện mới nhất rồi.

Tần Di Nhiên ở bên kia thì điên cuồng gỡ tin nhắn.

Nam Ngôn ném lại di động cho Đỗ Ly Ly vẫn còn đang đứng đó bối rối.

"Anh chụp tôi không xoá, cảnh sát sẽ xoá giúp tôi."

Nam Ngôn cười tủm tỉm vẩy vẩy tay: "Ngày mai chúng ta lại gặp nhau tại cục cảnh sát nha."

[3237 words | Đã beta]

16/8/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Edit & Beta: **Khả Duyên**

Nam Ngôn đang cầm một nhược điểm của người khác trong tay, cô đang suy nghĩ làm cách nào để tối đa hoá lợi ích của mình, làm sao để một chiêu có thể hạ gục Tần Di Nhiên để cho cô ta đừng lắc lư trước mặt cô nữa.

Không đợi cho cô nghĩ xem cô nên báo cảnh sát vào lúc nào thì vào ngày huấn luyện cũng đã có vài vị cảnh sát đến đây rồi.

Vị cảnh sát đi đầu kia nói, Đỗ Ly Ly đã mất tích rồi.

Quả thật hai ngày vừa rồi, Đỗ Ly Ly không hề đến lớp huấn luyện.

Vừa nói đến chuyện này, mọi người liền nghĩ ngay đến việc có lẽ Đỗ Ly Ly cảm thấy mất hết mặt mũi nên không dám đến lớp, ai nấy đều hiểu rõ trong lòng nhưng không đề cập đến làm gì.

Nhưng khi cảnh sát đến đây có nói, Đỗ Ly Ly đã mất tích hai ngày rồi, gọi điện thoại đến số trong nhà của cô thì không có ai nghe máy, bạn bè của Đỗ Ly Ly không liên lạc được với cô, tìm cô thì không thấy nên cuối cùng mới quyết định báo cảnh sát.

Lần cuối Đỗ Ly Ly xuất hiện trước khi mất tích là ở lớp huấn luyện này, nên cảnh sát mới đến đây một chuyến.

Hầu hết các học viên trong lớp huấn luyện đều biết đến vụ tranh chấp trước đó giữa Đỗ Ly Ly và Nam Ngôn, Bùi Tuyết đứng một bên khóc lóc như thể cô ấy đã chứng kiến tận mắt toàn bộ quá trình Nam Ngôn tự tay giết chết Đỗ Ly Ly vậy, cô ấy nghẹn ngào kể lại cho cảnh sát nghe cuộc xung đột xảy ra ngày hôm đó.

Trong phòng học rộng lớn, tất cả các học viên đều tập hợp lại đứng chung một chỗ, sắc mặt của năm giáo viên và vị phụ trách lớp huấn luyện có vẻ không được tốt lắm.

Không ít tâm mắt đánh giá đều đặt hết trên người của Nam Ngôn.

Nhưng Nam Ngôn vẫn rất lạnh nhạt.

Đỗ Ly Ly mất tích cùng với cô chẳng có chút quan hệ nào, không ai biết được trong đó đã xảy ra những chuyện gì, cô chỉ cần làm tốt bổn phận của bản thân, phối hợp với cảnh sát điều tra là được rồi.

Sau khi ba vị cảnh sát lần lượt hỏi các học viên, thì đã xác nhận trước đó giữa Nam Ngôn và Đỗ Ly Ly có xảy ra mâu thuẫn.

Bọn họ đưa Nam Ngôn đến văn phòng của giáo viên, trò chuyện với Nam Ngôn trước khi tiến hành hỏi thêm thông tin từ cô.

"Cô tên là Nam Ngôn sao, tôi có biết cô đấy." Vị cảnh sát trẻ tuổi mở Weibo của anh ta ra rồi chỉ vào tài khoản mà anh ta đã theo dõi, cười híp mắt nói, "Cô xem này, Nam gia có con cá, đây là cô có đúng hay không? Mọi người đều gọi cô là cảm lí tiểu thư."

Nam Ngôn xấu hổ cúi đầu xuống.

"Ah, cảm lí gì đó chỉ là do mọi người gọi cho vui mà thôi."

"Tôi nói này, cô sao mà linh thế không biết. Thực ra, tôi đã theo dõi cô lâu rồi, còn chia sẻ bài của cô nữa, hy vọng đồ đệ mới tới của tôi là một người ngoan ngoãn, biết nghe lời. Trước đó vài ngày, tôi được phân cho một đồ đệ rất tốt, đây đều là nhờ phúc của cô đó. Sau này tôi mới phát hiện ra cô vậy mà là một diễn viên, bất ngờ thật."

Vị cảnh sát trẻ chỉ vào poster tuyên truyền nhân vật Nghênh Phong Liễu trên weibo của Nam Ngôn, "Bộ phim này khi nào thì mới phát sóng vậy, tôi rất hóng đó."

Nam Ngôn cũng là một diễn viên trẻ, nên chỉ qua vài câu nói chuyện, không khí giữa hai người thoải mái hơn không ít.

"Tôi có đọc trên weibo, nói rằng cô vì theo đuổi một chàng trai nào đó nên đã làm cho Tần Di Nhiên - người đã thuê người chụp ảnh cô, phát sinh mâu thuẫn?" Vị cảnh sát trẻ từ đề tài trên weibo chuyển ngay sang vấn đề chính cần hỏi, "Giữa cô và cô ấy từng có xung đột gì hay không?"

Nam Ngôn cố gắng nhớ lại, trong vài lần tiếp xúc ngắn ngủi giữa cô và Tần Di Nhiên, thật sự thì không có chuyện gì xảy ra cả.

Chỉ trừ một điểm.

"Có khả năng là cô ấy nhìn tôi không vừa mắt đấy. Tôi nhớ có một lần khi quay phim, cô ấy đã đổi đạo cụ quay phim từ cà phê lạnh thành cà phê nóng, xem chút nữa đã gây ra tai nạn rồi." Nam Ngôn không nói tên Trịnh Thiển La ra, dù sao cô ấy cũng là một diễn viên nổi tiếng, để lại tên của cô ấy cho cảnh sát cũng không được hay cho lắm.

Ba vị cảnh sát đều hiểu rõ.

Sau đó là đến vấn đề quan trọng nhất.

Nam Ngôn rất hợp tác giao di động của mình cho cảnh sát, cô kể lại chi tiết từng chút một về cuộc tranh chấp ngày hôm đó.

"Vậy Đỗ Ly Ly là người được thuê để theo dõi và chụp ảnh cô? Cô có từng vì vậy mà tức giận, nghĩ đến những việc làm cực đoan, quá khích hay chưa?"

Người đặt câu hỏi là một vị cảnh sát lớn tuổi.

Nam Ngôn lắc đầu.

"Tôi không có thời gian để lãng phí với những người như vậy. Huống chi, oan có đầu nợ có chủ, tôi muốn tính sổ cũng phải tìm đến ngọn nguồn, người gây ra việc này, chứ không phải là tìm cô ấy."

Ba vị cảnh sát nhìn nhau.

Từ trên người của Nam Ngôn, bọn họ không nhìn thấy điều gì bất thường cả.

Hơn nữa chuyện này nhắc đến cũng không to tát lắm, trong cái giới giải trí hỗn loạn mà mọi người đều muốn đi lên cao này, sẽ không có ai vì một chuyện nhỏ như thế mà làm ra điều gì cực đoan cả.

"Theo như những gì cô nói, thì lúc đó cô đã định báo cảnh sát rồi, vậy thì tại sao lúc đó cô không gọi cho cảnh sát ngay? Kể cả người thuê và người được thuê thì xâm phạm đến quyền riêng tư của người khác đều sẽ bị phạt tiền và bị giam giữ từ 5 đến 10 ngày theo quy định của pháp luật."

Nam Ngôn cũng thẳng thắn trả lời: "Cho dù có báo cảnh sát bắt thì thế nào? Sau khi hết ngày giam chắc chắn bọn họ sẽ lại tìm tôi để tiếp tục gây rắc rối thôi. Đạo này tôi rất vội vàng học tập, không có thời gian để giải quyết chuyện với cô ấy."

Cũng bởi vì khoảng thời gian trì hoãn như vậy, nên Đỗ Ly Ly đã mất tích.

Cảnh sát viết tên của Tàn Di Nhiên ra giấy, lên kế hoạch đến tìm cô ta sau khi rời khỏi lớp huấn luyện ở đây.

Lúc này, tổng trợ lý của công ty gõ cửa tiến vào phòng, khách khí nói với cảnh sát, nếu có yêu cầu thì có thể xuất các video giám sát trong các phòng học ra để kiểm tra.

Đỗ Ly Ly không phải là nghệ sĩ của công ty giải trí Mãn Thành, cô chỉ là học viên đăng ký lớp huấn luyện mà thôi, công ty có thể hợp tác đến mức như vậy cũng làm cho các vị cảnh sát ngồi ở đây ngạc nhiên không thôi.

Đến cùng cũng là một vụ án mất tích, sau khi hỏi Nam Ngôn xong, cảnh sát còn hỏi thêm một vài học viên khác của lớp huấn luyện.

Nam Ngôn về tới phòng học.

Các nữ sinh trong lớp nhỏ vẫn luôn giữ im lặng đứng một bên. Trong khi các học viên khác thì lại đang lú lú không ngừng suy đoán các loại nguyên do khiến cho Đỗ Ly Ly mất tích. Trong số đó, gây sốc nhất là phương án suy đoán Nam Ngôn đã âm thầm giết chết Đỗ Ly Ly rồi sau đó giấu xác cô ta ở đâu đó.

Nam Ngôn vừa vào đã vỗ tay tán thưởng bọn họ không ngừng.

"Đoán, suy đoán tiếp đi chứ, tôi cảm thấy mọi người có thể đi ra cửa, quẹo phải rồi đi lên lầu đến lớp huấn luyện dành cho biên kịch, đến đó sẽ có tiền đồ hơn so với ở đây nhiều."

Những người đang ồn ào náo động lập tức ngưng ngừng giữ yên lặng.

"Chúng tôi chỉ phỏng đoán một chút thôi cũng không được sao? Trước khi chân tướng được làm rõ thì chuyện gì cũng có khả năng cả."

Nam Ngôn đồng ý.

"Không sai! Cho nên cũng có khả năng là cô đã đi theo dõi cô ta, sau đó lặng lẽ giết người rồi vu oan giá họa cho người khác."

"Sao cô lại nói hươu nói vượn như thế chứ? Làm sao mà tôi có thể giết người được!" Nữ sinh kia vì nhất thời kích động nên đã ngay lập tức bật dậy phản bác.

Nam Ngôn chậm rãi nói: "Không phải là do cô nói trước sao, trước khi biết được chân tướng, thì việc gì cũng đều có khả năng cả."

Nữ sinh bị chặn họng, nói không ra lời.

Thời gian từng học viên một được tra hỏi đều rất nhanh chóng, nhưng đến lượt Tôn Bân, một khoảng thời gian dài trôi qua rồi nhưng vẫn không thấy cảnh sát gọi tên người kế tiếp.

"Mọi người nói xem, có phải Tôn Bân đã giết người rồi không?" Trong lớp học có rất nhiều người tin vào suy đoán Đỗ Ly Ly đã bị giết, nên tiếp đó có học viên đã nói đùa, "Nếu không thì tại sao thời gian tra hỏi của cậu ta lại dài như vậy chứ?"

Chẳng được bao lâu, một vị cảnh sát đã đến đây đánh tan mọi suy đoán của bọn họ.

"Về vấn đề của Đỗ Ly Ly, chúng tôi sẽ điều tra thêm, bước đầu tiên đã loại trừ được hiềm nghi của các bạn học viên ở đây rồi. Mọi người cứ tiếp tục công việc học tập của mình như bình thường. Cảm ơn sự hợp tác của mọi người."

"Anh cảnh sát ơi, Tôn Bản đâu rồi? Sao cậu ấy lại không về lớp ạ?"

Một học viên cùng lớp với Tôn Bản cất tiếng hỏi.

"Cậu ta sao, cậu ta cần phải được điều tra thêm một bước nữa."

Cảnh sát không nói thêm gì nữa, anh ta chỉ gật đầu chào Nam Ngôn, đưa cho cô một ánh mắt trấn an.

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như thế nên chắc chắn sẽ không lên lớp được rồi.

Tưởng Tổ trực tiếp đưa Nam Ngôn về nhà, đồng thời dặn dò cô mấy ngày nay đừng nên đến công ty.

"Lớp huấn luyện đều chỉ dành cho một số học viên bên ngoài, ký hợp đồng với công ty có rất ít, trong đó có kỹ năng thì lại không có nhiều."

Tưởng Tổ nói: "Hai ngày nay em cứ ở yên trong nhà xem kịch bản mới cho thật tốt đi, hai ngày sau chị sẽ đích thân đưa em đi thử vai, còn những thứ lộn xộn này, em không cần để tâm làm gì đâu."

Nam Ngôn tất nhiên là đáp ứng rồi.

Một ngày sau đó, vụ án Đỗ Ly Ly mất tích, hay việc Tôn Bản bị điều tra, đều đã có kết quả cả rồi.

Chuyện này là do công ty đã cử một người trợ lý đi theo dõi sát sao từng bước tiến của vụ việc, vừa có kết quả, người trợ lý đó đã ngay lập tức báo cho Tưởng Tổ, Tưởng Tổ vừa nhận được tin liền gọi điện thoại nói cho Nam Ngôn biết.

Đỗ Ly Ly không chết, cũng không mất tích, và không hề liên quan đến bất kì ai cả, cô ta đơn thuần chỉ là bị Nam Ngôn dọa báo cảnh sát nên đã sợ hãi bỏ trốn.

Lý do thực sự rất đơn giản, lúc trước cô ta từng bị vào đồn cảnh sát vì tội bán dâm. Đỗ Ly Ly nghĩ rằng bản án của bản thân vẫn còn được lưu giữ trong đồn cảnh sát, nếu cô bị bắt thì quá khứ sẽ mau chóng bị phơi bày, như thế thì cô sẽ tiêu đời mất. Vì vậy, nên cô đã ngay lập tức chạy về quê để trốn.

Cuối cùng, cô ta không thể nào ngờ được, người báo cảnh sát không phải là Nam Ngôn, mà là ba mẹ cô ta, vì cho rằng cô ta đã mất tích.

Nam Ngôn nghe xong, khoe miệng cô không có cách nào mà kéo xuống được.

Điều này chứng tỏ cái gì? Đỗ Ly Ly với đồn cảnh sát đúng là có duyên.

Tưởng Tổ ở đầu bên kia điện thoại tiếp tục nói.

"Còn Tôn Bản, cậu ta còn hơn thế nữa cơ, cậu ta dám chơi thuốc."

Có một số nghệ sĩ trẻ, khi vừa mới ra mắt không có chút danh tiếng nào, vì muốn lấy lòng những người có thân phận và địa vị nên đã chủ động đi đến các quán bar hoặc những hội sở có loại hình tương tự như thế. Sau đó bị chuốc rượu linh tinh, rất dễ dàng nhiễm phải những thứ đồ không tốt.

Tôn Bản chơi thuốc đã được một đoạn thời gian rồi, khi cậu ta vừa đến trước mặt cảnh sát, vị cảnh sát già với đôi mắt tinh tường đã ngay lập tức nhận ra tình trạng không ổn của Tôn Bản. Sau đó ông dụ dỗ Tôn Bản nói chuyện một lúc, cuối cùng phán đoán dựa trên kinh nghiệm lâu năm của mình, khả năng Tôn Bản dùng ma túy là rất lớn.

Tôn Bản hình như đã phát hiện ra gì đó nên cứ đứng ngồi không yên, thậm chí cậu ta còn phóng nhanh ra cửa nhằm bỏ trốn, nhưng cảnh sát đã nhanh tay ấn giữ cậu ta lại.

Sau đó, cậu ta được mang đi bệnh viện để làm kiểm tra, quả nhiên cậu ta là một tên nghiện.

Mà Tôn Bản là một kẻ nhát gan, sau khi bị bắt thì sợ hãi đến mức cái gì cũng nói hết ra, cảnh sát lần theo lời khai của cậu ta tìm ra ngọn nguồn, cuối cùng bắt được một ô buôn bán ma túy có tổ chức đang lẩn trốn.

Nam Ngôn nghe xong cảm thấy hết sức phức tạp.

Tưởng Tổ bên kia ngáp ngừng một lát mới lên tiếng hỏi: "Ngôn Ngôn, weibo của em thường được mọi người gọi là cảm lí sao?"

Nam Ngôn: "..... Đúng vậy ạ." Cô thờ dãi đáp lại.

Tưởng Tổ nói thêm: "Một lát nữa em đăng nhập vào weibo, trả lời lại người ta đi kìa."

"Trả lời gì cơ ả?" Nam Ngôn hoang mang.

"Tài khoản chính thức có dấu V xanh của Cục cảnh sát đã chia sẻ lại weibo của em đó."

Tương Tử đối mặt với những tư liệu mà cô vừa tìm được cũng nhìn không được mà sửng sốt.

Một nữ diễn viên vừa tiến vào giới giải trí, một tác phẩm nổi bật cũng chưa có, nhưng năng lực cầm lĩ* lại thuyết phục được cả cảnh sát.

**có thể hiểu là sức mạnh của sự may mắn, cậu được ước thấy.*

Nam Ngôn đã lâu chưa đăng nhập vào weibo.

Nam Ngôn lúc trước ở trong đoàn phim chỉ lo diễn xuất, sau khi kết thúc cảnh quay thì vội vàng học tập, xem kịch bản mới và rèn luyện kỹ năng. Lần cuối cô vào weibo, cách hôm nay đúng hơn một tháng.

Nam Ngôn đưa tay nhấn vào biểu tượng của app, màn hình đúng lúc đó bị đơ.

Nam Ngôn:???

Chuyện gì xảy ra vậy?

Nam Ngôn đi đến tủ lạnh lấy một lon Coca, sau đó lại đi lấy một gói khoai tây chiên, đi tới đi lui ba lần như vậy, giao diện cứng ngắc trên màn hình mới bắt đầu hoạt động.

Nam Ngôn lướt tay trên màn hình, cô không thể tin được nhìn lượng tin nhắn riêng tư không đếm xuể đang nhắc về bình luận nào đó trên weibo của cô.

Cô nhấp vào weibo của bản thân, bình luận hot nhất được đẩy lên đầu bài đăng là của Phân cục cảnh sát quận XX thành phố A.

Phân cục cảnh sát quận XX thành phố A V*: Xin chào cầm lĩ tiểu tỷ tỷ, xin hãy phù hộ cho chúng tôi công tác thuận lợi, sớm ngày bắt được nghi phạm [cười thẹn thùng] [cười thẹn thùng]. //@Nam gia có con cá: Học học học, học nữa, học đến ngất xỉu luôn [đầu mèo].

**Dấu V xanh (tick xanh) xác minh tài khoản chính thức của các cơ quan chính phủ, nền tảng truyền thông xã hội và các công ty nổi tiếng.*

Bình luận thứ hai cũng là của Cục cảnh sát tự trả lời lại bình luận của chính mình, bình luận này có đến hơn một trăm nghìn lượt like.

Phân cục cảnh sát quận XX thành phố A V: Thay mặt cho toàn thể các đồng chí của phân cục cảnh sát quận XX, tôi xin gửi lời chào trân trọng nhất đến với cầm lĩ tiểu tỷ tỷ!! [ps: Nghi phạm đã thật sự bị bắt rồi! Tung hoa ~] //@Phân cục cảnh sát quận XX thành phố A V: Xin chào cầm lĩ tiểu tỷ tỷ, xin hãy phù hộ cho chúng tôi công tác thuận lợi, sớm ngày bắt được nghi phạm [cười thẹn thùng] [cười thẹn thùng]. //@Nam gia có con cá: Học học học, học nữa, học đến ngất xỉu luôn [đầu mèo].

[3080 words | Đã beta]

16/8/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Edit & Beta: Khả Duyên

Sức mạnh của dấu V xanh ngay lập tức đưa Nam gia có con cá tiến thẳng lên hot search.

Không ít người đều tò mò, Nam gia có con cá rốt cuộc là ai, là tài khoản marketing hay chỉ là sao tác của một nữ nghệ sĩ?

Rất nhanh sau đó đã có ngay fan lão làng của Nam gia đến giải thích.

Tài khoản này đúng thật là của một diễn viên, nhưng diễn viên này lại không có bất kì một tác phẩm nổi bật nào cả, mọi người hâm mộ cô chỉ vì vận may của cô mà thôi.

Giải thích này ngay lập tức đã kéo theo một đám fan cuồng nhiệt tình hâm mộ Nam Ngôn.

Nam Ngôn nhìn thấy một lượng lớn fans hâm mộ, thiếu chút nữa cô đã không tin người đang được thổi phồng kia chính là mình rồi.

Cô trả lời lại bình luận của Cục cảnh sát.

Nam gia có con cá: Vì nhân dân phục vụ! [tặng hoa].

Rất nhiều cư dân mạng vì cầu may dừng mảnh xông vào bình luận của cô.

Nam Ngôn nhanh chóng thoát app trước khi điện thoại của cô lại bị đơ lần nữa.

Ngần vịn lần không thể lướt weibo quá lâu. Nhìn xem các fans của Nam Ngôn tung hô cô lên đến tận trời, cô bị thôi phồng đến mức choáng váng luôn, phồng hơn nữa sẽ có nguy cơ bành trướng rồi tự bạo mất.

Tối đến, Thẩm Quân Cố gửi tin nhắn WeChat cho Nam Ngôn.

Bọn họ hầu như vẫn duy trì trạng thái trò chuyện với nhau mỗi ngày như thế này, nhưng cả hai đều rất ăn ý không gặp mặt nhau thì sẽ không đề cập đến đơn thỏa thuận ly hôn.

Thẩm Quân Cố cũng biết đến sự tình xảy ra tại lớp huấn luyện nên anh đã trực tiếp đề xuất một người cho Nam Ngôn.

"Đây là một trong những giáo viên đã từng dạy tôi, tôi đã thương lượng với chú ấy rồi, em có thể trực tiếp đến nhà của chú ấy để học tập một mình." Đoạn ghi âm giọng nói của Thẩm Quân Cố truyền đến.

Trên tấm danh thiếp cá nhân mà anh đã đề xuất cho cô, là một bức ảnh gia đình, cái tên trên đó là Lương Cách.

Lương Cách?

Một tay dẫn dắt không biết bao nhiêu diễn viên thực lực nổi tiếng có kỹ năng diễn xuất tốt, đến nay những diễn viên đó vẫn còn hoạt động rất năng nổ trên màn ảnh. Là một diễn viên kỳ cựu đầy tài năng và là một giáo viên dạy diễn xuất cực kì chuyên nghiệp.

Nam Ngôn nhận lấy danh thiếp của Lương Cách nhưng có thể nào cô cũng không dám thêm bạn bè với ông.

Người ta thế nhưng là lão tiền bối có đến hai mươi, ba mươi năm kinh nghiệm trong nghề, còn cô hiện tại đến cả một tác phẩm cũng không có, chỉ có thể được xem như là một diễn viên nghiệp dư, nếu bây giờ cứ đi gõ cửa nhà ông ấy như vậy, chính cô cũng cảm thấy rất ngượng ngùng.

"Để sau cũng được, bây giờ tôi định đi thử vai mới, đợi đến khi tôi biên tập cắt ghép một video clip về kỹ năng diễn xuất của bản thân xong thì lúc đó đi tìm Lương tiền bối cũng không muộn."

Thẩm Quân Cố cũng không hỏi nguyên do, chỉ nói với cô: "Đã như vậy, hiện tại em không đến lớp huấn luyện nữa, nếu có gì không hiểu thì có thể hỏi tôi."

Coi Thẩm Quân Cố là thầy giáo sao? Đôi mắt của Nam Ngôn sáng lên.

Đây là một biện pháp không tồi.

Hơn nữa, so với học từ lão tiền bối Lương Cách, Nam Ngôn sẽ không gặp trở ngại về tâm lý khi học hỏi và tham khảo ý kiến từ Thẩm Quân Cố.

Lấy hình thức chung đụng hiện tại giữa cô và Thẩm Quân Cố, cho dù bọn họ đã ly hôn hay chưa, thì vẫn như là người thân của nhau.

Thẩm Quân Cố hỏi thăm về nhân vật mà Nam Ngôn muốn thử vai.

Nam Ngôn từ trong hơn 20 kịch bản, cuối cùng cũng chọn được 3 quyển kịch bản ưng ý.

Một cái là phim cổ trang, một cái là phim về đề tài dân quốc, cái cuối cùng là phim hiện đại.

Nhân vật trong phim cổ trang là nữ thứ năm, là một công chúa của một quốc gia đã bị suy tàn, là một người lòng mang đất nước, không tiếc hy sinh bản thân để hoàn thành việc đại nghĩa. Trong kịch bản dân quốc, nhân vật cô chọn là nữ thứ tư, là một người vợ lẽ yêu thích cái đẹp thành tính, miệng độc nhưng lòng mềm, cuối cùng vì cứu một đứa nhỏ trong nhà mà chết. Trong bộ phim hiện đại, nhân vật là nữ thứ ba, là bạn thân của nữ chính, là người thuộc dân anh chị*, cuối cùng thành đôi với một người trong hội bạn thân của nam chính.

**dân anh chị xã hội đen:)))*

Thẩm Quân Cố vừa xem xong ba nhân vật, trước tiên anh hỏi Nam Ngôn: "Em thấy thích người nào nhất?"

Nam Ngôn ngồi xếp bằng trên thảm, trên đùi cô là ba quyển kịch bản đang mở rộng.

Mỗi một nhân vật được cô đánh dấu, cô đều đọc đi đọc lại rất nhiều lần, có thể nói hiện tại cô đối với cả ba nhân vật này đều rất quen thuộc.

"Tôi thực ra rất thích nhân vật thứ hai." Nam Ngôn lấy cuốn sổ ghi chú ra, mở phần bình luận mà bản thân cô dành cho nhân vật này, "Bi kịch của nhân

vật Tiểu Điệp Lan này khởi nguồn là từ thời thơ ấu của cô ấy, cô ấy không thể nắm trong tay vận mệnh của chính mình, không thể không phụ thuộc vào người khác. Là một người mềm lòng, nhưng lại phải dùng bộ dáng hung hăng để nguy trang cho bản thân, để có thể sống sót được trong đại trạch. Nhìn chung mà nói, nhân vật này có căn cơ phong phú hơn một chút."

"Em nói không sai." Thẩm Quân Cố lần đầu tiên khen ngợi cô, "Em có tiến bộ rất lớn, phân tích rất tốt. Chỉ là....."

Lời nói của Thẩm Quân Cố chuyển ngay: "Nhân vật đầu tiên, nhân vật công chúa là một vai chính diện rất ổn, sẽ mang lại cho em thành công rất lớn. Mà nhân vật cô vợ lẽ mà em nói đến, rất dễ đụng phải nhân vật Nghênh Phong Liễu trước đó của em. Điều tối kỵ mà một diễn viên không thể làm, chính là cố định một loại hình cho bản thân."

Nam Ngôn có vẻ chán chờ.

"Anh nói đúng..." Cô buồn rầu vò đầu bứt tóc, "Ài, làm diễn viên sao mà khó thế! Bình thường anh chọn vai diễn như thế nào?"

Thẩm Quân Cố buồn cười: "Tôi sao? Chỉ cần không phải lặp lại cùng một loại nhân vật, thì tôi đều có thể thử xem."

Nam Ngôn bất lực.

"Quên đi, chúng ta chọn ở đây thì có ích gì chứ? Mọi chuyện đều phải đi thử vai xong mới biết được. Lỡ đâu chúng ta chọn mất cả nửa ngày, cuối cùng thử vai thất bại, thì thật đúng là rồi hoi."

"Sẽ không đâu, em chắc chắn có thể thành công." Thẩm Quân Cố khẳng định chắc nịch.

"Dựa vào nỗ lực cùng với thực lực của em, em nhất định sẽ không có rồi hoi đâu."

Nam Ngôn sững sốt.

".... Anh vậy mà rất tin tưởng vào nỗ lực cùng thực lực của tôi nha."

Thẩm Quân Cố thấp giọng nở nụ cười: "Tin tưởng vào sự cố gắng chăm chỉ của em, cũng tin tưởng vào thiên phú của em."

Sau đó, anh còn chậm rì rì bổ sung thêm một câu: "Nói cho cùng, tôi là tin tưởng vào chính em đó."

Nam Ngôn cả đêm không ngủ ngon giấc, trong giấc mơ tất cả đều là giọng nói của Thẩm Quân Cố, cứ như Thẩm Quân Cố đang nằm bên cạnh thì thầm vào tai cô vậy, anh không ngừng dùng thanh âm trầm thấp mà Nam Ngôn thích nhất lặp đi lặp lại lời khen ngợi cô.

Khi thức dậy, Nam Ngôn không chút nào kinh ngạc với quãng thâm dưới mắt của mình.

"Đồ đàn ông yêu tinh, đúng là đồ yêu tinh hại người mà!"

Nam Ngôn vừa đánh răng vừa buồn rầu nhìn gương mặt đau khổ của mình ở trong gương, cúi đầu than thở.

Nam Ngôn vừa được phân cho một người trợ lý, là một cô bé vừa mới tốt nghiệp đại học xong, sáng sớm vừa năm giờ cô ấy đã đến trước cửa nhà Nam Ngôn, có nhiệm vụ đưa cô đi thử vai. Nhưng vì sợ quấy rầy Nam Ngôn nghỉ ngơi, nên cô ấy không dám nhấn chuông cửa, chỉ biết đứng đợi ngoài cửa hai tiếng đồng hồ.

Nam Ngôn thực sự bội phục cô trợ lý nhỏ của cô. Cô bé vậy mà có thể uất ức bản thân đến như vậy.

Cô trợ lý nhỏ này tên là Diễm Diễm, cả khuôn mặt và đôi mắt đều tròn xoe, cười rộ lên quả nhiên rất ngọt ngào đúng với cái tên của cô ấy.

"Chị Ngôn Ngôn, Tưởng tỷ nói, một tiếng nữa chị ấy sẽ đến. Bây giờ em đưa chị đi trước, trước giờ thử vai chắc chắn chị ấy sẽ có mặt."

Đừng xem Diễm Diễm tuổi còn nhỏ, ấy vậy mà là một tay lái xe lão làng đấy.

Vào giờ cao điểm lúc sáng sớm, xe cô đông đúc tắc đường, vậy mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Diễm Diễm đã nhanh chóng đưa Nam Ngôn đến nơi thử vai thứ nhất, đoàn phim «Nam Bắc Ca».

Trên đường đi, Nam Ngôn luôn giữ chặt lấy dây an toàn của bản thân, chặt như thể đang nắm lấy sinh mạng của chính mình vậy.

Cô xuống xe cả nửa ngày rồi mới chậm rãi giờ ngón tay cái lên với Diễm Diễm.

"Được đấy."

Diễm Diễm vô tội nhìn cô.

Tại nơi thử vai, các nhân viên công tác không ngừng đi tới đi lui, trên tay còn cầm theo các đạo cụ hoặc kéo những bộ bàn ghế khác nhau đi trên hành lang.

Còn trên hai hàng ghế nằm ở hai bên hành lang thì lại không có bao nhiêu người ngồi.

Nam Ngôn đến sớm, nên trước cô chỉ có vài người đang xếp hàng mà thôi.

Lần này thử vai có tổng cộng bảy nhân vật, nam có nữ có, đủ mọi loại độ tuổi.

Cô yên lặng lấy kịch bản ra rồi tiếp tục lẩm nhẩm học thuộc.

Thời gian từng chút một trôi qua, các diễn viên đến cũng càng ngày càng nhiều.

Hàng ghế hai bên lúc này cũng chật cứng, không còn chỗ nào cho những người đến sau nữa. Theo lý thuyết, đến trễ thì chỉ có thể đứng, nhưng có một vài người đến sau lại có thể ngồi ở phía trước.

Nam Ngôn nhìn lướt qua một lượt, những người đến sau này nếu không phải là nghệ sĩ nổi tiếng thì cũng là những người đã góp mặt vào một số tác phẩm nổi bật, so với những người không có tiếng tăm gì ở đây, ưu thế của bọn họ lúc này thể hiện ra rất rõ.

Từ giờ đến thời gian thử vai còn đến nửa tiếng nữa.

Đứng trước Nam Ngôn là một cô gái.

"Chị Ngôn Ngôn, chị cũng ở đây sao."

Cô gái đó là Bùi Tuyết.

Hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy đầm trắng, nhìn vào trông rất thanh thuần vô hại, Bùi Tuyết vừa nhìn thấy Nam Ngôn liền cười cong mắt, đồng thời đưa ly trà sữa trong tay cho cô.

Nam Ngôn đắm chiêu nhìn ly trà sữa, ánh mắt cô mang theo ý cười nhìn Bùi Tuyết, sau đó cũng thuận tay nhận lấy.

Bùi Tuyết cũng không khách khí, ở đây vừa vặn có người quen biết Bùi Tuyết nên đã đổi chỗ với cô ấy, Bùi Tuyết ngay lập tức dán lại chỗ ngồi của Nam Ngôn.

"Chị Ngôn Ngôn, em thực sự rất xin lỗi chị về chuyện lần trước. Em tuổi còn nhỏ, lá gan cũng nhỏ nết. Chuyện lúc đó quả thật làm cho em rất sợ hãi nên em mới nói năng không kiểm soát như vậy, thật ra em không có ý nói chị đâu, chị đại nhân đại lượng, tha thứ cho em có được không?"

Bùi Tuyết chấp hai tay lại, cười cười chớp mắt với Nam Ngôn, trông rất hoạt bát đáng yêu.

Nam Ngôn đặt cuốn kịch bản trong tay xuống.

"Bùi tiểu thư, cô đã mười chín tuổi rồi, chứ không phải là một đứa con nít chín tuổi, cô có thể không có hiểu biết, chứ đừng nên không có liêm sỉ như vậy." Nam Ngôn nói rất rõ ràng, "Chân trước thì vu khống cho tôi, chân sau thì xin tôi tha thứ? Bùi tiểu thư, cô vui lòng nhìn xuống dưới chân xem thử, da mặt của cô có phải trát dính ở dưới đất luôn rồi không?"

Vành mắt của Bùi Tuyết ngay lập tức đỏ lên. Thật sự đỏ hoe.

Bùi Tuyết không thể nào ngờ, Nam Ngôn vậy mà ở trước mặt người khác không cho cô mặt mũi như vậy!

Bùi Tuyết nghẹn ngào cúi đầu xuống.

"Chị Ngôn Ngôn, em biết là chị giận em, nhưng mà em cũng không biết gì hết thật mà. Chị không vui thì chị cứ việc mắng em, em nhận, nhưng chị đừng có lớn tiếng như vậy, chị còn phải thử vai nữa, chị như thế sẽ làm cho mọi người có ấn tượng xấu với chị đấy."

Nam Ngôn lạnh lùng nhìn Bùi Tuyết.

Kỹ thuật diễn xuất của cô gái này được đấy, chỉ cần vài ba câu đã có thể tẩy trắng được không biết bao nhiêu lần.

"Thứ nhất, tôi không có giận cô, tôi chỉ ghê tởm cô thôi."

Giọng nói của Nam Ngôn rất lạnh nhạt: "Thứ hai, cô biết rất rõ mọi chuyện như thế nào, đừng có mà ngụy biện ở đây, sự thật ra sao trong lòng cô biết rõ hơn ai hết. Thứ ba, cô không biết xấu hổ như vậy, ngay cả mặt mũi của bản thân cũng không cần, tôi mới trách cô có một câu mà cô đã giả vờ đáng thương uất ức như thế rồi, cho ai xem đây? Thứ tư, người khác có ấn tượng không tốt với tôi, chẳng phải là do Bùi tiểu thư cố ý hay sao?"

"Thứ năm...." Nam Ngôn đứng dậy, cầm lấy kịch bản và ly trà sữa trong tay, liếc mắt nhìn Bùi Tuyết một cái, "Bị cô ngồi cạnh như thế, tôi cảm thấy khó thở lắm."

Nam Ngôn cũng chẳng cần đến lớp huấn luyện nữa, cô không ngại hoàn toàn xé rách mặt với Bùi Tuyết.

Tránh xa người xấu, cả thể xác và tinh thần đều trở nên khỏe mạnh.

Bùi Tuyết cắn môi nhìn Nam Ngôn đang bình thản dựa người vào tường tiếp tục đọc kịch bản, những người xung quanh nghe xong cuộc đối thoại giữa các cô đều nhìn lại đây với ánh mắt khác thường, lần này Bùi Tuyết quả thật là tức giận đến phát khóc.

Cô thật không ngờ, Nam Ngôn xé rách mặt nhưng không chừa một chút mặt mũi nào cho cô!

Ngay cả học sinh tiểu học đều biết nói chuyện nên nói uyển chuyển, còn Nam Ngôn thì sao? Là một nữ diễn viên trong giới giải trí hỗn loạn này, sao lại cứng ngắt như vậy chứ? Bình thường mọi người bắt hoà với nhau, trong lòng đều biết đều hiểu nhưng chẳng phải đều ngầm che giấu, mặt ngoài vẫn tươi cười tùm tùm trò chuyện với nhau sao?!

Bùi Tuyết lớn như vậy, nhưng chưa từng nhìn thấy người nào không thêm lưu lại mặt mũi cho người khác như Nam Ngôn cả, một chút đường lui cũng không cho cô.

Cô càng khóc càng hăng.

Nhưng lại không hề rời đi.

Bùi Tuyết che mặt lại, trong đôi mắt ánh lên vẻ ngoan độc.

Cô vất vả lắm mới nghe ngóng được Trương Tổ đã đưa kịch bản này cho Nam Ngôn, vai công chúa mà Nam Ngôn muốn thử cũng rất phù hợp với cô, cô phải cố gắng hết sức để giành lấy cơ hội này! Vai diễn này cho dù cô không lấy được, cô cũng sẽ không để cho Nam Ngôn lấy được!

Bùi Tuyết nhìn ánh mắt của những người xung quanh, có chút tránh né nhìn chăm chú ly trà sữa mà Nam Ngôn đang cầm trên tay.

Cô như trông mong gì đó nhưng lại có vẻ phiền chán, ngồi cũng không yên.

Nam Ngôn không nhanh không chậm, lật kịch bản từ trang này đến trang khác, nhưng vẫn không có ý định động vào ly trà sữa.

Một lúc sau, có nhân viên công tác đến thông báo buổi thử vai sắp bắt đầu.

"Xin chào."

Nam Ngôn chủ động đưa tay ra ngăn cản nhân viên công tác.

"Phiền toái anh ghi chú lại giúp tôi một chút, ly trà sữa này là do Bùi Tuyết tiểu thư đang ngồi đằng kia đưa cho tôi, mọi người có mặt ở đây đều có thể làm chứng. Nếu có thể thì tôi mong anh có thể kiểm tra giúp tôi xem trong ly trà sữa này có bị cho thêm cái gì kì lạ không nhé."

Nam Ngôn vừa mỉm cười dứt lời xong, gương mặt của Bùi Tuyết ngay lập tức trở bên trắng bệch, kinh hãi đến không còn một giọt máu.

[3068 words | *Đã beta*]

16/8/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Edit & Beta: Khả Duyên

Tại nơi thử vai xảy ra loại chuyện như thế này, nhóm nhân viên cũng không thể tự định đoạt được, nên chỉ có thể đi xin chỉ thị của quản lý. Ý tứ của quản lý rất đơn giản, đem trà sữa này đến bệnh viện bên cạnh kiểm tra một chút, có vấn đề gì hay không thì trong hai nữ diễn viên này, tất sẽ có một người rời đi.

Nam Ngôn đưa ly trà sữa qua, một nhân viên đổ trà sữa vào túi ni lông rồi bịt kín lại. Trên hành lang có không ít người đều vây lại đây xem.

Sắc mặt của Bùi Tuyết trắng bệch, trong mắt luân phiên ánh lên vẻ chột dạ cùng sốt ruột, nhưng cô vẫn tìm cách để biện hộ cho mình: "Loại chuyện này em sẽ không bao giờ làm, em không có quá đáng như vậy đâu, chị Ngôn Ngôn, có phải suy nghĩ của chị đi quá xa rồi không? Em sao có thể thêm gì vào ly trà sữa được? Chẳng lẽ em có thể biết trước chị cũng đến đây cho nên mang theo phụ gia để thêm vào trà sữa hay sao?"

"Chị Ngôn Ngôn nếu không thích em thì cũng thôi đi, sao chị lại có thể vu hãm em hại chị được chứ, chị không thấy bản thân quá đáng sao? Chị Ngôn Ngôn có phải đã quên em mười chín tuổi, sắp trở thành trẻ vị thành niên* rồi hay không?"

**có thể bị xử phạt theo quy định của pháp luật, bắt bỏ tù,..... mà không phải đơn giản cái tạo xong thả ra như đối với trẻ vị thành niên.*

Nam Ngôn tò mò liếc mắt nhìn cô ta một cái: "Loại sự tình có chỉ số thông minh thấp như thế này ngoại trừ cô thì còn có ai nghĩ ra được chứ? Hăm hại cô chẳng khác nào hạ thấp chỉ số thông minh của tôi cả."

"Hơn nữa, cô nên học lại tiểu học đi, cô cũng sắp hai mươi tuổi rồi, tính chung là hai mươi lăm đi. Vị thành niên như cô thật đúng là không biết nói sao."

Bùi Tuyết tức giận nghiêng răng.

Bùi Tuyết mắt thấy nhân viên công tác đang cầm trà sữa chuẩn bị rời đi, nên cô giả vờ cầm lấy túi xách, lau lau mắt như đang khóc dữ dội lắm, chân đường như hướng về phía toilet mà đi.

Nam Ngôn thấy vậy cũng không ngăn cản. Một lát sau, cô cũng chậm rì rì đi theo.

Dưới lầu, nhân viên công tác cầm trà sữa đang bị Bùi Tuyết ngăn lại ở bãi đỗ xe tầng một. Bùi Tuyết đang cầm điện thoại di động cùng người kia nói cái gì đó.

Nhân viên công tác kia rõ ràng đã có biểu hiện dao động, đưa điện thoại của mình ra, cùng điện thoại của Bùi Tuyết đối diện nhau, hình như đang quét cái gì đó.

Nam Ngôn chờ bọn họ thực hiện giao dịch xong mới chậm rãi đi ra từ sau cây cột.

"Cô muốn đến bệnh viện cùng anh ta luôn sao?" Nam Ngôn nâng cằm lên, mỉm cười nhìn Bùi Tuyết đang thay đổi sắc mặt nhanh chóng. Nhân viên công tác đứng bên cạnh càng cảm thấy chột dạ và mất tự nhiên hơn, anh ta xấu hổ trừng mắt lườm Bùi Tuyết một cái.

"Cô ấy muốn đến đòi ly trà sữa này, nhưng tôi không đồng ý." Nhân viên công tác kia trợn mắt nói dối.

Anh ta vừa nhận được chuyển khoản 10000 tệ qua WeChat. Giao dịch này xảy ra ngay dưới mí mắt của cả ba người bọn họ.

Nhưng Nam Ngôn không vạch trần anh ta.

Nhân viên công tác nghiêm mặt mang theo trà sữa rời đi.

Còn Bùi Tuyết lúc này đang cảm thấy rất hoảng sợ.

Cô rõ ràng đã tính toán xong hết rồi, cô chỉ cần đưa cho người ta một ít tiền, thay đổi trà sữa bên trong, sau đó một chút dấu vết cũng sẽ không bị lưu lại! Đến lúc đó, người âm ỉ nói dối chính là Nam Ngôn, mọi người sẽ có ấn tượng xấu đối với cô ta, còn cô thì không sao hết!

Nhưng tại sao Nam Ngôn lại đi theo tới đây chứ!

Bùi Tuyết biết, không thể nào để cho ly trà sữa kia bị kiểm tra được.

Cô gấp đến độ bật khóc nức nở.

"Chị Ngôn Ngôn, chị Ngôn Ngôn ơi em biết sai rồi, chị đừng bảo anh ta đi kiểm tra nữa được không! Chúng ta giải quyết chuyện này trong âm thầm nhé?!"

Bùi Tuyết khóc lóc nhào tới nắm lấy tay của Nam Ngôn.

Nam Ngôn nhẹ nhàng nhấc tay lên, tránh thoát bàn tay đang đưa ra của Bùi Tuyết.

"Tôi không dám tin sự hối lỗi của cô đâu."

"Bùi tiểu thư chẳng phải đã muốn hăm hại tôi ngay từ đầu rồi sao? Đừng có quên, chỉ vừa mới ngày thứ hai quen biết tôi, cô đã mua trà sữa cho tôi rồi."

Bùi Tuyết ngồi xồm trên mặt đất, bụm mặt khóc.

"Thực xin lỗi, em sai rồi, em thật sự biết sai rồi mà, là do em còn nhỏ không hiểu chuyện, đầu óc nhất thời bị u mê nên mới có thể làm ra loại chuyện như vậy. Thực xin lỗi, em cầu xin chị hãy tha thứ cho em. Chị đừng để bọn họ kiểm tra có được hay không? Em là một diễn viên, chuyện này sẽ hủy hoại em mất."

"Cầu xin chị đừng triệt đường sống của em mà."

"Không phải là tôi hủy hoại cô, mà là cô tự hủy hoại chính mình. Cô chỉ cần diễn thật tốt vai diễn của mình là được rồi, cô cũng có thua kém ai đâu chứ? Thế nhưng cô lại cố tình chọn đi sai đường, tự tay phá hỏng con đường của chính mình, bây giờ cô ở đây oán trách ai chứ?"

Nam Ngôn không quan tâm đến đáng về khóc đến mức đỏ bừng cả mặt mũi của Bùi Tuyết.

Mềm lòng sao?

Bùi Tuyết luôn bám riết không tha tìm đủ mọi cách để hãm hại cô, Nam Ngôn không có thừa cơ bỏ đá xuống giếng, đó là sự khoan dung lớn nhất của cô rồi.

Tự bản thân đi làm đường, thì hậu quả cũng do tự bản thân gánh vác.

Mơ tưởng muốn chuyển hết áp lực đến trên người cô sao?

Cô mới không chấp nhận đâu.

Thời gian thử vai cũng không sai biệt lắm, lúc Nam Ngôn trở lại, Bùi Tuyết đã rời đi rồi.

Cô ấy không có mặt mũi ở lại, nếu không, một khi có kết quả kiểm tra, chính cô ấy mới là người tự rước lấy nhục.

Bên ngoài náo loạn như vậy, nhưng những người ở bên trong lại không bị một chút ảnh hưởng nào. Chỉ biết là có một cô gái diện mạo ngọt ngào tự hại bản thân, giảm bớt đi một đối tượng cạnh tranh cho mọi người.

Nhưng những nữ diễn viên khác thử vai công chúa cũng chẳng có ấn tượng tốt gì với Nam Ngôn. Bởi vì cô quá cứng rắn.

Người như vậy sẽ không chịu ràng buộc bởi thứ gì cả, cực kì cố chấp, cũng cực kì khó đối phó.

Nam Ngôn không để ý đến vẻ bề ngoài của các nữ diễn viên cùng đoàn khác. Cô một lần nữa về lại chỗ ngồi của mình, im lặng tiếp tục đọc kịch bản.

Một lọn tóc loà xoà phủ xuống thái dương của Nam Ngôn, che đi đuôi lông mày và khoé mắt của cô, tạo nên một bức tranh mềm mại và lẳng đọng sau khi cô điểm tỉnh trở lại, khác hẳn với dáng vẻ vừa rồi khi cô xung đột với người khác.

Hiện tại bên trong đang đồng thời thử vai cho ba nhân vật nên các diễn viên đi vào rồi đi ra rất nhanh. Còn lại cuối cùng chính là những người muốn thử vai nhân vật công chúa.

Tổng cộng có mười bốn cô gái.

Theo thứ tự, Nam Ngôn xếp thứ sáu, trước cô còn có năm cô gái nữa.

Đến lượt Nam Ngôn, cô gõ cửa vào phòng.

"Xin chào các thầy cô, em tên là Nam Ngôn, số thứ tự là số 6, thử vai nhân vật Vân Hương công chúa ạ."

Nam Ngôn đứng ở giữa phòng, cúi đầu chào những người đang ngồi trên hàng ghế đối diện.

Hàng ghế có năm người ngồi, chính giữa là đạo diễn, ông vẫn còn tương đối có tinh thần, nhưng bốn người còn lại thì đều đã chán nản ngáp ngáp dài.

Ngồi cả một buổi sáng, xem từng người một diễn, hết người này đến người khác, bọn họ đã sớm khó chịu lắm rồi.

"Cô diễn đoạn công chúa Vân Hương tặng hoa cho người trong lòng của nàng ấy đi, diễn trong vòng ba phút." Đạo diễn chỉ sẵn một đoạn trong kịch bản cho cô.

Nam Ngôn bắt đầu nhớ lại cuộc đời ngắn ngủi của Vân Hương công chúa trong kịch bản.

Người tình của công chúa Vân Hương là một danh tướng của Sở quốc. Khi còn là một tiểu cô nương, nàng đã từng muốn gả cho hắn. Chỉ tiếc là vị Tướng quân này đã chết trận nơi sa trường, Sở quốc bị công phá, Vân Hương công chúa vì không muốn bản thân bị bắt trở thành con tin cho quân địch, nên đã tự vẫn ngay bên trong đại điện của mình.

Nam Ngôn chuẩn bị tư thế cho thật tốt, sắc mặt của cô ngay lập tức dịu lại, đuôi lông mày ẩn chứa vẻ ngại ngùng của thiếu nữ.

Nàng chấp hai tay sau lưng, chiếc áo choàng vốn không hề tồn tại đang che đi động tác nhỏ của nàng.

"Năm ngoái khi Tướng quân đến đây, đã hứa sau này sẽ mang cho ta một đóa hoa, vậy mà sao bây giờ Tướng quân lại tay không mà đến chứ?"

Nam Ngôn hai mắt sáng ngời, nhìn chăm chú vào vị Tướng quân trong không khí do chính nàng tự vẽ ra, tất cả niềm vui sướng của nàng đều tụ lại ở đáy mắt.

Bốn người ngồi bên cạnh đạo diễn ngay lập tức ngồi ngay ngắn trở lại. Ban đầu vốn chỉ tùy tiện liếc mắt một cái, nhưng bọn họ dần dần cũng bị Nam Ngôn kéo vào cảnh tượng do cô tạo ra.

Nam Ngôn nghiêng đầu, giống như đang ghé tai lắng nghe gì đó, nàng điểm mũi chân một cái, hơi hơi vênh môi hờn dỗi: "Tướng quân nói chuyện không giữ lời ~"

Tiểu cô nương làm nũng, làm cho người ta gần không được sự ôn nhu đối với nàng.

"Nhìn này, đây là cái gì?" Nam Ngôn tươi cười rạng rỡ, giờ đoá hoa đang cầm trên tay như đang dâng hiến bảo vật, hai mắt nàng toả sáng lấp lánh, chói mắt đến mức làm cho người ta say mê. Nàng quơ quơ tay trước mặt đối phương, như một đũa nhỏ đang đắc ý, "Tướng quân không nhớ rõ, nhưng ta nhớ! Tướng quân không tặng hoa cho ta, ta tặng cho Tướng quân thì có khác gì đâu chứ!"

Màn biểu diễn ngắn ngủi đã kết thúc, Nam Ngôn thở dài nhẹ nhõm một hơi, đứng im chờ đợi kết quả của cô.

Năm người đối diện bắt đầu quay trái quay phải bàn luận với nhau.

"Rất tốt, rất có cảm giác của thiếu nữ. Cực kì thuần khiết và tự nhiên."

"Xử lý cũng không tồi, đũa nhỏ này so với mấy người lúc trước rõ ràng là tốt hơn nhiều, rất thú vị."

"Quả nhiên rất ổn, nhưng mà cô ấy nắm bắt thời gian chưa được tốt lắm....." Trong đó, có một người nhìn xuống bản ghi chép trong tay rồi hỏi Nam Ngôn, "Trước đây cô đã diễn qua những vai diễn nào rồi?"

Nam Ngôn đáp: "Vai một nữ sinh trong phim «Ngọt ngào», và vai Nghênh Phong Liễu trong «Gió nổi đêm Trường An» ạ".

Cả năm người đều sững sốt, nhất là người đã đặt câu hỏi kia.

"Nữ sinh.... Chắc là vai diễn quân chúng đúng chứ?" Ông ấy không biết nên nói gì, "«Gió nổi đêm Trường An» thì tôi có nghe qua, là của Văn đạo diễn, nam chính là Thẩm Quân Cổ phải không? Vậy cô là nhân vật nữ thứ mấy?"

Nam Ngôn nghiêm túc đếm ngón tay, sau đó rất thành thật khai báo: "Nữ thứ chín ạ."

"...."

Cả năm người đều im lặng.

Nữ thứ chín?

Nam Ngôn thì vẫn rất bình tĩnh.

Năm người đưa mắt nhìn nhau. Như vậy, xem ra cô gái này chỉ là một diễn viên nghiệp dư. Không có kinh nghiệm diễn xuất chính quy, nhưng lại có thể bằng vào năng lực của bản thân mà diễn ra được cái hồn của nhân vật chỉ trong vòng ba phút ngắn ngủi, đúng là rất hiếm có!

Năm người trao đổi ánh mắt cho nhau, cùng thấy được sự khẳng định từ đối phương.

"Cô là người của công ty giải trí Mãn Thành, vậy người đại diện của cô là ai?"

Đạo diễn lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc này, nhìn tư liệu của Nam Ngôn rồi hỏi cô.

"Là chị Trương Tổ ạ."

Đạo diễn đảm chiêu, ghi thêm hai nét trên thông tin của Nam Ngôn.

"Được rồi, kết quả sẽ được thông báo cho công ty của cô sau, kết quả như thế nào thì người đại diện của cô sẽ báo cho cô biết nhé."

Nam Ngôn cúi gập người xuống: "Cảm ơn đạo diễn."

Nam Ngôn xoay người lấy túi xách và kịch bản của mình lên, mở cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa đang có người gõ tay lên chuẩn bị gõ.

Nam Ngôn suyt chút nữa đã đụng phải người ta rồi, may là cô phản ứng mau lẹ, nhanh chóng lùi lại hai bước.

"Nam Ngôn?!"

Người đứng ngoài cửa hoàn toàn kinh ngạc đến mức cánh tay đang đưa lên cũng quên mất phải hạ xuống.

Nam Ngôn nhìn thấy người vừa đến, đau khổ nhắm chặt hai mắt lại.

Cô không biết Tô Tà sẽ xuất hiện ở đoàn phim này đây!

Phía sau Tô Tà là Tần Di Nhiên đang ôm túi đồ của hắn. Cô gái chỉ buộc một mái tóc đuôi ngựa đơn giản trông rất trong sáng và dịu ngoan. Khi cô ta vừa nhìn thấy Nam Ngôn, khuôn mặt của cô ta trong nháy mắt đã thi triển tuyệt chiêu "Biến hoá sắc mặt chi thuật" rất đặc sắc.

Nam Ngôn lười chẳng thèm để ý, cô đi về phía trước một bước, Tô Tà nhanh chóng lui về phía sau, nghiêng người sang một bên để nhường chỗ cho cô đi.

"Khoan đã, cô đến đây để thử vai sao? Sao tôi lại không biết chứ?"

Tô Tà phản ứng lại.

"Cô muốn thử vai Vân Hương công chúa sao? Buổi thử vai diễn ra như thế nào rồi? Ai đã giới thiệu cô đến đây vậy?"

Nam Ngôn nở một nụ cười dịu dàng chuyên nghiệp đầy giả tạo: "Hình như việc này không có liên quan gì đến anh cả. Tô tiên sinh, anh chẳng phải là sống trên biển, việc gì phải quan tâm nhiều như vậy*."

**ý chỉ người lo chuyện bao đồng.*

Cô nhẹ nhàng ni non cứ như bọn họ là bạn bè thân mật lắm vậy, nhưng lời nói đầy vẻ châm chọc của cô lại làm cho Tô Tà cảm thấy rất xấu hổ.

Hắn có vẻ quan ngại nhiều quá thì phải.

Tô Tà ngượng ngùng sờ sờ mũi.

"Tôi chỉ là..... hơi ngạc nhiên thôi..."

Hắn biết rất rõ các nhân vật trong đoàn phim này. Hôm nay là buổi thử vai cho năm diễn viên phụ, hình tượng phù hợp nhất với cô chính là công chúa Vân Hương. Nhưng Vân Hương công chúa là nhân vật nữ đứng đầu trong số các nhân vật ngày hôm nay, làm sao mà Nam Ngôn có thể lấy được vai diễn này?

Lúc trước cô chỉ là diễn chung với một nhóm người, chỉ là một diễn viên quần chúng nho nhỏ mà thôi, cô có thật sự biết diễn một nhân vật phụ được đặt tên trong phim là như thế nào sao?

Hơn nữa, Nam Ngôn đi thử vai nhưng lại không có một chút tiếng vang nào, Tô Tà nghĩ có lẽ Nam Ngôn đã rớt vai rồi.

Trong quá khứ, cũng bởi vì hắn nên Nam Ngôn đã phải chịu bất công rất nhiều lần, Tô Tà vì thế nên luôn cảm thấy áy náy với cô.

"Nam Ngôn, tôi cũng tham gia đoàn phim này." Tô Tà nói, "Kỹ năng diễn xuất của cô thật ra tôi thấy rất tốt, tôi sẽ nói với đạo diễn giữ lại cô, cho dù không diễn vai Vân Hương công chúa thì cũng còn có các vai khác. Lúc khai máy tôi cũng có thể chỉ giáo cô nhiều hơn." Tô Tà cực kì thành khẩn nhìn cô.

Nam Ngôn khách khí trả lời: "Cảm ơn, nhưng tôi nghĩ là không cần thiết đâu."

Cô cũng không thèm nhìn bộ dáng yếu ớt như sắp khóc của Tần Di Nhiên, chiếc giày cao gót của cô nện từng bước rất có tiết tấu trên sàn nhà, Nam Ngôn bước đi thẳng một đường không quay đầu lại.

Tô Tà ở cửa trầm mặc một lát, sau đó mới đẩy cửa đi vào.

"Thực xin lỗi, tôi tới trễ."

Hắn nhìn thấy năm người trong phòng đang không ngừng xem xét một phần tư liệu của ai đó, Tô Tà do dự một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: "Tôi vừa gặp một người quen. Cô ấy là người mới, tuy kỹ năng diễn xuất của cô ấy chưa được tốt lắm nhưng rất có linh khí. Nếu trong đoàn phim còn vai diễn có lời thoại nào thì có thể để cho cô ấy thử xem một chút có được hay không?"

Đạo diễn tưởng là người nào đó không thành công trúng tuyển, ông cũng rất rộng lượng đối với dàn diễn viên chính của đoàn phim, nên ngay lập tức vung tay lên: "Một nhân vật quần chúng nào đó thì tùy cậu quyết định."

"Tên gọi của người đó là gì?" Một người khác cất tiếng hỏi.

"Là Nam Ngôn."

Khi Tô Tà thốt ra tên của Nam Ngôn, cả căn phòng ngay lập tức trở nên yên lặng.

Qua một lúc lâu, đạo diễn mới kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Nam Ngôn sao?"

"Diễn xuất không tốt, cậu đang nói tới ai vậy?" Đạo diễn hoang mang, "Nam Ngôn mà diễn không tốt sao? Cũng không kém bao nhiêu so với cậu đâu."

"Hơn nữa, vai diễn của cô ấy đã định rồi."

Tô Tà chột ngẩn ra: "Là Vân Hương công chúa sao?!"

"Không phải Vân Hương công chúa." Đạo diễn lắc đầu, "Là Vân Tranh công chúa."

Đạo diễn trêu ghẹo một câu: "Tiểu tử cậu nên cảnh giác một chút, kỹ thuật diễn của tiểu cô nương người ta rất sắc bén và có linh khí. Đừng để đến lúc đó cậu lại bị lu mờ bởi người ta đó nha."

Tô Tà hoàn toàn ngây người, theo sau là một loại cảm giác hồ thẹn sâu sắc kéo đến, triệt để đem hấn vấy lại.

Vân Tranh công chúa, giai đoạn đầu vừa mới mất nước, đến sau này, nàng nữ phần nam trang dẫn dắt tàn quân của nước mình đánh ra một mảnh thiên hạ, là một nhân vật lợi hại có địa vị gần như ngang hàng với nam chính.

Đây là nhân vật nữ thứ ba của bộ phim, là người trong lòng mà nhân vật do Tô Tà đảm nhiệm luôn luôn cầu mà không được.

[3400 words | *Đã beta*]

16/8/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Ngày, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Edit & Beta: Khả Duyên

Nam Ngôn đang ở nhà chuẩn bị cho buổi thử vai nhân vật Tiểu Điệp Lan.

Cô nghe nói vai Vân Hương công chúa đã được định rồi, không phải là cô.

Tướng Tô rất thẳng thắn, trực tiếp gọi điện thoại cho cô để thông báo, bảo cô phải toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho nhân vật Tiểu Điệp Lan, những chuyện khác thì đừng nghĩ tới, các vai diễn khác cũng không cần đi.

Thẩm Quân Cố, hiện tại là thầy giáo dạy diễn xuất cho Nam Ngôn, cũng hoá trang thật kỹ, rồi đến đây để chỉ điểm, dạy bảo cho cô.

Thời tiết dạo này nóng lên, Nam Ngôn là một người cực kì sợ nóng, trong phòng cô mở điều hoà đều ở nhiệt độ rất thấp, vừa bước vào cửa đã cảm thấy khí lạnh tràn đầy.

Thẩm Quân Cố vừa đứng đối diện ở cửa đã nghiêng đầu ho khan hai tiếng.

Gần đây anh bị cảm.

Nam Ngôn biết được là do cô thường xuyên nói chuyện với Thẩm Quân Cố, nhận ra sự khác lạ trong giọng nói của anh. Còn có, Thẩm Thiêm Chính cũng gọi điện nhắc nhở cô.

Sau khi Thẩm Thiêm Chính nhìn thấy tờ giấy thoả thuận ly hôn, ông liền cảm thấy khó xử.

Con trai và con dâu thương lượng về việc ly hôn đã ba năm rồi, nhưng không thấy đứa nào nhắc đến việc này. Bây giờ đột nhiên con dâu lấy tờ giấy này ra dọa cho Thẩm Thiêm Chính sợ hãi một trận, hai đứa nhỏ này nói ly hôn là ly hôn ngay lập tức hay sao chứ.

Cũng may là khi Thẩm Quân Cố về đến nhà cũng không hề nói đến chuyện anh sẽ ly hôn với Nam Ngôn, điều này cũng an ủi được Thẩm Thiêm Chính đôi chút.

Một tháng trôi qua rồi nhưng hai đứa nhỏ này vẫn chưa ly hôn, nói như vậy, có nghĩa là mối quan hệ giữa bọn họ vẫn có thể cứu chữa có phải hay không?

Khi Thẩm Thiêm Chính biết con trai mình bị bệnh, ông rất vui mừng chạy đi gọi điện thoại cho con dâu ngay, lo lắng nói về việc Thẩm Quân Cố bị cảm, cũng không biết có ai có thể chăm sóc cho anh không.

Nam Ngôn biết ý tứ của Thẩm Thiêm Chính.

Ngay khi Thẩm Quân Cố vừa tiến vào, Nam Ngôn lập tức tăng điều hoà lên hai độ.

Thẩm Quân Cố cởi áo khoác tùy tiện đặt ở trên ghế sofa, anh mang khẩu trang đến đây, ngồi trên sofa rồi nhưng vẫn không chịu tháo xuống.

"Anh cởi khẩu trang ra đi, cứ đeo hoài như vậy thì khó chịu lắm."

Nam Ngón đặt một cốc nước bằng thủy tinh viền vàng lên chiếc bàn trà trước mặt Thẩm Quân Cố, bên trong cô đã pha sẵn nước ấm cho anh.

Thẩm Quân Cố nghe theo lời cô tháo khẩu trang xuống.

Trông anh có vài phần mệt mỏi.

Từ khi đóng máy vai nam chính trước cho đến nay, Thẩm Quân Cố đã nghỉ ngơi được một tháng, nói là nghỉ ngơi, nhưng trong một tháng này, anh đều bận rộn học tập và tham khảo một đồng lớn kịch bản trên tay, mỗi một nhân vật mà Thẩm Quân Cố cảm thấy phù hợp thì anh đều dành thời gian để luyện tập nó. So với khi nhận phim còn mệt hơn rất nhiều.

"Em lý giải nhân vật Tiểu Diệp Lan này rất ổn, bây giờ chúng ta thử tập diễn một chút."

"Đợi tôi một lát!"

Mắt Nam Ngón sáng lên, cô chạy lạch bạch về phòng ngủ, không tới 2 phút sau, cô đi ra với bộ sườn xám màu hồng đào vừa vặn làm nổi bật lên thân thể của cô, cùng với một đôi giày cao gót bằng lụa.

Mái tóc xoắn dài được cô dùng một cây trâm gỗ kẹp lên, còn có hai lọn tóc xoắn xoắn xuống hai bên thái dương của cô.

"Anh xem", Nam Ngón dang hai tay xoay một vòng trước mặt Thẩm Quân Cố, "Tôi đặc biệt mua chiếc sườn xám này để có thể học theo dáng vẻ và cử chỉ của nhân vật đó."

Ánh mắt của Thẩm Quân Cố hơi mơ hồ.

Anh chưa từng nhìn thấy Nam Ngón như vậy.

Tướng mạo của cô vốn thuộc loại xinh đẹp sắc sảo, nay cô ăn mặc như vậy, trong nháy mắt liền cùng với hình tượng cô gái phong tình quyến rũ trong kịch bản hợp lại thành một.

"Tốt lắm."

Thẩm Quân Cố có chút hối hận vì không mặc tây trang đến đây.

Anh cầm kịch bản trên tay, vội liếc nhìn một lượt.

Nam Ngón nhất định phải lấy được vai diễn Tiểu Diệp Lan này, nên cô không ngừng đọc kịch bản, không ngừng nghiên cứu nhân vật, Thẩm Quân Cố vì thế cũng đã xem qua kịch bản này không ít lần, anh vừa lật liền nhớ ngay.

"Chúng ta diễn đoạn này thử xem."

Thẩm Quân Cố chỉ vào đoạn Tiểu Diệp Lan phạm sai lầm phải bị phạt nặng, nghiêm túc nói: "Đoạn này khá kịch tính, một mình em luyện tập thì không có kích thích, để tôi thử diễn tập một lần với em xem sao."

Nam Ngón cầu còn không được.

Nam chính của phim dân quốc này còn chưa được định, cô nghe nói đó là một diễn viên nổi tiếng có thực lực trong nghề, như vậy nếu cô có thể lấy được vai diễn Tiểu Diệp Lan này, thì sẽ có nhiều cơ hội đối diễn cùng với diễn viên thực lực hơn.

Trước đó cô cần phải luyện tập trước với một diễn viên thực lực, để đến lúc đó không phải bị đè ép quá nhiều.

Nam Ngón lật qua lật lại xem kỹ nội dung, sau đó đưa tay làm dấu OK.

Thẩm Quân Cố ngồi trên ghế sofa, tay cầm cốc nước, lơ đãng phát phát bọt trà.

"Đã biết sai chưa?"

Chỉ trong nháy mắt, tuy rằng Thẩm Quân Cố vẫn đang ngồi trên chiếc ghế sofa mang đầy hơi thở của thiếu nữ, trên người anh là một thân quần áo bình thường, nhưng trong tức khắc, cả người anh đã toát ra một loại khí chất được ngưng kết từ thời đại đó. Âm điệu giọng nói của anh cũng có chút thay đổi, âm được đề cao, khác hẳn với chất giọng trầm thấp thường ngày của anh, lúc này, giọng nói của anh càng lộ ra vẻ lỗ mãng.

Nam Ngón thiếu chút nữa đã thất thần ngay tại chỗ rồi.

Đây chính là năng lực của diễn viên phái thực lực. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, anh đã có thể bỏ qua hết tất cả các nhân tố bên ngoài, mang lại cho bạn một niềm tin tuyệt đối, một cảm giác rất chân thật, rằng anh chính là nhân vật đó.

Nam Ngón đi về phía anh.

Đôi chân đi giày cao gót bước từng bước chân trái trước chân phải sau cứ nối gót nhau như vậy đi đến, cổ chân của cô trắng nõn tinh tế, cứ như phản xạ được cả ánh sáng vậy. Mỗi một bước đi, chiếc giày cao gót gần như không phát ra bất kì âm thanh nào, cẩn thận giống như một chú mèo, từng bước chân nhẹ nhàng dần dần áp sát.

Dáng vẻ của Nam Ngôn khi mặc sườn xám trông rất đẹp mắt, vòng eo của cô nhỏ gọn, mỗi một bước đi đều uốn lượn là loi, tư thế tiêu sái của người vợ lẽ dĩ sắc thị nhân* ngay lập tức hiện lộ ra ngoài.

**dĩ sắc thị nhân: lấy nhan sắc phục vụ cho người khác.*

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống một bên chân của Thẩm Quân Cố, hai tay đặt lên trên đầu gối của anh.

"Lão gia, thiếp biết thiếp sai rồi ~ Ngài xem, thiếp biết sai như thế, ngài có thể bỏ qua hình phạt của thiếp hay không?"

Nam Ngôn nheo mắt lại, ném cho Thẩm Quân Cố một ánh mắt quyến rũ đầy nũng nịu, chọc cho người ta thương yêu.

Thẩm Quân Cố rũ mắt xuống, dừng trên gương mặt của Nam Ngôn.

Cô nắm bắt được chừng mực rất tốt. Hoàn toàn thể hiện ra được bộ dáng ngây thơ của người vợ bé được chiều chuộng.

Bỏ hình phạt sao?

Thẩm Quân Cố cảm thấy, nếu là anh, anh khẳng định sẽ rất luyến tiếc.

"Nàng nói xem." Chỉ ba từ, nhưng Thẩm Quân Cố nói ra lại đầy ẩn ý.

Nam Ngôn mím môi cười cười, nghiêng người ngồi ngay bên cạnh Thẩm Quân Cố, cầm lấy cốc nước trong tay của anh để sang một bên rồi dùng hai tay nhẹ nhàng ấn ấn trên vai anh.

"Vây.... thiếp đây nhận phạt, xoa bóp vai cho lão gia có được hay không?"

Sau lưng của Thẩm Quân Cố chợt trở nên căng thẳng.

Nam Ngôn còn rất nghiêm túc, lực tay không mạnh không nhẹ, xoa xoa bả vai cho anh rất thoải mái.

Anh trầm ngâm, lời kịch tiếp theo vẫn không thể nói ra miệng được.

Nam Ngôn không dám thúc giục anh. Đây có thể là bí mật của diễn viên phái thực lực như Thẩm Quân Cố, mỗi một chỗ đều có cách xử lý riêng. Anh không lập tức tiếp lời thoại của cô, chắc hẳn anh đã có ý nghĩ riêng của mình.

Nam Ngôn vừa suy nghĩ cách xử lý trường hợp này của Thẩm Quân Cố, vừa cẩn thận xoa bóp bả vai cho anh.

Ngón tay của cô mềm mại, càng về sau khí lực ấn bóp càng yếu ớt. Cuối cùng, Nam Ngôn từ xoa vai chuyển thành sờ vai của Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố lúc này mới tiếp lời thoại của cô.

"Nàng xoa bóp không tệ. Nhưng như vậy cũng không thể bù đắp lại lỗi lầm của nàng được."

Anh híp mắt lười biếng, như thể vừa rồi cô xoa bóp cho anh thật sự rất thư thái vậy.

"Như thế này đi, nàng sang chỗ Đại phu nhân hầu hạ cho tốt, Đại phu nhân cho phép nàng về thì nàng mới được trở về. Lần sau nếu nàng còn dám tranh luận ở trước mặt Đại phu nhân nữa thì ta sẽ không dễ dàng tha cho nàng như thế này đâu."

Nam Ngôn thu tay lại, cười ngọt ngào: "Lão gia dặn dò, thiếp đều ghi nhớ kĩ, tuyệt đối sẽ không có lần sau đâu."

Cô gái gần kề bên người rồi đi rồi, Thẩm Quân Cố mới thả lỏng cơ thể, cổ họng anh có hơi ngứa ngáy, anh xoay mặt sang một bên ho khan liên tục.

"Anh uống nước trước đi, để tôi đi lấy thuốc cho anh."

Nam Ngôn cũng không hỏi xem vừa rồi cô diễn như thế nào, cô vội vàng chạy đi lấy thuốc cảm cô đã chuẩn bị sẵn cho Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố uống thuốc xong thì nghỉ ngơi một lát.

Nam Ngôn đã đi nấu cơm rồi.

Mặc một chiếc sườn xám bó người và mang đôi giày cao gót nhọn, một cô gái ăn vận theo phong cách thời Trung Hoa Dân Quốc lúc này lại đang đeo một chiếc tạp dề trắng tinh bận rộn không ngừng nghỉ trong phòng bếp. Thẩm Quân Cố dựa lưng vào ghế sofa, cầm cốc nước trên tay yên lặng quan sát cô.

Cô một bên đang nấu cơm một bên thì nói chuyện với anh.

"Ba nói nếu anh không làm việc thì nên về nhà ở đi, rõ ràng cả tháng này anh chỉ nghỉ ngơi chứ không đi quay phim, ba bảo cảm thấy trong nhà rất quanh quẩn."

"Em cũng có thể thường xuyên về nhà thăm ba mà."

Nam Ngôn mức hai chén cháo trắng ra, lúng túng đáp: "Quên đi, dù sao cũng đã tính đến chuyện ly hôn rồi."

Cô vừa nói đến chuyện này, bàn tay đang cầm thìa của Thẩm Quân Cố thoáng khựng lại một chút.

Thật lâu sau, động tác của anh mới lưu loát trở lại.

"Sao em lại đột nhiên nghĩ đến chuyện ly hôn vậy?"

Nam Ngôn không cời tạp dề ra, cô ngồi xuống bên cạnh Thẩm Quân Cố.

"Chuyện ly hôn này, anh đã sớm nghĩ tới không phải sao? Tôi nhớ rõ tờ giấy thỏa thuận ly hôn đó, anh đã ký tên vào ngày chúng ta đăng ký kết hôn ba năm trước."

Nam Ngôn cắn chiếc thìa trên tay, do dự một hồi mới nói tiếp.

"Thực ra tôi cảm thấy, hai chúng ta cứ tiếp tục kéo dài như thế này cũng không tốt một chút nào. Dù sao thì cả anh và tôi đều đã đạt được mục đích của riêng mình rồi. Có thêm cái thân phận đã kết hôn này, đôi lúc cũng không được thuận tiện cho lắm."

"Anh xem anh kia, anh có tinh thần trách nhiệm cao như vậy, sau khi kết hôn xong, anh cũng tuân theo hiệp định giữa chúng ta, không có người khác ở bên ngoài. Nếu chúng ta ly hôn sớm một chút, thì sẽ không ảnh hưởng đến việc anh ở bên người khác nữa rồi. Vậy thì anh có thể sớm tìm được người mà anh thực sự muốn kết hôn" Nam Ngôn trêu chọc, "Không phải ba thúc giục muốn sớm được bằng cháu nội sao, chúng ta sớm ly hôn, thì nguyện vọng của ông ấy có thể sớm được thực hiện rồi."

"Không có ai cả."

Thẩm Quân Cố buông thìa xuống, bình tĩnh nhìn Nam Ngôn.

"Tôi không có người khác, trước đây em đã từng thích một người, nhưng bây giờ thì không thích nữa có đúng không?"

Nam Ngôn gật đầu: "Đúng vậy."

"Cho nên hiện tại cũng không có ảnh hưởng gì đến chúng ta hết", Thẩm Quân Cố lạnh nhạt tiếp lời, "Bên cạnh tôi không có người nào khác. Không có lý do gì để ly hôn vào lúc này cả."

Nam Ngôn ngẫm nghĩ, bây giờ cô cũng không có lý do gì để ly hôn cả. Cô chỉ là cảm thấy bản thân đã làm liên lụy đến Thẩm Quân Cố mà thôi.

Nhìn đáng vẻ không chút để ý của anh, cô cũng hiểu Thẩm Quân Cố thật sự không hề có ý nghĩ muốn ly hôn này.

"Đương nhiên, nếu em muốn ly hôn thì tôi sẽ tôn trọng ý nguyện của em." Thẩm Quân Cố hạ giọng xuống, "Em cảm thấy thế nào?"

Nam Ngôn do dự.

Hiện tại cô muốn ly hôn sao? Rõ ràng, cuộc hôn nhân này, từ đầu đến cuối đều là một sai lầm, ly hôn là chuyện sớm muộn thôi.

Còn hiện tại, hình như việc ly hôn cũng không cần cấp bách đến thế.

Chỉ là hiện tại cô không nổi tiếng, cũng chẳng có tác phẩm nào, ly hôn sẽ dễ dàng hơn. Một khi tên tuổi của cô lọt vào tầm mắt của công chúng rồi, nếu làm thủ tục ly hôn, nói thì dễ chứ làm thì chưa chắc có thể bình yên hay không.

Nam Ngôn suy nghĩ: "Vậy thì, trước khi tôi tiến vào đoàn phim mới, chúng ta tranh thủ ly hôn đi?"

Nam Ngôn nói ý nghĩ của mình cho Thẩm Quân Cố biết.

Ánh mắt của Thẩm Quân Cố dừng trên chén cháo nóng hổi trước mặt, một lúc lâu sau anh mới chậm rãi trả lời: "... Được."

Thẩm Quân Cố quả thật là một người đàn ông rất có phong độ, mọi quyết định của anh đều tôn trọng ý kiến của Nam Ngôn, điều này làm cho Nam Ngôn cảm thấy, người chồng cũ này có khả năng chính là điều may mắn nhất trong cuộc đời của cô.

Đã gần đến tám giờ tối, Nam Ngôn tiễn Thẩm Quân Cố xuống lầu.

Anh cũng không có từ chối cô, Thẩm Quân Cố đeo khẩu trang vào, một lần nữa cài trang cho bản thân một phen.

Thang máy xuống được một tầng rồi dừng lại, một cô gái cao gầy, mảnh khảnh, trang điểm đậm theo phong cách ngự ty với mái tóc dài bước vào.

Ngự ty này ăn mặc trông giống như một nữ vương cao cao tại thượng, cả khuôn mặt trông rất lạnh lùng, chỉ có điều một nửa gương mặt của cô ấy đã bị khẩu trang che khuất.

Ngự ty vừa tiến vào, Nam Ngôn liền cảm thấy có chút chật chội. Vóc dáng của đối phương rất cao, gần ngang bằng với Thẩm Quân Cố, đứng bên cạnh cô ấy, cô chẳng thể nào so sánh được.

Nam Ngôn nhích lại gần bên Thẩm Quân Cố.

Ngự ty liếc mắt nhìn Thẩm Quân Cố, sau đó lại nhìn nhìn Nam Ngôn, nhưng không lên tiếng.

Có người ngoài ở đây, Nam Ngôn và Thẩm Quân Cố cũng không có nói chuyện.

Bên ngoài, gió đêm có hơi lạnh, Nam Ngôn đưa Thẩm Quân Cố đến tận xe của anh, nhìn anh vào trong xe.

"Qua hai ngày nữa, chúng ta hẹn thời gian cùng nhau trở về nhà được chứ?"

Thẩm Quân Cố mở cửa sổ xe xuống, nghiêng đầu hỏi Nam Ngôn.

"Được" Nam Ngôn không có ý kiến, "Thời gian cụ thể, anh nhớ nói cho tôi biết."

Thẩm Quân Cố gật đầu: "Tôi biết rồi, em đi lên nhà đi, nhớ chú ý an toàn."

Nam Ngôn vẫy tay, chờ đến khi xe của Thẩm Quân Cố đi khuất, cô mới xoay người vào toà nhà.

Trong lúc chờ thang máy, ngự ty cao gầy vừa cùng cô xuống lầu lúc này lại xuất hiện.

Nam Ngôn lại đứng nép sang một bên.

Tiểu ty này cao quá! Cô cảm thấy áp lực quá đi!

Là người mẫu sao? Bộ dạng xinh đẹp, khí chất lại cao quý lạnh lùng.

Nam Ngôn tò mò liếc mắt sang nhìn một cái, nhưng không khéo, cô đã bị ngự ty cao cao bắt gặp mắt rồi.

Người bên cạnh hình như vừa mới nở nụ cười, vì cô ấy đeo khẩu trang nên Nam Ngôn cũng không chắc chắn lắm. Có khả năng là do cô đã nghe lầm.

Trong thang máy im ắng suốt một đường, cho đến khi dừng lại tại tầng lầu dưới nhà Nam Ngôn, sau khi ngự ty kia rời đi, Nam Ngôn mới cảm thấy không khí thông thoáng được một chút.

Vừa chuẩn bị đi ngủ, điện thoại của Nam Ngôn chợt sáng lên.

Là Thẩm Quân Cố gửi WeChat cho cô, anh đã về đến nhà rồi.

Không đợi Nam Ngôn gửi lại tin nhắn chúc ngủ ngon, một tin khác lại tiếp tục nhảy lên.

"Luyến tiếc."

Nam Ngôn sững sốt, mất một lúc lâu cô mới phản ứng lại, chậm rãi nhớ đến lần đối diện của nhân vật Tiểu Diệp Lan lúc vừa rồi. Cô hiểu được ý tứ của Thẩm Quân Cố thông qua hai chữ* này.

**trong tiếng Trung là ba chữ (舍不得), nhưng edit ra chỉ còn hai chữ nên mình sửa lại thành hai chữ luôn.*

Nam Ngôn xoay người, ngón tay liên tục ấn ấn trên màn hình.

"Chính là cái đồ yêu nghiệt này, đã phá hỏng sự thanh tịnh của bản đạo!"

"Ồi mẹ ơi!" Nam Ngôn đánh chữ xong chỉ định chụp lại ảnh màn hình thôi, không nghĩ tới cô đánh xong lại thuận tay gửi tin nhắn đi luôn, cô sợ tới mức vội vàng thu hồi tin nhắn lại.

Cô gờnhanh như vậy, chắc Thẩm Quân Cố vẫn chưa phát hiện ra đúng không? Trái tim của Nam Ngôn thót lên tận cổ họng, con buồn ngủ hoàn toàn bay biến, cô gấtgao nhìn chăm chăm vào màn hình.

Nửa ngày sau, Thẩm Quân Cố bên kia mới chậm chạp gửi lại một tấm ảnh chụp màn hình.

"Thật tiếc quá, tôi đã nhìn thấy rồi [hình ảnh]."

Nam Ngôn đập đầu xuống gối, cuộc đời không còn gì lý thú nữa rồi.

[3426 words | Đã beta]

16/8/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Edit & Beta: **Khả Duyên**

Tường Tổ gửi thời gian và địa điểm thử vai cho Nam Ngôn, lần này là Tường Tổ và Diễm Diễm cùng nhau đến đón Nam Ngôn.

Tường Tổ đã đến nhà Nam Ngôn hai lần. Một lần là đến cho biết đường, còn một lần là hiện tại.

Một đường đi vào khu nhà của Nam Ngôn, cô đều quan sát đánh giá hoàn cảnh xung quanh một vòng, nhớ kỹ toàn bộ mọi thứ nơi đây.

Nam Ngôn vẫn còn đang thay quần áo.

Cô mua một chiếc váy sườn xám, mỗi ngày đều mặc thử một lần. Diễm Diễm đến giúp Nam Ngôn kéo khoá.

"Chị Ngôn Ngôn, chị gầy quá, xem cái eo này này....." Diễm Diễm vừa nói, vừa đưa tay bao quanh vòng eo của Nam Ngôn, "Em cá vòng eo của chị Ngôn Ngôn còn chưa đến sáu mươi nữa."

Nam Ngôn nhướn mày nhìn Diễm Diễm qua gương trang điểm: "Ánh mắt tốt đấy!"

Vòng eo của cô là 58 cm.

Chiếc váy nhỏ này mặc trên người cô rất vừa vặn, chỉ có điều phần eo sẽ hơi rộng một chút.

Ba người thu thập xong xuôi, liền ngay lập tức lái xe đến địa điểm thử vai.

"Ngôn Ngôn", Tường Tổ ngồi ở bên cạnh Nam Ngôn, cô ấy đưa cho cô một phần tư liệu, đồng thời thuận miệng nói, "Chị đã quan sát hoàn cảnh khu nhà của em, chị thấy cũng ổn đấy! Nhưng toà nhà này có hơi cũ thì phải, độ an toàn chắc cũng sẽ không cao, em có tính sẽ chuyển đến một nơi ở khác không?"

Nam Ngôn nhận lấy tư liệu trong tay, trong đây là thông tin về đạo diễn và biên kịch của đoàn phim này.

Các tác phẩm trong quá khứ, loại hình diễn viên ưa thích, và cả phong cách quay phim của đạo diễn đều được tóm tắt lại. Dựa vào phần thông tin này, Nam Ngôn có thể dễ dàng tìm ra được cách giới thiệu bản thân sao cho thật ấn tượng ở trước mặt bọn họ.

Nam Ngôn lật qua lật lại, sau đó mới nói đến vấn đề lo lắng của Tường Tổ dành cho cô.

"Quả thật em cũng không định sống ở đây lâu đâu, em cũng có dự định sẽ chuyển nhà", Nam Ngôn nói đùa, "Chờ sau khi em đóng phim xong, kiếm tiền từ vai phụ rồi sẽ đi mua nhà mới."

Mắt kính của Tường Tổ lộ lên, cô đẩy mắt kính trên sống mũi, nhìn Nam Ngôn đang cúi đầu xem tư liệu, cô không có nói cho Nam Ngôn biết, trên tay của cô đã có một vai phụ rồi.

Chờ cho Nam Ngôn thử vai này xong rồi nói cũng không muộn.

Lần thử vai này, đi cũng không xa lắm, cách công ty giải trí Mãn Thành rất gần. Nghe nói kịch bản này cũng là do Mãn Thành đầu tư.

Buổi thử vai hôm nay chỉ có ba nhân vật, Ngô phu nhân là một, Tiết chương quỳ là hai, cuối cùng là Tiểu Diệp Lan.

Nam Ngôn vừa mới tới, có không ít người đều hướng ánh mắt nhìn Tường Tổ đứng phía sau cô, rồi thì thầm to nhỏ với nhau.

Đây là Tường Tổ đó, là người đại diện trước kia của Thẩm Quân Cố, sau khi hết hợp đồng với anh*, cô ấy liền ký hợp đồng ngay với cô người mới này?

**đã chỉnh sửa thông tin ở chương 19 (không phải vừa đảm nhiệm vai trò người đại diện của TQC mà là chấm dứt hợp đồng).*

Không ít tâm mắt đánh giá đều đổ dồn hết trên người của Nam Ngôn.

Nam Ngôn thờ ơ, tùy ý để cho bọn họ đánh giá, cô chỉ nói nhỏ vài câu với Tường Tổ về sự cố phát sinh ngoài ý muốn của lần thử vai trước đó, coi như là một câu chuyện phiếm để giết thời gian đi.

Tường Tổ đã sớm biết chuyện này, cô thậm chí còn biết thêm nhiều chuyện mà Nam Ngôn không biết nữa cơ.

Chuyện này của Bùi Tuyết đã bị áp chế đi. Đối phương là người của công ty giải trí Huyền Nhạc, chi rất nhiều tiền để giải quyết chuyện này trong êm đẹp. Đồng thời còn mang Bùi Tuyết từ Mãn Thành sang Huyền Nhạc, chuẩn bị một lần nữa đào tạo cô ta, cho cô ta xuất đạo với tư cách là một ca sĩ.

Lúc đó giữa hai công ty đã thương lượng tốt chuyện này rồi.

Sau khi kiểm tra ly trà sữa thì phát hiện ra bên trong bị cho thêm thuốc xổ. Đây không phải là một chất phụ gia gây chết người, nên bên kia mới có can đảm đến đây để đàm phán. Hơn nữa, Nam Ngôn cũng không bị tổn thương, thuốc xổ vẫn có tính an toàn nhất định nên cuối cùng chuyện này cũng không thể làm lớn hơn nữa. Song phương giải quyết chuyện này trong hoà bình.

Mãn Thành yêu cầu một nhân vật trong MV âm nhạc của ca sĩ hàng đầu thuộc Huyền Nhạc cho Nam Ngôn, dùng để bồi thường cho cô.

Mà Bùi Tuyết không thể không cụp đuôi làm người, thành thành thật thật biến mất trước mặt Nam Ngôn.

Chỉ là những chuyện này Tường Tổ không cần phải nói cho Nam Ngôn biết, cũng chẳng phải là chuyện quan trọng gì, đến ngày đó, cô đưa Nam Ngôn đi quay một chiếc MV là xong.

Tường Tổ đẩy đẩy mắt kính: "Nơi này sẽ không phát sinh loại chuyện như thế đâu. Nói cho cùng thì Bùi Tuyết là một trong số ít của số ít đấy, cô bé hồi nhỏ được xoay quanh quen rồi. Lớn lên cũng chẳng chịu suy nghĩ, cứ thích học theo mấy thứ thủ đoạn trong phim truyền hình 20 năm trước."

Nam Ngôn "phụt" một tiếng bật cười.

Để trấn an cảm xúc của Nam Ngôn, Tường Tổ xoa xoa bả vai của cô: "Em đừng để tâm đến những người đó làm gì. Muốn đi lên cao, có người sẽ phải ngã xuống, có người thì tự mình rút lui, còn có người thì lại tự hại bản thân đến xương cốt cũng không còn. Em chỉ cần mắt nhìn thẳng về phía trước, hướng tới mục tiêu của em mà kiên định bước đi là đủ rồi."

Nam Ngôn gật đầu.

Có nhân viên công tác đến phát thẻ thứ tự cho mọi người, lần này Nam Ngôn xếp ở cuối cùng.

Nam Ngôn cũng không cảm thấy nhàm chán, cô cùng với Diễm Diễm thiếu chút nữa đã cầm điện thoại lên lướt Taobao rồi, thật may là sự chuyên nghiệp đã kiềm chế cô lại, cô vẫn rất thành thật luyện tập điệu hoa lan chỉ.

Về phần Tường Tổ, cô ấy gặp được người quen nên không ngừng giới thiệu Nam Ngôn với những người khác.

Đến khi trước Nam Ngôn chỉ còn một người nữa, thất lực của cô cũng trở nên cứng ngắc luôn rồi.

Nam Ngôn nhân lúc còn chưa tới lượt cô, cô đã nhanh chóng đứng dậy, tập một bài thể dục như trên đài phát thanh hằng ngày để giảm bớt sự tê cứng của chân và cánh tay.

Cô ở lớp huấn luyện học được rất nhiều điều thực dụng. Đặc biệt là về độ mềm mại của cơ thể. Nam Ngôn cảm thấy thân thể của cô đã thư thái hơn rất nhiều, cô bắt đầu đặt tay theo thể hoa lan chỉ, cúi đầu mỉm cười, phóng một cái mị nhãn cho Tường Tổ.

Tường Tổ đẩy mắt kính lên: "Không tệ, em chuẩn bị rất tốt."

Tiểu Diệp Lan là một nhân vật mềm mại không xương, mảnh mai tựa như lá liễu, Nam Ngôn vẫn giữ nguyên tư thế này cho đến khi được gọi tên vào.

Dưới chân cô mang giày cao gót, bước đi một tiếng động cũng không phát ra. Khi cô bước vào, vòng eo nhỏ nhắn đung đưa, đôi mắt long lánh, khoe miệng cười vừa ngây thơ vừa như dụ dỗ người khác.

Cô đứng im trên sân khấu.

Bên dưới sân khấu lúc này có nhiều người hơn trong đoàn phim cổ trang lúc trước.

Đoàn phim này các vai phụ khác cũng là những diễn viên có tên tuổi trong phái thực lực, thậm chí còn có các diễn viên lão làng trong nghề. Những người này đều là những tiền bối quyền cao chức trọng rất có tiếng nói, là đối tượng rất được kính trọng. Lần tuyển chọn diễn viên phụ này, bọn họ cũng đến đây, một phần là để xem nhóm diễn viên mới, một phần là để quan sát đối tượng phù hợp có thể đối diễn cùng bọn họ.

Thật rõ ràng, khi Nam Ngôn vừa mới bước vào, mọi người đều chú ý đến cô.

Cô trong nháy mắt đã hợp lại thành một với hình tượng của Tiểu Diệp Lan. Cô thậm chí còn không tự giới thiệu bản thân, chỉ khẽ chớp mắt rồi cười nhẹ.

Đạo diễn sững sốt, vội nói nhỏ gì đó với người bên cạnh.

"Cô cãi nhau với Nhị di thái* sao?" Người đặt câu hỏi là một người đàn ông trung niên. Vẻ mặt của người đàn ông trung niên rất nghiêm túc.

**di thái: vợ lẽ/vợ bé/ tiểu thiếp. Nhưng khi trong đối thoại và xưng hô thì mình vẫn giữ nguyên "di thái", nếu trong phần kể chuyện thì sẽ để là "vợ lẽ".*

Nam Ngôn chậm rãi đưa bàn tay điều hoa lan chỉ lên vuốt một bên tóc mai, lười biếng nói: "Nhị di thái thật là quá đáng, ức hiếp tôi! Nguyên đại bá, ngài thiên vị Nhị di thái cũng không sao, nhưng nguyệt ngân vẫn phải đưa cho tôi chứ! Nếu không tôi liền đi âm ỉ cùng Đại phu nhân cho xem!"

Người đàn ông trung niên lập tức tiếp lời: "Tiểu di thái, ngài như vậy là không hợp quy củ. Nhị di thái đã ra lệnh rồi, tháng này ngài không có tiền."

"Không có tiền?!" Nam Ngôn trừng mắt nhìn ông, tức giận xắn tay áo lên, chống nạnh nói: "À à! Đại phu nhân còn chưa nói gì! Cô ta cũng giống như tôi, chỉ là một kẻ đi làm vợ lẽ cho người ta thôi, vậy mà cũng dám ra dáng chủ nhân với tôi? Cô ta lấy bạc của tôi, tôi liền đi xé nát bộ mặt hồ ly tinh của cô ta!"

Người đàn ông gật đầu một cái.

Hàng diễn viên ngồi phía sau cũng tấm tắc gật đầu, thì thầm nói chuyện với nhau.

"Cháu tự giới thiệu bản thân đi."

Nam Ngôn vội kiểm chế sức lực muốn lao ra đánh nhau với người khác lại, an tĩnh đáp: "Xin chào các thầy cô, em tên là Nam Ngôn, số thứ tự 12."

"Chắc hẳn cháu đã luyện tập rất nhiều, toàn bộ quá trình đều nhập tâm vào bên trong nhân vật, đúng là cực khổ cho cháu rồi." Người đàn ông trung niên vừa mới đối lời thoại với Nam Ngôn trên sân khấu vừa cười hờ hờ vừa nói.

Nam Ngôn khiêm tốn trả lời: "Đó là điều nên làm ạ."

"Điểm này của cháu rất tốt, có nhiều người đều không làm được đến mức này đâu." Đạo diễn trực tiếp đánh một dấu tick ở phía sau tên của Nam Ngôn.

"Được rồi, Nam Ngôn phải không? Cháu trở về chuẩn bị ký hợp đồng đi. Thời gian khởi động máy sẽ được gửi vào hộp thư của cháu, cháu nhớ chú ý nhé."

Đạo diễn còn bổ sung thêm: "Về nhà nhớ tiếp tục chăm chỉ luyện tập, không được lơ là đâu đấy."

"Vâng ạ, cảm ơn đạo diễn, cảm ơn các tiền bối." Nam Ngôn cũng giật mình, không nghĩ tới cô có thể lấy được vai diễn này thuận lợi như vậy.

Cô chỉ nghĩ, cô sẽ được lọt vào danh sách các diễn viên được tuyển, sau khi thử một vòng nữa mới có quyết định cuối cùng. Nhưng không ngờ, đạo diễn của đoàn phim này lại trực tiếp quyết định ký hợp đồng với cô luôn.

Khi Nam Ngôn đi ra ngoài vẫn còn có chút hồ đồ.

Tường Tổ đến đón cô.

"Em muốn ngồi một bên nghỉ ngơi trước, hay là muốn trở về ngay bây giờ?"

"Trở về đi ạ...." Nửa ngày sau, Nam Ngôn mới chậm chạp phản ứng lại. Cô vui vẻ ôm mặt của mình cười tủm tỉm, "Chị Tổ, chị mau nhìn mặt em đi này, đạo diễn nói chúng ta có thể chuẩn bị ký hợp đồng rồi đó."

Tường Tổ sững sốt, sau đó mới gật gật đầu: "Được, việc đó cứ để chị lo. Em không cần quan tâm đâu, chỉ cần trở về chuẩn bị kịch bản cho thật tốt là được."

Nam Ngôn vô cùng hạnh phúc, đây là nhân vật đầu tiên mà cô tự tay giành được. Phản ứng đầu tiên của cô chính là muốn gọi điện chia sẻ niềm vui này với Thẩm Quân Cố.

Nhưng sau khi mở WeChat của Thẩm Quân Cố ra, tay của Nam Ngôn thoáng dừng lại trên màn hình.

Gần đây có phải cô cùng với Thẩm Quân Cố liên lạc rất thường xuyên không?

Nam Ngôn do dự một chút, sau đó tắt WeChat đi.

Ít nhất cũng phải đợi đến chiều rồi nói cho anh biết cũng được, nếu không thì có vẻ như cô rất gấp gáp vậy.

Buổi chiều ngày hôm đó, Thẩm Quân Cố gửi một tin nhắn cho Nam Ngôn, hỏi xem tình huống thử vai của cô. Nam Ngôn lúc này mới dè dặt nói tin tốt cho anh biết.

Nam Ngón cảm thấy ghét bỏ bản thân sao lại có thể dễ dàng xấu hổ như vậy, nhưng cô lại nhìn không được mà ôm gối nhìn chăm chú vào điện thoại di động. Khi Thẩm Quân Cố vừa gửi đến tin nhắn chúc mừng, cô vui vẻ đến mức cắn chặt lấy góc gối không buông.

Không thể cứ tiếp tục như vậy được. Đầu óc của Nam Ngón nhanh chóng phát ra tín hiệu nguy hiểm.

Thường xuyên trò chuyện với một người trong một khoảng thời gian dài, lại có mối quan hệ khác với những người khác, mà mối quan hệ này có chừng mực hay không, phụ thuộc vào bầu không khí giữa hai người là như thế nào.

Nam Ngón cảm thấy, cô bắt đầu gặp nguy hiểm rồi.

Cô cần phải làm cho bản thân thanh tỉnh lên mới được.

Nam Ngón hai ngày liền không liên lạc với Thẩm Quân Cố. Đối phương gửi tin nhắn đến, cô cũng sẽ trả lời, nhưng đều trả lời rất trễ.

Không biết có phải Thẩm Quân Cố cảm giác được cô muốn giữ khoảng cách với anh không, mà trong hai ngày qua, lượng tin nhắn anh gửi cho cô cũng ít đi nhiều.

Cho dù ít tin nhắn hơn, hay Nam Ngón trả lời tin nhắn trễ đến mấy, thì anh vẫn đảm bảo mỗi ngày đều có hai câu chào hỏi cơ bản.

Nam Ngón cho rằng, chỉ cần cô tham gia vào đoàn phim mới, bận rộn hơn, thì mọi chuyện sẽ trở nên ổn hơn.

Địa điểm quay của bộ phim dân quốc là ở một Điện Ảnh Thành xa xôi, nơi ở xa, cũng có rất nhiều chỗ bất tiện.

Nam Ngón đã xác định muốn đi, trước tiên cô quan sát kỹ lưỡng Điện Ảnh Thành, sau đó lại xem xét các tuyến đường giao thông và các phương tiện xung quanh đó vài lần. Cuối cùng, cô quyết định đi mua những thứ cần thiết trước.

Nam Ngón mua đồ trên mạng rất nhiều, mỗi ngày đều có hàng chuyển phát nhanh gửi đến, cô lấy hàng rồi vẫn nhớ xé bỏ thông tin trên hộp giấy rồi vứt đi.

Nhưng sau này hàng đến càng lúc càng nhiều, cô khai hàng xong đã cảm thấy mệt mỏi lắm rồi, làm sao còn nhớ đến việc xé bỏ thông tin cá nhân nữa, nên cô trực tiếp ném hộp giấy đi.

Nửa đêm, Nam Ngón đắp mặt nạ lên mặt xong liền leo lên giường, tắt đèn, nằm lướt điện thoại di động, nhưng đột nhiên cô nghe thấy ngoài cửa có tiếng động lạ.

Cô sùng sốt, tầng này chỉ có một người sống là cô thôi.

"Rắc.... rắc"

Ngoài cửa lại tiếp tục truyền đến một tiếng động nữa. Lần này, Nam Ngón nghe rất rõ ràng, trong đêm khuya yên tĩnh, âm thanh phát ra ngay tại cửa nhà cô.

**Thời Dân Quốc không phải cổ đại cũng không phải hiện đại nên cách xưng hô và dùng đại từ của mình kết hợp giữa hai thời đại luôn.*

[2862 words | Đã beta]

16/8/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Edit & Beta: Khả Duyên

Trái tim của Nam Ngón tựa như ngừng đập.

Cô nhanh chóng lật người xuống giường, tay cầm điện thoại di động mở đến trang quay số gọi, cô vừa nhấn số cảnh sát xong, tiếng động bên ngoài cũng càng lúc càng gần hơn.

Không kịp rồi!

Tiếng báo động ngay lập tức vang lên trong đầu óc của Nam Ngón.

Thời gian chờ cảnh sát bắt máy và tiếng nói của cuộc đối thoại khẳng định sẽ bị người bên ngoài nghe thấy, một khi để cho bọn tội phạm biết được có người dân đã phát hiện ra sự tồn tại của bọn chúng thì rất có khả năng từ một vụ án trộm đồ sẽ biến thành vụ án giết người và cướp của.

Nam Ngôn bất chấp tất cả, vội mở khung tin nhắn WeChat của Thẩm Quân Cổ ra, gửi cho anh vài chữ ngắn gọn.

"Báo cảnh sát!"

Bất luận khi nào Thẩm Quân Cổ nhận được tin nhắn của cô, anh đều sẽ trả lời lại chỉ trong vài giây, có lẽ lần này cũng vậy đi.

Động tĩnh ở bên ngoài càng lúc càng nặng nề, phòng ở của Nam Ngôn không lớn, phòng ngủ chính, phòng dành cho khách rồi đến thư phòng tuy nằm tách biệt với nhau, nhưng người đó chẳng mấy chốc sẽ xông thẳng vào nơi này thôi!

Nam Ngôn cắn đầu lưỡi, buộc bản thân phải cố gắng bình tĩnh trở lại.

Rèm cửa sổ phòng cô vẫn chưa kéo lại, ánh sáng của đèn đường bên ngoài hắt vào trong phòng, vừa vịn chiếu thẳng lên chiếc tủ đầu giường của cô.

Phía trên tủ có vài cuộn dây màu đỏ.

Đó là đạo cụ cô mua về để làm quen với nhân vật Tiểu Diệp Lan.

Lúc đó cô chọn sai kích cỡ, một lần mua về rất nhiều nhưng có không ít thứ cô dùng không được. Sợi dây thừng dày thì có thể dùng để kéo co, còn sợi dây mỏng thì có thể đan tay.

Ban đầu, Nam Ngôn dự định dùng một cuộn dây không dày cũng không mỏng để tạo hình, làm đồ trang trí trên tường, nên cô mới mang theo vào phòng ngủ.

Thế nhưng, lúc này Nam Ngôn không có thời gian để nghĩ đến những chuyện khác nữa.

Cô mau chóng chụp lấy một cuộn dây thừng, cầm chắc điện thoại trên tay rồi chạy nhanh ra ngoài ban công.

Giữa đêm khuya, lòng của Nam Ngôn căng như dây đàn, cô vội vàng cột một đầu dây thừng vào thanh lan can, một đầu khác thì thả xuống dưới.

Trái tim của cô như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cách một tầng cửa đang đóng, tiếng động bên ngoài càng lúc càng lớn. Có thể là do người nọ phát hiện trong căn hộ này chỉ có dấu vết của một cô gái sinh sống nên mới càng không kiêng nể gì.

Nam Ngôn nhắm chặt hai mắt lại.

Cô quấn sợi dây thừng màu đỏ ba vòng quanh tay, rồi quấn quanh mắt cá chân một vòng nữa, sau khi xác định không mắc sai lầm gì, cô ngay lập tức men theo sợi dây thừng mà tuột xuống.

Dàn nóng của máy điều hoà căn hộ phía dưới tầng của Nam Ngôn cách đây không xa. Cô chỉ cần leo lên phía trên dàn nóng để trốn, chắc sẽ không bị ngã xuống đâu.

Lá gan của Nam Ngôn rất lớn, loại chuyện này cực kì nguy hiểm, cô căng thẳng nín thở, cẩn thận trượt xuống.

Thân thể của cô rất nhẹ, chỉ có 40 kg, vẫn nằm trong phạm vi trọng lượng cho phép của sợi dây thừng, trừ việc dây thừng thỉnh thoảng đong đưa, thì cô không lo lắng đến việc sợi dây thừng này sẽ bị đứt giữa chừng.

Giữa đêm, cả toà nhà là một mảnh yên tĩnh, gió lạnh thổi đến từ trên cao, Nam Ngôn chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, nhưng cô lại không cảm thấy lạnh lẽo một chút nào, dù sao thì cảm giác khẩn trương và khủng hoảng cứ vây lấy cô khiến cô không thể phân tâm được.

Hai tay của Nam Ngôn gập gao nắm chặt lấy sợi dây thừng, cô nhích từng chút một trượt xuống dưới. Lòng bàn tay của cô nóng hừng hực, đau dữ dội nhưng cô không dám buông tay ra.

Cô cúi đầu nhìn xuống.

Bên dưới là một mảng bóng tối bao trùm như vực sâu thăm thẳm ở ngay dưới chân vậy.

Nam Ngôn không dám nhìn lần nữa, cô nỗ lực muốn trèo lên dàn nóng của máy điều hoà.

Cô đi chân trần, cả cơ thể đều lơ lửng trên không trung, dưới tình huống thân thể cứ lắc lư như vậy, Nam Ngôn cố gắng dồn hết sức để nhảy về phía trước.

Nam Ngôn bám chặt vào dàn nóng điều hoà, cô có cảm giác như trái tim của cô muốn thoát ra khỏi cổ họng luôn rồi.

Cô vừa nói lỏng dây thừng màu đỏ trên thân thể ra, thì đột nhiên sợi dây chuyển động.

Nam Ngôn nín thở ngược mắt nhìn lên, trên ban công, một người đàn ông toàn thân một màu đen đang cúi thắt lưng dùng sức nắm lấy đầu trên của sợi dây thừng!

Bị phát hiện rồi!

Cô suýt chút nữa đã văng ra khỏi dàn nóng rồi, Nam Ngôn cuống quýt tháo hết dây thừng trên người ra, người đàn ông kia chỉ kéo lên được một sợi dây rỗng.

Nam Ngôn khẩn trương đứng im, chỉ trong nháy mắt, người đàn ông kia đã tóm lấy hết sợi dây thừng, tức giận vỗ mạnh tay vào thanh lan can.

Nam Ngôn co rúm thân mình ở phía trên dàn nóng, toàn thân toát ra toàn là mồ hôi lạnh.

Tài sản bị mất cũng không sao, chỉ cần người không có chuyện gì là may mắn lắm rồi. Trong thời khắc này, cô có thể tự bảo vệ tốt bản thân là đủ.

Nhưng ngay sau đó, đồng tử của Nam Ngôn chợt co rút lại!

Bóng đen kia đã bắt đầu leo ra khỏi lan can!

Trong lòng Nam Ngôn hoảng hốt cực độ!

"Mau lên đây!"

Một giọng nói vang lên từ trên đỉnh đầu của Nam Ngôn.

Nam Ngôn chuyển ánh mắt, vừa vận nhìn thấy trên ban công của căn hộ mà cô vừa mới nhảy qua, ngự ty trang điểm sắc sảo, cao gầy với mái tóc dài đang đưa tay về phía cô.

Mà ở trên đó một tầng, bóng người xâm nhập vào nhà Nam Ngôn cũng đã nhảy xuống.

Nam Ngôn không suy nghĩ nữa, cô lập tức nắm lấy tay của cô ấy.

Ngự ty vóc người cao ráo, sức lực cũng không nhỏ, hai tay dùng sức một chút, đã có thể kéo Nam Ngôn từ dàn nóng điều hoà lên thẳng đến ban công.

Ngự ty phản ứng rất nhanh, vội kéo Nam Ngôn vào trong phòng rồi thuận tay khoá trái cửa ban công lại.

"Cô đã báo cảnh sát chưa?"

Ngự ty xoay người bật đèn lên.

Đèn bên trong phòng vừa sáng lên, Nam Ngôn mới chậm rãi thở ra một hơi.

"Đã báo cảnh sát rồi."

Giọng nói của Nam Ngôn có chút khàn khàn.

Cô bây giờ còn không chắc chắn Thẩm Quân Cố đã báo cảnh sát hay chưa. Nhưng khi ở trước mặt cô gái xa lạ này, cô chỉ có thể trả lời là báo cảnh sát rồi.

"Vậy là tốt rồi...." Ngự ty vừa quay đầu lại, về mặt ngay lập tức cứng đờ, rồi cô ấy chậm chạp dời tầm mắt đi.

Nam Ngôn không nhìn thấy biểu cảm của vị ngự ty kia, cô vội lấy điện thoại ra.

Tin nhắn cô gửi cho Thẩm Quân Cố trên khung WeChat vẫn không có hồi âm.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn nhấn gọi điện cho Thẩm Quân Cố.

Điện thoại đổ chuông chưa đầy một giây, người bên kia đã ngay lập tức bắt máy như đang thủ sẵn điện thoại trên tay vậy.

"Ngôn Ngôn?"

Cổ họng của Nam Ngôn có hơi nghẹn ngào, mũi cô thoáng cay cay.

"Vâng."

"Tôi đã báo cảnh sát rồi, em hiện tại vẫn an toàn chứ?"

Ở đầu dây bên kia, giọng nói trầm ổn của Thẩm Quân Cố truyền đến làm cho người ta có cảm giác rất an tâm.

Nam Ngôn nhìn sang ngự tử bên cạnh.

"Em an toàn rồi, là cô gái tầng dưới đã giúp em."

**sợ quá nên đối xưng hô luôn nhe =))))*

"Chờ tôi một chút, bảy phút nữa tôi sẽ đến ngay dưới lầu nhà em, em đừng sợ."

Nam Ngôn khịt khịt mũi.

"Vâng ạ."

Vừa cúp điện thoại xong, vị ngự tử bên cạnh tính tính thời gian, chợt trên khuôn mặt đầy lớp trang điểm của cô ấy hiện lên vẻ trầm trồ.

"Thẩm Quân Cố không muốn sống nữa sao, đường đi 40 phút mà anh ta rút ngắn lại chỉ còn 10 phút đồng hồ?"

Nam Ngôn sùng sốt.

"Cô....."

Từ đầu đến cuối cô đều không nhắc đến tên của Thẩm Quân Cố, vậy thì làm sao mà cô ấy biết được?

Ngự tử nhìn ra Nam Ngôn đang thắc mắc, nên nhún vai trả lời: "Đi chung đường."

"Cô tên là Nam Ngôn đúng không? Bây giờ tôi đi lên lầu chặn cửa, còn cô thì sao?"

Nam Ngôn ngay lập tức nói: "Tôi đi cùng với cô!"

Để cho cô đứng ngây ngốc một mình như thế này thật là đáng sợ.

Không biết người kia có xuống đến tầng này hay chưa.

"Cửa của tôi khoá rất cứng, cho dù hấn ta có leo xuống cũng chẳng vào được."

Ngự tử tiện tay đưa cho Nam Ngôn một chiếc áo khoác len, cùng cô đi ra ngoài, lên lầu hướng đến cửa nhà của Nam Ngôn. Hai người nắm chặt tay nắm cửa để chặn cửa lại.

Không đến 2 phút sau, người bên trong bắt đầu dùng sức đẩy cánh cửa ra.

Sức lực của ngự tử rất lớn, dường như cô ấy chỉ cần dùng một bàn tay đã có thể chặn lại toàn bộ cánh cửa, người bên trong có đẩy như thế nào cũng đều không ra.

Vài phút sau, thang máy "đỉnh" một tiếng.

Thẩm Quân Cố mặc một bộ đồ ngủ màu xanh đen từ bên trong lao ra ngoài, nhìn thấy Nam Ngôn không sao, vẻ lo lắng khảm trương trên khuôn mặt của anh mới giảm bớt.

Thẩm Quân Cố trực tiếp đi tới ôm chặt lấy Nam Ngôn.

"Em có bị thương không?"

Nam Ngôn bị ấn vào một vòng tay ấm áp đầy an tâm.

Cô thả lỏng người, giọng nói cũng mềm mại đi không ít.

"Em không có bị thương." Cô cảm thấy thân thể của Thẩm Quân Cố dường như run lên, cô chần chờ một lát, rồi chậm rãi đặt tay lên lưng anh, "Anh đừng lo lắng, em không sao cả."

Thẩm Quân Cố nhanh chóng thu lại cảm xúc của mình, sau khi anh kiểm tra cô từ trên xuống dưới, nhìn thấy Nam Ngôn ngoại trừ lòng bàn tay có hơi đỏ một chút thì không bị trầy da ở nơi nào khác nên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thẩm Quân Cố chặn cửa cùng với ngự tử, người bên trong làm cách nào cũng không thoát ra được. Vài phút sau đó, cảnh sát đi theo Thẩm Quân Cố đến trực tiếp bắt người.

Cả ba người ở đây đều cần phải đi theo để ghi chép.

Nam Ngôn đang muốn đi theo cảnh sát thì một nữ cảnh sát trong đó thân thiện nhắc nhở cô một câu.

"Cô gái nhỏ, đừng gấp gáp, trước tiên em mau rửa mặt nạ trên mặt cho sạch đi đã."

Nam Ngôn đưa tay quệt lên mặt mới phát hiện ra bản thân vậy mà còn có một lớp mặt nạ trên mặt nữa.

Khó trách vừa rồi khi cảnh sát vừa nhìn thấy cô đều ngạc nhiên không nói nên lời.

Vào hai giờ khuya, nhóm Nam Ngôn đang ngồi ở đồn cảnh sát viết ghi chép về vụ việc đã xảy ra.

Tình huống của người kia cũng được tra ra.

Là một tên trộm đã có tiền án.

Khu căn hộ ở đây tuy cao cấp nhưng đã lâu đời rồi, độ an toàn không thể so được với những khu nhà mới xây. Hắn ta vừa đánh bạc thua nên muốn đánh một trận lớn.

Về phần vì sao hắn ta lại theo dõi Nam Ngôn, theo như lời khai của kẻ trộm, hắn ta nhìn thấy cô thường xuyên đi nhận hàng chuyển phát nhanh, khai hộp xong liền ném đi mới xác định là cô đang sống một mình. Một cô gái sống một mình trong nhà không có tính nguy hiểm, rất dễ dàng để hắn đắc thủ thành công.

Ngự tỷ làm hàng xóm ra tay giúp đỡ nên được cảnh sát khen ngợi một phen.

Về phần Thẩm Quân Cố, anh rất nổi tiếng. Lúc cảnh sát đến, anh cũng không có cái trang nên đã khiến mọi người khá là khiếp sợ. Cảnh sát vừa lên tiếng hỏi vì sao khi Nam Ngôn xảy ra chuyện, người báo cảnh sát lại là anh thì Thẩm Quân Cố đã trả lời ngay không một chút do dự nào.

"Tôi là chồng của Nam Ngôn."

Mọi người trong đồn cảnh sát đều kinh ngạc đến cực điểm.

Chỉ là loại chuyện này, bọn họ tìm hiểu vì có liên quan đến vụ án. Thân làm cảnh sát, bọn họ sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Về phần Nam Ngôn, cô được khen ngợi vì phản ứng nhanh, nhưng cũng bị cảnh sát uyển chuyển phê bình vì hành động của mình. Chỉ dựa vào một sợi dây thừng mà muốn trèo lên dàn nóng điều hoà ở tầng dưới, không có đồ bảo hộ cũng không có gì đảm bảo cho an toàn của bản thân cả. Nếu như người hàng xóm tầng dưới không ra tay giúp đỡ thì sao? Nếu người kia nhảy xuống theo cô thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Nam Ngôn nghe lời dạy bảo của mọi người, vội gật đầu nhận sai.

Cô biết đây là một hành động mang tính rủi ro rất lớn, cực kì mạo hiểm. Chỉ là ở dưới tình huống này, cô chỉ là một cô gái yếu đuối không có sức phản kháng, tránh xa nguy hiểm là điều duy nhất cô muốn làm ngay lúc đó. Nếu như cô là một người đàn ông, thì cô cũng sẽ không thực hiện loại hành động quá khích như vậy.

Chỉ tiếc là, ở trong mắt của kẻ trộm, cô gái sống một mình chính là một chú cừ non dễ dàng bị làm thịt, càng làm tăng thêm sự nguy hiểm đối với các cô gái.

Sau khi ra khỏi đồn cảnh sát, Nam Ngôn trả lại áo khoác len cho ngự tỷ, cô tràn đầy cảm kích cúi đầu cảm ơn.

"Cảm ơn cô, hôm nay cảm ơn cô rất nhiều."

Ngự tỷ vừa muốn nhận lại áo khoác len thì Thẩm Quân Cố đã nhanh tay hơn cầm lấy áo len trước.

"Quần áo Ngôn Ngôn đã mặc qua rồi, trả lại cho cô thì không được tốt cho lắm, để lần sau tôi mua cho cô một cái mới nhé."

Ngự tỷ không nói gì, chỉ mỉm cười nghiêng ngả nhìn Thẩm Quân Cố: "Thật là bất ngờ đó nha ~~~"

Thẩm Quân Cố phớt lờ lời trêu ghẹo của đối phương.

Ngự tỷ tự lái xe đến, khi trở về cô ấy nhân tiện hỏi Nam Ngôn một câu: "Cô có muốn tôi chở về luôn không?"

Trong lòng của Nam Ngôn vẫn còn rất sợ hãi.

Cô không nghĩ sẽ trở về đâu.

Thẩm Quân Cố thay cô trả lời: "Cô ấy sẽ không về đâu, cảm ơn cô."

Ngự tỷ gật đầu hiểu rõ, rồi lái xe rời đi trước.

Thẩm Quân Cố mở cửa xe ra, đỡ Nam Ngôn ngồi vào ghế phụ lái.

"Hôm nay tạm thời về nhà với tôi, được chứ?"

Thẩm Quân Cố thương lượng với cô.

Nam Ngôn quả thật không muốn trở lại căn phòng đó, nghe anh nói vậy cô liền gật đầu: "Được ạ."

Trở về Thẩm gia cũng tốt, có đi giúp việc chăm sóc cho cô, rồi xa căn nhà vừa mới xảy ra chuyện sẽ giúp tâm tình của cô trở nên tốt hơn.

Tốc độ xe bây giờ hoàn toàn khác xa với tốc độ bão táp khi Thẩm Quân Cố lái đến đây, lần này anh lái xe rất chậm rãi, Nam Ngôn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, cô gần như đã ngủ được một giấc rồi mới đến nơi.

Lúc Nam Ngôn mở mắt ra bước xuống xe, cô rất ngạc nhiên.

Trước mặt cô không phải là biệt thự Thẩm gia, mà là một căn biệt thự cực kì xa lạ mà cô chưa từng đặt chân đến bao giờ.

Đây là nhà riêng của Thẩm Quân Cố.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Khi nhận hàng chuyển phát nhất định phải xoá bỏ thông tin cá nhân của bản thân đi, đặc biệt là các cô gái sống một mình nên chú ý an toàn!

Cuối cùng! Rốt cuộc cũng bắt đầu! Ở chung rồi!!

Editor: Sau bao nhiêu ngày tháng, rốt cuộc cũng biết được tác giả giới tính nam))

[2989 words | *Đã beta*]

16/8/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit & Beta: Khả Duyên

Đêm khuya, Thẩm Quân Cố đã ngủ say, vừa nhận được tin nhắn của Nam Ngôn, anh cũng không kịp thay quần áo, vội vội vàng vàng đi ra ngoài, lái xe tốc độ cao cả một đường, bận rộn đến tận hai ba tiếng đồng hồ sau mới về đến nhà, trời cũng đã quá nửa đêm.

Không giống với Nam Ngôn, trong nhà cô có chuẩn bị sẵn quần áo cho anh, ở nhà của Thẩm Quân Cố lại không nhìn thấy bất kì đồ dùng nào của phái nữ cả. Thật may là Nam Ngôn cũng vừa mới rửa mặt xong, trên người cô vẫn đang mặc đồ ngủ, Thẩm Quân Cố không cần phải phiền lòng về việc này.

Anh đi dọn dẹp phòng dành cho khách, cách phòng ngủ chính một khoảng, anh tạm thời để Nam Ngôn ngủ tại đây một đêm, có việc gì thì mai lại nói sau.

Thời gian nghỉ ngơi của Nam Ngôn rất cố định, đột nhiên hôm nay lại phải chống đỡ thêm mấy giờ liền, mí mắt của cô bây giờ đã nâng lên không nổi nữa rồi. Cô cũng biết, đêm khuya không phải là thời điểm thích hợp để nói chuyện, việc quan trọng nhất cần phải làm bây giờ chính là đi ngủ và gác lại nỗi sợ cô đã nhận được vào đêm nay sang một bên.

Thẩm Quân Cố đi hâm nóng lại một ly sữa rồi đưa cho Nam Ngôn trước khi cô đi ngủ, để giúp cô an thần ngủ ngon.

"Cảm ơn anh... Đêm nay đã làm phiền anh rồi." Nam Ngôn nhận ly sữa rồi nói lời cảm ơn với Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố hình như đang cong môi mỉm cười, nhưng anh không nói thêm gì cả.

"Ngủ đi, sáng mai cũng không cần phải dậy sớm đâu."

Một nơi ở xa lạ, hoàn cảnh xung quanh cũng lạ lẫm, chiếc giường ngủ không quen, Nam Ngôn cứ tưởng cô sẽ rất khó để đi vào giấc ngủ, nhưng không nghĩ rằng, cô chỉ vừa mới nằm xuống nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ nặng nề đã nhanh chóng ập đến.

Bởi vì ngủ quá muộn, nên hôm sau đến giữa trưa Nam Ngôn mới tỉnh dậy, cô ngồi mê man trên giường, trong tay vẫn còn đang ôm chăn bông.

Cô đang ở nhà của Thẩm Quân Cố, vậy cô phải mặc đồ gì bây giờ?

Đồ ngủ?

Nam Ngôn định gọi điện thoại cho Tường Tổ, nhưng cô chợt nhớ ra, hiện tại cô đang ở nhà của Thẩm Quân Cố, nếu cô gọi thì Tường Tổ sẽ nghĩ như thế nào?

Dù sao thì Tường Tổ cũng không hề biết gì về mối quan hệ giữa cô và Thẩm Quân Cố.

Không thể để Tường Tổ đến đưa quần áo cho cô được.

Nam Ngôn ôm đầu buồn khổ.

"Chào buổi sáng, em dậy chưa thế? Tôi treo túi quần áo của em trên tay nắm cửa, lát nữa em tự ra lấy vào nhé."

Thẩm Quân Cố ở bên ngoài gõ nhẹ nhàng lên cánh cửa: "Tôi không biết em thích mặc đồ gì nên tôi để đi Tiết đi lấy cho em."

Nam Ngôn vừa nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Vâng, cảm ơn anh."

Quần áo của cô ở nhà lớn Thẩm gia có, không nói đến những thứ khác, những bộ quần áo này ít nhất đều đẹp mắt và vừa người cô, không cần phải rối rắm.

Đi Tiết sáng sớm đã chạy đi lấy đồ cho cô một chuyến, bà ấy không chỉ mang một bộ quần áo đến đây.

Chiếc váy đầm treo trên tay nắm cửa đã được đi Tiết ủi qua, trước cửa phòng Nam Ngôn còn có một chiếc vali nhỏ và một chiếc túi trong suốt đựng mỹ phẩm.

Những thứ cô cần để rửa mặt đều có đủ ở trong đó.

Mệt cho Thẩm Quân Cố còn nhớ rõ những thứ này. Anh đã giải quyết được vấn đề lớn cho cô!

Nam Ngôn vô cùng cảm động.

Khi Nam Ngôn đi xuống dưới lầu, trong phòng bếp ở tầng một đang truyền đến tiếng động.

Theo tầm mắt của cô nhìn sang, Thẩm Quân Cố mặc một chiếc áo thun trắng đơn giản và một chiếc quần thể thao màu đen đang cẩn thận nấu ăn ở trong phòng bếp.

"Chào buổi sáng!"

Nghe thấy động tĩnh ở phía sau, Thẩm Quân Cố quay đầu lại mỉm cười với Nam Ngôn.

Nam Ngôn nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo tường ở trong phòng khách, kim giờ và kim phút vừa vặn chồng lên nhau.

Vừa đúng 12 giờ trưa, quả thật rất sớm.

"Em ngồi chờ một lát, cơm sắp xong rồi đây."

Thẩm Quân Cố lấy món ăn thứ nhất ra khỏi nồi rồi tiếp tục chuẩn bị nấu món thứ hai.

Nam Ngôn rửa tay xong rồi ngồi ngay bàn ăn, cô dựa lưng vào ghế, thích thú quan sát động tác của Thẩm Quân Cố khi nấu ăn.

Thì ra anh cũng sẽ xuống bếp đấy.

Mẫu chốt là anh không quen tay, nhưng đồ ăn mà anh nấu có hương vị rất ngon. Sau khi Nam Ngôn ăn cơm xong, cô ngay lập tức tặng cho Thẩm Quân Cố hai ngón tay cái.

Thẩm Quân Cố được Nam Ngôn khen nên rất vui vẻ, khi rửa chén anh vẫn luôn cười tủm tỉm không dứt.

Sau khi hôm qua xảy ra loại chuyện kia, Nam Ngôn cũng không có ý định trở về nữa. Cô không ngừng lướt điện thoại tìm kiếm thông tin của các khách sạn, cô dự định tạm thời sẽ thuê khách sạn ở trước.

"Thay vì ở tạm trong khách sạn, em có thể sống ở đây với tôi."

Thẩm Quân Cố sau khi bận rộn xong một hồi thì ngồi xuống cùng với Nam Ngôn, anh nói với cô: "Em là một diễn viên, sự riêng tư của em rất dễ bị lộ ra ngoài, hơn nữa ở khách sạn, hệ số an toàn thấp, đối với một cô gái như em không phải là một sự lựa chọn tốt."

"Không nói đến những thứ khác, hiện tại chúng ta vẫn còn là vợ chồng, em sống ở chỗ tôi sẽ an toàn hơn, còn có, sự riêng tư của em cũng sẽ được đảm bảo. Chẳng phải em chuẩn bị gia nhập đoàn làm phim mới sao? Trong khoảng thời gian này, tôi có thể đối diện cùng em."

Nam Ngôn nghe thế liền động tâm.

So với những nơi khác, ở nhà của Thẩm Quân Cố là một sự lựa chọn không tồi.

Nam Ngôn chỉ có một căn hộ đứng tên cô, ngay lúc này, cô đứng là không thể nào tìm được một nơi ở tốt hơn.

Thật ra cô có thể quay về sống ở Thẩm gia, nhưng trong lòng cô đã hạ quyết tâm muốn ly hôn rồi, nếu bây giờ trở về, đối mặt với Thẩm Thiêm Chính và di Tiết, cô sẽ cảm thấy vô cùng có lỗi.

Ở nơi này của Thẩm Quân Cố, cả hai người đều hiểu rõ những chuyện này. Hơn nữa, bây giờ cô chỉ phiền toái một mình Thẩm Quân Cố, cho nên gánh nặng trong lòng cô đã vơi bớt được phần nào.

Có lẽ là do hai tháng này bọn họ chung đụng nhiều hơn, nên mối quan hệ giữa hai người cũng dần trở nên thân thiết, Thẩm Quân Cố cũng vì thế mà trở thành lựa chọn hàng đầu của Nam Ngôn.

Nam Ngôn do dự.

Nếu cô ở lại nhà Thẩm Quân Cố thì nhất định phải cho Trương Tổ một lời giải thích.

Trương Tổ là người đại diện của cô, cô ấy nói không sai, các cô hiện tại đang hưởng chung một lợi ích. Tin tức Nam Ngôn giấu diếm càng ít thì Trương Tổ sẽ càng dễ dàng xử lý các vấn đề hơn.

"Nếu em ở đây, vậy thì chị Tổ bên kia...."

Thẩm Quân Cố hiểu rõ.

"Về phần chị Tổ, em không cần lo lắng đâu. Chị ấy không phải là người can thiệp quá sâu vào đời tư của các diễn viên. Em ở đây với tôi, nếu chị ấy biết mối quan hệ giữa chúng ta, đương nhiên là sẽ không có vấn đề gì rồi."

Một nữ diễn viên và một nam diễn viên cực kì nổi tiếng ở chung với nhau, nếu giữa bọn họ không có cuốn sổ đỏ kia thì đây sẽ là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

May mắn thay, bọn họ vẫn chưa ly hôn.

Nam Ngôn thở ra một hơi.

"Trước khi em tìm được nơi ở khác, chỉ đành làm phiền đến anh rồi.."

"Rất hoan nghênh sự làm phiền của em." Thẩm Quân Cố nở nụ cười.

Nam Ngôn muốn ở tại nhà của Thẩm Quân Cố, chỉ có bấy nhiêu bộ quần áo đây và một bộ đồ dùng vệ sinh cá nhân thì còn lâu mới đủ.

Nhưng cô không muốn quay lại căn hộ mà cô đã ở kia.

"Căn hộ của em, em dự định bán hay là để trống?"

Thẩm Quân Cố hỏi cô.

Nam Ngôn lắc đầu: "Không bán, cứ để đó đi. Em chỉ cần lấy đồ của em ở bên trong ra là được rồi."

Căn hộ này là của nguyên chủ, cô không tính sẽ bán nó đi.

Về phần tương lai cô sẽ sống ở đâu, Nam Ngôn sẽ cố gắng, nỗ lực chăm chỉ kiếm tiền để mua nhà mới.

Trên thực tế, Nam Ngôn vẫn còn hơn một trăm vạn. Đây là do Thẩm Thiêm Chính hằng năm đều cho cô con dâu này tiền tiêu vặt tích góp lại. Còn những món đồ của ông nội Nam để lại cho nguyên chủ, Nam Ngôn đều cất hết đi, tách riêng khỏi những thứ khác.

Hơn một trăm vạn này, có thể sử dụng cũng không có bao nhiêu.

Nam Ngôn ở một mình, cô nghĩ chỉ cần mua một căn nhà có hai phòng ngủ là đủ rồi, như vậy thì áp lực tiền thanh toán nhà cửa cũng sẽ giảm bớt đi nhiều.

Cô nói quyết định của mình cho Thẩm Quân Cố nghe.

Nghe xong kế hoạch của cô, Thẩm Quân Cố hơi nhướn mày, anh định nói anh còn có mấy căn nhà nữa cũng đứng tên của anh, nhưng lời chưa kịp nói ra khỏi miệng đã bị anh nuốt ngược trở vào trong. Thẩm Quân Cố nói: "Được rồi, về việc nhà ở, tôi sẽ hỏi thăm giúp em. Chỉ là, hiện tại em cần phải dự trù để tiết kiệm một khoản thanh toán trước, vì vậy, có thể sẽ phải tốn một đoạn thời gian."

Bản thân Nam Ngôn cũng biết, cơ hội kiếm tiền của cô, phụ thuộc hoàn toàn vào vai diễn Tiểu Diệp Lan!

Cô giao công việc tìm kiếm rồi mang đồ đạc này nọ đến đây cho Thẩm Quân Cố, cô vẽ mấy sơ đồ ra, liệt kê thành danh sách, rồi nhờ anh hỗ trợ.

Về phần bản thân, Thẩm Quân Cố đã dọn ra một gian phòng trống cho cô, Nam Ngôn có thể luyện tập dáng người và biểu cảm của mình trước gương trong phòng luyện tập.

Thẩm Quân Cố thì mang theo hai người trợ lý đến nhà của Nam Ngôn để giúp cô chuyển nhà.

Hai người trợ lý không hề ngại ngần mà đi thẳng vào nhà Nam Ngôn, rõ ràng trước đó Thẩm Quân Cố đã lịch sự hỏi bọn họ có ngại khi cùng nhau vào trong để giúp đỡ hay không, nhưng ánh mắt của anh cũng không phải là nói như thế.

Đến khi hai người trợ lý biết được mình đi vào nhà của một cô gái, đầu óc của bọn họ mới bắt đầu xoay vòng vòng.

Quên đi, chờ đến lúc khiêng đồ ra ngoài, bọn họ lại xuất lực giúp đỡ là được.

Thẩm Quân Cố thay giày xong.

Trên tay anh đang cầm sơ đồ mà Nam Ngôn vẽ cùng với tờ danh sách mà cô đã liệt kê.

Cô vẽ tranh thật đáng yêu, đồ vật được cất ở đâu, đều được cô thêm một mũi tên nhỏ để chỉ đường.

Thẩm Quân Cố đối với bố cục của căn phòng này cũng không xa lạ gì, anh rất dễ dàng tìm ra những thứ mà Nam Ngôn liệt kê rồi thu thập chúng bỏ vào trong thùng.

Căn phòng này, sau khi Nam Ngôn xuyên qua, cô cũng không mua thêm nhiều đồ lắm.

Các bộ quần áo được đặt trong một thùng, những phụ kiện nhỏ hoặc trang sức được cho vào một thùng khác, còn có bộ dao dùi để nấu ăn trong bếp và bộ cốc uống nước.

Ngoài ra, còn có thêm những quyển sách quyển vở mà cô cất trong thư phòng.

Trên bàn sách có một chiếc hộp đựng đồ nhỏ trong suốt, bên trong là các loại tài liệu được đính tập rất gọn gàng, còn trên bàn thì lại bày ra bảy tám cuốn sách lạ mắt.

Đây là những thứ mà Nam Ngôn nói sao?

Thẩm Quân Cố so sánh với sơ đồ, rồi lại so sánh với tờ danh sách trên tay, sau khi anh xác nhận xong thì đem những cuốn sách cuốn vở cất vào trong thùng.

Trên bàn còn có một cuốn vở đang mở ra và một cây bút không có nắp đậy.

Có thể là do tối hôm đó Nam Ngôn dùng xong vẫn chưa kịp thu dọn.

Thẩm Quân Cố mỉm cười giúp Nam Ngôn gấp quyển vở lại.

Trên cuốn vở được dán một bức tranh sơn dầu xinh đẹp, sống động như thật, trong đó, Nam Ngôn viết ra những gì mà bản thân tâm đắc, cùng với một câu bày tỏ tình cảm chân thành dành cho nhân vật Tiểu Diệp Lan.

Nam Ngôn viết chữ Sấu Kim thể, nét chữ thanh thoát, đầu bút mảnh mai, trông thật đẹp mắt.

Ngay cả bản thân của Thẩm Quân Cố cũng không phát hiện ra, khi anh thu dọn sách vở cho Nam Ngôn, khoé miệng của anh vẫn chưa từng hạ xuống.

Sau khi thu thập những thứ đó xong, trong danh sách của Nam Ngôn còn liệt kê ra giấy đăng kí kết hôn và hợp đồng trước khi kết hôn,.... bên trong kết sắt nữa.

Kết sắt đã bị cạy tung, kẻ trộm đến lục lọi thì phát hiện ra bên trong không có tiền mà chỉ có tờ giấy đăng kí kết hôn không đáng giá nên hắn ta đã tùy tiện vứt xuống đất.

Thẩm Quân Cố nhặt tờ giấy đăng kí kết hôn lên rồi nhìn lướt qua.

Trên tờ giấy hôn thú, anh và cô gái đứng bên cạnh chụp ảnh cưới trông cực kì không cân xứng.

Một người thì cười gượng trông vô cùng cứng nhắc, còn một người thì gương mặt không có một chút biểu cảm nào, nói là chụp ảnh cưới, chi bằng nói

đây là ảnh chụp ly hôn còn hợp lí hơn.

Thẩm Quân Cố còn nhớ rõ, Nam Ngôn gả cho anh vào năm cô 18 tuổi, trên danh nghĩa đã trở thành vợ của anh, nhưng đến năm cô 20 tuổi, bọn họ mới đi lĩnh giấy đăng kí kết hôn.

Thật ra, từ lúc cô 18 tuổi đến khi cô 20 tuổi, cô đã rất nhiều lần phá hư hiệp ước giữa bọn họ, cô luôn muốn làm chuyện gì đó với anh, lúc đầu anh còn khách khí, nhưng sau đó cô đã thực sự chọc giận anh, nên anh cũng không về nhà nữa.

Người đã ký tên lên bản hợp đồng rồi, bên A và bên B rõ ràng, thành lập nên mối quan hệ như vậy thì không nên phá hư nó mới phải.

Khi đó, Nam Ngôn đã khiến cho anh vô cùng bất mãn.

Nhưng cho dù anh có bất mãn như thế nào, thì việc này cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn đối với anh, anh xem trên mặt mũi của ông nội Nam nên mới cố nhẫn nhịn một chút, để cho cô tiếp tục sống một cuộc sống xa hoa.

Thẩm Quân Cố cắt tờ giấy đăng kí kết hôn và bản hiệp ước vào trong thùng, sau đó anh lại quan sát kĩ càng khắp kết sắt một lần nữa.

Bên trong kết sắt, có một mảnh giấy đầy chữ đang nằm ở trong góc.

Khi Thẩm Quân Cố lấy nó ra, mày của anh chột nhứ chặt lại.

Trên tờ giấy này viết rất nhiều từ ngữ kỳ lạ, chữ viết tròn xoe giống hệt với nét chữ khi ký tên vào hiệp ước trước khi kết hôn.

Đây hình như là một lá thư.

Nam Ngôn viết cho Tô Tà.

Ánh mắt của Thẩm Quân Cố mờ mịt, anh không muốn nhìn bức thư này.

Nhưng trong lòng anh lại có một loại cảm giác rất kỳ quái, thúc giục anh mau chóng đọc bức thư.

Đây là một lá thư tỏ tình. Bên trong đó viết Nam Ngôn yêu Tô Tà nhiều như thế nào, niềm vui sướng khi cô được hấn cứu, vì Tô Tà, cô có thể chịu đựng sự khinh thường của mọi người xung quanh mà đi làm diễn viên quần chúng, vì để được đến gần Tô Tà, cô có thể hành động liều lĩnh.

Kết thư, là một hàng chữ tròn trịa.

Gửi cho Tô Tà, người mà em yêu nhất trên cuộc đời này.

Ngày tháng cuối thư là vào năm tháng trước.

Vài ngày trước khi Thẩm Quân Cố gặp Nam Ngôn đang bắt xe tại phim trường.

Anh im lặng rất lâu rồi mới chậm rãi cất lá thư đi.

Chữ viết tay của một người, có thể thay đổi lớn như thế chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi sao?

Hay là nói cách khác, một người có thể trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, hoàn toàn thay hình đổi dạng sao?

Tác giả có chuyện muốn nói:

Nam Ngôn: Hất xì!

Đại danh trinh thám Thẩm tiên sinh đã phát hiện ra một ít manh mối rồi!

[3100 words | Đã beta]

30/8/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: **Khả Duyên**

Nam Ngôn chuyển đồ cũng không nhiều lắm, chỉ là cô đã thành công biến căn phòng dành cho khách này trở nên có hơi người ở rồi.

Tin cô ở tại nhà của Thẩm Quân Cố, cô chỉ nói cho Tường Tổ biết, Tường Tổ còn đặc biệt đến đây một chuyến để biết đường đi.

Lúc trước khi còn là người đại diện của Thẩm Quân Cố, Tường Tổ đều chưa từng đến nhà của Thẩm Quân Cố lần nào, không nghĩ tới khi cô đã hết hợp đồng với Thẩm Quân Cố rồi, lại vì nguyên nhân là Nam Ngôn, nên được Thẩm Quân Cố đồng ý cho cô đến đây.

Cũng không biết Thẩm Quân Cố và Tường Tổ đã nói cái gì, đối với việc Nam Ngôn sống trong nhà của Thẩm Quân Cố, Tường Tổ không hề có ý kiến.

Vào ngày thứ ba Nam Ngôn chuyển đến sống tại đây, Thẩm Thiêm Chính bên kia đã nóng lòng gọi điện thoại đến bảo hai người bọn họ cùng nhau trở về nhà một chuyến.

Di Tiết đã kể với ông việc Nam Ngôn dọn đến sống chung với Thẩm Quân Cố rồi, điều này có nghĩa là gì? Vợ chồng son bọn chúng không cãi nhau nữa, nguy cơ ly hôn cũng được giải trừ!

Thẩm Thiêm Chính vui tươi hơn hờ bảo di Tiết làm một bàn đồ ăn ngon chờ con trai và con dâu đến, một nhà ba người đoàn tụ với nhau.

Nam Ngôn và Thẩm Quân Cố cùng trở về chung một xe.

Vừa vào cửa, hai người liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ hiếm gặp của Thẩm Thiêm Chính.

"Về rồi sao, mau ngồi đi."

Thẩm Thiêm Chính đầu tiên là hỏi thăm về công việc của hai người. Thẩm Quân Cố thì không cần phải nói, ông chỉ hỏi anh vài câu cho qua chuyện. Chủ yếu là ông muốn hỏi con dâu của ông cơ.

Con dâu của ông bình thường vẫn luôn ở trong nhà, không đi học cũng không đi làm gì hết, cả ngày chỉ biết ăn chơi. Nhưng ông cũng biết, mấy cô con dâu trẻ tuổi hầu hết đều như thế này, nên ông cũng không nói được gì, ông chỉ cho con dâu tiền tiêu vặt với tư cách là một người trưởng bối trong nhà. Không nói đến những thứ khác, con dâu gả đến đây, lại có cái mối quan hệ hiệp ước gì đó với con trai của ông, chắc chắn cô gái nhỏ này sẽ cảm thấy bức bối, uất ức trong lòng. Bên này chịu uỷ khuất, thì bên kia chỉ nhiều tiền hơn là được rồi.

Hiện tại thì tốt hơn rồi, con dâu cũng đi đóng phim, không cần biết là làm cái gì, hai đứa chúng nó có thể đi làm cùng nhau, tiếp xúc và nói chuyện với nhau nhiều hơn, rất có lợi cho việc cải thiện tình cảm giữa hai vợ chồng!

Nhìn xem, chỉ mới có mấy tháng ngắn ngủi mà hai đứa nó đã sống chung với nhau rồi, cháu nội của ông cũng sẽ rất nhanh chào đời thôi.

Thẩm Thiêm Chính là một người cha chồng cực kì đù tư cách, mọi mặt của ông đều rất tốt, Nam Ngôn được một vị trưởng bối như thế quan tâm làm cho cô có chút không nói nên lời.

Cô không thể không đưa một ánh mắt cầu cứu cho Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố rõ ràng có nhìn thấy, nhưng anh lại ngồi im đó như một lão tăng đang nhập định vậy, không hề ra tay trợ giúp cho Nam Ngôn.

Anh cần nhiều cơ hội hơn để quan sát, Nam Ngôn bây giờ và Nam Ngôn trong quá khứ khác nhau như thế nào.

Nam Ngôn kiên nhẫn trả lời từng vấn đề mà Thẩm Thiêm Chính đưa ra.

Cô quả thật không am hiểu việc phải ứng phó với loại chuyện này như thế nào. Dù sao thì các vấn đề liên quan đến cuộc sống cũng như người thân của Nam Ngôn trong quá khứ, cô đều không có trải qua.

"Bây giờ con và Quân Cố cũng xem như là đồng hành cùng nhau rồi, về sau con có cái gì không hiểu thì cứ hỏi nó. Thằng nhóc này này, có thể người khác thì nó không dạy, chứ vợ của nó thì nó luôn sẵn lòng dạy."

Thẩm Thiêm Chính nói.

Thẩm Quân Cố cho đến giờ phút này mới bắt đầu nhướn mày nở nụ cười.

"Đúng thế!"

Nam Ngôn mỉm cười: "Thẩm Quân Cố anh ấy đã dạy cho con rất nhiều, đại tiền bối đúng là không giống với những người khác, anh ấy đã chỉ điểm cho con không ít đường tắt để đi đâu."

"Cái gì mà đại tiền bối chứ! Đó là chồng của con đấy!" Thẩm Thiêm Chính phát cáu, "Thằng nhóc này chỉ dạy cho con là điều hiển nhiên, con không cần phải khách khí như vậy đâu, chẳng lẽ hai đứa các con ở trong nhà mà vẫn cứ khách sáo với nhau như thế hả!?"

Nam Ngôn nghĩ thầm trong lòng, thật sự là thế mà.

Cô sống ở nhà của Thẩm Quân Cố có rất nhiều điều bất tiện, không thể thoải mái như khi ở một mình một nhà được, trước khi ra khỏi phòng nhất định phải ăn mặc chỉnh tề, sau khi rửa mặt xong đi ngủ mới có thể thả lỏng khoan khoái. Thẩm Quân Cố cũng thế, giữa ngày hè nóng nực, có đôi khi hai người bọn họ còn mặc áo tay dài quần dài ngồi đối diện nhau cách một cái bàn.

Điều duy nhất có thể làm cho cả hai người bọn họ cảm thấy thoải mái là khi bọn họ ở trong phòng luyện tập.

Thẩm Quân Cố tìm được không ít đĩa phim, anh học theo thói quen khi ở nhà của Nam Ngôn, ngồi xếp bằng trên thảm và phân tích cho cô. Trên tay bọn họ là hai lon coca và một túi khoai tây chiên.

Vào lúc này, Nam Ngôn sẽ thư giãn rất nhiều, cả người cô đều buông lỏng, có cảm giác rất thoải mái giống như khi ở nhà của mình vậy.

Thời điểm cô đối diện lại càng thả lỏng hơn nữa, bởi vì lúc ấy Nam Ngôn hoàn toàn quên đi bản thân mình là ai mà chuyển hẳn sang một nhân vật mới, cô luôn nỗ lực để hoà mình vào bên trong nhân vật, cố gắng để đến gần nhân vật hơn. Còn Thẩm Quân Cố thì luôn luôn thay đổi đóng các nhân vật khác nhau xoay quanh nhân vật Tiểu Diệp Lan, giúp Nam Ngôn tìm được không ít cảm giác bên trong phòng tập.

Thẩm Quân Cố liếc mắt nhìn Nam Ngôn một cái rồi không nhanh không chậm nói với Thẩm Thiêm Chính: "Chuyện nhà vợ chồng của người ta, ba không cần quan tâm đâu."

Thẩm Thiêm Chính: "..."

Thẩm Thiêm Chính sao có thể không quan tâm được chứ, ông rất mong có được một đứa cháu nội, đến khi đó, con dâu đến đây sẽ dắt theo cháu trai và cháu gái của ông, cái nhà này cũng sẽ trở nên vô cùng náo nhiệt.

Chỉ cần đứa con trai lớn này của ông và vợ của nó không giống như trước đây nữa thì chuyện gì cũng đều có hy vọng sẽ xảy ra cả.

Bây giờ không phải đã tốt hơn rất nhiều rồi đó sao? Hai đứa chúng nó sống chung trong một nhà, còn thừa nhận là vợ chồng của nhau, chẳng nhóc Thẩm Quân Cố này cũng không còn trốn tránh con dâu của ông nữa, có hy vọng rồi đây.

Về phần cái tờ giấy thoả thuận ly hôn kia? Thẩm Thiêm Chính đã sớm ném ra sau đầu rồi.

Trên đường Nam Ngôn cùng Thẩm Quân Cố trở về nhà, Nam Ngôn không ngừng ríu rĩ.

Cô ngồi ở ghế phụ lái, ngón tay cứ liên tục miết lấy dây an toàn, đầu của cô hơi rũ xuống, một bên má đã bị mái tóc xoắn che đi, tầm mắt của Thẩm Quân Cố đảo qua, chỉ có thể nhìn ra hình như cô đang ngắm người.

"Em sao vậy?"

"Em nghĩ chúng ta nên tìm một cơ hội để nói rõ ràng với ba." Nam Ngôn vuốt tóc xong rồi xoay mặt sang nhìn Thẩm Quân Cố, "Chị Tổ nói, thời gian để gia nhập đoàn phim Tiểu Diệp Lan đã được định rồi, còn có một tháng nữa. Trong một tháng này chúng ta sẽ phải ly hôn, về phần ba...."

"Chẳng phải còn đến tận một tháng nữa sao?" Thẩm Quân Cố mắt nhìn thẳng về phía trước lái xe, cất tiếng nói, "Em không cần phải lo lắng. Cho dù chúng ta có đi lĩnh chứng cũng không nhất thiết phải nói với ba."

Nam Ngôn cũng nghĩ như vậy.

Trên thực tế, sau khi ly hôn một đoạn thời gian rồi, vẫn còn có một khoảng thời gian để giảm sốc, đến lúc đó mọi chuyện đều đã trở thành kết cục đã định không thể thay đổi, Thẩm Thiêm Chính cũng sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn.

Việc quan trọng hơn hết ngay bây giờ là một tháng sau cô sẽ gia nhập đoàn phim, vì vậy, cô cần phải nâng cao tình thần lên mới được!

Nam Ngôn mua không ít bộ sườn xám và váy dài Xiuhe*, treo đầy nửa tủ quần áo. Mỗi ngày, cô đều ở trong nhà để luyện tập.

**Váy cô dâu Xiuhe của Trung Quốc:*

□

Hôm nay, Thẩm Quân Cố không có ở nhà. Nam Ngôn đội một mái tóc giả màu đen cho chính mình, sau đó, cô làm theo hướng dẫn trên mạng, tự búi một kiểu tóc thời dân quốc, rồi thay một chiếc váy Xiuhe đỏ rực, bên trên được trang trí hình hoa mai, dưới ba tầng vải rộng rãi của ống tay áo, cô mang một chiếc vòng tay được làm bằng ngọc bích.

Sau khi trang điểm xong, Nam Ngôn một tay cầm chiếc khăn tay, một tay đặt trên tay vịn cầu thang, từ từ đi xuống lầu.

Cô vừa nghĩ đến nhân vật Tiểu Diệp Lan trong cốt truyện, vừa luyện tập tốc độ và tư thế dáng đi của mình. Chỉ một chi tiết đi xuống cầu thang mà thôi, vậy mà cô đã đi đi lại lại liên tục hơn một tiếng đồng hồ rồi.

Đó là cô đã đi một đôi giày thêu đế mềm rồi đấy, nếu đổi lại thành mặc sườn xám và đi giày cao gót thì cô không biết mình còn sẽ phải chịu khổ như thế nào nữa.

Nam Ngôn nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục luyện tập.

Đến tận đêm khuya, Thẩm Quân Cố mới trở về.

Thật hiếm khi anh về muộn như vậy, bình thường vào thời gian này, Nam Ngôn đã đi ngủ mất rồi.

Thẩm Quân Cố ném áo khoác trong tay lên ghế sofa, anh cầm theo một tập tư liệu trên tay rồi chậm rãi đi lên tầng hai, đứng trước cửa phòng của Nam Ngôn.

Anh không biết anh đang do dự cái gì, chỉ đứng im ở đó rất lâu nhưng vẫn không đưa tay lên gõ cửa.

Thẩm Quân Cố vừa định xoay người rồi đi thì cánh cửa đột nhiên mở ra.

Nam Ngôn đang mặc áo ngủ với chiếc khăn trùm trên đầu vừa mới mở cửa.

Cô không nghĩ tới trước cửa lại đang có người đứng đó, đầu của cô trực tiếp đập vào lòng của Thẩm Quân Cố.

Cả hai người đều bị bất ngờ không kịp phòng bị, một người thì bị đụng ngay cằm, một người thì bị đập ngay trán.

"Anh khuya như vậy rồi..... còn đứng trước cửa phòng em làm cái gì?"

Đêm khuya, trong phòng khách lại một lần nữa sáng đèn, Nam Ngôn xoa xoa cái trán đỏ bừng, trong tay còn cầm theo một lon coca.

Hôm nay cô luyện tập mất cả ngày, buổi trưa thì đi ngủ một giấc cho đến chiều, cho nên buổi tối cô ngủ không được. Lúc này cô vừa mới tắm xong, định đi ra ngoài lấy coca để uống, không ngờ Thẩm Quân Cố lại trở về.

Cô cho rằng đêm nay Thẩm Quân Cố sẽ không trở lại, bởi vì anh chưa từng đi trễ như thế bao giờ.

Thẩm Quân Cố không khỏi bật cười, không nghĩ đến, hiếm khi nào anh làm ra loại chuyện không thích hợp như vậy, lại bị Nam Ngôn vừa vặn bắt gặp.

"Xin lỗi em, có đau không?"

Nam Ngôn lườm cái cằm của anh một cái: "Đau!"

Cấu tạo xương của Thẩm Quân Cố sao lại cứng như vậy? Cằm của anh được làm bằng sắt thép sao? Đập cái trán của cô đỏ hết cả lên, nhưng cái cằm của Thẩm Quân Cố lại không ửng lên một chút nào cả.

Thẩm Quân Cố chỉ nhìn qua liền biết ngay suy nghĩ trong đầu của Nam Ngôn, anh cố nhin cười.

"Xin lỗi em, là do xương tôi cứng quá nên đã làm đau em rồi."

Cái tay đang xoa trán của Nam Ngôn chợt dừng lại một chút.

Là do suy nghĩ của cô không thuần khiết sao?

Nhưng khi cô ngước mắt lên nhìn anh, vẻ mặt của Thẩm Quân Cố vô cùng chân thành tha thiết, không nhìn ra một chút dấu vết trên ghẹo nào cả.

Người như Thẩm Quân Cố ắt hẳn sẽ không biết vui đùa như vậy đâu, có lẽ ngay cả chính bản thân anh cũng không nghĩ đến.

Nam Ngôn vừa định nói không sao, đột nhiên Thẩm Quân Cố chớp chớp mắt, anh mím môi, đưa tay lên che mắt của mình, cả người anh nhìn kiểu gì cũng thấy không được tự nhiên.

Nhìn theo tầm mắt của Nam Ngôn có thể thấy, cổ của Thẩm Quân Cố đang từng chút từng chút một ửng đỏ lên.

Nam Ngôn: "....."

Được rồi, cô chắc chắn, vừa rồi Thẩm Quân Cố quả thật không có ý gì khác.

Trông thấy tất cả các phản ứng của anh, ngay cả chính anh có lẽ cũng cảm thấy rất ngại đi...

Anh ấy ngại cái gì mà ngại!

Nam Ngôn có cảm giác mặt của cô cũng nóng bừng lên rồi!

Giả vờ như không có chuyện gì chẳng phải là xong rồi sao?!

Nam Ngón ho khan vài tiếng, nhanh trí đổi chủ đề: "Anh có muốn uống coca không? Lạnh lắm đây.."

Cô đưa lon coca trên tay cho Thẩm Quân Cố.

Khi Thẩm Quân Cố nhận lấy lon coca, ánh mắt anh nhìn Nam Ngón có chút phức tạp.

Cụ thể là phức tạp ở chỗ nào, Nam Ngón không có suy nghĩ kĩ.

Chờ đến khi cô đi đến tủ lạnh lấy thêm một lon coca khác, hơi lạnh của tủ lạnh phả vào mặt cô, Nam Ngón mới phản ứng lại.

Đầu của cô kém chút nữa đã lọt vào trong tủ lạnh luôn.

Cô vừa rồi thực sự chỉ muốn nói với Thẩm Quân Cố là coca ướp lạnh uống rất ngon! Không hề có ý khác!

Nhưng mà kết hợp với đoạn đối thoại và bầu không khí lúc này, rất giống như là cô đang bảo Thẩm Quân Cố... giúp cô làm lon coca bớt lạnh đi thì phải...

Nam Ngón không thể ở lại trong phòng khách được nữa.

Cô lấy coca xong liền vội vã muốn chạy lên lầu.

"Nam Ngón."

Thẩm Quân Cố đứng dậy, trong tay anh vẫn còn cầm lon coca mà Nam Ngón đưa cho anh.

Anh gọi lại cô gái Nam Ngón đang định lao lên lầu kia.

"Vâng?"

Cô ngoái đầu lại nhìn anh.

Thẩm Quân Cố quan sát cô rất nghiêm túc.

"Ngày giỗ của ông nội Nam năm nay, em có ý kiến gì không?"

Ông nội Nam, là người tốt đã nhận nuôi nguyên chủ.

Nam Ngón chần chờ một lát rồi nói: "Giống như năm ngoái đi."

Ông nội Nam đã qua đời được năm năm rồi, trong năm năm này, nguyên chủ hằng năm đều sẽ thỉnh thoảng đến thăm viếng ông. Mà Thẩm Quân Cố mỗi năm cũng đều sẽ đi.

Hôm nay tại sao anh lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?

Nam Ngón ngơ ngác đứng đó.

Thẩm Quân Cố đã từ trên gương mặt của Nam Ngón nhận được đáp án mà anh muốn biết.

Ánh mắt của anh ảm áp, anh nhẹ giọng trả lời cô: "Được, nghe theo em."

Nam Ngón có cảm giác, trong nháy mắt vừa rồi, dường như Thẩm Quân Cố có gì đó đã thay đổi?

Nhưng cô cũng không thể nói rõ ra được là anh khác lạ ở chỗ nào. Cô vội vàng chúc Thẩm Quân Cố ngủ ngon nhưng lại bị Thẩm Quân Cố cắt ngang.

"Một tháng nữa em sẽ phải gia nhập đoàn phim mới rồi, để về sau em không bị phân tâm, hai ngày nữa chúng ta sẽ ly hôn, được chứ?"

Đôi mắt của Nam Ngón sáng lên: "Vâng!"

Tác giả có chuyện muốn nói:

Đại trình thám Thẩm tiên sinh hình như lại có thêm manh mối mới!!

Nam tiểu thư, người sắp bị xé tan thành từng mảnh, về mặt vô cùng hoảng sợ!

Không sai! Chúng tôi sắp ly hôn rồi!

Editor góp vui:

Nam Ngôn: "Anh đã phát hiện ra cái gì rồi?"

Thẩm Quân Cố: "Nam Ngôn... hay là... Nam Ngôn đây?"

Nam Ngôn: "Anh nói gì thế? [mặt cười]. Xin cáo từ!!"

[2971 words | Đã beta]

1/9/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Edit & Beta: Khả Duyên

Nam Ngôn mở cuốn sổ tay màu hồng nhạt của cô ra.

Ngay trang đầu tiên, là ba kế hoạch lớn mà cô đã đặt bút viết.

Thứ nhất: Tránh xa nam chính.

Thứ hai: Tránh xa nữ chính.

Thứ ba: Ly hôn sớm một chút.

Nam Ngôn đánh mấy cái dấu tick thật to đằng sau ba câu viết của cô, cô vui vẻ cười cong cả mắt.

Thật là hạnh phúc, cuối cùng cô cũng thoát ra khỏi cốt truyện gốc rồi!

Ngày hôm sau là ngày chủ nhật, Nam Ngôn cứ tưởng rằng Thẩm Quân Cố sẽ dành ra một ngày để chuẩn bị các thứ cho ngày sau đó nữa. Không ngờ Thẩm Quân Cố lại gửi tin nhắn WeChat cho cô, bảo cô sáng ngày mai nhớ xuống lầu sớm, hai người bọn họ sẽ cùng nhau đi dạo.

"Đi ra ngoài làm cái gì thế?"

Thẩm Quân Cố ở đầu dây bên kia hình như đang lật cái gì đấy, tiếng giấy ma sát truyền vào bên trong điện thoại.

"Đi dạo phố, sẵn tiện mua thêm chút quần áo cho em. Tôi thấy hiện tại quần áo của em có rất ít. Thời điểm ly hôn sẽ phải đưa một tấm hình ra, việc vui lớn như vậy, không phải em nên trang điểm thật xinh xắn và sắm sửa thêm quần áo đẹp sao?"

Mắt của Nam Ngôn ngay lập tức sáng lên!

Thẩm Quân Cố nói rất đúng!

Ly hôn cùng Thẩm Quân Cố, chính là một bước tiến triển vô cùng to lớn của cô, thật là làm cho tinh thần người ta phấn chấn mà!

Bức ảnh trên tờ giấy ly hôn tất nhiên phải thật xinh đẹp rồi!

Nam Ngôn chấp nhận lời đề nghị của Thẩm Quân Cố. Sáng sớm hôm sau, cô khoác trên mình một chiếc váy mới rồi xuống nhà đợi Thẩm Quân Cố.

Một lát sau, Thẩm Quân Cố mới đi xuống từ trên lầu.

Anh là một người nổi tiếng, nếu muốn tùy ý đi dạo phố mà không bị người khác theo dõi thì phải cải trang bản thân một phen.

Thẩm Quân Cố mặc một chiếc áo thun dài tay bên trong và một chiếc áo hoodie ngắn tay ở bên ngoài, cổ áo rất cao, khi kéo lên có thể che được đến mũi. Chiếc quần yếm rộng thùng thình, hai cái dây đeo màu xanh huỳnh quang đã bị anh ném sang một bên ống quần, dưới chân anh là một đôi giày thể thao màu trắng, là hình tượng nam sinh điển hình có thể tìm thấy ở bất cứ đâu bên trong khuôn viên trường đại học.

Đầu tóc của anh tạm thời đã bị đổi màu, mái tóc hơi xoăn nhẹ được nhuộm màu nâu hạt dẻ, bên dưới là đôi mắt một mí nhìn như đang buồn ngủ nhưng trông vẫn vô cùng đẹp trai, nhưng vẻ điển trai này đã làm mất đi nét riêng chỉ thuộc về Thẩm Quân Cố, trở nên đại trà hơn nhiều.

Một anh chàng đẹp trai như vậy, đi trên đường chủ yếu sẽ thu hút ánh nhìn của các cô gái, nhưng sẽ không rêu rao thu hút hết sự chú ý của tất cả mọi người như khi Thẩm Quân Cố chân chính xuất hiện.

"Được rồi."

Thẩm Quân Cố còn mang theo một chiếc túi đeo chéo rất ra hình ra dáng, anh hếch cằm lên nhìn Nam Ngôn. Thẩm Quân Cố là một nghệ sĩ chuyên nghiệp đã từng luyện giọng, anh thậm chí còn có thể tự điều chỉnh được giọng nói của chính mình. Giọng nói của anh bây giờ, hoàn toàn là tông giọng của một cậu sinh viên đại học.

Ánh mắt của Nam Ngôn dừng ở trên người của Thẩm Quân Cố, cô sùng bái vỗ tay không ngừng: "Quá lợi hại! Bạn học Thẩm năm nay chỉ mới có hai mươi tuổi thôi!"

Bạn học Thẩm hai mươi tuổi lạnh lùng đút tay vào trong túi quần, mang theo sự hăng hái và kiêu ngạo của một thiếu niên, tùy ý đứng đó để cho Nam Ngôn đánh giá.

"Khoan đã! Em mặc như thế này thì không thích hợp một chút nào!"

Nam Ngôn ngay lập tức phát hiện ra vấn đề ăn mặc của bọn họ. Thẩm Quân Cố thì cải trang thành một cậu sinh viên đại học, còn cô thì mặc một chiếc váy ngắn liền thân và đi giày cao gót, cộng thêm một đầu tóc xoắn của cô, trông cô có vẻ trưởng thành hơn Thẩm Quân Cố rất nhiều.

Phong cách của hai người nhìn kiểu gì cũng thấy không khớp với nhau.

Thẩm Quân Cố tính tình rất tốt, anh vừa nghe cô nói như thế liền đi đến tủ lạnh lấy một lon coca, rồi thành thật ngồi im trên ghế sofa đợi Nam Ngôn.

Nam Ngôn lục tung hết đồng quần áo trong tủ của cô, cuối cùng cô cũng tìm thấy một chiếc áo hoodie không tay, kết hợp với một chiếc quần đùi trắng.

Cô thuận tay búi mái tóc dài lên thành một cục tròn nhỏ ở trên đầu, Nam Ngôn tẩy trang xong lại thoa một lớp kem chống nắng rồi mới đi xuống lầu.

"Trông em có đẹp không?!"

Nam Ngôn hứng khởi, tươi cười dang hai tay xoay một vòng trước mặt Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố uống coca xong thì chăm chú nhìn Nam Ngôn, cực kì khoa trương nói: "Bạn học Nam thật là đáng yêu! Năm nay bạn vừa mới tổ chức sinh nhật 18 tuổi phải không?"

"Không phải nhá!" Nam Ngôn thẳng thắn phủ nhận, "Năm nay mình mới qua sinh nhật 15 tuổi thôi!"

Về mặt của Thẩm Quân Cố ngay lập tức ngẩn ra: "Em năm nay 15 tuổi hả?"

Anh vô cùng bất ngờ, trong nháy mắt đó, có một loại cảm giác mang tên tuyệt vọng bao trùm lấy Thẩm Quân Cố, anh cảm thấy tam quan của mình hình như đã bị hủy hoại mất rồi.

Loại tuyệt vọng này của anh, Nam Ngôn không hề cảm nhận được chút gì, cô ôm mặt cười tủm tỉm: "Không còn cách nào khác, em nhìn trẻ con như vậy, đi ra ngoài, người ta nhìn vào còn không nghĩ em là học sinh trung học mười lăm tuổi sao.."

Thẩm Quân Cố ôm ngực, chậm rãi thở ra một hơi, anh đưa tay lên lau mồ hôi vốn không hề tồn tại trên trán, Thẩm Quân Cố xem như miễn cưỡng hồi sinh.

Nếu đối phương thật sự chỉ mới có mười lăm tuổi, vậy thì phần tâm tư kia của anh đúng thật không phải là người mà.

Hoàn hảo, vẫn còn may....

Thẩm Quân Cố vẫn không yên lòng, anh giống như lơ đãng hỏi cô: "Nếu cho em được lựa chọn, em cảm thấy hiện tại độ tuổi nào phù hợp với em nhất?"

Nam Ngôn lấy một cái mũ lưỡi trai đội lên đầu, cô một bên điều chỉnh lại búi tóc của mình, một bên thuận miệng đáp: "Hai mươi ba tuổi. Còn có lựa chọn nào khác sao? Ai bảo em năm nay hai mươi ba tuổi cơ chứ, em vẫn luôn rất trung thành với số tuổi của mình đấy!"

"Nhưng mà, bây giờ, em không phải là cô gái Nam Ngôn 23 tuổi, mà em hiện tại, chính là bạn học Nam Ngôn Ngôn 15 tuổi!!"

Nam Ngôn sáng khoái đập tay một cái thật vang dội: "Xuất phát thôi nào! Bạn học Thẩm ơi!"

Bạn học Nam xinh đẹp tràn đầy sức sống cùng bạn học Thẩm đẹp trai ngồi lái xe đi đến khu mua sắm.

Bên trong trung tâm thương mại, Thẩm Quân Cố mang theo chiếc ba lô của Nam Ngôn trên vai cùng với chiếc túi đeo chéo của mình, anh đứng sau lưng Nam Ngôn, giống như các chàng trai khác khi đi cùng bạn gái của mình, ngoại trừ vẻ ngoài đẹp trai ra thì nhìn tổng thể anh chẳng có gì khác biệt cả.

Nam Ngôn vừa bước vào trung tâm thương mại liền quên mất mục đích ban đầu của bản thân khi đến đây.

Cô xem hết từ cửa hàng này đến cửa hàng khác quên trời quên đất. Khi một cô gái bước vào khu mua sắm, chẳng khác nào một vị tướng quân đang xông vào chiến trường cả, chính là bất khả chiến bại!

Nam Ngôn chọn được một chiếc chân váy, cô ước thử lên người, cảm thấy rất đẹp mắt liền ra hiệu cho cô nhân viên cửa hàng gói lại giúp cô.

Thẩm Quân Cố đang đứng yên lặng phía sau Nam Ngôn lập tức đi lên phía trước đưa thẻ ra.

"Chờ chút đã!"

Trong đầu của Nam Ngôn vang lên hồi chuông cảnh báo, cô vội vàng đè tay Thẩm Quân Cố lại, ra sức nháy mắt với anh: "Làm sao mà anh quẹt thẻ được!?"

Một khi anh quẹt thẻ rồi thì tên của anh chẳng phải sẽ ngay lập tức lộ ra ngoài sao!!

Có khi nào cô và Thẩm Quân Cố sẽ phải trình diễn một tiết mục chạy như điên bên trong trung tâm thương mại hay không? Không được đâu, cô còn chưa chọn đủ quần áo mà. Nam Ngôn lo lắng không yên.

Thẩm Quân Cố vô cùng nghiêm túc nói: "Đây là thẻ của em đây!"

Nam Ngôn phải mất một lúc lâu mới nhận ra đây là tấm thẻ Thẩm Thiêm Chính đã cho con dâu tiền tiêu vặt.

Khi cô chuyển đến nhà của Thẩm Quân Cố, cô không còn một xu dính túi nên mới phải đưa thẻ ra. Dừng tiền của ba người ta để đưa cho người ta, quả thật Nam Ngôn đã kiếm lời rồi. Nhưng cô chỉ vừa mới bắt đầu đi làm, trong người cũng chỉ có mấy vạn thôi, thật sự là..... quá nghèo.

Nam Ngôn phải thống khổ thừa nhận rằng tư vị bản cùng quả thực là khó chịu chết đi được.

Cô phải diễn xuất thật tốt mới được, để cho người trong giới thấy được sự nỗ lực của cô, chỉ có như vậy cô mới có thể kiếm được nhiều tiền hơn nữa.

Nghèo khó khiến cho con người ta biết nỗ lực phấn đấu, người xưa có thể làm được thì cô cũng có thể!

Cô gái nhân viên cửa hàng ban đầu đã chú ý ngay đến anh chàng đi theo sau Nam Ngôn, là một người bạn trai anh tuổi rất nghe lời bạn gái cực kì hiếm thấy.

Đặc biệt là động tác anh chủ động đưa thẻ ra trả tiền cho bạn gái, đẹp trai đến mê người.

Nhưng khi biết tấm thẻ mà người bạn trai đang cầm trên tay là của cô bạn gái, nụ cười trên gương mặt của cô nhân viên cửa hàng thoáng chốc cứng đờ.

Học sinh thời nay hay lưu hành kiểu tiểu bạch kiểm* này à?

**tiểu bạch kiểm: ý chỉ những chàng trai trắng trẻo xinh đẹp, sống bám vào người khác hoặc được bao nuôi, thường được dùng với ý châm biếm (nguồn: Wordpress Bạch Trà).*

Tiểu bạch kiểm vẫn tiếp tục đưa thẻ ra.

Sau đó, hai người bọn họ không hiểu vì sao lại nhận được một ánh mắt cực kì khinh bỉ từ cô nhân viên.

Thẩm Quân Cố xách theo túi đồ của Nam Ngôn, đi kề sát bên vai cô.

"Những lúc mua quần áo như thế này, em có thể hỏi tôi."

Thẩm Quân Cố ngỏ ý với cô.

Nam Ngôn đưa tay chỉ vào trong một cửa hàng kế bên: "Anh nhìn đi.."

Cô gái bên trong cửa hàng đang cầm hai chiếc váy trên tay và hỏi chàng trai ở bên cạnh xem chiếc váy nào đẹp hơn, chàng trai trả lời nhưng vẫn không thèm ngẩng đầu lên nhìn: "Đều đẹp cả."

"Vậy em mặc cái nào thì trông đẹp hơn?"

"Em mặc cái gì cũng đẹp hết."

Cô gái yên lặng xắn tay áo lên, chàng trai vừa nhận thấy có gì đó không ổn liền nhanh chóng tắt trò chơi trên điện thoại đi, bày ra dáng vẻ cụp đuôi nhận sai.

Chàng trai kia không bị đánh, hoàn toàn là dựa vào khuôn mặt trắng nõn đầy nhu thuận của cậu.

Nam Ngôn thầm thì nói với Thẩm Quân Cố: "Anh nhìn thấy rồi chứ? Tham khảo ý kiến của con trai, cơ bản đều là dùng vũ lực để kết thúc."

"Lúc trước em đã từng tham khảo qua ý kiến của anh chàng nào rồi à?" Thẩm Quân Cố thuận miệng hỏi.

Nam Ngôn không kịp suy nghĩ kĩ, cô chỉ đáp lại theo bản năng: "Có phải nam nào để cho em tham khảo đâu? Cuộc sống của em ấy mà, xung quanh em, hay kể cả mấy con gà mà em ăn cũng đều thuộc giống cái hết."

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Nam Ngôn nhanh chóng bổ sung thêm một câu: "Aida, làm sao mà không quen được anh chàng nào hết vậy ta.."

Thẩm Quân Cố chỉ cười cười nhưng không nói gì.

Nam Ngôn không quen khi để người khác giúp cô chọn lựa. Cô thậm chí còn không cần tham khảo ý kiến của nhân viên trong cửa hàng, cô hoàn toàn làm theo cảm xúc của bản thân.

Thẩm Quân Cố đi theo cô chỉ có hai tác dụng, một là giúp cô xách đồ, hai là đưa thẻ tính tiền.

Một chàng trai đi mua sắm cùng một cô gái mà có thể làm tốt được hai chuyện này thì trông có vẻ rất ổn rồi. Về phần chàng trai đó còn có thể đưa ra ý kiến phôi đồ cho bạn gái, vậy thì đây quả là một niềm vui bất ngờ.

Thật hiển nhiên, Thẩm Quân Cố vẫn chưa thấp sáng được kỹ năng "niềm vui bất ngờ" này.

Nam Ngôn mang giày đế bằng nên cho dù cô đã đi bộ mấy giờ liền vẫn không hề cảm thấy mệt mỏi, nhưng sắc mặt của Thẩm Quân Cố đi sau lưng cô thì lại có chút choáng váng.

Thẩm Quân Cố đang ngồi trên hàng ghế chờ bên ngoài cửa tiệm, anh nhìn chăm chăm túi lớn túi nhỏ trong tay mà rơi vào trầm tư sâu sắc.

Vì sao đưa vợ đi dạo phố còn mệt hơn đi đóng phim vậy?

"Bạn học, bạn gái của cậu xinh ghê!"

Một nam sinh cũng giống như Thẩm Quân Cố, đang cau mày sầu khổ ngồi bên cạnh anh, cậu ta vừa phát hiện ra có người giống mình liền nghiêng người qua bắt chuyện.

"Dáng người của bạn gái cậu rất cân đối, bộ dáng thì xinh đẹp nên mặc đồ gì cũng trông đẹp mắt hết." Nam sinh đó chỉ vào một cô gái khác bên trong cửa hàng, "Kia là bạn gái của tôi. Cô ấy cũng rất xinh xắn và cao ráo, chỉ có điều là cô ấy vô cùng hung dữ, mặc cái gì lên người cũng ra dáng một bà hoàng cả!"

Đây chính là chàng trai có làn da trắng nõn xém chút nữa bị đánh kia.

Khi cậu ta nhắc đến dáng người và ngoại hình của Nam Ngôn, Thẩm Quân Cố đã khó chịu nhăn mày, nhưng anh phát hiện ra cậu ta chỉ là vô tâm thuận miệng nói ra chứ không hề có ý gì khác, nên Thẩm Quân Cố cũng không thể nói được gì.

Thẩm Quân Cố không tiếp lời, nhưng nam sinh đó vẫn còn nói rất nhiều, có lẽ là do cậu ta đã đi theo bạn gái suốt một đường, ghen khuất trong lòng đến hồng rồi nên gặp ai có thể kể chuyện thì liền hưng phấn nói không ngừng.

"Tôi ngay cả trò chơi của mình cũng không được chơi, chơi mới có một phút là bị đánh ngay. Thà bị đánh thôi thì không nói, đây tôi còn bị đồng đội của mình trách mắng nữa. Bạn gái tôi quản tôi cực kì nghiêm, còn cậu thì sao, cô bạn gái nhỏ kia của cậu trông có vẻ rất dịu dàng, cô ấy có quản cậu không?"

Thẩm Quân Cố xoa cằm và nhớ lại.

Nam Ngôn có quản anh không?

Dựa theo mối quan hệ trước mắt của hai người, hình như Nam Ngôn vẫn chưa thể hoàn toàn can thiệp vào hết mọi chuyện của anh thì phải.

"Cô ấy quan tâm nhất là cơ thể của tôi, về phần những chuyện khác, cô ấy không nói gì nhiều cả."

Thẩm Quân Cố khéo léo đổi từ "chỉ" thành từ "nhất", ngay lập tức biến Nam Ngôn trở thành hình tượng một cô bạn gái vô cùng dịu dàng và săn sóc.

**chỉ quan tâm mỗi cơ thể của anh => quan tâm tất cả nhưng quan tâm cơ thể của anh nhất:))*

"Trời ơi đại ca! Tôi thật hâm mộ cậu đó! Cậu tìm được cô bạn gái này ở đâu vậy? Tuyệt vời quá đi mất!" Cậu nam sinh đó ngưỡng mộ anh không thôi.

Thẩm Quân Cố cảm thán: "Bạn gái của cậu cũng rất quan tâm cậu mà."

"Đúng vậy, chính là như thế đó!" Chàng trai hưng phấn chớp chớp mắt, "Đừng nhìn bên ngoài bạn gái của tôi hung dữ như vậy, thật ra cô ấy rất tốt! Cô ấy giúp đỡ tôi học tập này, còn chăm lo cho cuộc sống của tôi nữa. Những lúc chỉ có hai người chúng tôi, cô ấy vẫn luôn rất ôn nhu nhẹ nhàng. Bạn gái của tôi là đại bảo bối tốt nhất trên thế giới!"

Thẩm Quân Cố nhin không được phân bác lại một câu: "Cô gái nhà tôi mới là đại bảo bối tuyệt vời nhất thế giới!"

Nam Ngôn đang đứng lưa vấy, đột nhiên bên cạnh có một cô gái cao gầy đang hung dữ trợn trừng mắt, sau đó cô ấy dẫm lên giày cao gót "lộc cộc" lao ra ngoài.

"Hướng Tạc Dã!! Vừa không trông chừng anh thì anh liền đi gây gỗ với người khác như thế hả?!"

Nam Ngôn tò mò nhìn ra ngoài, trên hàng ghế trước cửa tiệm, hai nam sinh không biết vì sao lại nổi lên tranh chấp, giọng người này so với giọng người kia càng lớn hơn.

"Bạn gái của tôi! Xinh xắn và dễ thương nhất nhất!"

"Vợ của tôi mới là thiên hạ đệ nhất đáng yêu!"

"Bạn gái! Của tôi! Mới là! Dễ thương! Số một! Thế giới!"

Anh chàng có làn da trắng kia đỏ bừng cả mặt, điên cuồng gân cổ lên hét vào mặt Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố đứng đối diện cậu ta, anh là người trưởng thành đã một bó tuổi rồi, vậy mà lại vô cùng ngây thơ cãi nhau rất nghiêm túc với người ta.

"Vợ của tôi mới là đáng yêu nhất! Đây là sự thật không thể chối cãi!"

Cô gái kia đi qua ôm chầm lấy bạn trai của mình, sau đó tức giận trừng mắt nhìn Thẩm Quân Cố rồi hô to một câu: "Bạn trai ngây thơ của nhà ai đây? Vui lòng ra nhận rồi dắt về giùm!"

Nam Ngôn yên lặng giờ vấy lên che kín mặt.

Nhận cái quỷ gì mà nhận! Cô mới không đem cái tên ngây thơ này về nhà đâu!

Tác giả có chuyện muốn nói: Bạn học Thẩm năm nay hai mươi tuổi sao? Sai rồi, bạn mới có mười lăm tuổi thôi!!

[3319 words | Đã beta]

3/9/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Edit & Beta: Khả Duyên

Khó có được một ngày đi dạo phố cùng với Nam Ngôn, vậy mà lại phải bỏ dở giữa chừng, chỉ vì Thẩm Quân Cố luôn luôn nghiêm túc hôm nay lại đi cãi nhau hăng say với người ta.

Anh thậm chí còn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Nam Ngôn vội vàng chạy ra, vừa che mặt vừa lôi kéo Thẩm Quân Cố chuẩn bị đi, cô sợ vị Ảnh đế tiên sinh này sẽ bị người khác nhận ra, như vậy thì sẽ rất là "vui" đấy.

"Anh so đo với một cậu bé làm cái gì? Tự nhiên lại nổi lên tranh cãi với người ta. Anh nhìn xem hành động của anh có ngây thơ hay không hả Thẩm tiên sinh?"

"Chuyện này sao có thể xem như là một cuộc tranh cãi được, tôi chỉ là trần thuật lại sự thật mà thôi. Rõ ràng là do đối phương tuổi còn quá nhỏ nên mới không thể chấp nhận được sự thật trước mắt. Đây không phải là lỗi của tôi, cũng không phải là do tôi ngây thơ."

Thẩm Quân Cố nói năng đầy hùng hồn và lý lẽ.

Nam Ngôn cạn lời nhìn anh.

Cũng may là nhiệm vụ của chuyến đi này nhìn chung đều hoàn thành xong cả rồi. Nam Ngôn mua rất nhiều quần áo mới xinh đẹp, cô còn đang nghĩ xem nên phối đồ như thế nào cho đẹp mắt.

Ảnh chụp chứng nhận yêu cầu cả bên nam và bên nữ đều thống nhất chung một phong nền là nền xanh hoặc nền đỏ, Nam Ngôn nhớ giấy đăng kí kết

hôn đã chụp nền đỏ rồi, vậy thì ảnh ly hôn nên chụp phòng nền xanh.

Chỉ là Thẩm Quân Cố không đồng ý, anh cho rằng phòng nền đỏ sẽ đẹp hơn.

"Màu đỏ sẽ tôn lên làn da trắng của em, nhìn xinh đẹp hơn nhiều." Thẩm Quân Cố đưa ra lý do cực kì thuyết phục, trong tức khắc, Nam Ngôn bỏ ngay nguyên tắc phải chụp nền xanh khi ly hôn luôn.

Tất cả đạo cụ dùng để quay phim chụp ảnh trong phòng đạo cụ của Thẩm Quân Cố đều có, anh trải một tấm vải màu đỏ xuống để làm phòng nền, Thẩm Quân Cố cầm máy ảnh chụp hình cho Nam Ngôn.

Nam Ngôn ngồi ngay ngắn trên ghế, cô nhìn thẳng vào chiếc máy ảnh trên tay của Thẩm Quân Cố, nở một nụ cười vô cùng ngọt ngào.

Cô vừa trắng trẻo vừa đẹp mắt, khi cười lên trông càng xinh hơn.

Thẩm Quân Cố nhanh chóng chớp lấy khoảnh khắc xinh đẹp này, anh bấm nút chụp ảnh, dùng hình ảnh để lưu giữ lại nụ cười ngọt ngào của Nam Ngôn.

Khi đến lượt Nam Ngôn chụp cho Thẩm Quân Cố, cô gần như là cầm máy đổi góc chụp liên tục, chụp 360 độ không góc chết.

"Ảnh chứng nhận chỉ cần chụp một bức chính diện là đủ rồi." Thẩm Quân Cố nhắc nhở cô.

"Em biết mà.." Nam Ngôn từ từ nhắm một bên mắt lại, nhấn chụp ảnh, cô chụp xong tấm nào cũng đều cảm thấy cực kì vừa lòng cả, "Ngoại hình của Thẩm tiên sinh khiến cho máy ảnh không thể dừng lại được, em còn có thể làm sao đây.."

Thẩm Quân Cố buồn cười nhìn cô.

Ảnh chứng nhận của cả hai người đều đã được chụp xong, Thẩm Quân Cố định trực tiếp in ảnh ra nhưng lại bị Nam Ngôn ngăn cản.

"Chờ đã, phải sửa ảnh nữa chứ!!"

Làm sao mà anh lại có thể trực tiếp in ảnh ra mà không qua bước photoshop cơ chứ? Đây là ảnh phải dán lên giấy ly hôn đấy!

Thẩm Quân Cố nhìn hình của Nam Ngôn trong máy ảnh, sau đó anh quay sang nhìn cô một cách rất chân thành: "Không cần sửa đâu em, ảnh đã rất đẹp rồi mà!"

"Không thể không sửa, em không chịu, em muốn sửa cơ!"

Về chuyện này, Nam Ngôn tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Cô chuyển ảnh vào trong máy tính, mở phần mềm Meitu chỉnh ảnh ra, Nam Ngôn hết chỉnh bên trái một chút rồi lại sửa bên phải một chút, Thẩm Quân Cố đứng sau lưng cô, tay anh đặt trên lưng ghế, anh rất nghiêm túc quan sát từng động tác của cô. Anh có cảm giác hình như chỗ nào Nam Ngôn cũng muốn sửa, nhưng nhìn bức ảnh quả thật không có gì khác so với lúc đầu cả.

Sau khi Thẩm Quân Cố xem Nam Ngôn chỉnh chỉnh sửa sửa suốt mười phút, anh rất muốn hỏi Nam Ngôn một câu, cô đến cùng là muốn sửa cái gì thế?

Lấy được thành phẩm như mong muốn rồi, Nam Ngôn mới hài lòng gật gật đầu.

"Như vậy mới đẹp nè!"

Thẩm Quân Cố không nhìn ra có cái gì thay đổi cả, nhưng anh vẫn theo bản năng gật đầu phụ họa theo lời nói của Nam Ngôn: "Đúng vậy!"

Ngày hôm sau là ngày thứ hai, Thẩm Quân Cố đã sớm liên hệ xong với Cục dân chính rồi, mới sáng sớm, anh đã lái xe chở Nam Ngôn đi đến đó.

Cục dân chính vẫn chưa bắt đầu mở cửa làm việc, cho nên xung quanh cũng không có ai, chỉ có một người đàn ông trung niên đã sớm đứng ở cửa để chờ bọn họ. Ông ấy lịch sự tiếp đón Thẩm Quân Cố cùng Nam Ngôn, rồi dẫn bọn họ đến một căn phòng.

Thẩm Quân Cố và Nam Ngôn hiện tại không tranh chấp về vấn đề con cái, không tranh chấp tài sản, cũng không tranh chấp về vấn đề tình cảm, quá trình ly hôn của bọn họ diễn ra rất suôn sẻ, chỉ cần nộp lại giấy đăng kí kết hôn cộng thêm 9 tệ là có thể lĩnh về hai tờ giấy ly hôn màu đỏ chói rồi.

Từ trong Cục dân chính đi ra ngoài, mặt trời vừa lúc ló dạng ở hướng đông, Nam Ngôn siết chặt tờ giấy ly hôn trong tay, tung tăng bước đi trên đường.

Cô ly hôn rồi! Cô cũng đã thành công tránh xa nam nữ chính rồi! Cô tự do rồi!!!

Từ nay về sau, Nam Ngôn cũng chỉ đơn thuần là Nam Ngôn mà thôi, cô không còn gánh nặng nào trên vai nữa, sau này, cô muốn làm gì thì làm, muốn sống ra sao thì sống!

Nam Ngôn hưng phấn đến mức nhìn những chú chó lang thang trên vỉa hè mà cô vẫn cảm thấy ôi sao mà xinh đẹp thế.

Thẩm Quân Cố chạy nhanh tới kéo Nam Ngôn về nhà.

Vào giờ cao điểm buổi sáng, mọi người đều vội vã đi làm nên không có ai chú ý đến những gì diễn ra ở bên đường, nếu đợi thêm một lát nữa thì mọi chuyện sẽ không yên ổn được như vậy đâu.

Nam Ngôn cũng biết được nặng nề nên đi theo Thẩm Quân Cố trở về xe, trên đường về, cô không ngừng tám tặc lẫn lộn cuốn sổ đồ ly hôn trên tay, Nam Ngôn còn chụp rất nhiều ảnh tự sướng với cuốn sổ đồ nữa.

"Tôi nay chúng ta phải mở tiệc ăn mừng chứ hả?"

Thẩm Quân Cố chỉ nhìn thoáng qua nhưng cũng thấy được sự phấn khích của Nam Ngôn, giọng nói của anh nồng đậm ý cười.

"Được đấy."

Nam Ngôn không chút do dự gật đầu thật mạnh, ly hôn là một việc vui lớn, cần phải chúc mừng thật tốt một phen mới được!

"Chúng ta đi ăn ở bên ngoài có chút không tiện, bầu không khí cũng không được thoải mái, hay là hôm nay chúng ta tự nấu ăn ở nhà, được chứ?"

Thẩm Quân Cố dùng giọng điệu thương lượng hỏi cô.

Nam Ngôn không có ý kiến.

Sau khi trở về nhà, hai người ăn sáng xong thì nghỉ ngơi một lát, Nam Ngôn dự định đi siêu thị để mua nguyên liệu.

"Tôi đi cùng em."

Thẩm Quân Cố rất tự giác đứng dậy.

Nam Ngôn: "Anh đi không thích hợp đâu, đừng để người khác nhận ra anh chứ."

Thẩm Quân Cố sống ở đây nhiều năm như vậy, nhưng số lần anh đi siêu thị có thể đếm được trên đầu ngón tay. Lúc trước, hàng năm anh đều đi quay phim ở bên ngoài, lâu lâu mới trở về nhà được một lần, hầu hết cơm nước của anh đều là do trợ lý mang đến hoặc anh sẽ mua thức ăn ngoài, thỉnh thoảng đi Tiết cũng sẽ sang đây để chăm sóc cho anh.

Từ sau khi Nam Ngôn chuyển đến đây, anh không còn cho ai khác vào nhà nữa. Những lúc nấu cơm nếu không phải là Nam Ngôn xuống bếp thì cũng là anh tự thân vận động luyện tập trình độ nấu nướng của mình.

Mặc dù vậy, Thẩm Quân Cố vẫn chưa từng âm ỉ đòi đi mua thức ăn, những thứ nguyên liệu này nọ đều là do Nam Ngôn ở nhà rảnh rỗi nên đi mua.

"Một mình em đi sao xách đồ được, để tôi đi cùng em."

Thẩm Quân Cố giống y như một viên kẹo mè xừng, dính vào rồi thì không thể tách ra được nữa. Nam Ngôn rõ ràng cũng có thể tự lái xe đi, nhưng anh lại nhất định muốn anh lái xe chở Nam Ngôn đi siêu thị.

Biểu hiện duy nhất cho thấy chỉ số thông minh của Thẩm Quân Cố vẫn còn đang online, chính là anh cũng biết cải trang cho bản thân một chút. Anh mặc tây trang, mang giày da, còn đeo thêm một chiếc kính gọng vàng, cực kì giống với đối tác của một văn phòng luật sự gần đây.

Anh đẩy xe đi theo phía sau Nam Ngôn.

Nam Ngôn trước hết là đi đến khu vực đồ tươi sống để mua rau dưa và lựa chọn nguyên liệu cho ngày hôm nay. Cô lấy đồ khá nhiều, có thể lấp đầy được cả nửa chiếc xe đẩy. Sau đó, cô lại dẫn Thẩm Quân Cố đi đến khu bán đồ ăn vặt.

Cô lấy một gói rồi lại một gói khoai tây chiên, bởi vì bao bì thực phẩm thường được bơm phòng nên chiếm diện tích rất lớn, trông còn nhiều hơn cả đồng nguyên liệu ở bên dưới.

Ngoài khoai tây chiên ra, Nam Ngôn còn với bàn tay tội lỗi của mình đến kệ đặt nước coca.

"Em không thể sống thiếu coca được, coca là một loại nước tràn đầy hạnh phúc, coca là một người bạn tốt trong cuộc sống của em." Nam Ngôn chớp chớp đôi mắt to, "Anh không biết sao?"

Thẩm Quân Cố: "....."

Anh làm diễn viên đã được 5 năm rồi, một chút đồ uống có ga anh cũng không dính vào, vậy mà từ ngày Nam Ngôn sống ở đây, anh đã quen với việc trong tủ lạnh có sự hiện diện của coca, cũng có thói quen uống coca.

Đây quả thực là một thói hư cực kì sa đọa.

"Em không nên uống nhiều đâu", Thẩm Quân Cố nhìn xem xung quanh, thấy không có ai liên tục sát lại thì thầm với Nam Ngôn, "Coca là một loại nước uống rất thân thuộc trong cuộc sống, nhưng nó không hề thân thuộc với các nữ diễn viên đâu."

Nam Ngón cúi đầu suy tư.

"Hay là, chúng ta mua một ít coca về để làm cánh gà chiên coca nha?"

Đề nghị này của cô, Thẩm Quân Cố đồng ý ngay.

Nam Ngón không thèm chớp mắt một cái, cô một hơi lấy hơn mười lon coca bỏ vào trong xe đẩy.

"Ai mà không có lúc phạm phải sai lầm chứ? Lỡ đâu em nấu một lần không thành công thì phải làm lại nhiều lần nữa cho đến khi thành công mới thôi, nguyên liệu nấu ăn cần phải chuẩn bị đầy đủ mới được." Nam Ngón vô cùng tha thiết nhìn anh.

Thẩm Quân Cố: "...."

Thôi, anh còn có thể nói được cái gì.

Nam Ngón vừa về đến nhà liền đặt hết đồ xuống đất, cô hoan hô ôm lấy coca của mình vọt đến tủ lạnh, bổ sung lương thực mỗi ngày cho bản thân.

"Hôm nay không phải là ăn mừng sao? Để tôi phụ em, chúng ta làm cùng nhau!"

Thẩm Quân Cố thay một bộ đồ ở nhà rồi chủ động đeo một chiếc tạp dề denim màu trắng lên người.

Nam Ngón cũng không khách sáo, ăn mừng là chuyện của hai người, Thẩm Quân Cố đã có tâm muốn giúp đỡ thì đây là một chuyện rất tốt.

"Anh tới đây giúp em rửa rau, sau đó xắt rau ra giúp em với nhé!"

Nam Ngón phân phó công việc cho anh.

Thẩm Quân Cố đang đứng bên cạnh Nam Ngón chăm chú rửa rau.

Ngón tay của anh thon dài, khi rửa mấy hạt tiêu thì nước bắn lên tung toé trên mu bàn tay của anh, nếu lúc này Nam Ngón có một chiếc máy ảnh, cô sẽ lập tức quay lại hình ảnh của người đàn ông này ngay để làm thành một video quảng cáo.

Thẩm Quân Cố lúc đầu vẫn còn vụng về nhưng sau đó thì anh đã thuần thục hơn rồi, phải mất một khoảng thời gian anh mới có thể chuẩn bị xong nguyên liệu.

Tuy nhiên, đồ ăn mà anh xắt trông rất đồng đều và ra hình ra dạng.

Nam Ngón rất vừa lòng đối với chuyện này.

"Chúc mừng anh! Thẩm tiên sinh, từ nay về sau anh đã có thể khôi phục lại thân phận độc thân rồi!"

Trên bàn ăn, Nam Ngón chân thành nâng ly nước trái cây lên chúc mừng Thẩm Quân Cố.

Hai người bọn họ đều không uống rượu, nên dùng nước trái cây để thay thế.

"Tôi cũng xin chúc mừng em, Nam tiểu thư, vì đã khôi phục lại thân phận độc thân, như vậy thì em có thể chấp nhận được sự theo đuổi của người khác rồi."

Thẩm Quân Cố mỉm cười, nâng ly thủy tinh trong tay lên cùng ly với Nam Ngón.

Nam Ngón một tay chống lên má, cất tiếng nói: "Người khác theo đuổi em sao? Mục tiêu lớn nhất của em bây giờ chính là phải diễn xuất cho thật tốt, sớm ngày kiếm được tiền, sau đó mua một căn nhà thật lớn rồi dọn ra ngoài ở, còn sau đó nữa, thì trải qua một đời đầy thăng trầm, cuối cùng là nằm ăn rồi chờ chết thôi.."

Thẩm Quân Cố không nói nên lời: ".... Nói vớ vẩn cái gì đấy!"

"Em nói thật mà", Nam Ngón cười híp mắt nói, "Anh không cảm thấy thế sao? Bản thân mình không ngừng nỗ lực phấn đấu đổi lấy thành quả để mình hưởng thụ cả đời, cho đến khi mình rời khỏi thế giới này, đó là một việc cực kì hạnh phúc."

Thẩm Quân Cố đặt ly nước trái cây xuống, có chút tò mò hỏi cô: "Vậy với em mà nói, đây là kế hoạch cả cuộc đời của em sao?"

"Phải nói đó là cuộc sống lý tưởng mà em muốn hướng đến mới đúng.."

Nam Ngón thờ dãi: "Chỉ tiếc là cuộc sống không thể như ý muốn của chúng ta được, chúng ta ước mười điều thì đã có tám chín điều đi sai hướng rồi, nào có suôn sẻ như chúng ta mong muốn chứ."

"Không sao đâu." Thẩm Quân Cố dịu dàng an ủi cô, "Bất cứ điều gì mà em nghĩ đến, đều sẽ diễn ra tốt đẹp cả thôi."

Mặt mày của Nam Ngôn trong nháy mắt tươi tỉnh hẳn lên: "Vây em đây xin mượn lời chúc tốt lành của anh rồi. Nhân đây, em cũng xin chúc anh mọi chuyện đều thuận lợi, mọi điều ước của anh đều sẽ trở thành sự thật."

Thẩm Quân Cố ý vị thâm trường nhìn Nam Ngôn: "Cảm ơn lời chúc tốt lành của em, tôi sẽ nhớ kỹ trong lòng, và tôi hy vọng em cũng thế!"

Nam Ngôn: "....."??? Đột nhiên cô cảm thấy sống lưng của cô có hơi lạnh lạnh?

Sự kiện ly hôn trong hoà bình vừa trôi qua không bao lâu, đã sắp đến ngày khai máy đoàn phim «Tú duyên ương» rồi, Nam Ngôn cũng nên đến đoàn phim trước để làm quen.

Đây là lần đầu tiên cô đảm nhận vai nữ thứ năm, có thể cô sẽ phải ở lại đoàn phim trong một thời gian dài, quả thực cô không biết mình nên chuẩn bị những thứ gì cả, trong nhà đều do Thẩm Quân Cố giúp cô chuẩn bị, còn các công việc bên ngoài thì chị Tường Tổ đã sắp xếp hết cho cô rồi, Nam Ngôn căn bản là không cần bận tâm đến bất cứ điều gì.

Thẩm Quân Cố lái xe đưa Nam Ngôn đến sân bay, Tường Tổ cùng Diễm Diễm ngồi ở hàng ghế sau im lặng suốt cả quãng đường như người vô hình.

"Ồ bên đó em nhớ tự chăm sóc bản thân mình cho tốt.." Thẩm Quân Cố kéo cửa kính xe xuống, anh đang mang khẩu trang, do dự một hồi anh mới ngập ngừng lên tiếng, "Nếu có chuyện gì thì em nhớ liên lạc với tôi ngay nhé!"

"Anh yên tâm, em sẽ làm thế!" Nam Ngôn mỉm cười vẫy tay với anh, "Hẹn gặp lại."

Nam Ngôn không tồn tại một chút cảm xúc ly biệt nào, cô vui sướng đi theo Tường Tổ và Diễm Diễm lên máy bay.

Nam Ngôn vừa tiến vào đoàn phim, đạo diễn liền mang cô đi gặp các diễn viên chính.

Nam Ngôn vuốt vuốt tóc, nở một nụ cười nhẹ nhàng đi theo sau đạo diễn đến một văn phòng.

"Chào mọi người, đây là diễn viên Nam Ngôn thủ vai Tiểu Diệp Lan, vài tháng tới đây mọi người sẽ làm việc cùng nhau nên bây giờ mọi người làm quen với nhau trước nhé!"

Nam Ngôn bước ra từ phía sau đạo diễn, cô tươi cười cúi đầu chào mọi người: "Xin chào các vị tiền bối, em tên là Nam Ngôn, thủ vai Tiểu Diệp Lan trong bộ phim ạ."

"Đến đây, đến làm quen với chồng của cháu nè." Đạo diễn chỉ vào một người thanh niên đang ngồi ở chiếc ghế chủ vị rồi nói với cô, "Phương Duyên."

Về mặt đầy ý cười của Nam Ngôn khi nhìn thấy rõ ràng nam diễn viên chính là ai liền biến thành hoảng sợ ngay tức khắc.

Thanh niên có đôi mắt hẹp dài nhếch khoé môi cười lưu manh với cô: "Xin chào, Nam tiểu thư."

Nam Ngôn do dự hồi lâu, cô không biết nên gọi anh ta là ngự tỷ hay là Phương lão sư bây giờ.

Sao giới tính của anh ta thay đổi thất thường vậy?

[3236 words | Đã beta]

4/9/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Edit & Beta: Khả Duyên

Phương Duyên là một nam diễn viên trẻ phái thực lực khá kín tiếng ở trong ngành.

Anh ta kín tiếng đến mức nào? Anh ta hầu như không gặp gỡ ai ở bên ngoài cả, sau khi rời khỏi phim trường liền bắt đầu sống ẩn.

Nam Ngôn rốt cuộc cũng biết vì sao rồi.

Thử nghĩ xem, sẽ không có ai bắt gặp một chị gái cao gầy với dáng người như người mẫu ở trên đường mà có thể liên tưởng đến nam diễn viên thực lực Phương Duyên được cả.

Hai chữ "thực lực" này, Phương Duyên quả thực đã phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Trong đoàn phim «Tủ yên ương», nam diễn viên thực lực Phương Duyên diễn vai nam số một là Lục lão gia, nữ diễn viên Mãn Nhiều đóng vai nữ chính Đại phu nhân, còn có một nữ diễn viên đang nổi danh gần đây tên Vương Kỳ Kỳ thủ vai nữ số hai.

Nam số hai nhìn có chút quen mắt, anh ấy ngồi bên cạnh Phương Duyên, đang mỉm cười thân thiện vẫy vẫy tay với Nam Ngôn.

"Tiểu Nam, đã lâu không gặp!"

Nam Ngôn cũng gật đầu cười với anh: "Hà tiền bối!"

Chàng trai có đôi mắt hồ ly, Hà Chi, là nam số ba trong «Gió nổi đêm Trường An», cũng là vị tiền bối mà trước đó Nam Ngôn đã từng hợp tác.

Có thể là do ở đây gặp được người quen nên Nam Ngôn hoà nhập rất nhanh.

Đây là Điện Ảnh Thành mà khắp nơi đều mang phong cách Trung Hoa Dân quốc, cách xa trung tâm thành phố, xung quanh đều là dải đất trống trải, ngoại trừ phim trường, các diễn viên cũng không thể đi đâu được nữa cả.

Giữa ngày hè, Nam Ngôn phải mặc nguyên một bộ váy Xiuhe và đội tóc giả, cô hận không thể ôm chặt lấy cái quạt để hưởng gió mát.

Quá nóng. Ánh sáng chiếu vào trong nhà càng làm cho người ta nóng đến nổi đom đóm mắt.

Nhiệt độ ngoài trời đã hơn 30 độ, bên trong nhà còn nóng hơn, có khi đã lên đến 40 độ rồi cũng không biết chừng. Các diễn viên đều dùng quạt nhỏ thổi hơi đá lạnh để hạ nhiệt.

Năng lực của hai diễn viên chính Phương Duyên cùng Mãn Nhiều lúc này càng thể hiện ra ngoài.

Cho dù mọi người hiện tại đều đang ở chung trong một căn nhà oi bức, nhưng hai người bọn họ vẫn đang đối diễn rất hăng say, không nhanh không chậm, cuộc giao phong giữa hai người họ cứ người tới ta đi rất bình thản, không nhìn ra một chút dấu vết nóng nảy nào cả. Thậm chí bởi vì hai vợ chồng họ không ngừng đề phòng và nghi kỵ lẫn nhau cho nên càng làm cho vở diễn này nhiều thêm một tia ớn lạnh.

Nam Ngôn yêu cầu thợ trang điểm cho cô vài chiếc kẹp, cô vén ống tay áo dài của cô lên rồi dùng kẹp để cố định lại. Nam Ngôn cầm cuốn sổ trên tay, ánh mắt chăm chú quan sát pha đối diễn giữa Phương Duyên và Mãn Nhiều, bàn tay thì nhanh chóng hạ bút ghi chú lại.

Đây là lần thứ hai Hà Chi trực tiếp chứng kiến sự nghiêm túc của Nam Ngôn khi ở trên phim trường. Anh lúc này không có cảnh diễn nên đã kéo ghế sát lại ngồi gần Nam Ngôn.

"Cô nghiêm túc thật đấy!" Hà Chi quan sát một lát rồi thấp giọng nói chuyện với cô, "Từng vai diễn cô đều phải ghi lại hết như thế này sao?"

"Có thể xem là như thế", Nam Ngôn vẫn đang tiếp tục viết không ngừng, "Mỗi một tiền bối đi trước đều có mỗi sở trường và thể mạnh riêng, những cách xử lý của bọn họ làm cho tôi hiểu ra rất nhiều thứ. Tôi nhìn nhiều nhớ nhiều thì có thể ngộ ra được điều gì đó chẳng hạn."

Cô bắt đầu muộn hơn người khác, nếu muốn đạt được thành tựu thì cô cần phải cố gắng hơn nữa.

"Cảnh tiếp theo, Tiểu Điệp Lan chuẩn bị!"

Nam Ngôn gấp cuốn sổ trên tay lại, cô dặm lại lớp trang điểm một lần nữa rồi bỏ ống tay áo xuống.

Đạo diễn vẫn còn đang xem lại cảnh diễn vừa rồi nên không ngẩng đầu lên, chỉ lên tiếng dặn dò cô: "Quan sát tiền bối của cháu diễn như thế nào, cháu cố gắng diễn theo thế đấy, chúng ta tranh thủ quay xong cảnh này trong ba lần là tối đa, đừng để lãng phí thời gian."

Nam Ngôn làm một cái thủ thế "ok" rồi đi lên tầng hai.

Cảnh quay này của cô rất đơn giản, sau khi từ trên lầu đi xuống, cô chỉ cần nói với Đại phu nhân một câu rồi làm nũng với Lục lão gia, sau đó thì vẫy khăn một cái rồi đi ra ngoài.

Nhịp tim của Nam Ngôn đập hơi nhanh, cô phải hít sâu vài hơi để bình ổn lại hơi thở.

"Tiểu Điệp Lan vào sân!"

Nhận được chỉ thị, Nam Ngôn ngước mắt lên.

Cô khoác trên mình một bộ váy cổ tròn có ba lớp từ trong ra ngoài, độ dài của tay áo vừa khéo chỉ để lộ một lớp. Lớp bên ngoài cùng là tầng tầng lớp lớp hoa văn màu vàng nhạt. Cổ áo và tay áo được thêu hình đám mây màu xanh lam cùng một vòng cánh bướm. Vạt áo được may theo hình dạng viền mây, một sợi dây chuyền có mặt hình hồ lô bằng ngọc được Nam Ngôn thả ở trước ngực. Phần dưới của váy gồm hai lớp được thêu hoa lan bằng vải sa tanh màu hồng phấn. Cô một tay vịn cầu thang, lượn lờ từng bước đi xuống.

Theo mỗi bước chân của cô, mặt dây chuyền hồ lô bằng ngọc trước vạt áo và chiếc kẹp tóc ngay bên thái dương của Nam Ngôn đều đung đưa theo. Những con bướm, những bông hoa được thêu trên bộ đồ cũng lay động theo làn váy của cô, đẹp không sao tả xiết.

Đạo diễn nhìn chăm chăm vào dáng đi của cô, ông vốn chuẩn bị hô "Cắt" nhưng khi thấy Nam Ngôn từng bước một đi xuống xong, lại nắm chặt khăn tay của mình thỉnh an với Mãn Nhiều, lời đã đến bên miệng nhưng đạo diễn vẫn không hô lên.

"Thiếp đang thêu hoa ở trên lầu, nhưng giọng nói của Đại phu nhân lớn quá làm cho thiếp không có cách nào tập trung thêu được cả.."

Nam Ngôn hành lễ theo tiêu chuẩn cực kì lưu loát và sinh động như nước chảy mây trôi, so với hô hấp trông còn êm ái hơn. Đôi mày của cô cong cong, dáng vẻ khi đứng ở trước mặt Đại phu nhân vô cùng tự nhiên như đã được luyện tập qua vô số lần rồi vậy.

Mãn Nhiều mặc dù không ngồi trước máy quay để quan sát nhưng cô vẫn khá là ngạc nhiên.

Khi vai diễn này được định xuống, cô không có mặt ở hiện trường để chứng kiến. Cô chỉ nghe những diễn viên khác nói lại, diễn viên thủ vai Tiểu Diệp Lan này là một người rất biết cố gắng.

Ban đầu cô còn không rõ, nhưng khi Nam Ngôn dùng thân phận Tiểu Diệp Lan đứng trước mặt cô, cuối cùng Mãn Nhiều cũng hiểu được ý tứ mà những người khác muốn nói là gì.

Nam Ngôn quả thực là một người mới rất nỗ lực.

Mãn Nhiều nhanh chóng liếc mắt nhìn Nam Ngôn.

Không biết cô ấy đã lên luyện tập được bao lâu rồi mà lại có thể diễn ra được cái dáng người và phong cách mang đậm nét Trung Hoa Dân quốc một cách mượt mà như vậy.

"Nghe lén Đại phu nhân ta đây nói chuyện, vậy mà cô còn đứng đây nói lý há?" Mãn Nhiều lườm khuôn mặt đang tươi cười của Nam Ngôn một cái, không nhanh không chậm mở miệng nói.

Nam Ngôn lập tức đáp lời: "Là do Đại phu nhân lớn tiếng quá, làm sao lại đổ thành thiếp nghe lén rồi?"

Cô uốn éo xoay người lại, nhích đến gần vị trí của Phương Duyên.

Phương Duyên tạo hình theo phong cách dân quốc mang theo hai phần suy đồi, nhưng lại có thể khiến cho người ta mù quáng say mê. Anh ta mặc áo dài với mái tóc ngắn, trong tay cầm theo ống thuốc, phê pha híp mắt lại, không bao giờ tham dự vào những cuộc cãi vã giữa vợ lớn và vợ bé của mình.

"Lão già... mau phân xử giúp thiếp, Diệp Lan nhi mới không có như thế!" Trước mắt Nam Ngôn bây giờ chỉ có Phương Duyên trong tạo hình dân quốc, còn hình tượng ngự ty cao gầy đã sớm bị cô gạt ra khỏi đầu rồi.

Phương Duyên mỉm cười. Cả người của anh trông cứ như đang cố hết sức vậy.

"Lan nhi, mau xin lỗi phu nhân đi!"

Nam Ngôn mỉm môi lại, quay sang hành lễ một cái cho có lệ với Đại phu nhân, sau đó cô hất chiếc khăn trong tay một cái rồi bỏ đi ra ngoài.

"Cắt."

Đạo diễn xem lại cảnh quay hai lần, sau đó ông ngược mắt lên nhìn Nam Ngôn đang xắn tay áo.

"Khá ổn rồi đấy, cứ giữ vững trạng thái như thế nhé!"

Nam Ngôn thờ phào nhẹ nhõm.

"Diễn không tồi, chắc là đã luyện tập không ít nhỉ?"

Từ sau lưng cô vang lên tiếng nói, là Phương Duyên.

Anh đưa cho cô một lon coca đã được ướp lạnh: "Thường cho cô này!"

Đôi mắt của Nam Ngôn sáng lấp lánh, cô nhìn Phương Duyên cứ như đang nhìn nam thần của mình vậy.

"Cảm ơn tiền bối!!"

Cô đưa tay nhận lấy: "Ồ đây cũng có coca ướp lạnh sao ạ?"

"Trên xe của tôi có tủ lạnh nhỏ, đặc biệt cất giữ một ít thứ như đồ uống này."

Phương Duyên chỉ điểm cho cô một câu: "Nơi này cách trung tâm thành phố rất xa, trên xe bảo mẫu của mọi người đều được trang bị và tồn một ít đồ

ăn, thức uống gì đó. Cô cũng nên chuẩn bị cho mình một ít."

Nam Ngôn nhanh chóng lĩnh giáo.

Cô thật sự không hề nghĩ đến điều này. Sau khi Tường Tổ đưa cô đến đoàn phim liền mau chóng trở về. Diễm Diễm là một trợ lý mới, cô bé chưa từng tiếp xúc qua những chuyện này cho nên cả hai người bọn cô đều có những chuyện tự mình làm không xong.

"Hai ngày trước, khi cô gặp tôi, trông cô có vẻ rất sốc nhỉ?"

Phương Duyên đùa giỡn.

Nam Ngôn: "... Phương lão sư, nếu đổi lại là anh, anh thử nói xem anh có bị dọa cho nhảy dựng hay không?"

Chị gái sống ở tầng dưới, trong chớp mắt liền biến thành một đại tiền bối ở trong ngành, nhưng như thế cũng thôi đi, ngay cả giới tính cũng thay đổi luôn.

Phương Duyên cười đến mức cả hai vai đều run rẩy.

"Dọa cô sợ như thế quả thật là lỗi của tôi, nhưng mà cũng có thể coi như tôi trả được thù rồi."

Nam Ngôn vô cùng hoang mang: "Trả thù gì?"

"Còn hỏi nữa sao..", Phương Duyên nhớ lại, "Hôm đó, khi tôi vừa bước vào thang máy, trông thấy Thẩm Quân Cố, trái tim nhỏ bé của tôi đã phải nhận lấy kinh hách rất lớn đó cô biết không?"

Nam Ngôn oán thăm: Nếu Thẩm Quân Cố mà biết chuyện, nhất định người bị kinh hách phải là anh ấy mới đúng.

Phương Duyên khui lon coca ra, đưa lon quơ quơ trước mặt Nam Ngôn: "Vì chúng ta đã làm quen lại một lần nữa, uống một ngụm coca chúc mừng đi?"

Nam Ngôn cũng giơ lon coca của cô lên cùng với lon của anh: "Phương lão sư, sau này mong anh chỉ dạy cho tôi nhiều hơn."

"Tôi dạy cho cô á?"

Phương Duyên thừa dịp xung quanh không có ai, thấp giọng chế nhạo cô: "Thẩm Quân Cố lợi hại như vậy, lại là chồng của cô, cô còn muốn người khác dạy cho cô cái gì nữa, cô chỉ cần ôm chặt lấy chồng của mình thì cả đời này của cô cơm no áo ấm rồi."

Khoẻ miệng của Nam Ngôn giật giật.

Lần trước tại đồn cảnh sát, khi Thẩm Quân Cố nói anh là chồng của Nam Ngôn, Phương Duyên cũng có nghe thấy.

Trước sau mới có một tháng, cô cũng không thể nói rằng cô vừa mới ly hôn đúng chứ?

Chuyện này đối với Thẩm Quân Cố mà nói có thể hủy đi hình tượng của anh mất.

Nam Ngôn chỉ đành phải mỉm cười.

"Nói mới nhớ, chồng của cô không đưa cô đến đây sao?" Phương Duyên lại tiếp tục chế nhạo cô, "Tôi thấy anh ta bám lấy cô như vậy, tôi còn lo lắng anh ta sẽ đến đoàn phim cùng với cô, sau đó, anh ta sẽ biến những cảnh diễn của tôi thành thiên đường NG* hết."

**NG: NG là những cảnh quay phim bị lỗi hay không đạt chất lượng và bắt buộc phải quay lại. NG là viết tắt của từ no good hoặc not good.*

Bám....?

Phương Duyên sao lại dùng từ.... dính như vậy chứ?

Thẩm Quân Cố bám cô?

Nam Ngôn im lặng tự hỏi liệu có phải Phương Duyên đang nói giỡn với cô không.

"Phương lão sư cứ đùa..", Nam Ngôn khẳng định cực kì chắc nịch, "Thẩm tiên sinh không có loại tính cách như vậy đâu!"

Phương Duyên nhướn mày nhưng không nói thêm gì nữa.

Các cảnh diễn trong «Tú uyên ương» phải nói là không dễ quay, nhưng các diễn viên được chọn đều là những người phù hợp với nhân vật và có thực lực nhất định. Mọi người diễn cùng nhau và hỗ trợ lẫn nhau, tuy lúc đầu tiến độ vẫn còn hơi chậm chạp nhưng sau đó mọi người đều đã vào trạng thái tốt, toàn bộ quá trình quay phim diễn ra đặc biệt thuận lợi.

Mỗi khi Nam Ngôn diễn cảnh hai người cùng Phương Duyên, cô đều cảm nhận rất rõ có một loại áp lực vô hình đang áp chế cô.

Trông bình thường Phuong Duyên thân thiện dễ gần như thế, nhưng một khi anh đã bắt đầu diễn thì loại khí thế trên người anh phát ra có thể đè chết người ta không còn một mảnh.

Nam Ngôn phải mất rất nhiều công sức mới có thể điều chỉnh được tiết tấu của bản thân, đây là lần đầu tiên Nam Ngôn gặp phải tình huống như vậy nên đêm đó cô trở về khách sạn, làm cách nào cô cũng ngủ không được. Thế là, Nam Ngôn đã tìm không ít bộ phim mà Phuong Duyên đóng vai chính, cô thậm chí còn đăng kí hội viên của app để mua video về xem từng cái một.

Khi tin nhắn WeChat của Thẩm Quân Cố gửi đến, Nam Ngôn vẫn còn đang xem lại các tác phẩm cũ của Phuong Duyên.

Phuong thức xử lý của Phuong Duyên ở nhiều chỗ không giống với Thẩm Quân Cố, nhưng giữa hai người vẫn có một điểm chung, đó chính là tư duy của bọn họ.

Nam Ngôn không thân quen với Phuong Duyên, vừa khéo tin nhắn của Thẩm Quân Cố gửi đến nên cô dứt khoát học hỏi Thẩm Quân Cố từ xa.

Thế nhưng, Thẩm Quân Cố lại nắm bắt sai trọng tâm của câu chuyện.

"Em xem phim của Phuong Duyên cả một buổi tối đó hả?"

"Đúng vậy ạ", Nam Ngôn vẫn đang chăm chú xem bộ phim trên máy tính bảng, "Sau khi em diễn vài cảnh hai người với anh ấy, anh ấy cho em một loại cảm giác... có chút giống anh. Nhưng mà, so với anh thì anh ấy càng mang tính... uy hiếp hơn?"

Nam Ngôn suy tư một hồi mới có thể nghĩ ra được từ "uy hiếp".

Trong lúc Phuong Duyên đang diễn đều luôn mang theo tính công kích cực kì sắc bén.

Nam Ngôn cảm thấy vô cùng lạ lẫm, vì vậy nên khi lưỡi dao ở đối diện đâm tới, cô cũng chỉ có thể bị động thừa nhận đến nỗi chỉ còn lại một cây trúc tả tơi trong tay.

Cao thủ so chiêu thì nhẹ nhàng ngập tràn niềm vui, nhưng khi một cao thủ đấu cùng một tân thủ thì cao thủ vừa không thoải mái mà tân thủ cũng bị ngược cho tơi tả.

Hiện tại, Nam Ngôn cảm thấy cô đang bị Phuong Duyên ngược lên ngược xuống.

Sau khi nghe xong ý kiến của Nam Ngôn, Thẩm Quân Cố do dự một hồi không đáp.

Lúc trước, vì để cho Nam Ngôn không cảm thấy có quá nhiều áp lực nên anh đã cố gắng thu liễm mũi nhọn của mình, tập diễn xuất cùng cô. Anh thật sự đã rèn luyện diễn xuất cho cô, nhưng đồng thời cũng làm cô mất đi cơ hội thích nghi với áp lực.

Thẩm Quân Cố dứt khoát mở máy tính ra, cùng Nam Ngôn xem lại các bộ phim của Phuong Duyên, hai người cùng chọn ra những đoạn phim ấn tượng, sau đó Thẩm Quân Cố phân tích cho cô từng động cơ xử lý tình huống của Phuong Duyên, rồi giảng giải cho Nam Ngôn hiểu khi nào thì nên làm gì để có thể dễ dàng phản ứng và tiếp chiêu.

Nam Ngôn lắng nghe rất cẩn thận.

Thẩm Quân Cố cảm thấy có một chút... khó chịu.

Nam Ngôn vẫn còn chưa xem qua các tác phẩm trước đây của anh, vậy mà cô lại đi xem tác phẩm của người khác.

Thẩm Quân Cố đối với thời gian rất nghiêm khắc, vừa thấy đồng hồ điểm qua mười hai giờ đêm, anh không cho phép Nam Ngôn tiếp tục xem nữa.

Anh gọi thoại qua WeChat cho cô, yêu cầu Nam Ngôn phải đi ngủ ngay và không được xem phim tiếp.

Nam Ngôn cũng buồn ngủ lắm rồi. Giờ này đã vượt quá thời gian nghỉ ngơi lúc bình thường của cô, cô mơ mơ hồ hồ chúc Thẩm Quân Cố ngủ ngon rồi tr่ม chần lại tiến vào mộng đẹp.

Di động vẫn chưa kết thúc cuộc gọi, Thẩm Quân Cố nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Nam Ngôn, chẳng mấy chốc anh cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, buổi sáng Nam Ngôn không có cảnh diễn nên cô vẫn như cũ tham khảo các bộ phim mà Phuong Duyên đã đóng trước đây. Ba giờ chiều là thời điểm nóng nhất trong ngày, cô cầm theo vài viên đá nhỏ đi vào đoàn phim.

Trong đoàn phim có nhiều thêm một chiếc xe đồ ăn.

"Tiểu Nam."

Hà Chỉ cầm theo lon coca đi tới chỗ cô, ánh mắt của anh ấy có vẻ gì đó rất là vi diệu.

"Hà tiền bối", Nam Ngôn quay sang chào hỏi với anh, "Phim trường hôm nay náo nhiệt ghê!"

"Có người đến thăm đoàn phim."

Hà Chi không chút để ý trả lời cô.

"À.."

Nam Ngôn gật gù đầu tỏ vẻ đã biết, chuyện này cũng không liên quan gì đến cô cả: "Tôi đi thay quần áo đây."

"Đội đã", Hà Chi gọi Nam Ngôn lại, "Cô không tò mò muốn biết là ai đến thăm đoàn phim sao?"

Nam Ngôn khó hiểu nhìn anh: "Ai đến đây cũng có quan hệ gì với tôi đâu chứ!?"

Dù sao cũng chẳng có ai đến thăm đoàn phim vì cô đâu.

Hà Chi cong môi lên, nháy mắt ra hiệu với Nam Ngôn.

Nam Ngôn bị gọi lên lòng hiếu kỳ nên cô đi vào trong trường quay nhìn thử xem.

Ngồi ở bên cạnh Phương Duyên, là một thanh niên đang đội mũ lưỡi trai trông rất quen thuộc.

Có lẽ không chỉ đơn thuần là nhìn quen mắt thôi đâu.

Nam Ngôn sững sốt.

Sao Thẩm Quân Cố lại đến đây?

Anh đến đây sẽ không phải là vì....

Nam Ngôn nghiêm cẩn nhớ lại.

Phương Duyên cùng Thẩm Quân Cố đồng thời phát hiện ra Nam Ngôn.

Hai người đứng dậy cùng một lúc.

Sau đó, Phương Duyên và Thẩm Quân Cố đưa mắt nhìn nhau.

Phương Duyên cười khẩy, đặt mông ngồi xuống lại, lười biếng vẫy vẫy tay với Nam Ngôn đang ở đằng xa: "Tiểu Nam, cô mau nhìn xem Thẩm đại Ảnh để có phải là người tốt hay không chứ? Trời nóng như vậy nhưng anh ấy vẫn không ngại đường xá xa xôi, vội vàng tới đây — thăm đoàn phim — vì tôi!"

Tác giả có chuyện muốn nói: Giấy ly hôn có màu đỏ, ban đầu tác giả viết là màu xanh lục nhưng đã được độc giả sửa lại. Hiện tại đã để giấy ly hôn màu đỏ rồi nhé!

Sau đó: Bọn họ đã thật sự ly hôn rồi! Chỉ có tách nhau ra mới có thể tiến đến hành trình tiếp theo!

Còn nữa: Thẩm tiên sinh hôm nay hình như có chút chua xót, có lẽ là do anh đã ăn canh cá nấu cải chua thì phải!

Quần áo mà Nam Ngôn mặc được tham khảo từ cuối triều đại nhà Thanh và đầu thời đại Dân quốc, có xuất hiện trong các bộ sưu tập bảo tàng.

Editor có chuyện muốn nói:

**Về xưng hô trong «Tú uyên ương»:*

- Phương Duyên với vợ lớn và vợ bé: "Ta-nàng".

- Đại phu nhân với các cô vợ lẽ: "Ta-cô".

- Vợ lẽ với Phương Duyên: "Thiếp-lão gia/ngài".

- Vợ lẽ với Đại phu nhân: "Thiếp-phu nhân/ngài".

- Còn lại dựa theo cấp bậc mà xưng, vợ lẽ với nhau sẽ là "tôi-cô", người ở/người làm thuê với chủ sẽ là "tôi-ngài",....

Edit mấy cảnh diễn trong «Tú uyên ương» mà tâm mệt, lòng mệt, não mệt quá =)))) Đã vậy mình lượn lờ trên weibo của tác giả phát hiện tác giả lại đổi giới tính thành nữ rồi?! Excuse me? Tác giả đùa giỡn iem hả?

[3696 words | Đã beta]

8/9/2020

Chương 32

Edit & Beta: Khả Duyên

Thẩm Quân Cố đã ra mắt được năm năm, nhưng số lần anh tự mình đến thăm đoàn phim của bạn bè có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Phương Duyên biết Thẩm Quân Cố cũng được hai năm rồi, có thể xem là có quen biết với nhau. Hai người bọn họ đều là những người mới nổi danh nhờ tài năng diễn xuất của bản thân, mỗi lần xếp hạng danh sách các diễn viên trẻ của thế hệ mới, thứ nhất luôn là Thẩm Quân Cố, còn thứ hai là Phương Duyên.

Hai người này, lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với nhau chính là buổi tối hôm đó, ngày mà nhà Nam Ngôn xảy ra chuyện.

Lần thứ hai chính là hiện tại đây.

Thẩm Quân Cố không thể treo slogan đến thăm đoàn phim vì Nam Ngôn được, cho nên anh cũng chỉ có thể chọn đối tượng khác, đó là Phương Duyên.

Phương Duyên khinh thường nhếch miệng với sự xuất hiện của anh.

Người khác không biết thì không nói, chẳng lẽ anh ta còn không rõ tên này có mục đích gì sao?

Hai ngày trước anh ta còn mới trêu ghẹo Nam Ngôn, nói chồng của Nam Ngôn là một tên dính người, Nam Ngôn lúc đó còn không tin. Giờ thì nhìn đi, vợ mới đi được vài ngày mà đã có người đứng ngồi không yên bay từ xa đến đây để thăm đoàn phim rồi, đã vậy còn gắn slogan tên của anh ta nữa chứ.

Thẩm Quân Cố vừa đến thăm đã khiến cho đoàn phim náo nhiệt hẳn lên.

Dàn diễn viên chính đều vây quanh Thẩm Quân Cố nói nói cười cười.

Nam Ngôn xuất hiện, Thẩm Quân Cố cũng không thể quang minh chính đại đi đến gặp cô, nhìn thấy Phương Duyên ngồi xuống, anh chần chờ một lúc lâu rồi cũng ngồi xuống theo.

Chỉ là cặp mắt kia của anh lại lặng lẽ dán vào Nam Ngôn không rời, sau khi anh cẩn thận quan sát Nam Ngôn một vòng thì trong mắt hiện rõ vẻ không đồng ý.

Còn chưa đến mười ngày, sao người lại gầy đi rồi?

Khi ở nhà, Nam Ngôn được anh nuôi tốt, ăn ngon ngủ kỹ, tinh thần lúc nào cũng năng động và hoạt bát. Vậy mà lúc này, cô mặc trên người chiếc áo thun đã đi mua cùng anh, nhưng bộ quần áo ban đầu vẫn còn vừa người bây giờ đã bị rộng ra mất rồi.

Thẩm Quân Cố không phải không biết quay phim rất vất vả. Anh đã trải qua rất nhiều, khó khăn khổ cực gì anh cũng đều đã thử qua, nhưng bản thân anh lại không quan tâm đến điều đó.

Thế nhưng, khi đổi lại thành Nam Ngôn, anh lại cảm thấy khó chịu không thôi.

Nam Ngôn từ xa đã trông thấy Thẩm Quân Cố nhưng cô không có cách nào đến chào hỏi anh được.

Cô suy nghĩ một hồi, rốt cuộc cô quyết định thành thật đi vào phòng thay quần áo.

Dù sao thì trong trường hợp này, cô cũng chỉ là một diễn viên phụ mà thôi, nếu đi đến nói chuyện cùng đại Ảnh đế thì cô không biết mọi người sẽ chỉ trích cô như thế nào đâu.

Tránh xa là tốt nhất.

Lúc Nam Ngôn đang thay đồ, cô trông thấy thợ trang điểm cứ rướn cổ nhìn ra bên ngoài. Đáng tiếc là phòng trang điểm này đã đóng kín cửa rồi, cho dù cô ấy có vờ người như thế nào đi chăng nữa cũng chỉ có thể nhìn thấy một cánh cửa mà thôi.

"Tiểu Nam, cô không tò mò về Thẩm tiên sinh sao? Hiếm lắm người ta mới đến thăm đoàn phim của chúng ta đó, đây có thể là lần duy nhất chúng ta được tiếp xúc gần gũi với anh ấy trong cuộc đời này đấy!"

Thợ trang điểm vừa làm tóc cho Nam Ngôn vừa lải nhải nói không ngừng: "Cơ hội tốt như vậy, cô lại còn là một diễn viên nữa, cô có thể đến xin anh ấy

chụp một bức ảnh chung với cô mà.."

Nam Ngôn khéo léo từ chối: "Quên đi, như thế thì phiền phức lắm."

Cô được xem là diễn viên nhỏ tuổi nhất trong dàn diễn viên ở đây, nhưng cô cũng có khả năng là người bình tĩnh nhất đối với vấn đề này.

Ngay cả đạo diễn cũng nhìn Nam Ngôn bằng cặp mắt khác xưa.

Dàn diễn viên chính thì vây quanh Thẩm Quân Cố, còn dàn diễn viên phụ thì tụ tập ở vòng ngoài. Chỉ riêng Nam Ngôn là kéo theo một chiếc ghế ngồi ở cách đó không xa, sát bên chiếc quạt, vừa nhấm lời thoại vừa hưởng gió mát, chăm chú đọc kịch bản trên tay.

Cho dù là giả vờ chăm chú hay thật sự chuyên tâm thì người khác chỉ cần quan sát một lúc là có thể nhận ra được ngay.

Đạo diễn, Phương Duyên và cả Hà Chi đều nhận ra được thì đương nhiên Thẩm Quân Cố cũng có thể nhìn ra.

Anh vô cùng không thoải mái.

Nơi này quả thực không phải là địa phương thích hợp để nói chuyện, nhưng tại sao Nam Ngôn lại không thềm nhìn anh một cái nào vậy?

"Cô bé kia, tên là Nam Ngôn, diễn vai Tiểu Diệp Lan. Cô bé rất biết cố gắng, vừa thấy liền biết đã dành rất nhiều thời gian để luyện tập nên nắm bắt trạng thái của nhân vật rất tốt!" Lưu đạo diễn này không giống với Văn đạo diễn lúc trước, Văn đạo* thích khen trực tiếp trước mặt người ta, như vậy thì có thể tiếp thêm lòng tự tin cho các diễn viên. Nhưng Lưu đạo lại chưa từng khen thẳng diễn viên nào, cùng lắm cũng chỉ nhận xét khách lệ vài câu mà thôi.

**Văn đạo, Lưu đạo là viết tắt của Văn đạo diễn, Lưu đạo diễn chứ không phải là viết thiếu đầu nha.*

Nam Ngôn đã vào đoàn phim được mười ngày rồi, nhưng cô vẫn chưa từng được khen ngợi dù chỉ là nửa câu. Điểm này làm cho cô nhớ đến thời điểm đóng phim của Văn đạo diễn. Văn đạo lúc đó có phải là xem cô như người mới cho nên mới khen ngợi để cổ vũ cô không? Đến lượt Lưu đạo thì cô nhất gan hăn đi.. Nam Ngôn cực kì căng thẳng, vì thế nên vài ngày nay, cô luôn làm việc rất cẩn trọng.

Có thể nói, Lưu đạo và Văn đạo là hai kiểu đạo diễn khác nhau nhưng cả hai người đều có cách riêng của mình để khích lệ diễn viên đạt được trạng thái tốt nhất.

Lưu đạo diễn không hề trực tiếp khen Nam Ngôn được nửa câu nhưng ông vẫn nhớ kĩ cô, ở trước mặt Thẩm Quân Cố khen ngợi cô vài câu.

Thẩm Quân Cố mỉm cười nhìn Nam Ngôn: "Là cực kì cố gắng mới đúng!"

Trước buổi thử vai, mặc dù không biết vai diễn này sẽ thuộc về ai nhưng cô vẫn bắt đầu nỗ lực luyện tập từ sớm. Cô căn bản không quá lo lắng khi rót vòng tuyển chọn thì sẽ như thế nào, vì dù sao cô cũng đã luyện tập qua, cuối cùng người được lợi vẫn là cô.

Phương Duyên cùng Hà Chi đồng thời quay đầu sang liếc mắt nhìn Thẩm Quân Cố.

Ý tứ có chút hàm xúc không rõ.

Lúc trước khi còn ở đoàn phim cũ, Hà Chi vẫn không nhìn ra cái gì. Nhưng trong bữa tiệc đóng máy, ít nhiều gì anh cũng nhận ra được hai ba phần.

Anh và Văn đạo diễn có quan hệ tốt với nhau nên cũng nghe ngóng được vài chuyện. Chuyện phó đạo diễn bị phong sát trong ngành, anh cũng nắm được vài thông tin nội bộ. Hà Chi cho rằng chuyện này không thoát khỏi liên hệ với Thẩm Quân Cố.

Người trong ngành chỉ biết Thẩm Quân Cố diễn xuất rất tốt, ra mắt cũng vô cùng thuận lợi, nhưng Hà Chi thì biết nhiều hơn thế.

Xuất thân của Thẩm Quân Cố cũng không hề đơn giản như vẻ bề ngoài mà anh thể hiện ra.

Thẩm Quân Cố ra mặt vì Nam Ngôn như vậy, là do xuất thân của Nam Ngôn cũng tốt? Hay là vì...

Thẩm Quân Cố coi trọng Nam Ngôn?

Hà Chi không nói gì, chỉ yên lặng đứng một bên quan sát.

Phương Duyên thì không giống vậy, anh ta nhướng mày lên: "Thẩm tiên sinh cũng biết rồi đấy, Tiểu Nam quả thật rất biết cố gắng phấn đấu, diễn viên có tố chất như vậy, anh Thẩm cũng nên đến làm quen đi."

"Không cần đâu", Hà Chi nói chen vào, "Tiểu Nam có đối diễn vài cảnh với Thẩm ca ở đoàn phim cũ, hai người họ có quen nhau rồi."

"Thì ra là như vậy à..." Phương Duyên nhìn Thẩm Quân Cố đầy thâm ý, "Quên đi. Tôi sẽ gọi Tiểu Nam đến đây chào hỏi với anh Thẩm!"

Thẩm Quân Cố hờ hững đáp trả: "Đều là đồng nghiệp cả, thấy mặt thì đương nhiên phải chào hỏi với nhau rồi."

Phuong Duyên lúc này mới rống to đến chỗ Nam Ngôn đang ngồi đằng kia: "Tiểu Nam, phải biết lễ phép một chút chứ, đến đây chào tiền bối một tiếng coi!"

Nam Ngôn sững sốt, không biết trong hồ lô của bọn họ đang giấu thứ gì. Nhưng cô vẫn gấp kịch bản lại rồi nhắc váy đi tới đó.

"Chào anh Thẩm", Nam Ngôn nghiêm túc vươn tay ra, "Rất hoan nghênh anh đã đến thăm đoàn phim, chúc anh sẽ có một khoảng thời gian vui vẻ khi ở đây."

Thẩm Quân Cố đứng dậy, nắm lấy tay Nam Ngôn.

"Xin chào Nam tiểu thư, tôi cũng chúc em quay phim thuận lợi nhé!"

Hai người vừa ly hôn xong đều treo nụ cười trên môi, khách sáo với đối phương một phen.

Phuong Duyên nheo mắt nhìn bọn họ một hồi, sau đó anh ta đứng dậy vỗ vai Thẩm Quân Cố: "Được rồi, đi đường xa đến đây một chuyến cũng không dễ dàng gì, chiều nay có cảnh diễn của tôi với Tiểu Nam, anh trước tiên cứ về khách sạn nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì sau khi quay phim xong lại nói sau."

"Đoàn phim không phải là nơi để nói chuyện." Phuong Duyên thấp giọng nhắc nhở.

Thẩm Quân Cố đương nhiên biết điều này.

Tuy nhiên, anh không quay về khách sạn mà ngược lại, Thẩm Quân Cố đã gọi điện cho trợ lý mua một ít hoa quả tươi ướp lạnh và nước trái cây đến đây, sau đó anh ngồi dưới ô che nắng xem bọn họ quay phim.

Đây cũng là lần đầu tiên sau vài tháng anh cảm nhận được trạng thái khi đối diện cùng người khác của Nam Ngôn.

Nam Ngôn đóng vai vợ lẽ của Phuong Duyên, giữa hai người trong lúc diễn có rất nhiều động tác thân mật với nhau.

Khi Phuong Duyên nắm lấy bàn tay của Nam Ngôn rồi đặt lên môi hôn, vẻ mặt của Thẩm Quân Cố vô cảm.

Khi Nam Ngôn ghé đầu vào vai của Phuong Duyên làm nũng, vẻ mặt của Thẩm Quân Cố vẫn không có biểu cảm gì.

Sau khi một cảnh quay kết thúc, Thẩm Quân Cố thân là người ngoài đến xem còn một tâm hơn cả diễn viên đóng chính.

Đúng như Phuong Duyên đã nói, đoàn phim không phải là nơi để nói chuyện. Thẩm Quân Cố ngồi xem Nam Ngôn hoàn thành xong hai cảnh diễn hôm nay của cô nhưng giữa hai người cũng chỉ nói được hai câu khách sáo lúc đầu mà thôi.

Chờ đến khi Nam Ngôn diễn xong, trời cũng đã chạng vạng.

Thẩm Quân Cố thì không thấy đâu.

"Thẩm ca nói anh ấy có việc nên phải về khách sạn trước."

Hà Chi phát hiện ánh mắt đang tìm người của Nam Ngôn nên mới thản nhiên lên tiếng: "Thẩm ca với Phuong ca quan hệ tốt thật đấy, tôi không ngờ anh ấy lại có thể ở đây cả một ngày với Phuong ca."

Phuong Duyên từ trong nhà đi ra, nghe thấy thế liền cười tít cả mắt: "Quan hệ tốt thật mà.."

Ít ra thì trông còn tốt hơn nhiều so với mối quan hệ giữa Thẩm Quân Cố và Nam Ngôn.

"Tiểu Nam, cô có lái xe đến đây không?"

Phuong Duyên đưa một ánh mắt cho Nam Ngôn rồi hỏi.

"Có chứ."

Nam Ngôn không hiểu ý của anh ta là gì.

"Nếu cô đi xe đến đây thì phiền cô đưa tôi về trung tâm thành phố được không? Trợ lý của tôi hôm nay có việc bận, đành làm phiền trợ lý của cô và cô đưa tôi đi một chuyến rồi. Các cô nhân tiện cũng có thể đi ăn uống cho khuấy khoả một bữa.."

"Để một nữ diễn viên đưa anh đi thì không được thích hợp cho lắm. Phuong ca, hay là để tôi chở anh đi nhé?"

Hà Chi đưa ra đề nghị.

"Cậu còn có cảnh quay mà, đừng để chậm trễ tiến độ", Phuong Duyên lười biếng gấp một cái, "Tôi chọn người cũng phải là người không có cảnh quay trong hôm nay và ngày mai cơ."

Nam Ngôn quay xong rồi, hôm nay và ngày mai quả thực là ngày cô được nghỉ.

"Cô chưa đến nơi này bao giờ đúng không? Đây được xem là một thành phố du lịch đấy. Ngày mai cô không có cảnh diễn, vừa khéo, cô có thể đi dạo một vòng cho biết, như thế nào? Cô thấy được không?"

Phuong Duyên tiếp tục hỏi.

Nam Ngôn suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý.

Cô để cho Điềm Điềm lái xe, cô ngồi ở ghế phụ lái, còn Phuong Duyên thì ngồi ở hàng ghế sau.

"Phuong lão sư, anh bảo tôi đưa anh đi, có phải còn có mục đích gì khác không?"

Nam Ngôn thông qua kính chiếu hậu, cùng Phuong Duyên bốn mắt nhìn nhau.

"Tôi đây còn không phải là đau đớn con tim vì các người hay sao?" Phuong Duyên thả lỏng người dựa về phía sau, thờ dãi một hơi, "Cô cũng không thêm bận tâm đến anh ấy đáng thương như thế nào, lặn lội đường xa đi đến tận đây nhưng một câu cũng không thể nói rõ. Bây giờ, tôi và anh ấy là bạn bè tốt của nhau, tôi không ngại đâm hai đao nghĩa bất dung từ vì bạn bè đâu!"

Về mặt của Nam Ngôn cứng lại: ".... Gì cơ?"

"Ha ha, tôi nói nhầm thôi, ý tôi là nghĩa bất dung từ* chần hai đao vì bạn bè.." Phuong Duyên cười tùm tùm sửa lại.

**nghĩa bất dung từ: vì đạo nghĩa nên không thể từ chối. Ở câu trên, ý của PD là không ngại giải quyết khó khăn giúp bạn bè vì đây là đạo nghĩa phải làm. Còn câu trên nữa thì PD khịa, đâm thọt TQC.*

Nam Ngôn lặng lẽ nâng lên vách ngăn giữa hàng ghế trước và hàng ghế sau.

"Hey hey hey!! Bạn học Nam Ngôn, tôi là tiền bối của cô đấy, cô tôn trọng tôi một chút được không?" Phuong Duyên đập tay liên tục lên vách ngăn.

Cuối cùng, vách ngăn vẫn không hề hạ xuống, mà Phuong Duyên cũng không thể mở miệng nói bậy được nữa. Bởi vì, tốc độ lái xe của Điềm Điềm lại được phát huy.

Phuong Duyên xuống xe rồi nhưng vẫn không dám mở miệng ra nói thêm một tiếng nào nữa. Anh chống tay lên xe, sắc mặt xanh mét, một lúc lâu sau anh mới nâng một ngón tay cái lên, không nói nên lời nhìn Điềm Điềm.

Điềm Điềm bẽn lẽn nở nụ cười, ngại ngùng xua tay ý bảo anh không cần khen cô bé.

Nam Ngôn thì cực kì bình tĩnh. Cô đã quá quen với kỹ thuật lái xe vừa điên cuồng vừa bất hợp pháp của Điềm Điềm rồi.

Phuong Duyên chưa thể vào khách sạn cùng Nam Ngôn được, mà anh đợi Nam Ngôn và Điềm Điềm xuống xe xong, sau đó anh mới cải trang bản thân ở trong xe. Khi anh xuất hiện một lần nữa, là hình tượng ngư ty Phuong Duyên.

Hai cô gái cao gầy đi cùng nhau, tuy vẫn khiến cho người khác chú ý nhưng ít nhất cũng không gây sốc bằng việc nam nữ diễn viên cùng nhau đi vào chung một khách sạn.

"Được rồi, nhiệm vụ đưa người đến của tôi đã hoàn thành, hai người không cần phải cảm ơn tôi đâu."

Phuong Duyên dừng thang máy lại giữa chừng để đi hưởng thụ mỹ thực của anh ta.

Còn Nam Ngôn thì đi thẳng lên tầng cao nhất.

Thẩm Quân Cố đã gửi số phòng qua WeChat cho cô.

Nam Ngôn bước trên tấm thảm mềm mại trải dài trên hành lang khách sạn, cô luôn có một loại liên tưởng rất kì lạ.

Khách sạn, thẻ phòng, số phòng.....

Nam Ngôn dừng chân đứng trước cửa phòng, đưa tay lên nhấn chuông cửa.

Cánh cửa nhanh chóng mở ra.

Thẩm Quân Cố đang đứng bên trong, mỉm cười nhìn Nam Ngôn.

"Vào đi, tôi đã chuẩn bị cho em một điều bất ngờ."

Ánh mắt của Nam Ngôn rơi xuống chiếc áo choàng tắm trên người của Thẩm Quân Cố, cô nhất thời không thể nói nên lời.

Điều bất ngờ là sau khi anh tắm rửa xong sao? Không đúng, vì sao trước khi gặp cô, anh lại phải đi tắm trước vậy? Tại sao tắm xong rồi, anh vẫn chưa thay quần áo chỉnh tề chứ?

Nam Ngôn đột nhiên không dám nghĩ đến thứ bất ngờ mà Thẩm Quân Cố đã chuẩn bị cho cô.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Thẩm tiên sinh: "Chủ nhân, em muốn ăn cơm trước, hay là ăn tôi trước?"

Nam Ngôn: "..... Cáo từ!"

[3096 words | Đã beta]

9/9/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Ngày, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Edit & Beta: Khả Duyên

Thẩm Quân Cố phải nghiêng người sang một bên để Nam Ngôn nhìn thấy bữa tối thịnh soạn trên bàn, Nam Ngôn mới chịu nhấc chân bước vào cửa.

Thẩm Quân Cố yêu cầu khách sạn mang lên một ít món ăn đặc sắc, kết hợp với hai món ăn mà anh tự tay nấu.

Vừa từ trong phòng bếp đi ra, anh không thích một thân toàn là mồ hôi của bản thân, nên Thẩm Quân Cố đã tranh thủ thời gian vội vàng đi tắm, Nam Ngôn đến đây vừa lúc anh mới tắm xong.

Chính Thẩm Quân Cố cũng biết anh mặc áo choàng tắm như thế này rất không lịch sự, nhân lúc Nam Ngôn đang ngồi chờ ở trong phòng khách, anh mau chóng đi vào phòng ngủ để thay đồ.

Anh còn chưa kịp sấy tóc, mái tóc đen ướt sũng được anh dùng tay chải một đường, từng giọt nước chảy dọc từ các kẽ ngón tay của anh xuống đến cổ tay.

Nam Ngôn rửa tay xong thì đi ra mở lồng bàn đẩy thức ăn, lộ ra một bàn đồ ăn vô cùng phong phú.

"Em mới vào đoàn phim có mười ngày mà đã gầy đi một vòng rồi, vai diễn này không cần phải quá gầy đâu, gầy quá trông rất khó coi."

Thẩm Quân Cố vừa lau khô tóc bằng khăn lông vừa nói chuyện với Nam Ngôn.

Nam Ngôn ngồi ở đằng kia, cảm khái liên tục: "Em cũng có muốn giảm cân đâu, nhưng thật sự thì còn có cách nào khác sao?"

Điện Ảnh Thành nằm ở một nơi xa xôi, mỗi ngày đều chỉ có cơm hộp để ăn. Đã vậy, nhiệt độ cũng cực kì nóng, nóng đến mức có thể làm cho người ta phát sốt, cả ngày chỉ muốn uống nước thay cho ăn cơm.

Có một lần, Nam Ngôn có cảnh quay hai ngày liên tiếp, suốt cả một ngày, cô chỉ ăn được có một chút xú.

Không kịp ăn cơm, lại phải vùi đầu vào làm việc, có thể không gầy sao!!

Chờ đến khi Thẩm Quân Cố ngồi xuống, Nam Ngôn mới động đũa.

Mười ngày liên tiếp cô không ăn được rồi, hôm nay trông thấy một bàn đồ ăn thịnh soạn như vậy, Nam Ngôn cảm động muốn rót nước mắt.

Đặc biệt là sau khi thưởng thức qua tay nghề của Thẩm Quân Cố, Nam Ngôn không tiếc dành cho anh một lời khen ngợi to lớn.

"Tay nghề của anh Thẩm càng ngày càng tốt đó nha, sau này anh mà diễn vai đầu bếp thì không cần phải tham gia một khoá huấn luyện nào luôn!"

"Tôi thì lại không có hứng thú lắm với vai đầu bếp gì gì đó, tôi chỉ muốn có được một thân trù nghệ tốt để sau này có thể làm một người chồng tốt và một người ba tốt mà thôi.."

Thẩm Quân Cố thuận miệng nói.

Nam Ngón gật đầu đồng ý: "Đúng đó. Anh chắc chắn sẽ là một người chồng tốt và là một người ba tốt!"

Thẩm Quân Cố cười khẽ.

Sau khi com nước xong, Thẩm Quân Cố đang chuẩn bị bắt chuyện thì Nam Ngón đã vội lỏ điện thoại di động ra, đưa đến trước mặt Thẩm Quân Cố rồi chấp hai tay lại: "Tiền bối, cầu chỉ dạy cho em!"

Thẩm Quân Cố nhìn thấy mặt của Phuong Duyên trong video clip trên điện thoại, nụ cười của anh sắp không giữ được nữa.

Bên trong nhà hàng ở tầng dưới, một ngư ty cao gầy đang một mình thưởng thức mỹ thực bỗng nhiên hắt hơi một cái, sau đó nghi hoặc đưa tay lên xoa xoa mũi.

"Bị cảm sao? Thật là kỳ lạ...."

*

Nam Ngón và Thẩm Quân Cố chuyển từ giảng dạy từ xa sang giảng dạy mặt đối mặt với nhau. Thẩm Quân Cố thử dài, cuối cùng, anh vẫn tận tâm tận lực chỉ dẫn cho Nam Ngón, phân tích các phương thức khi diễn của Phuong Duyên cho cô hiểu.

Đến chín giờ tối, Nam Ngón liền đứng dậy rời đi.

Ở khách sạn không sao bằng ở nhà được, hơn nữa tin tức Thẩm Quân Cố đến thăm đoàn phim vì Phuong Duyên có lẽ đã mau chóng lan truyền ra ngoài rồi. Nếu cô cũng ở trong khách sạn này vào buổi tối khuya, vậy thì không thể giải thích rõ ràng được rồi.

"Tôi đưa em về."

Thẩm Quân Cố cũng biết điều này nên anh không giữ cô lại, chỉ muốn tự mình đưa Nam Ngón về mà thôi.

"Không cần đâu, em đã gọi điện cho Diễm Diễm rồi, cô ấy đang ở dưới lầu chờ em."

Nam Ngón nhìn Thẩm Quân Cố, cô do dự một lát mới lên tiếng hỏi: "Khi nào thì anh về?"

"Hai ngày nữa, ở nhà cũng không có việc gì, cứ coi như là tôi đi ra ngoài chơi thư giãn đi." Thẩm Quân Cố nói thản nhiên đến nỗi mắt cũng không thèm chớp một cái.

Nam Ngón không thể nào không biết xấu hổ mà hỏi anh, anh thật sự là vội vàng đến đây chỉ để thăm đoàn phim vì Phuong Duyên thôi sao?

Nếu không phải như thế, vậy thì... cô càng khó hỏi ra miệng rồi.

"Đêm nay em vẫn ở trong trung tâm thành phố, ngày mai em sẽ đi chơi một ngày đúng không?" Thẩm Quân Cố xác nhận lại hành trình của Nam Ngón.

Nam Ngón gật đầu: "Đúng vậy, Diễm Diễm tra mạng xong thì nói với em, ở đây có một ngôi chùa cực kì linh nghiệm, em muốn đi thử xem sao."

"Vậy ngày mai chúng ta đi cùng nhau đi, tôi cũng đang rất rảnh đây." Thẩm Quân Cố đề nghị.

Lần này, Nam Ngón không có từ chối anh.

Diễm Diễm đang ở trong xe chơi trò chơi, cô vừa mới thắng được có hai ván đã thấy người từ trên lầu đi xuống rồi. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn tầng cao nhất của khách sạn, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Nam Ngón không biết Diễm Diễm đang nghĩ cái gì, cô cùng Diễm Diễm đi thuê một khách sạn khác, sau đó, hai người cùng nhau đi spa để thư giãn, giải toả con mắt mệt mỏi trong mấy ngày vừa qua.

Sáng sớm hôm sau, Nam Ngón mặc một chiếc áo dây mới mua, đội mũ và mang theo một chiếc kính râm bản to, cùng Diễm Diễm đi ra ngoài.

Ở dưới lầu, Thẩm Quân Cố đã đứng đó đợi cô.

Hôm nay, anh cũng cái trang rất tốt, người khác không dễ gì nhận ra.

Thẩm Quân Cố mặc một chiếc áo sơ mi hình hoa và quần đùi rộng, đội thêm một chiếc nón có vành lớn cùng chiếc kính râm.

Khi hai người tập trung lại một chỗ, Diễm Diễm yên lặng đội chiếc mũ vành lớn trên đầu mình thành một chiếc mũ lưỡi trai.

Tay lái xe lão làng có trình độ Diễm Diễm ở thành phố xa lạ mà vẫn có thể dễ dàng dọn đường, đường bọn họ đi đến chùa Kim Nguyên cực kì thông suốt, không hề có một chút trở ngại nào.

Ngày hè nắng chói chang, có rất ít ai đi lễ chùa vào buổi sáng sớm.

Nam Ngôn và Thẩm Quân Cố gần như đã bao trọn cả ngọn núi, sau khi đỗ xe xong, hai người đi bộ một đường lên các bậc thang bằng đá nhưng bọn họ hầu như không gặp được người nào khác nữa.

Bên trong chùa, Nam Ngôn đi lạy Phật, thừa dịp Thẩm Quân Cố đi sang sườn núi phía bên kia, cô đến tìm nhà sư tiếp khách để hỏi thăm cô có thể lập bài vị ở đâu.

Cô muốn lập một bài vị cho nguyên chủ.

Cô thật lòng hy vọng nguyên chủ có thể rời khỏi thế giới này và đến với một thế giới mới, bắt đầu một cuộc sống mới của cô ấy.

Nhà sư tiếp khách ghi lại thông tin và số điện thoại của Nam Ngôn, sau khi bài vị được làm xong, nhà chùa sẽ liên hệ với Nam Ngôn ngay.

Nam Ngôn để lại một tấm thẻ điền toàn bộ thông tin cần thiết, sau đó cô trực tiếp trả hết số tiền.

Nam Ngôn mới vừa từ điện phía tây đi ra liền trông thấy Thẩm Quân Cố đang đi theo một nhà sư khác đến đây.

Nam Ngôn và Thẩm Quân Cố hai mặt nhìn nhau.

"Tôi định đến đây để lập bài vị cho một người quen cũ đã khuất." Thẩm Quân Cố chủ động nói.

"Trùng hợp thật, em cũng thế!" Nam Ngôn chợt dạ nở nụ cười.

May thay, thông tin mà cô để lại đều được nhà sư cất giữ rồi, Thẩm Quân Cố sẽ không thể nhìn thấy.

Nếu không, Thẩm Quân Cố mà biết cô tự lập bài vị cho bản thân, anh khẳng định sẽ sốc không nói nên lời mất.

Thẩm Quân Cố cũng có vẻ không được tự nhiên cho lắm, anh cứ nhìn chăm chú vào Nam Ngôn không dứt.

Nam Ngôn nhanh chóng ôm lấy lồng ngực đang đập thình thịch của bản thân chạy sang chỗ khác, thờ hỏn hển không ngừng.

Hai người đều lập bài vị, khi ở chùa, bọn họ vẫn xem như không có chuyện gì xảy ra. Trên đường đi xuống núi, cả hai vẫn không nói gì, đều tránh nơi đông người mà đi. Đến khi đặt chân xuống chân núi khắp nơi toàn là người, cả Nam Ngôn và Thẩm Quân Cố đều ă ý tách nhau ra.

Lần này, Nam Ngôn không ở trong khách sạn nữa. Cô vội vàng thu thập đồ đạc rồi cùng Diễm Diễm quay trở về phim trường.

Đêm hôm đó, Phương Duyên cũng quay lại phim trường nhưng không có ai liên hệ Phương Duyên và Nam Ngôn ở cùng một chỗ cả.

Tương tự, cũng không có người nào nghĩ đến hai ngày Nam Ngôn ra ngoài có liên quan gì với người vợ và đến thăm đoàn phim là Thẩm Quân Cố hết.

Chỉ có Hà Chi dường như đang suy nghĩ đến điều gì đó, nhưng anh ấy cũng không nói gì cả.

Ngày thứ hai sau khi trở lại đoàn phim, Nam Ngôn có cảnh diễn.

Buổi sáng, cô vẫn còn đang tạo hình bên trong phòng thay đồ, bên ngoài không biết vì sao lại ầm ĩ cả lên.

Bởi vì tuổi của thợ trang điểm còn nhỏ nên cô ấy xung phong chạy đi nghe ngóng một vòng rồi quay về kể cho mọi người nghe.

Hoá ra là do vấn đề của thời gian thuê căn nhà để quay phim

Phim trường này là một xưởng phim mang phong cách Trung Hoa Dân quốc thuần túy, tại đây có đồng thời bảy đoàn phim cùng quay phim, nếu không phải là một đoàn phim có nhiều tiền, có thể bao toàn bộ phim trường thì chỉ được thuê để quay trong một khoảng thời gian nhất định mà thôi.

Không biết vì sao lại thế này, hình như có sự nhầm lẫn gì đó trong việc sắp xếp thời gian. Hiện tại, là đoàn phim «Tú uyên ương» và đoàn phim «Xuân định thu» bên cạnh bị trùng thời gian với nhau.

Nếu là đoàn phim khác thì dễ dàng thương lượng rồi, đằng này lại là «Xuân định thu», đoàn phim được công ty lớn đầu tư hẳn hoi, nữ diễn viên đóng chính còn là diễn viên từng được đề cử Ảnh hậu - Thiên Linh.

Thái độ của bên kia rất cứng rắn, thời gian của bọn họ sẽ không thay đổi, nếu có đổi thì phải là «Tú uyên ương» đổi mới đúng, sẽ không có chuyện để cho một vị từng được đề cử Ảnh hậu nhường chỗ cho người khác.

Lưu đạo diễn nói chuyện với người bên đó mất nửa ngày, nhưng cuộc trò chuyện chẳng đi tới đâu cả.

Điều này còn khơi lên một ít mâu thuẫn giữa hai công ty với nhau, hai bên thế nào cũng không giải quyết êm xuôi được chuyện này cả.

"Lão Lưu, thời gian quay phim của ông bị trùng với chúng tôi. Hay là ông nghe tôi đi, ông nên dời thời gian của đoàn phim ông lại sau, thà thua thiệt một chút còn hơn chống đối với chúng tôi, vừa tốn thời gian vừa chịu thiệt không đi đâu."

Một người từ bên kia đi ra, ngoài cười nhưng trong không cười, đưa một liều thuốc cho Lư đạo.

Lư đạo diễn khó chịu đẩy ra.

"Lão Thạch, tại sao không phải là bên ông nhường một chút, đỡ mệt hơn không phải sao?"

"Lão Lư, ông già mặt hả?" Người được gọi là lão Thạch cười nhạo một tiếng, "Nữ chính của chúng tôi, là Thiên Linh! Một diễn viên sớm muộn gì cũng trở thành Ảnh hậu, ông có thể chậm trễ một bộ phim như vậy được không? Tôi xin nói thẳng, với mấy người ở đoàn phim của ông mới sợ phải chịu thua. Chứ ở nơi này của chúng tôi, có tên của Thiên Linh lão sư ở đây, còn lâu chúng tôi mới nhường bộ các người!"

Đây là sự thật không thể phản bác.

Năm ngoái, Thiên Linh vừa được đề cử, đó cũng là thời điểm mà cô ấy rất hot. Đóng vai nữ chính phim dân quốc, khẳng định là do mọi người tranh giành nhau cướp cô ấy về, không lo bán không được.

Nhưng lời nói thẳng thừng như vậy cũng và quá mạnh vào mặt của «Tú uyên ương» rồi.

Lư đạo diễn tức giận đến mức mặt mũi đều xanh mét.

Nam chính của ông là Phươg Duyên, trong ngành được đánh giá rất cao nhưng gần đây Phươg Duyên cũng không được đề cử hạng mục nào chứ đừng nói gì đến nhân khí. Nữ chính Mãn Nhiêu thua Phươg Duyên một bậc, lại cùng là nữ diễn viên nên càng lép vế hơn khi đứng ở trước mặt Thiên Linh.

Phươg Duyên và các diễn viên khác đều đang ở trong phòng thay đồ, lúc này, Lư đạo cũng không dám gọi bọn họ ra ngoài. Nhờ đâu chống lại những người này, đối phương nói cái gì không nên nói, ảnh hưởng đến tâm trạng của diễn viên, vậy thì tiền độ quay phim ngày hôm nay phải làm sao bây giờ?

Nhưng đối phương cực kì ương ngạnh, không ai nhường ai, chẳng lẽ hai bên cứ cứng rắn đứng ở đây như vậy sao?

Nam Ngôn và cô bé thợ trang điểm đang ghé đầu vào cửa sổ hóng hớt thì thấy Phươg Duyên ở phòng thay đồ bên cạnh vẫy tay ra hiệu cho cô, Nam Ngôn dứt khoát đi theo anh ta ra ngoài xem náo nhiệt.

Phươg Duyên là diễn viên chính của đoàn phim, nếu lúc này anh đến quá gần sẽ không được hay cho lắm, nhưng lòng tò mò không cho phép anh lùi bước, vì thế, anh học theo Mãn Nhiêu, đứng trốn sau lưng Nam Ngôn, lấy cô ra làm tấm chắn.

**Editor: Cái đoàn phim gì mà như tập đoàn hút drama vậy trời =))))))*

Trong sân có rất nhiều người, nhưng rất nhanh, có một người bước xuống từ chiếc xe bảo mẫu bên cạnh.

Là một nữ diễn viên rất xinh đẹp trong tà váy dài.

Cô ấy trông thật mềm mại và duyên dáng, cả người đều toát lên hơi thở dịu dàng ôn nhu.

"Xin chào Lư đạo diễn, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Lư đạo thụ sủng nhược kinh, vươn tay ra: "Chào Thiên lão sư."

Chỉ cần Thiên Linh có thêm một tác phẩm tồn trữ nữa thôi, không phải năm nay thì chính là sang năm, cô ấy sẽ có thể đánh thẳng vào giải Ảnh hậu một cách oanh liệt. Một nữ diễn viên như vậy nhưng vẫn luôn giữ được thái độ khiêm tốn, đúng là hiếm thấy.

"Phươg lão sư và Mãn lão sư cũng ở đây sao", Thiên Linh mỉm cười, "Trước kia tôi đã muốn làm quen với mọi người rồi, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được, nếu tôi không chào hỏi một tiếng thì coi sao được."

«Tú uyên ương» không giống với «Xuân định thu» được một nữ diễn viên sắp đạt được giải Ảnh hậu chống đỡ, mà đoàn phim của bọn họ, hầu hết các vai phụ đều là những diễn viên thực lực có thâm niên trong ngành, dù vậy, những người mà Thiên Linh biết hay không biết, cô ấy đều mỉm cười chào hỏi.

Tuổi của cô ấy không lớn, còn chưa đến ba mươi tuổi, tại đây, cô ấy ra dáng đàn em trước mặt các diễn viên khác, nhìn như thế nào trong lòng cũng cảm thấy thoải mái.

"Xin chào Phươg lão sư!"

Thiên Linh đi tới, định vươn tay ra thì phát hiện phía trước Phươg Duyên còn có một người đang muốn nhường đường là Nam Ngôn nữa, cô ấy thuận thế hạ tay xuống, đứng ở trước mặt Nam Ngôn: "Vị này là?"

Nam Ngôn đi cũng không được, mà không đi cũng không xong, cô chỉ đành biết nhe răng mỉm cười, đưa tay ra nắm chặt lấy tay của Thiên Linh: "Xin chào Thiên lão sư, em tên là Nam Ngôn!"

"Nam Ngôn? Tên rất hay, trông em cũng thật là xinh đẹp, đôi mắt của em rất có linh khí." Thiên Linh cười tủm tỉm khen ngợi cô.

Nam Ngôn theo phép lịch sự khen ngược trở về: "Như Thiên lão sư đây mới được gọi là xinh đẹp, nhìn thấy Thiên lão sư rồi, em cảm thấy xấu hổ không thôi."

Thiên Linh che miệng cười.

"Nhân viên công tác bố trí sai, khiến cho thời gian của hai nhà chúng ta bị trùng nhau, việc này quả thực là không dễ giải quyết một chút nào. Không bằng như thế này, mọi người cứ quay phim trước đi, chúng tôi có thể ở đây chờ."

Thiên Linh cười nói: "Dù sao, để cho các vị tiền bối phải chờ tôi, tôi cũng cảm thấy rất ngượng ngùng."

Cô ấy đang nói đến dàn diễn viên phụ có thâm niên trong «Tú duyên ương».

Sự xuất hiện của cô ấy, nhất thời đã hoá giải được xung đột về thời gian quay phim giữa hai đoàn làm phim.

"Thiên lão sư quả nhiên rất rộng lượng và hào phóng, đi, chúng ta phải đi nói cho người ta biết." Nhân viên công tác bên «Xuân định thu» cũng không vừa, bọn họ vừa nghe xong Thiên Linh nói liền chuẩn bị đi tìm người để chỉnh lại thời gian quay phim.

"Này, sao chúng tôi lại không biết xấu hổ như thế chứ!" Lưu đạo diễn cười híp mắt nói, "Thiên lão sư đúng là một người tốt, điều này không có gì để bàn cãi cả!"

Thiên Linh bật cười: "Nếu nói đến xấu hổ thì đáng lẽ ra đoàn phim trước đây của tôi phải đến tham ban* tôi rồi đây."

**tham ban: thăm đoàn phim.*

"Tôi không có được nhân duyên tốt như Phương lão sư, ngay cả Thẩm tiền bối cũng vội đến đây thăm đoàn phim vì anh ấy. Vì vậy, tôi cũng chỉ có thể tự tạo ra mối nhân duyên cho bản thân mà thôi." Thiên Linh nói đùa.

Phương Duyên vừa nghe xong thì vô cùng vui vẻ, lờ mờ ngửi Nam Ngôn một cái, nhưng anh không đáp lại Thiên Linh mà lấy điện thoại di động ra, bấm bấm cái gì đó liên tục trên màn hình.

Do cái nhìn đó của anh ta nên Thiên Linh cũng đưa mắt nhìn sang.

Bốn mắt chạm nhau, Nam Ngôn lại một lần nữa nở một nụ cười khoe ra hàm răng trắng tấp.

"Thiên lão sư, ngại quá, bên kia nói cảnh hôm nay phải quay sớm cho xong, không thể nhường được." Nhân viên công tác của «Xuân định thu» vội chạy tới nói.

Thiên Linh khẽ giật mình, sau đó cô ấy cúi đầu xin lỗi với Lưu đạo diễn: "Thật có lỗi, là do tôi không biết tự lượng sức mình, đã phụ lòng mong đợi của mọi người rồi."

"Không sao đâu mà, tâm ý của Thiên lão sư chúng tôi đều đã cảm nhận được, cô không cần phải tự trách như thế." Lưu đạo diễn cho dù có không thoải mái thì ông cũng không thể nào nổi giận với Thiên Linh được. Người ta vừa khách khí vừa nhường bộ bọn họ như thế, là do tổ công tác bên kia làm việc không chu toàn, cũng không còn cách nào khác.

Trước hết cứ như vậy thôi, con giận của ông cũng nguôi bớt được phần nào rồi, ông còn tính toán thu thập đồ đạc để nhường chỗ cho người khác trước.

"Đoàn phim «Tú duyên ương» ở trong này phải không?"

Nhân viên công tác của phim trường cầm theo một cuốn sổ đến đây để xác nhận.

"Phải, có chuyện gì vậy?"

Lưu đạo diễn lên tiếng hỏi.

"À, là như thế này, mọi người không cần thay đổi gì hết, hôm nay cứ quay phim ở trong này đi. Còn đoàn phim «Xuân định thu», thời gian của các người dời lại sau nhé?"

Mọi người ở đây ai nấy cũng đều sững sờ.

Đặc biệt là nhân viên công tác của đoàn phim «Xuân định thu».

"Sao lại thế? Chẳng phải đã nói là để cho «Tú duyên ương» nhường một bước rồi sao?"

Nhân viên công tác cúi đầu xác nhận lại một lần nữa ghi chép trên cuốn sổ của mình rồi ngẩng đầu lên nói: "Đúng mà, «Tú duyên ương» phải không? Có người vừa mới đặt bao hết phim trường này cho đoàn phim «Tú duyên ương», thời gian quay phim như thế nào đều do «Tú duyên ương» quyết định hết."

Lưu đạo diễn bày ra vẻ mặt không thể tin được: ".... Này, là ai thế?" Thần tài từ đâu đến đây vậy?! Phải cung phụng một phen mới được!!

Nhân viên công tác lắc đầu: "Chuyện này chúng tôi cũng không biết."

Vấn đề đã được giải quyết xong, các nhân viên công tác và diễn viên của «Xuân định thu» không thể không rời khỏi trường quay.

Giá thuê hết nơi này rất đắt, hơn nữa còn vào lúc bọn họ vừa mới thắng thế, chuyện này e là cũng không đơn giản như vậy đâu.

Còn lại đều là nhân viên công tác của «Tứ uyên ương», mọi người ồn ào hoan hô một trận, suy đoán không biết là ai tốt bụng và có tấm lòng lương thiện như vậy, vậy mà trực tiếp đặt bao hết khu vực này!

Nam Ngôn cũng hoan hô theo bọn họ.

Vất vả lắm cô mới tạo hình xong, nếu phải dời thời gian lại thì đúng là uống phí công sức mà, nói không chừng đôi phương còn điên cuồng đuổi bọn họ ra khỏi đây nữa cơ.

Phuong Duyên đang lặng lẽ quay một đoạn video clip của Nam Ngôn.

"Phuong lão sư, anh đang làm cái gì đấy?"

Nam Ngôn tình cờ phát hiện ra liền đi tới xem.

Phuong Duyên thoải mái mở điện thoại ra cho cô xem.

Trên màn hình là giao diện trò chuyện của WeChat.

Tên người đang nhắn tin với Phuong Duyên có một chữ S*.

**S là Shen (Thẩm) trong tên của Thẩm Quân Cố.*

Trong khung trò chuyện, Phuong Duyên vừa gửi qua một đoạn video ngắn quay lại cảnh Nam Ngôn đang vui vẻ rạo rực.

Nam Ngôn trong nháy mắt liền hiểu ra, cô thấp giọng hỏi: "... Là anh ấy sao?"

"Đúng vậy, chỉ cần cảm ơn một chút thôi."

Phuong Duyên cũng không giấu diếm mà nói thẳng cho cô biết.

"Cảm ơn?"

Phuong Duyên cong môi, lười biếng nói: "Bạn học Tiểu Nam à, cô không muốn dời ngày, mà cái tên kia nhà cô lại rất đau lòng cho cô, vì vậy nên chúng tôi đã trao đổi với nhau một điều kiện nho nhỏ. Nếu không cô nghĩ rằng ai là người đã ném tiền vào cái phim trường này hả?"

Tác giả có chuyện muốn nói:

Hôm nay, Thẩm tiên sinh của chúng ta tài đại khí thô ghê ha!

[4154 words | Đã beta]

13/9/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Edit & Beta: Khả Duyên

Hành động ném tiền vào phim trường thế này đã làm cho đoàn phim bàn tán sôi nổi mấy ngày liền, nhưng không mọi ai biết người ra tay giúp đỡ là ai cả. Dù sao đây cũng không phải là một số tiền nhỏ, sẽ không có ai lấy danh nghĩa cá nhân đi bao một phim trường như thế này đâu.

Cả đoàn phim đều vui vẻ như đi trên mây. Loại chuyện tốt không cần phải dời ngày quay phim gì đó, đã làm cho toàn bộ đoàn phim đi đường đều thẳng sống lưng.

Đoàn phim của các người có Thiên Linh thì sao chứ? Đoàn phim của chúng tôi có thần tài đấy nhé!

Chỉ có hai người biết rõ mọi chuyện, đó là Phương Duyên và Nam Ngôn.

Nên làm gì, hay phải làm cái gì, Phương Duyên đều tính toán cẩn thận hết rồi. Riêng Nam Ngôn thì vẫn luôn suy nghĩ, cô có nên chủ động liên lạc với Thẩm Quân Cố hay không.

Lời nói của Phương Duyên quá mức mập mờ. Hơn nữa, số tiền kia cũng không phải là một con số nhỏ, Thẩm Quân Cố làm sao sẽ vì lí do như thế mà tiêu tốn nhiều tiền như vậy cơ chứ.

Vào ngày thứ ba, Thẩm Quân Cố đã vội vàng quay về thành phố A. Khi hai người nhắn tin qua WeChat với nhau, anh cũng chưa từng đề cập đến chuyện này nữa chứ, cứ như thể anh không biết gì về chuyện này vậy.

Nam Ngôn nhắm tính số tiền, cô u sầu phát hiện, bản thân cô hiện tại đang mắc nợ, mà chủ nợ lại là cùng một người nữa chứ.

Vai diễn Tiểu Diệp Lan là vai nữ thứ năm, nếu không có vấn đề gì xảy ra thì trong vòng khoảng 20 ngày là cô quay xong. Vài ngày nữa, vai diễn của cô sẽ hoàn thành, cô cũng nên đi tìm đoàn phim mới rồi.

Khi Nam Ngôn gọi điện thoại cho Trương Tổ hỏi có kịch bản nào thích hợp với cô không. Trương Tổ ở đầu dây bên kia mới từ tốn trả lời cô: "Em đừng lo lắng, kịch bản tiếp theo đã được định xong rồi."

"Định xong rồi à?" Nam Ngôn sững sốt.

"Đúng vậy", Trương Tổ nhắc lại cho cô nhớ, "Em có còn nhớ lần trước chúng ta đi thử vai Vân Hương công chúa hay không?"

"Em nhớ chứ! Nhưng vai diễn này không phải đã được định xong từ trước rồi sao?" Nam Ngôn còn nhớ lúc đó có người nói, nhân vật Vân Hương công chúa này đã được định xong rồi, nhưng người được chọn không phải là cô.

Nếu nói cô thất vọng thì cũng không đúng, nói chính xác hơn, Nam Ngôn cảm thấy tâm tình của cô đã được thả lỏng không ít.

Ít nhất, cô không cần phải ở chung trong một đoàn phim với Tô Tà.

Mỗi lần đối mặt với Tô Tà cô đều rất đau đầu. Một mình Tô Tà thì cũng chẳng gây nên uy hiếp gì, nhưng hắn lại mang theo cái con ruồi vo ve Tần Di Nhiên kia, nhìn là thấy phiền.

Lúc này nghe được giọng điệu của Trương Tổ, mọi chuyện hình như đã có sự thay đổi gì đó?

"Không sai, vai công chúa Vân Hương đã được định rồi, không phải là em. Nhưng vai của em cũng đã định xong rồi, là công chúa Vân Tranh."

"Vân Tranh công chúa...." Nam Ngôn nhớ lại. Lúc trước, khi cô bắt đầu đọc kịch bản, cô cũng đã đọc qua hết toàn bộ kịch bản một lần rồi, đối với các nhân vật bên trong đó, cô cũng có hiểu biết đại khái.

Nhân vật Vân Tranh công chúa này quan trọng hơn nhiều so với vai Vân Hương công chúa. Nếu nói công chúa Vân Hương là một cô gái cương liệt, sẵn sàng hy sinh thân mình vì đất nước, thì công chúa Vân Tranh chính là một vị anh hùng gánh vác vận mệnh của cả một quốc gia, từng bước từ vực thẳm mang theo đất nước bò lên trên.

"Bên kia nói, họ thấy được trên người em có một sự kiên cường, cảm thấy nếu em diễn vai Vân Hương công chúa sẽ không đạt được hiệu quả tốt bằng vai Vân Tranh công chúa. Trùng hợp là nhân vật Vân Tranh này vẫn chưa định diễn viên, lại để cho em nhặt được."

Trương Tổ cũng lắc đầu than thở: "Em không biết đâu, nhân vật Vân Tranh này là nhân vật bị tranh đoạt cực kì nhiều. Cũng bởi vì tranh qua giành lại nhiều như thế nên không có một công ty nào dám nhúng tay vào, đoàn phim cũng chẳng dám đặt tội ai nên toàn bộ đều loại hết. Thời gian của nữ diễn viên đầu có nhiều, hầu hết các nữ diễn viên bị loại đều đi xem các dự án khác, vừa khéo em đến đây tham gia thử vai, em lại là người mới nữa, cho nên định vai này cho em sẽ không đắc tội với ai cả."

"Ngôn Ngôn, em đúng là may mắn ghê."

Một nhân vật được thiết lập sẽ thu hút nhiều sự chú ý và hào cảm của mọi người, cũng tương tự như việc tô điểm thêm nhiều màu sắc cho cô vậy.

Nam Ngôn cười đến cong tí cả mắt.

Cảm giác nhặt trộm như thế này cũng rất là tuyệt vời! Trực tiếp từ nữ thứ năm nhặt luôn đến nữ thứ ba, thiết lập của nhân vật này cũng phong phú và hoàn thiện hơn nhiều, đây là một trải nghiệm hoàn toàn mới đối với cô, cô không cần phải diễn lập đi lập lại cái loại vai giống nhau nữa, tuyệt quá!

Nữ thứ ba có nghĩa là gì? Có nghĩa là sẽ nhận được thù lao cao hơn nữ thứ năm rất nhiều luôn đó!

Kiểm tiền thôi nào!!!

Đầu óc của Nam Ngôn bây giờ toàn bộ đều lấp đầy các kí hiệu tiền, tiền, và tiền! Cô hưng phấn như được bơm máu gà, chỉ cần hoàn thành xong vai

diễn này, cô sẽ tiếp tục xông pha đến "chiến trường" tiếp theo để kiếm tiền!

Phân cảnh của Tiểu Diệp Lan chỉ còn vài ngày nữa là kết thúc rồi.

Trong đó có một cảnh diễn, cô vợ lẽ này mặc sườn xám đi giày cao gót, kéo theo Lục lão gia từ sườn núi trở về để cầu cứu mọi người.

Trên chân của Nam Ngôn là một đôi giày cao gót nhọn được làm từ lụa, cô mặc trên người một chiếc sườn xám hoa đủ màu dài tới mắt cá chân, xẻ tà cao đến đùi.

"Lát nữa khi cháu kéo Phương lão sư lên thì nhớ đá đôi giày cao gót ra ngoài, tránh bị trượt chân hai người đều té ngã."

Trước khi bấm máy, Lưu đạo chỉ điểm cô vài câu.

Nam Ngôn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Cô xoay xoay cổ chân, suy nghĩ xem làm cách nào để có thể đá đôi giày cao gót này ra ngoài một cách thuận lợi.

Phương Duyên trên người được tạo hình một thân đầy vết máu và bụi, anh nằm trên thảm cỏ trong một cái hố.

"Mau lên đi mọi người ơi, nơi này nằm thoải mái quá tôi ngủ luôn bây giờ!" Phương Duyên lười biếng nheo mắt lại, nằm bắt chéo chân, trong miệng còn ngậm thêm một cọng cỏ.

Quay phim bên ngoài trời thoải mái hơn quay trong nhà nhiều.

Ánh nắng hôm nay rất thích hợp, nhiệt độ không quá cao, ấm áp đến mức khiến cho người ta buồn ngủ.

Nam Ngôn đứng vào vị trí.

Tiếng clapperboard vang lên, bắt đầu bấm máy.

"Lão gia", Nam Ngôn quỳ sụp xuống một bên hố, trong tay nắm chặt lấy chiếc khăn, khóc lóc bù lu bù loa nói: "Ngài không thể có việc gì được, nếu ngài chết rồi, sau này thiếp phải làm sao bây giờ?"

"Ta chết rồi, nàng có thể đi theo Đại phu nhân không phải sao?" Phương Duyên nằm ở bên dưới hố suy yếu nở nụ cười, "Tiểu Lan, nàng đóng kịch thành thói, lúc này vẫn còn đóng kịch tốt như vậy..."

Nam Ngôn nước mắt ứa ra như mưa: "Lão gia nói ra những lời thế này thật là làm cho lòng người lạnh lẽo. Tiểu Diệp Lan thiếp, cả đời này chẳng phải đều dựa vào lão gia hay sao? Lão gia thế mà lại nói thiếp đóng kịch, thiếp bây giờ có khả năng sẽ không còn chỗ dựa nữa, sao có thể không khó chịu được cơ chứ!?"

Phương Duyên mỉm cười.

"Nàng là loại người nào, gia biết. Trên người gia vẫn còn một ít tiền, nàng cầm lấy, muốn đi đâu thì đi đi."

Nam Ngôn vẫn ở yên đó khóc lóc.

Một lát sau, nhìn thấy đôi mắt của Phương Duyên nhắm lại rồi, Nam Ngôn mới đứng dậy kéo lấy cánh tay anh ta.

Sức của Nam Ngôn rất nhỏ, công Phương Duyên trên lưng là một công việc hết sức vất vả, sau khi nghiêng ngả lão đảo nửa ngày, Nam Ngôn mới thành công đặt người lên tấm lưng của cô.

Giày không dễ dàng đá ra ngoài lắm.

Nam Ngôn cắn răng một cái, lắc mạnh cổ chân, thành công đá văng đôi giày vừa mới được nói lỏng trên chân ra ngoài.

Cô dùng sức đá giày mạnh quá, thân thể nhoáng lên một cái, trọng tâm bất ổn, trực tiếp ngã quỵ lại xuống hố.

"Ui da.... hic"

Phương Duyên nằm ở sau lưng Nam Ngôn bị đập đến nổ đom đóm mắt. Anh phải nhin một lúc lâu mới nuốt lại âm thanh tiếp theo vào họng được, ánh mắt của anh tràn đầy ưu thương, Phương Duyên đưa tay ra vỗ vỗ bả vai Nam Ngôn.

"Phiền cô đứng lên một chút."

Nam Ngôn được Diễm Diễm kéo dậy.

Cô xấu hổ quay đầu lại nói với Phương-về-mặt-u-sầu-Duyên đang nằm dưới hố: ".... Xin lỗi anh."

"Không sao đâu, là do tôi nặng quá thôi, tiểu nha đầu cô không di chuyển được là chuyện bình thường." Phương Duyên biết được nguyên nhân là do đâu nên anh ta liền đi tìm Lưu đạo diễn để thương lượng. "Nếu nhân vật của tôi hôn mê thế này thì sức nặng của cơ thể sẽ nặng hơn khi tỉnh táo, bác khẳng định một cô gái mảnh mai như Nam Ngôn có thể công được tôi sao?"

Lưu đạo diễn cân nhắc vài giây rồi vung tay lên: "Được rồi, cậu giả vờ nửa tỉnh nửa mê đi!"

Lần quay phim này, vì Phương Duyên tỉnh táo nên đã giảm bớt không ít áp lực cho Nam Ngôn. Có anh ta chủ động phối hợp, Nam Ngôn rất dễ dàng đá văng giày cao gót ra ngoài, cô cố hết sức công anh ta từng bước từng bước một di chuyển.

Phương Duyên ban đầu cũng rất là thoải mái.

Nhưng từ sau khi Nam Ngôn nghiêng ngã té xuống kéo theo anh đang ở trên lưng cô, cảm giác thoải mái cũng dần dần biến mất.

Ngực của Phương Duyên ép sát vào tấm lưng của Nam Ngôn.

Cách một tầng vải lụa sườn xám mỏng manh, Phương Duyên lúng túng cảm giác được có một sợi dây ở trên lưng của cô gái này.

Điều này khiến cho anh xấu hổ vô cùng.

Anh cố gắng muốn dời lực chú ý sang chỗ khác. Một diễn viên chuyên nghiệp sẽ không dễ bị ảnh hưởng bởi những chuyện này.

Nhưng khi anh vừa cúi đầu xuống, đập vào tầm mắt là viên hạt châu bằng ngọc phi thủy đang nằm trên vành tai của Nam Ngôn. Theo từng bước đi của cô, viên hạt châu phản xạ nên ánh sáng long lanh trông thật đẹp mắt.

Nam Ngôn hạ cảm thấp xuống, cô bị đè nặng tới nỗi không thể đứng thẳng sống lưng lên được, cứ đi một bước là lại loạng choạng va chạm phải xung quanh, cũng may nhờ có Phương Duyên ở đằng sau dùng chân để chống đỡ cho cô nên cô mới không bị ngã sấp xuống.

Cô vừa đi vừa lải nhải không ngừng.

"Lục lão già, năm đó, ngài đã cứu thiếp một mạng, thiếp biết ơn ngài rất nhiều, mấy năm nay ngài che chở cho thiếp, thiếp đều biết rõ trong lòng. Ngài yên tâm, bằng bất cứ giá nào, cho dù có phải trả bằng cái mạng này của thiếp, thiếp cũng sẽ đưa ngài trở về nhà...."

"Ngài nói thiếp quen thói đóng kịch, nếu thiếp không giả vờ như vậy, chỉ sợ bây giờ ngài phải thấp nén hương thứ mười cho thiếp rồi..."

"Đại phu nhân là người tốt, nhưng Nhị di thái là kẻ chẳng tốt lành gì, sau này nếu không có thiếp ở giữa chen chân nữa thì ngài nên thiên vị Đại phu nhân nhiều hơn..."

Giọng nói của cô mềm nhẹ, vì Nam Ngôn mệt mỏi nên cô nói chuyện bị đứt quãng, tiếng nặng tiếng nhẹ rót vào tai của Phương Duyên, cảm giác có chút ngứa ngáy.

"Được rồi, cắt!"

Vừa nghe tiếng hô cắt, Nam Ngôn liền lập tức buông bàn tay đang nắm lấy tay của Phương Duyên ra rồi vỗ vỗ tay anh: "Phượng lão sư, cắt cảnh rồi!"

Phương Duyên thất thần mất nửa ngày, chờ đến khi Nam Ngôn nhắc nhở anh mới tỉnh táo lại, chậm rãi buông Nam Ngôn ra rồi đứng thẳng người sang một bên.

Anh ngơ ngác nhìn chu lại quần áo, đáng vẻ không có mục đích cực kỳ phân tâm.

Nam Ngôn cầm lấy ly nước trái cây mát lạnh mà Diễm Diễm đưa tới uống một hơi không ngừng.

"Chị Ngôn Ngôn, chân của chị...."

Diễm Diễm chỉ vào đôi chân trần của Nam Ngôn, lo lắng hô lên.

Nam Ngôn cúi đầu nhìn xuống.

Ngón chân bên chân trái của cô đang chảy máu.

Vừa rồi cô đi chân trần suốt một đường, có thể là do bị cô đại cát trúng chân rồi.

"Không sao đâu, em lấy cho chị một miếng băng keo cá nhân là được rồi."

Nam Ngôn kiễ chân lên, lúc này quay phim nên cô không có để ý, còn bây giờ thì cảm giác đau đớn đã bắt đầu dâng lên rồi, cô phát hiện cả ngón chân và lòng bàn chân của cô đều đau, hiện tại không nên làm cái gì khác nữa hết, cô định vịn lấy Diễm Diễm rồi nhảy lò cò về chỗ nghỉ ngơi.

Phương Duyên cũng nhìn thấy.

Anh đứng sững ra đó, vừa bước tới định đỡ Nam Ngôn nhưng bàn tay anh đưa ra rồi ngay lập tức lại thu trở về.

"Đột nhiên nhớ ra nam nữ khác biệt, tôi không thể cứ thế này mà ôm cô được."

Phuong Duyên ra dáng nghiêm túc nói xong thì cầm lấy chiếc khăn lớn mà trợ lý của anh đưa tới, sau đó anh quán Nam Ngôn lại rồi bế ngang cô lên.

Nam Ngôn còn chưa kịp phản ứng lại thì Phuong Duyên đã ôm cô phóng tới thả xuống trên ghế tựa mà không mấy may động chạm gì đến thân thể của cô rồi.

Hành động này của Phuong Duyên quả bất ngờ, nhưng ngẫm lại thì vẫn cảm thấy vô cùng hợp tình hợp lý.

Nam Ngôn ngồi trên ghế tựa, giữ chặt lấy cái khăn mà Phuong Duyên quán cho cô.

"Cảm ơn anh, Phuong lão sư."

"Không cần khách khí như thế đâu, nếu không phải vì công tôi thì chân của cô cũng sẽ không bị thương." Phuong Duyên cong môi, "Huống chi cô còn là vợ bé của tôi nữa, khách sáo như thế làm gì."

Mọi người đứng bên cạnh vây xem nghe thấy thế thì đều bật cười đầy thiện chí.

Phuong Duyên giúp đỡ Nam Ngôn, trông anh cũng rất thoải mái, anh bế cô lên cách một tầng khăn, việc thuận tay giúp đỡ bạn diễn như thế, sẽ không có ai nghĩ nhiều đến những chuyện sâu xa.

Kể cả Nam Ngôn.

Nam Ngôn vô cùng cảm động, Phuong Duyên thật là tốt bụng quá chừng.

Thợ trang điểm đã tìm vài miếng băng keo cá nhân mang đến.

Bàn chân của Nam Ngôn trắng nõn mềm mại, các ngón chân của cô cuộn lại trông rất đáng yêu, mỗi lần đồ cồn lên để sát trùng, ngón chân của cô đều sẽ gật lên, co quắp lại khiến cho người ta nhìn vào mà không không chế được tim đập nhanh theo cô.

Phuong Duyên uống vài ngụm coca trên tay, anh chờ Nam Ngôn xử lý và dán băng keo cá nhân lên chân xong rồi mới kéo ghế đến ngồi cách cô không xa.

"Chúng ta tranh thủ thời gian nghỉ ngơi này nói chuyện phiếm với nhau đi?"

Phuong Duyên đưa cho Nam Ngôn một lon coca rồi chậm rãi lên tiếng.

"Được luôn, Phuong lão sư, anh muốn nói về cái gì?" Nam Ngôn rất phối hợp với anh.

Phuong Duyên ngẩn người ra nhìn trời một lúc, sau đó anh mới bối rối hỏi cô.

"À, nói chuyện gì hả?" Anh chân thành nhìn Nam Ngôn, "Hay là cô bắt chuyện trước đi, nói chuyện gì mà về hai chúng ta ấy?"

Nam Ngôn suy nghĩ.

"Này, Phuong lão sư, anh nói về Mạc Khứ đi, vai diễn mà anh đã thủ vai năm ngoái đó. Anh có thể phân tích giúp tôi động cơ, hành động của nhân vật này được không?" Nam Ngôn quay sang hỏi anh.

Phuong Duyên lặng lẽ nhìn Nam Ngôn, dưới đáy mắt bình tĩnh của anh là một sự ưu thương đối với cuộc đời.

Một lát sau, anh ta đứng dậy, về mặt lãnh khốc vô tình nói với cô.

"Nói cái gì mà nói, chân không đau nữa thì mau đứng lên đi làm việc tiếp cho kịp tiến độ đi kìa. Ở đây không có ai đau lòng cho cô đâu, mọi người ở đây đều là Chu Bái Bì* hết đó, bao gồm cả tôi nữa!"

**Chu Bái Bì: Một tên cường hào ác bá dưới ngòi bút của tác giả Cao Ngọc Bảo, vì thời xưa chưa có đồng hồ nên lấy tiếng gà gáy làm giờ đánh dấu ngày làm việc. Chu Bái Bì vì muốn bóc lột người làm nên nửa đêm giả tiếng gà gáy để gọi người làm dậy lao động. "Bái Bì" ở đây còn có nghĩa là lột da.*

Nam Ngôn há hốc mồm ngạc nhiên nhìn bóng lưng cao ngạo đầy lãnh khốc của Phuong Duyên, trong đôi mắt to tròn của cô hiện lên dấu chấm hỏi to đùng. Thật không hiểu nổi cuộc sống này.

Một con người đang yên đang lành tự dung sao lại thay đổi tâm trạng thất thường như thế chứ?

Phuong Duyên, anh thật ra là một tên môn chủ thiên biến vạn hoá* phải không?!

**nói dễ hiểu là luôn luôn thay đổi đổi.*

Tác giả có chuyện muốn nói:

Nam Ngôn Ngôn: "Tâm tư của Phương Duyên đây à, mọi người đừng nên suy đoán làm gì, có đoán cũng chẳng ra đâu ㄟ _ ㄟ"

[3300 words | Đã beta]

30/9/2020

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Edit & Beta: **Khả Duyên**

Cũng may, sự kì lạ của Phương Duyên cũng không kéo dài lâu, không khác mấy so với "dì cả", đi rồi là chuyện tốt.

Nam Ngôn cũng không để tâm lắm, bởi vì vai diễn của cô sắp hoàn thành rồi.

Cùng lúc đó, «Tứ nguyên ương» cũng bắt đầu chụp ảnh poster phim.

Blog chính thức của đoàn phim bắt đầu đăng ảnh của các vai phụ trước, bao gồm họ và tên, mỗi ngày đăng từ ba đến năm poster khác nhau. Vị trí của Nam Ngôn là ở phía sau, cô đóng vai Tiểu Diệp Lan, dù gì cũng là nữ thứ năm, cho nên thời điểm công bố poster chính thức, cô được xếp chung với nữ ba và nữ bốn.

Khi blog chính thức công bố vai diễn Tiểu Diệp Lan kèm với poster đã được tạo hình của Nam Ngôn, đồng thời còn tag tên Weibo của Nam Ngôn vào.

Thời điểm blogger biết được tài khoản Weibo của Nam Ngôn, cô gái trẻ này không nhìn được mà nhếch miệng, thật không hiểu nổi một chiếc weibo của nữ diễn viên làm sao lại toàn là các bài chia sẻ và bài đăng chuyển tiếp câu đối vận hết sức mê tín và dị đoan như thế.

Tuy nhiên, vì trước đây tài khoản Nam gia có con cá đã nổi tiếng rồi, cho nên khi poster phim vừa xuất hiện ngay lập tức liền hot ngay.

Tiểu Diệp Lan trong «Tứ nguyên ương» vừa được công bố đã có không ít người chờ mong, không biết là vai diễn này sẽ do diễn viên như thế nào sắm vai, có gì đặc biệt và nổi bật hay không.

Ngay khi poster nhân vật Tiểu Diệp Lan do Nam Ngôn thủ vai vừa được tung ra, có rất nhiều người cảm thấy vô cùng sốc.

Một nàng thiếu nữ trẻ trung đang lười nhác tựa vào bên khung cửa sổ cũ kĩ, thân trên của cô là một chiếc áo tay dài có hoa văn hình đám mây, bên dưới là một chiếc váy màu hồng đào. Đôi mắt của cô lộ rõ vẻ chán chường, trên những ngón tay mảnh khảnh của cô là một chiếc quạt tròn, trông quy củ nhưng lại rất vô hồn, tổng thể trên tấm ảnh là một loại chán nản khó nói nên thành lời.

Trên tấm poster thứ hai là một cô gái quyến rũ với bộ sườn xám dài ôm sát thân người đang ngồi nghiêng chân trên chiếc ghế sofa bằng da, đôi giày cao gót nhọn cũng vừa ngay đối diện với máy ảnh. Đầu ngón tay trên đôi môi đỏ mọng của cô thấp thoáng màu son đỏ rực, đôi mắt của cô được kẻ một đường mắt dài xéo lên, trông vừa ngả ngón quyến rũ như một chú mèo, lại vừa ẩn ý khinh thường ngạo mạn đối với người khác.

Hai tấm poster với hai lối tạo hình hoàn toàn khác nhau vừa được đăng lên, cư dân mạng ngay lập tức chết lặng.

Trong tấm ảnh đầu tiên, Nam Ngôn trông giống như một cô con gái xuất thân từ một gia đình lâu đời vào cuối thời nhà Thanh, đầu thời kì Trung Hoa Dân quốc, mang trên mình một loại khí chất văn tĩnh và đoan trang của người con gái trong thời kì phong kiến. Thế nhưng, nhìn sang bức ảnh thứ hai, cô đã hoàn toàn biến thành một người phụ nữ của thời đại mới, là một trong những người đầu tiên theo đuổi phong cách phương Tây, thậm chí trên người cô còn tỏa ra một sự khiêu khích nóng bỏng đến khó tin.

Hoàn toàn là hai hình tượng nhân vật khác nhau, nhưng tên nhân vật và tên của diễn viên lại là cùng một người.

Tiểu Diệp Lan do Nam Ngôn thủ vai.

Hai người này đều là cùng một nhân vật thật à? Liệu diễn viên có thể hoàn thành tốt vai diễn này được không?

Nhiều cư dân mạng không biết Nam Ngôn là ai nên đã tò mò ghé vào weibo của cô để nhìn xem, ngay lập tức, bọn họ đều choáng váng.

Nhìn đi, điều đáng sợ là trong top bình luận thậm chí còn xuất hiện một tài khoản có dấu V xanh đến từ Cục cảnh sát.

Lần cập nhật cuối cùng trên weibo của Nam Ngôn là hơn hai tháng trước, nhưng cũng chỉ đơn giản là trả lời lại bình luận của cảnh sát?

Lướt hết toàn bộ weibo của cô cũng chẳng có được bao nhiêu bài đăng, không phải chơi game rồi sưu tầm thẻ game thì chính là học tập. Chỉ có một bài đăng duy nhất chứng tỏ thân phận diễn viên của cô là thật, đó là bài chia sẻ công bố poster của nhân vật Nghênh Phong Liễu.

Trời ơi như vậy mà cũng được à!!! Nữ diễn viên nhà ai mà lại lạ lùng như thế chứ!!!

Có điều...

Chị gái này cũng thật là xinh đẹp.

Có không ít cư dân mạng điên cuồng liếm liếm hai tấm poster của nhân vật Tiểu Điệp Lan, đồng thời còn rất chú ý đến nhân vật Nghênh Phong Liễu, âm thầm vào tài khoản chính thức của đoàn phim «Gió nổi đêm Trường An» để tìm hiểu.

«Gió nổi đêm Trường An» là một dự án lớn, chỉ với ba chữ Thẩm Quân Cố đóng vai nam chính đã hoàn toàn biến bộ phim này trở thành một hạng mục rất đáng để coi trọng, trực tiếp nâng địa vị của Nam Ngôn trong vai Nghênh Phong Liễu lên cao không ít.

Chỉ dựa vào một tấm poster cũng không nhìn ra được gì, mọi người đều cho rằng phân cảnh của Nghênh Phong Liễu chắc chắn sẽ không tồi, sau đó bọn họ bắt đầu nghĩ đến không biết Nghênh Phong Liễu phong tình vạn chủng đẹp, hay là Tiểu Điệp Lan vừa lạnh nhạt vừa quyến rũ xinh đẹp hơn.

Rất nhiều cư dân mạng truy lùng thông tin của Nam Ngôn, thế nhưng trước đây vai diễn của Nam Ngôn chưa từng được lên sóng một cái nào nên mọi người cũng chỉ có thể ước đoán vài tấm poster ít ỏi trên màn hình mà thôi.

"Chị Nam Ngôn đẹp quá, hóng Tiểu Điệp Lan quá đi."

"Tôi chỉ biết người tôi hâm mộ không phải là một cô cảm lí bình thường mà. Cảm lí tiểu ty ty nhất định phải diễn xuất cho thật tốt đó nha, chắc chắn chị sẽ nổi tiếng!!!"

Có người ủng hộ thì đương nhiên cũng sẽ có người phản đối, có những fan của các diễn viên khác chịu không nổi nên đã để lại rất nhiều bình luận chế giễu.

"Một người mới ngay cả một tác phẩm cũng chẳng có mà cũng dám thổi phồng ghê gớm như thế này cơ à? Cũng không sợ thổi mạnh quá bay mất luôn đầu lưỡi!"

"Ôm cái cô cảm lí của các người lần ra xa một chút, toàn làm trò sao tác!"

"Người mới thì làm ơn ra dáng của người mới giùm đi, cũng không biết diễn được vài ba cái vai phụ có gì hay ho mà thổi phồng ghê thế, trông cái bộ dáng ngu xuẩn, kiến thức hạn hẹp của mấy người làm tôi buồn cười khiếp."

Nam Ngôn vừa mở weibo ra liền thấy ngay những bình luận châm chọc khiêu khích này.

Cô nhìn lướt qua một vòng, chỉ tập trung chú ý đến những bạn cư dân mạng đã khen ngợi và ủng hộ cô.

Cô cũng không phải là nhân dân tệ, đâu thể nào trông đợi vào tất cả mọi người đều yêu thích mình được. Nếu đã như vậy, cô chỉ cần để ý đến những người yêu quý cô là được rồi.

Nam Ngôn không chịu ảnh hưởng một tí nào, cô chia sẻ lại bài đăng poster của mình rồi chúc các bạn học sinh hoàn thành bài kiểm tra thuận lợi.

Cảm lí tiểu thư sau khi biến mất hai tháng đã login trở lại, những cư dân mạng khen ngợi Tiểu Điệp Lan và Nghênh Phong Liễu ngay lập tức bị cuốn bay, sau đó là hàng ngàn lượt bình luận cầu cho vượt qua kì thi soon sẽ xuất hiện đầy trên weibo của Nam Ngôn.

Hầu như đều là nhóm học sinh sinh viên đang ngồi chờ để chia sẻ lại bài đăng của cô.

Trong phút chốc đó, weibo của Nam Ngôn đã khôi phục lại nguyên trạng là một chiếc weibo sống êm biển lặng mà mọi người vẫn hay cầu vận may.

Nam Ngôn không dám phân tâm nữa, cô hết sức tập trung để hoàn thành cho thật tốt phân cảnh cuối cùng.

Sau cảnh đó, vai diễn của cô cũng đi lĩnh com hộp* luôn.

**lĩnh com hộp: nghèo.*

«Thành Phong Hoa» một tháng nữa sẽ khởi quay, cô chỉ còn có một tháng nữa để chuẩn bị, tính ra thời gian có vẻ rất khẩn trương.

Nam Ngôn hiện tại đang chống chọi với cái nóng để chuẩn bị cho cảnh quay cuối cùng. Tôn tỷ - quản lý của đoàn phim «Ngọt ngào» đã gửi tin nhắn cho cô, thông báo cho cô biết thời gian phát sóng của «Ngọt ngào» đã được định xong, là vào ba ngày sau.

Nam Ngôn không lên mạng nhiều cho nên cô cũng không biết gì về tin tức này. Cô cảm ơn Tôn tỷ nhưng vẫn do dự không biết cô có nên chia sẻ lại tin

của đoàn phim «Ngọt ngào» hay không.

Cô chỉ diễn một vai quần chúng nho nhỏ mà thôi, thậm chí cô còn chẳng biết cảnh quay của cô có được lên hình hay không, hơn nữa nam chính của bộ phim này lại là Tô Tà, là một người mà cô thật sự không muốn có bất cứ một mối liên quan nào.

Nữ chính Trịnh Thiến La cũng có gửi tin nhắn WeChat hỏi về tình hình đạo diễn gần đây của cô.

Khi đó, Trịnh Thiến La và Nam Ngôn cũng không tiếp xúc với nhau nhiều lắm, chủ yếu đều là Trịnh Thiến La đơn phương cuồng nhiệt sùng bái đối với Nam gia có con cá mà thôi.

Trịnh Thiến La là một kẻ điên nghiện game, chỉ vì muốn thu thập được thẻ bài mong muốn mà cô ấy hết bài ông rồi lại lạy bà, cuối cùng Trịnh Thiến La quyết tâm ôm chặt lấy cái đuôi cá của cô cảm lí này. Nick phụ của cô ấy trên weibo của Nam Ngôn đều đặn một ngày ba lần cầu thẻ bài, không biết có phải thần cảm lí đã cảm động đối với sự thành tâm của cô ấy hay không, rốt cuộc Trịnh Thiến La cũng đổi đời, trong hai tháng này, số của cô đổ đến mức liên tục bị thẻ SSR nện vào mặt.

Chiếc nick phụ cuồng nhiệt bao nhiêu thì tài khoản chính của Trịnh Thiến La lại dè dặt bấy nhiêu. Ngoại trừ lần trước cô có đăng một lời giới thiệu về cảm lí tiểu thư thì sau đó, Trịnh Thiến La cũng chỉ dành lời khen ngợi về tạo hình trên mấy tấm poster của Nam Ngôn mà thôi.

Nam Ngôn có thể cảm nhận được thiện ý mà Trịnh Thiến La dành cho cô, điều đó đến bây giờ vẫn không thay đổi, vì thế nên quan hệ giữa hai bọn cô cũng không tồi.

Nhân vật của cô sắp đóng máy rồi, Trịnh Thiến La có ngỏ lời hỏi cô, liệu cô có muốn tham gia đóng một vai diễn khách mời trong bộ phim của cô ấy hay không.

"Không phải là vật hy sinh đâu, đây là một nhân vật khá tốt, chỉ có điều là được lên hình không nhiều", Trịnh Thiến La nói, "Nếu cô có hứng thú thì nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp cô giữ lại vai này."

Nam Ngôn cũng không chắc chắn về thời gian lắm.

"Tháng sau tôi phải gia nhập đoàn phim mới rồi, không biết là có thời gian để tham gia bộ phim của cô không."

Trịnh Thiến La tỏ vẻ tiếc nuối: "Được rồi... Tôi còn tưởng tôi và cô sẽ tiếp tục có cơ hội chung đoàn nữa chứ. Như vậy đi, nếu bộ phim mà cô diễn có vai khách mời nào thì cứ nói cho tôi biết, tôi diễn chung với cô, sau đó cô kéo tôi chơi game."

Nam Ngôn bật cười.

"Đồng ý luôn."

Phương Duyên vừa vắn đi ngang qua nghe thấy hai câu nên tò mò hỏi: "Cô chơi game có giỏi không?"

"Phải xem đó là loại game nào đã."

Nam Ngôn mở điện thoại ra rồi lướt lướt, mười mấy cái ứng dụng trò chơi hiện ra ngay trước mắt Phương Duyên.

"Đối với mấy loại trò chơi như suu tầm thẻ này kia thì có thể nói, tôi bất khả chiến bại." Nam Ngôn nói nghe có vẻ rất nặng nề.

"Thế nhưng, đối với cái game thi đấu này, tôi suốt đời đứng thứ hai, vạn năm không đổi."

Khóe miệng của Phương Duyên giật giật, chỉ vào trò chơi trên di động của Nam Ngôn: "... Bạn học Nam à, trong máy của cô chỉ có mỗi một loại trò chơi thi đấu này thôi sao?"

Phương Duyên lấy điện thoại di động ra, lướt cho cô xem.

"Nhìn đi, đây mới gọi là game thi đấu."

Nam Ngôn vừa nhìn liền thấy ngay các loại trò chơi thi đấu phổ biến, được nhiều người chơi trên thị trường hiện nay trong máy của Phương Duyên đều có cả.

Phương Duyên hást cảm lên: "Chờ đóng máy rồi, anh trai đây sẽ cho em mở mớ mạng kiến thức, thế nào là một trò chơi thi đấu thực thụ."

Nam Ngôn ngay lập tức dao động: "Được ạ!"

Đêm hôm đó, trong cuộc trò chuyện hằng ngày giữa cô và Thẩm Quân Cố, Nam Ngôn có nhắc đến đề tài chơi game thi đấu.

Thẩm Quân Cố thắc mắc không thôi.

Tại sao Phương Duyên lại muốn kéo theo Nam Ngôn đi chơi game?

Liệu có bao gồm anh ở trong đó không?

Thẩm Quân Có bắt đầu do dự.

Anh có thể nói là một con người không đáng gì tới game cả, ngay cả biểu tượng của mấy loại ứng dụng trên điện thoại đều phân không rõ, vậy thì làm cách nào để anh có thể gia nhập vào trận chiến của bọn họ bây giờ?

Nam Ngôn không hề hay biết, chỉ vì một câu nói của cô mà Thẩm tiên sinh đã bắt đầu tìm hiểu về game không ngừng, nghiêm túc cứ như là vai diễn tiếp theo của anh là một game thủ thi đấu thực sự vậy.

Vai diễn của cô chuẩn bị đóng máy rồi.

Sau khi hoàn thành cảnh quay cuối cùng, Nam Ngôn nhận được hoa chúc mừng từ Phương Duyên, Mãn Nhiều, Vương Kỳ Kỳ và Hà Chi tặng cho cô, cô vui vẻ đi ra khỏi cái phim trường nóng như lò lửa kia.

Cô đã đặt vé máy bay vào ba ngày sau.

Trước tiên cô vẫn sẽ ở lại khách sạn thêm một ngày, sau đó sẽ đi một vòng quanh phim trường rồi mới quay về thành phố A.

Phương Duyên là một người tốt, anh cho Nam Ngôn mượn xe của mình, để Diễm Diễm lái xe đưa Nam Ngôn ra sân bay, sau đó hai người cứ để xe của anh tại sân bay là được, đoàn phim của bọn họ cũng còn hơn nửa tháng nữa là đóng máy rồi.

Nam Ngôn hiện tại không có tiếng tăm gì, trời nắng nóng nên cô cũng chỉ đeo một chiếc kính râm và đội một chiếc mũ rộng vành ngồi trong đại sảnh sân bay lướt điện thoại di động. Ngoại trừ trông xinh đẹp ra thì cô cũng không khác mấy so với những người xung quanh cả.

"Chị Ngôn Ngôn..." Diễm Diễm ngồi bên cạnh Nam Ngôn đưa tay ra chọc cô, "Chị Tổ gọi ạ."

Tường Tổ gọi điện thoại cho Diễm Diễm, hai người thì thầm với nhau một phen, sau khi xác nhận Nam Ngôn không nghe thấy gì mới chuyển điện thoại cho Nam Ngôn nói chuyện tiếp.

"Chị Tổ, có chuyện gì vậy ạ?"

Nam Ngôn vừa nghe thấy giọng nói của Tường Tổ là biết ngay đã có chuyện gì rồi, cô vội ngồi thẳng dậy.

"Trước đây em diễn vai một nữ sinh trong bộ phim «Ngọt ngào» có phải không? Mấy ngày hôm trước, «Ngọt ngào» phát sóng, ngày hôm qua có xuất hiện cảnh quay của em." Tường Tổ ở đầu dây bên kia hình như đang lật xem cái gì đó, nghiêm túc nói, "Từ tối ngày hôm qua, có người đã bắt đầu tung ra các tư liệu nhằm bôi đen em."

"Có một tài khoản nhỏ đăng bài, nói em và nhân vật trong phim giống y chang nhau, đều là loại người thèm khát bạn trai của người khác. Còn nói em có ý đồ chen chân vào giữa mối quan hệ của nam diễn viên với bạn gái của anh ta, trên phim trường nhiều lần dây dưa với nam diễn viên, thậm chí còn rất nhiều lần làm ra hành vi đồi bại...."

Tường Tổ nhíu mày, "Nam diễn viên mà người đó nói là Tô Tà có phải hay không? Ngôn Ngôn, em cùng cậu ta có quan hệ gì sao?"

Nụ cười của Nam Ngôn nhạt dần.

"Không có quan hệ gì cả."

Cô mở weibo trên điện thoại của mình ra.

Trên weibo, cô dễ dàng tìm ra cái tài khoản đã bôi đen mình trên mạng.

Câu chuyện được tiết lộ dưới góc nhìn của một nhân viên công tác bên trong trường quay. Kể rằng một người mới đến là Nam Ngôn trên phim trường có tính khí rất khó chiều, hết đập phá đồ đạc rồi lại cãi nhau, còn tát nhân viên công tác và bắt nạt diễn viên cùng đoàn nữa. Quyền rũ không ít diễn viên nam, thậm chí còn mặt dày muốn làm kẻ thứ ba, đuổi bạn diễn nữ cùng đoàn, còn bôi vạ ghen tị mà có ý đồ hất cẳng phê nóng vào nữ diễn viên.

Người này chơi chữ rất lưu loát, trực tiếp chuyển hoa đào thành cây, đem rất nhiều chuyện tình trộn lẫn vào nhau, không chỉ gây rối mà còn thêm vào rất nhiều tư liệu để bôi đen, hoàn toàn chà đạp cái tên Nam Ngôn xuống vũng bùn.

"Tôi nhìn cô ta liền biết ngay không an phận, vậy mà thật sự là kẻ thứ ba."

"Không ngờ cô ta lại dám quyền rũ Tô Tà ca ca của tôi, lão nương hôm nay đến đây quyết tâm xé rách mặt của con trà xanh này!"

"Nói cô ta là kẻ thứ ba, anh nhà tôi lại không có bạn gái, khẳng định không phải là anh nhà tôi. Nhưng nói cô ta quyền rũ diễn viên nam, anh tôi đẹp trai như vậy, chắc chắn đã bị cô ta không ít lần quấy rối... Thật là ghê tởm."

"Cái vạ hất cẳng phê này, chẳng phải là do chị nhà tao chịu tội hay sao? Đáng ghét thật, người như vậy sao không đi chết đi?"

"Hahaha, mới vài ngày liền lộ ra nguyên hình, bốc mùi khó nghe muốn chết."

Nam Ngôn đọc lướt qua những bình luận này, sau đó cô kiểm tra thẻ của mình xem thử còn bao nhiêu tiền rồi lập tức đăng bài.

Nam gia có con cá: Nghe nói tin đồn bịa đặt này nếu được 500 người chia sẻ thì sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự phải không nhỉ? Hôm nay, tôi liền treo giải thưởng 50 vạn tại đây, mong quần chúng ăn dưa hãy mạnh mẽ chia sẻ lại. Không phải muốn tung tin sao, đến đây, tôi giúp tin của bạn hot nè, hy vọng bạn sẽ vui vẻ [mỉm cười]. //@Một chiếc nick nhỏ thích bóc phốt: Hôm nay tôi muốn vạch trần một người mới...

[3439 words | Đã beta]

3/1/2021

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Edit & Beta: Khả Duyên

Nam Ngôn sau khi đăng bài xong thì thoát weibo ngay. Cô phải lên máy bay rồi.

Điện thoại di động phải tắt máy trong vòng hai tiếng, chờ đến khi Nam Ngôn trở về thành phố A, kéo theo vali hành lý về nhà của Thẩm Quân Cố thì trên mạng đã hoàn toàn bùng nổ.

Những chuyện này kia trong giới giải trí, luôn có những tin không được rõ ràng, thật giả hỗn tạp, thu hút một đồng tài khoản marketing liên tục chia sẻ thành tin tức lớn, cuối cùng đến ngay cả đương sự cũng hoang mang không biết ra sao đi hóng chuyện của chính mình.

Nam Ngôn thật đúng là chẳng có bản lĩnh gì cả.

Diễn viên chính trong bộ phim «Ngọt ngào» là Tô Tà và Trịnh Thiển La, Nam Ngôn chỉ tham gia đóng một vai quần chúng nho nhỏ mà thôi, tuy nhờ có khuôn mặt đẹp và khí chất đặc biệt nên được chú ý, nhưng nói đến cùng cô cũng chẳng có fan, không có ai nhận ra cô là ai, vì vậy nên nhiều người thảo luận cũng chỉ cho sướng miệng mà thôi.

Cái tên này có vẻ quen quen nhỉ?

Đúng rồi, đây chính là vị cầm lý kia, còn có trong «Gió nổi đêm Trường An» và Tiểu Diệp Lan trong «Tứ uyển ương» nữa, bây giờ mọi người mới phát hiện ra, đây đều là cùng một người.

Nam Ngôn hot nhất là về sự may mắn của cô, sau đó là thời điểm tung ra mấy tấm poster phim.

Hiện tại, «Ngọt ngào» đang được phát sóng, lúc trước vẫn chưa được hot lắm, nay xuất hiện cái tên Nam Ngôn, cư dân mạng đối với cái tên này cũng có chút ấn tượng, từ khi tấm poster Tiểu Diệp Lan được tung ra, có không ít người qua đường theo dõi cô, trở thành fan ủng hộ các tác phẩm đầu tiên của Nam Ngôn.

Trong một nhóm fan nhỏ bé như vậy, cũng xuất hiện lúc đó vài antifa.

Antifa đi tung tin khắp nơi, còn có fan của các diễn viên khác, tự bọn họ lên kịch bản đầu dợt này nọ, lời nói của bọn họ còn kèm theo những ngôn từ không chắc chắn, mang tính suy đoán nhưng đầy ác ý.

Lúc đầu, bọn họ chỉ bình luận bên dưới weibo của Nam Ngôn mà thôi, sau đó, bọn họ phát hiện bọn họ đánh không lại nhóm fan cầm lý* nên đã dời trận doanh sang nơi khác, bình luận những tin không tốt về Nam Ngôn dưới tài khoản weibo của đoàn phim «Ngọt ngào» và «Tứ uyển ương».

**Một dạng fan tương tự như fan bạn gái, fan bạn trai, fan bà xã,.... Fan cầm lý là fan hâm mộ NN vì vận may của NN.*

Lúc đầu bọn họ còn thắc mắc không biết vì sao một nhân vật nhỏ như Nam Ngôn lại có thể tham gia vào đại chế tác, chắc chắn phải có điều gì đó mờ ám ở bên trong. Sau đó nữa, mọi chuyện liền biến thành sau lưng của Nam Ngôn có kim chủ, đập tiền cho cô đi cửa sau tham gia vào đại chế tác.

Ngọn gió này chưa qua thì cơn lốc sau lại đến, chính là Một chiếc nick nhỏ thích bóc phốt.

Tài khoản đó trực tiếp vạch trần một người mới, lưu loát viết một trạng thái hơn 10000 từ, dường như những thứ có thể hủy hoại một nữ diễn viên đều được chiếc tài khoản đó liệt kê vào, toàn bộ nội dung đều có ý muốn dìm chết Nam Ngôn.

Mọi người có hứng thú với thứ gì nhất? Còn không phải là hóng chuyện ăn dưa hay sao.

Nếu nói ngay từ đầu chiếc tài khoản này tung tin xấu về Nam Ngôn không được bao nhiêu người chú ý, thì khi bài đăng được một tài khoản marketing chia sẻ lại, từ lúc đó, quần chúng ăn dưa đã bắt đầu "rục rịch ngóc đầu dậy".

Hóng chuyện chẳng ai mà không thích cả.

Đặc biệt là loại chuyện bóc phốt người khác, rất dễ dàng thu hút sự chú ý của mọi người.

Thế nhưng, tài khoản chính thức của Nam Ngôn vừa nhấn chia sẻ, sự tình ngay lập tức được đẩy lên đến đỉnh điểm.

Tin đồn bịa đặt nếu có hơn năm trăm lượt chia sẻ sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự, có người biết điều này, cũng có người không biết, thậm chí còn có những người biết nhưng giả vờ như không biết.

Đây có thể xem như là một lời uy hiếp cũng như cảnh cáo. Nhưng dù sao cũng là chuyện trên mạng, vấn đề không phải cứ nói ngoài miệng là xong.

Thế nhưng, Nam Ngôn còn bổ sung thêm một câu.

Nếu chia sẻ sẽ có giải thưởng là 50 vạn!!!

Điều đó chứng minh cô vô cùng nghiêm túc!!!

Rất nhiều người đã nhìn ra được, Nam Ngôn không hề sợ hãi một chút nào.

Ngay lập tức, tính xác thực của bài vạch trần này đều bị mọi người phủ nhận.

Đùa à, chẳng lẽ khi tin tức xấu của một nữ diễn viên bị lộ, điều đầu tiên mà cô ta làm không phải là nên áp chế chuyện xấu xuống sao? Đã vậy, ở đây Nam Ngôn còn rất chủ động thảo luận về chuyện này, thậm chí còn chịu chi tiền cho lượt chia sẻ nữa, điều này chứng minh cho cái gì? Chứng minh rằng Nam Ngôn đang bị vu khống! Tin tức đều là bịa đặt!

Hơn nữa, tiền thưởng cho việc này là 50 vạn luôn đó!

Nam Ngôn vừa treo thưởng xong, ngay lập tức kéo đến rất nhiều lượt chia sẻ cho bài đăng này.

Trên chiến trường, xuất hiện đầu tiên là fan cầm lí của Nam Ngôn.

Bọn họ có thể nói là những người hâm mộ trung thành nhất, vừa xuất hiện liền chiếm ngay vị trí tốt nhất, một khen hai tặng bóc ba công kích cái tài khoản kia.

"Đùa gì vậy, cầm lí tí tỷ nhà tôi là người mà các người muốn vu khống là được sao?"

"Chị Tiểu Nam không cần sợ, chị có phải đã lỡ đắc tội với mấy con gái ở dưới đất hay không? Chiêu này đúng là ghê tởm thật mà. Bịa đặt người khác giả trân như thế cũng không sao, nào, tiếp tục bịa đặt thêm cái nữa!"

"Năm trăm lượt là chịu trách nhiệm hình sự rồi sao? Hehe, chúng ta chia sẻ 50000 lượt luôn đi!"

Theo sau đó chính là quần chúng ăn dưa.

"Tôi không biết Nam Ngôn nhưng sau khi xem xong bài bóc phốt này, tôi cảm thấy hình như tất cả những bài bôi đen các nữ diễn viên trước đây đều được tập hợp lại trong một bài đăng này thì phải."

"Chủ thớt ơi, nếu cô ấy thật sự là một con người như vậy thì còn có thể tiếp tục ở trong đoàn phim nữa sao?"

"Tôi không biết gì hết, tôi không ăn dưa, tôi chỉ chia sẻ vì tiền thưởng thôi."

"Chia sẻ! Hy vọng sẽ may mắn nhận được tiền thưởng!"

"50 vạn tệ thì gì tôi cũng phải được 500 tệ! Tôi giúp cô chia sẻ đây!"

Khi Nam Ngôn một lần nữa mở điện thoại ra, bài đăng của Một chiếc nick nhỏ thích bóc phốt đã có hơn 50.000 lượt chia sẻ rồi.

Số lượt chia sẻ thật đáng kinh ngạc. Đã vậy còn không ngừng tăng lên, đúng là thời tới cần không kịp, nhìn vào con số này, có khả năng sẽ đột phá được con số 100.000.

Một chiếc nick nhỏ thích bóc phốt ban đầu còn giả chết không lên tiếng, cũng không có phản ứng gì. Hai tiếng sau, chiếc tài khoản này mới cập nhật bài mới trên weibo.

"Có người tiêu tiền của đàn ông thuận tay ghê cơ."

"Tôi không có bịa đặt nên cũng không thêm sợ những lượt chia sẻ của mấy người, chân tướng sự việc như thế nào trong lòng mọi người đều biết rõ, cô làm ra những chuyện kia, chúng tôi đều biết rất rõ ràng, người trong cuộc cũng không ít đâu."

Rất nhanh sau đó, tài khoản này lại cập nhật thêm một weibo mới.

Trên weibo là một vài tấm ảnh chụp màn hình cuộc trò chuyện WeChat giữa hai cô gái. Một người trong đó có tên là Z đang kể chuyện với blogger thích bóc phốt.

Cô ta nói cô ta là một nữ diễn viên trong đoàn phim, lúc đó bởi vì đắc tội với Nam Ngôn nên cô ta đã bị Nam Ngôn nhục nhã ở trước mặt mọi người, thậm chí còn suýt chút nữa bị ăn tát. Bởi vì Nam Ngôn khi đó quá kiêu ngạo, cô ta vẫn luôn chịu đựng mọi chuyện ở trong lòng, không dám nói ra.

Một chiếc nick nhỏ thích bóc phốt còn kèm thêm một câu.

"Nạn nhân không chỉ một mà có đến tận hai người, không nghĩ tới bọn họ lại khổ sở như thế này. Cô có tiền mua lượt chia sẻ, nhưng cô cũng chẳng thể nào mua được lương tâm."

Thái độ như vậy làm cho không ít người phải ngạc nhiên.

Chẳng lẽ những gì được tung trên weibo đều là sự thật hay sao?

Khi Nam Ngôn về đến nhà, Thẩm Quân Cố không có ở nhà. Cô kiểm đồ ăn ăn xong rồi tắm rửa thay quần áo, leo lên giường nằm lướt weibo trên điện thoại, trông có vẻ vô cùng thích ý.

Cái giọng điệu nạn nhân kia, trông rất quen thuộc với cô nha.

Khi Nam Ngôn đến với thế giới này, cũng chính là ngày đầu tiên nguyên chủ tham gia vào đoàn làm phim. Trước đó, nguyên chủ cũng chỉ là có mặt trong đoàn phim mà thôi, còn chưa có cảnh quay nào, quan hệ của cô với đoàn phim cũng không mặn nồng nhạ. Ngoại trừ đi theo bên cạnh Tô Tà, những người khác, nguyên chủ đều không để ý đến. Như vậy xem ra, trừ khi Nam Ngôn mất trí nhớ, nếu không thì làm sao cô lại không nhớ ra trước đây cô đã từng sỉ nhục ai trước mặt mọi người, thậm chí còn đòi tát nữ diễn viên nào đó nữa.

Nam Ngôn xem xong chỉ cảm thấy buồn cười, cô dùng tài khoản chính thức chia sẻ bài đăng ấy lại.

Nam gia có con cá: Đầu tiên, tiền tôi tiêu là tự bản thân tôi kiếm được, đừng có mang loại tư tưởng xấu xa như vậy áp lên người tôi. Thứ hai, nếu tôi đoán không sai, thì giọng điệu này là của Chu Hiểu Đào đúng không? Chính là vị đã khoá trái cửa nhốt tôi trong phòng thay quần áo đó sao?

Ngay sau khi weibo này được đăng lên, mọi người liền nghĩ ngay đến nguyên nhân vì sao weibo của Nam Ngôn lại trở nên nổi tiếng vào vài tháng trước.

Cô bị nhốt trong căn phòng thay quần áo của đoàn phim, trùng hợp khi đó có một dì lao công đang quét dọn nên dì ấy đã giúp cô ra ngoài, sau đó, dì lao công đó đã trúng xổ số với trị giá là 10 vạn tệ.

Dấu vết của sự việc xảy ra vào thời điểm ấy rất dễ dàng được tìm thấy ở trên weibo, con gái của dì lao công, còn có nhân viên của đoàn phim cũng đã từng lên tiếng về vụ việc này. Khoảng thời gian sớm như vậy, dưới tình huống Nam Ngôn một chút tên tuổi cũng không có thì mọi người tất nhiên sẽ không nói dối, mà đó là sự thật.

Tình huống lúc trước là sự thật, vậy thì tình huống bây giờ rất dễ hiểu không phải sao.

Chính là hất nước bản.

Ban đầu cư dân mạng còn dao động với tài khoản blogger kia, sinh ra lòng hoài nghi đối với Nam Ngôn. Có nhiều người còn trực tiếp lật mặt mắng Nam Ngôn xấu, nhưng chỉ trong vòng 2 phút, kết quả đã lập tức và ngay mặt bọn họ.

Weibo của Chu Hiểu Đào ngay lập tức bị đào ra.

Giọng điệu trong đoạn tin nhắn kia quả thật trông rất quen thuộc, ghép lại rồi so sánh, đây còn không phải là cùng một người hay sao?

Đây là người lúc trước ở đoàn phim ăn hiếp người ta, sau khi người ta bắt đầu có tên tuổi thì lại xuất hiện để bắt nạt tiếp?

Ngay sau đó, Nam Ngôn gọi ngay cho cảnh sát mạng.

Nam gia có con cá: Chú cảnh sát ơi, có người biết luật mà còn cố ý vi phạm luật nè, tung tin đồn bịa đặt trên mạng đó ạ @An ninh mạng

Dưới dòng trạng thái này, có không ít cư dân mạng đều cười phun.

"Chú cảnh sát mau mau ra mặt làm chủ cho bé cá cảm lí nhỏ bé nhà chúng cháu với, ngay cả cảm lí cũng dám bắt nạt, không sợ bị tổn thọ hay sao á."

"Có phải là bịa đặt hay không thì đành phải làm phiền đến cảnh sát rồi."

"Tui đến đây không phải là để nhìn người trong giới giải trí cắn xé nhau, tui đến đây là vì phần thưởng thôi."

Không đến mười phút sau, tài khoản chính thức của An ninh mạng đã trả lời lại Nam gia có con cá.

An ninh mạng V: Đã nhận được thông tin, chúng tôi sẽ lập tức xử lý. //@Nam gia có con cá: Chú cảnh sát ơi, có người biết luật mà còn cố ý vi phạm luật nè, tung tin đồn bịa đặt trên mạng đó ạ @An ninh mạng

Trạng thái mới trên weibo của Nam Ngôn trực tiếp leo lên hot search.

Lực lượng của quân chúng ăn dưa quả nhiên là vô cùng lớn.

Chuyện này kéo dài từ đêm hôm qua cho đến tận ngày hôm nay, một đường thẳng tiến, nhất là khi Nam Ngôn treo phần thưởng cực lớn đã làm cho việc này lao thẳng lên các hot search top đầu, hấp dẫn một lượng lớn quân chúng ăn dưa.

Bài vạch trần ban đầu đã vượt qua con số 200.000 lượt chia sẻ.

Không chỉ đơn giản là quân chúng ăn dưa, mà ngay cả đoàn phim cũng bị ảnh hưởng không ít.

Bên trong chuyện này, nếu là lời bịa đặt thì sẽ liên lụy đến rất nhiều người.

Nam chính Tô Tà, nữ chính Trịnh Thiên La, còn có nữ hai và nam hai. Theo như bài bóc phốt thì Nam Ngôn là loại người chuyên dính lấy các nam diễn viên và ức hiếp các nữ diễn viên.

Bọn họ lúc đầu đều không nghĩ đến, Tô Tà là người mới nhưng lại rất nổi tiếng, Trịnh Thiên La lại hoạt động mấy năm trong ngành rồi, còn có nữ hai và nam hai, không ai trong số mấy người này đều là người dễ bị bắt nạt cả!

Nhóm fan hâm mộ ngay từ đầu rất tức giận vì cho rằng đây là thủ đoạn của người mới muốn cọ nhiệt, nhưng sự việc càng về sau, bọn họ càng nhận ra đây là có người muốn mượn tay để ức hiếp người mới.

Weibo của nhân viên công tác trong đoàn phim bị đào ra, thậm chí weibo của nhóm diễn viên chính trong «Ngọt ngào» cũng không thể tránh khỏi.

Quần chúng ăn dưa và nhóm fan ào ào yêu cầu đoàn phim phải đưa ra lời giải thích chính thức, đồng thời bọn họ cũng rất lo lắng để lại bình luận hỏi về chân tướng sự việc trên weibo của thần tượng.

Người đầu tiên lên tiếng trả lời là Tô Tà.

Tô Tà V: Không phải đâu, chỉ toàn là lời nói dối nói mò thôi. //@Ca ca là đại bảo bối của tôi: Anh ơi! Những gì trên bài bóc phốt có phải là sự thật không ạ?

Tô Tà để điện thoại xuống, mệt mỏi xoa xoa thái dương. Tần Di Nhiên ngồi bên người Tô Tà đã bị dọa đến choáng váng, vừa rồi Chu Hiểu Đào gọi điện thoại tới cho cô đã bị Tô Tà nghe được rõ ràng.

Tần Di Nhiên khóc vô cùng uất ức và có lỗi.

"Bài bóc phốt đó không phải là em, em chỉ là trò chuyện cùng Hiểu Đào, sau đó ảnh chụp màn hình cuộc trò chuyện của tụi em bị tuôn ra ngoài, thật sự không phải em làm thật mà."

Tần Di Nhiên không dám để lộ ra một phần âm u đang bị đè nén dưới đáy lòng của cô ta ra trước mặt Tô Tà, cô ta khóc rất thương tâm, vì sợ bị Tô Tà nghi ngờ.

Tô Tà không phải là chưa từng bị dao động.

Nhưng hẳn thật sự không có cách nào nghi ngờ Tần Di Nhiên được, hình tượng của Tần Di Nhiên ở trong lòng hẳn quá mức sạch sẽ, hẳn không tin cô có những tay trong những chuyện này.

Loại chuyện bịa đặt vu khống người khác nhằm hủy hoại danh dự của một cô gái như thế này quả thật là quá dễ tiện.

"Hy vọng là thế..." Tô Tà cũng rất mệt mỏi, chỉ ngồi xoa xoa trán không muốn nói chuyện.

Bài đăng bịa đặt kia đã bị xóa, đồng thời chủ tài khoản còn đăng bài xin lỗi và ghim lên đầu weibo.

Nói rằng chủ thớt chỉ là một học sinh trung học mà thôi, không hiểu chuyện nên đã đùa giỡn bôi đen linh tinh một người, hy vọng những người trưởng thành không cần so đo về chuyện này.

Cô bé còn nhỏ, không hiểu gì về luật pháp, bây giờ đã biết sai rồi nên đăng bài xin lỗi.

Nam Ngôn nhìn bài đăng đó, không cho là thật.

Dù sao cô cũng đã báo cảnh sát mạng rồi, có phải là học sinh trung học thật hay không, tra rõ sẽ biết.

Ngay sau Tô Tà, người lên tiếng thứ hai là Trịnh Thiên La.

Weibo của cô ấy trực tiếp thấp sáng nên một chiến trường mới.

Trịnh Thiên La V: Cảm li tiểu thư của tôi là một cô gái rất tốt, mọi người đừng có bôi đen cô ấy. Nhưng nói đến mấy tin bôi đen này thì quả thật là có một người như vậy thật đấy, tỷ như việc đồi đạo cụ thành một ly cà phê nóng nhằm muốn hủy hoại nhan sắc của tôi, người chân chính làm điều này chính là Tần Di Nhiên tiểu thư.

[3207 words | Đã beta]

3/1/2021

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Edit & Beta: Khả Duyên

Weibo của Trịnh Thiên La vừa đăng bài, fan của Trịnh Thiên La ngay lập tức bùng nổ trước tiên.

Cái quái gì vậy? Hắt cà phê nóng muốn hủy dung?!!

Đối phó với một nữ diễn viên sao có thể dùng loại phương pháp tàn nhẫn như vậy chứ?! Diễn viên một khi đã bị hủy dung rồi thì làm sao còn có thể tiếp tục sự nghiệp của mình được nữa?

Nói nghiêm trọng hơn, đây có thể được xem là tội mưu sát đấy!

"Tần Di Nhiên là ai? Là con bọ vô liêm sỉ nào thì mau lăn ra đây, ông đây phải đập mày mới được!"

"Vậy mà lại dám hủy gương mặt của chị nhà tôi! Chị nhà tôi vốn là một con người mềm yếu, hiền lành, đây phải do tức giận đến mức nào chị ấy mới có thể dùng tài khoản chính thức để nói ra chuyện này chứ! Cái con diễn họ Tần kia muốn chết sao!!?"

"Lần đầu tiên nhìn thấy La nhà tôi bức xúc như vậy đấy, chắc chắn La La đã phải chịu uất ức rất nhiều, không dám tưởng tượng lúc đó La nhà tôi đã phải chịu sự sợ hãi nhiều đến mức nào, ôm La La một cái QAQ."

"La La đừng sợ, để chúng em giúp chị xé xác con chó chết kia! Tổng cô ta vào tù đi!"

"Trong dàn diễn viên không có cái tên Tần Di Nhiên, có ai biết làm cách nào để đào cô ta ra không?"

Độ hot của bài đăng trên weibo của Trịnh Thiên La trong nháy mắt bạo không ngừng.

Bài đăng hot đến mức nằm trên top đầu hot search, vô số người nhấp vào để xem.

So với Nam Ngôn thì Trịnh Thiên La có danh tiếng hơn, cô vừa tự mình đứng ra để chỉ trích người khác, ngay lập tức, các tài khoản chính thức có tiếng trong giới giải trí liền bắt đầu đưa tin.

Trong phòng của Tô Tà, Tần Di Nhiên sắc mặt trắng bệch, run rẩy không ngừng.

Không!

Làm sao mà Trịnh Thiên La biết được!

Sự việc lúc đó mọi người đều thừa nhận chỉ là một vụ tai nạn, Trịnh Thiên La sau đó cũng không đối xử kì lạ gì với cô cả, vì sao đã mấy tháng trôi qua rồi, hôm nay cô ấy liền chỉ thẳng đích danh vào cô thế này?!

Nam Ngôn! Nhất định là Nam Ngôn!

Tần Di Nhiên sợ hãi nhớ lại, lúc trước, người đầu tiên phát hiện ra vấn đề chính là Nam Ngôn, hơn nữa, cô lợi dụng thủ đoạn này, người mà cô chân chính muốn dạy dỗ cũng chính là Nam Ngôn.

Trước đây, Trịnh Thiên La đã từng nhắc đến tên của Nam Ngôn một lần rồi, chứng tỏ mối quan hệ của bọn họ không tồi.

Như vậy, ắt hẳn Trịnh Thiến La đây là ra mặt vì Nam Ngôn, nên mới chỉ trích cô, đúng chứ?

Tần Di Nhiên không biết, cô chỉ biết là bây giờ sắc mặt của Tô Tà trông rất kinh khủng.

Cô và Tô Tà có thể xem như là một nửa thanh mai trúc mã, quen biết nhau nhiều năm như vậy, tính tình của Tô Tà ôn nhu bao nhiêu cô là người biết rõ nhất, cô chưa từng gặp qua vẻ mặt đáng sợ như thế này của Tô Tà bao giờ cả... Như thế là đang nhìn vào thứ gì đó ghê tởm khiến cho người ta cảm thù đến tận xương tủy vậy.

"Tô Tà..." Giọng nói của Tần Di Nhiên đều run cả lên, "Anh đừng nhìn em như vậy, không phải em, không phải là em thật mà, chỉ là một sự hiểu lầm thôi..."

Cô liều mạng giải thích, "Quan hệ giữa Nam Ngôn và Trịnh Thiến La rất tốt, anh có nhớ không? Lúc đó Trịnh Thiến La còn chia sẻ weibo của Nam Ngôn nữa, chắc chắn là bọn họ đã thông đồng với nhau!"

Phải rồi! Khẳng định mọi chuyện chính là như thế!

Nam Ngôn thì cô không chắc chắn, chỉ đoán mò mà thôi, nhưng Trịnh Thiến La thì cô dám chắc đã đạt được lợi ích gì đó nên mới có thể ra mặt bênh Nam Ngôn như vậy!

"Di Nhiên."

Tô Tà đứng lên, nắm chặt lấy di động trong tay, vẻ mặt phức tạp nhìn cô: "Anh không biết phải tin tưởng ai bây giờ. Anh muốn tin em, nhưng Trịnh Thiến La và em lại không oán không cừ, việc gì cô ấy phải vì người khác đến mức dùng tài khoản chính thức cá nhân của mình để lên tiếng vu khống em cơ chứ."

"Đúng vậy, em và cô ấy không hề có xích mích gì cả!"

Đôi mắt của Tần Di Nhiên sáng lên, cô vừa khóc vừa nói: "Người khác muốn ra tay thì cần phải có động cơ chính đáng, nhưng em còn không có cả cái gì động với chả cơ, động cơ gì mà em phải hại Trịnh Thiến La cơ chứ? Căn bản là không có. Cho nên, thật sự không phải là em làm mà."

Tô Tà do dự.

Theo như lời nói của Tần Di Nhiên, Trịnh Thiến La là nữ chính của bộ phim, chưa từng tiếp xúc gần gũi với Tần Di Nhiên bao giờ, nói hai người bọn họ là hai con người xa lạ ở trong cùng một đoàn phim cũng không ngoa.

Tần Di Nhiên đương nhiên không có lý do gì để làm hại Trịnh Thiến La cả.

Tương tự, Trịnh Thiến La cũng không có lý gì mà đi hại Tần Di Nhiên như thế.

Nếu nói là vì Nam Ngôn, vậy thì càng không thể.

Từ sau khi Nam Ngôn rời khỏi đoàn phim, hắn vẫn luôn lặng lẽ theo dõi cô. Có những chuyện trước đây của Nam Ngôn, hắn còn biết rõ hơn cả Tần Di Nhiên.

Một con người thẳng thắn như Nam Ngôn thì làm sao có thể chơi chiêu ám hại sau lưng người khác như vậy được.

Huống chi, chuyện này còn kéo theo cả danh dự của một nữ diễn viên nổi tiếng.

Khoan hãy nói chuyện này có phải là do Nam Ngôn làm hay không, chỉ cần Trịnh Thiến La không ngu ngốc, chắc chắn cô ấy sẽ không làm ra loại chuyện như vậy.

Mặc dù Tô Tà cảm thấy chuyện này hơi vô lý, nhưng hắn dường như đã cảm giác ra được một chút gì đó rồi.

Cho dù là Nam Ngôn hay là Trịnh Thiến La, hai người bọn họ đều không có khả năng sẽ nói dối.

Vậy người nói dối, là ai đây?

Điện thoại của Tô Tà rung lên dữ dội.

Hắn yên lặng nhìn Tần Di Nhiên đang khóc lóc ní non ở trước mặt, cúi đầu chậm rãi mở giao diện Weibo ra.

Danh tính của Tần Di Nhiên nhanh chóng bị các fans của Trịnh Thiến La đào ra được.

Trợ lý của Tô Tà.

Thân phận đó ngay tức khắc kéo theo một lượng lớn quần chúng ăn dưa cùng fans của Trịnh Thiến La dùng mảnh tràn vào weibo của hắn, dễ dàng tìm ra được dấu vết của Tần Di Nhiên.

Trước đây, vì bảo vệ Tần Di Nhiên, Tô Tà chưa từng đưa cô ta ra ngoài ánh sáng. Vì vậy nên mọi người đều nhận định Tần Di Nhiên chỉ là một cô trợ lý nho nhỏ của Tô Tà mà thôi, không có khả năng sẽ được Tô Tà che chở.

"Tô Tà, anh mau để trợ lý của anh ra mặt đối diện với chuyện này đi, ba mặt một lời nói cho rõ ràng."

"Mau giao con điểm đó ra đây!"

"Thật là buồn cười, Tần Di Nhiên là trợ lý của Tô Tà anh, cô ta hại La nhà tôi, chẳng lẽ là do anh đã sai cô ta làm việc này?"

"Vị tiểu thịt tươi gì đó, phiền toái cậu ôm kim chủ của cậu cắt ra xa một chút, đừng có mà ở đây bắt nạt tiền bối phái thực lực của chúng tôi."

"Có loại trợ lý vô liêm sỉ như thế này, khẳng định cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì. Tôi mắng Tô Tà một câu vậy đó, có ai hưởng ứng không?"

"Tần Di Nhiên đi chết đi! Cả nhà của Tần Di Nhiên đều nên đi về Tây phương*!"

**miền Tây phương cực lạc, cõi tiên, cõi trời.*

Tô Tà càng xem càng bốc hỏa.

"Nếu không phải do cô làm thì cô mau đứng ra làm sáng tỏ đi, thời gian càng lâu, cư dân mạng sẽ càng tin đây là thật. Đến lúc đó, mọi chuyện sẽ không thể khống chế được nữa."

Hắn miễn cưỡng kìm nén cơn tức muốn dạy dỗ cho Tần Di Nhiên một trận xuống.

Tần Di Nhiên vội co rúm người lại, ánh mắt có vẻ trốn tránh.

Cô e ngại không dám làm sáng tỏ.

Nhờ đâu trong tay của đối phương thật sự có chứng cứ thì phải làm sao bây giờ?

Tần Di Nhiên cố hết sức để nhớ lại, nhưng sự việc đã trôi qua mấy tháng rồi, cô thật sự nhớ không ra liệu mình có nhược điểm gì đã bị người khác nắm được hay không, hiện tại, lòng của cô như đang bị treo trên một sợi dây thăng vậy, lên không được mà xuống cũng không xong.

"Bây giờ nếu chúng ta lên tiếng, chắc chắn bọn họ sẽ không tin đâu", Tần Di Nhiên tái xanh cả mặt vội lắc đầu, "Cư dân mạng hiện đang rất điên cuồng, bọn họ sẽ không tĩnh táo phân tích xem lời anh nói là thật hay giả, bọn họ chỉ đang muốn mắng người để trút giận mà thôi. Cho dù sự việc có như thế nào đi chăng nữa thì bọn họ cũng vẫn sẽ mắng chửi cho sướng miệng, chúng ta không cần thiết phải làm sáng tỏ đâu."

Những gì mà Tần Di Nhiên nói quả thật là một hiện tượng phổ biến hiện nay.

Cư dân mạng đi hóng chuyện không cần biết tính xác thực của câu chuyện là như thế nào, cũng không cần phải xem chuyện đó là thật hay giả, bọn họ chỉ biết phóng thích hết cảm xúc của cá nhân ra trước rồi mới tính đến những chuyện khác sau.

Cũng giống như bây giờ vậy, chuyện này vốn dĩ một chút cũng chẳng có quan hệ gì với Tô Tà, thế nhưng hiện tại đã có rất nhiều người xông vào mắng nhiếc hắn.

Lẫn lộn trong đó có không ít fans của nhà khác, những người ngay từ đầu không biết hắn là ai, và thậm chí còn có cả antifans nữa.

Những người chân chính bám vào Tần Di Nhiên không tha chủ yếu đều là fans của Trịnh Thiên La và Nam Ngôn, còn những người khác đều là những người đục nước béo cò muốn kéo theo Tô Tà xuống nước.

Tô Tà: "Bất kể hiện tại bọn họ có nghe hay không thì lên tiếng là việc nên làm. Em chưa làm qua việc này thì càng cần phải làm sáng tỏ mới phải."

Tay của Tần Di Nhiên run lên, cô cắn chặt môi dưới, trán toát đầy mồ hôi.

Làm sáng tỏ?

Hay là không nên làm sáng tỏ?

Cô hiểu rất rõ Tô Tà, nhìn bề ngoài trông hắn lạnh lùng như vậy thôi nhưng thực chất, hắn lại là một người rất dễ mềm lòng. Đồng thời, tam quan của hắn rất đúng đắn, trong mắt của hắn không thể chứa nổi một hạt cát nào.

Sạch sẽ!

Nhưng cô lại không phải!!!

Tần Di Nhiên không dám để lộ ra một bộ mặt khác của chính mình.

Tô Tà là loại người nào, cô đều biết rất rõ ràng, chỉ cần Tô Tà hiểu rõ cô là người ra sao, biết cô làm ra mấy chuyện này thì đời này cô và Tô Tà sẽ không có khả năng được nữa.

Tô Tà nhìn thấy Tần Di Nhiên sợ hãi như vậy, hần ngấm nghĩ.

"Nếu em sợ thì để anh lên tiếng làm sáng tỏ giúp em "

Hần cúi đầu soạn bài đăng trên weibo.

Tần Di Nhiên muốn ngăn cản hần lại, nhưng lời cô còn chưa nói ra khỏi miệng đã khựng lại, nếu cô ngăn cản Tô Tà, liệu Tô Tà có ép cô nói rõ ràng ra không? Làm rõ xong rồi... thì sao nữa?

Tần Di Nhiên ngậm chặt miệng, cam chịu nhìn Tô Tà đăng một bài làm sáng tỏ trên weibo.

Tô Tà V: Tôi đã hỏi trợ lý Tần Di Nhiên, biết được mọi chuyện không phải là như thế này, chắc là đã có hiểu lầm gì đó. Vì vậy, tôi đứng ra làm rõ mọi chuyện, hy vọng mọi người sẽ hiểu.

Tất cả mọi người nhanh chóng ủa vào dưới bài đăng trên weibo của Tô Tà.

Nhóm đầu tiên vào khổng bình* chính là fans của Tô Tà.

**Khổng bình: Có nghĩa là kiểm soát các bình luận trên một bài viết nào đó, đưa ra các bình luận tích cực trên Weibo để đánh giá tốt, đồng thời báo cáo những bình luận tiêu cực hoặc không hợp lý để tránh xuất hiện nổi bật.*

"Anh nhà tôi đã nói không phải thì chắc chắn là không phải rồi, mọi người xin đừng hiểu lầm, Tần trợ lý nếu đã đi theo anh nhà tôi, khẳng định cô ấy không phải là loại người như thế."

"Tôi tin tưởng anh nhà tôi, nhất định chuyện này là do Trịnh Thiến La vu oan."

"Nữ chính của bộ phim, vì muốn thu hút sự chú ý của nam chính nên gây chút chuyện ấy mà, cô ta tưởng mọi người đều là đồ ngu chốc."

"Vì sao Tô Tà phải đứng ra làm sáng tỏ chuyện này? Sao anh không để cho trợ lý của mình tự lên tiếng thế? Cô ấy không có weibo sao?"

"Tô Tà ơi là Tô Tà, dù sao thì cậu cũng là một nghệ sĩ, cậu lên tiếng thay cho trợ lý của mình, cậu đang dùng thân phận gì đây?"

"Thân phận người yêu chứ gì nữa, Tô Tà ngủ với nữ trợ lý của mình không phải là chuyện mà ai cũng biết sao?"

Weibo bỗng chốc bị biến thành chiến trường giữa fans và antifans.

Bài đăng trên weibo của Trịnh Thiến La hiện tại đã có mấy chục nghìn lượt chia sẻ rồi.

Cùng lúc đó, Nam Ngôn nhận được một tin nhắn riêng tư từ Trịnh Thiến La.

Trịnh Thiến La V: Ngôn Ngôn ơi, chuẩn bị tôi đăng cái này lên nè.

Tin nhắn mà Trịnh Thiến La gửi đến cho Nam Ngôn là một đoạn video giám sát ngắn. Cũng không biết làm sao mà Trịnh Thiến La lại lấy được đoạn video này, cô ấy trực tiếp thu lại hết những góc độ khác nhau của camera giám sát, cắt nối biên tập thành bốn ô vuông khác nhau, trình chiếu không góc chết quá trình Tần Di Nhiên đi tìm nhân viên của quán cà phê lúc trước, sau đó người nhân viên lại bí mật đổi cà phê như thế nào, rồi sau đó nữa, khi Nam Ngôn cầm tách cà phê trên tay, cô ta đã nở một nụ cười đắc ý ra sao.

Nam gia có con cá: Wao wao wao! Chia sẻ cực mạnh! Chị La nhà em uy vũ quá!

Trịnh Thiến La V: Chị Nam nhà em uy vũ mới đúng ~ bắn tim>3<

Nam Ngôn cười tủm tỉm cùng Trịnh Thiến La nhìn qua nhìn lại hai câu, sau đó, Trịnh Thiến La quay lại trang cá nhân của cô ấy.

Ba giây sau, cô ấy ném ra một chiếc búa thép nặng nghìn cân.

Trịnh Thiến La V: Đã chia sẻ một video.

Sau một phút đồng hồ yên lặng trôi qua, toàn internet lại một lần nữa sôi trào.

Một chiếc nick nhỏ thích bóc phốt lúc trước còn đăng một bài đính chính xin lỗi, bây giờ thì lại giả chết, khóa bình luận và định bỏ tài khoản này chạy trốn luôn.

Mọi người đều đang tìm kiếm Weibo của Tần Di Nhiên.

Trịnh Thiến La trải qua chuyện này nhưng cô ấy không hề báo lại cho công ty chủ quản biết, sau khi cô ấy làm lớn chuyện đến mức này xong, công ty

mới biết được là lúc trước Trịnh Thiên La đã xảy ra chuyện gì. Người đại diện của cô ngay lập tức lo chu toàn mọi chuyện, công ty cũng vì cô mà mua một hashtag có tiêu đề vô cùng gây chú ý.

Trịnh Thiên La suýt chút nữa đã bị trợ lý của Tô Tà hủy dung

Đoàn phim cũng nhờ đó mà độ hot tăng đột biến.

Diễn viên chính của «Ngọt ngào» gặp tai nạn

«Ngọt ngào» Trịnh Thiên La Tô Tà Tần Di Nhiên

Sự việc không ngừng lên men, huyền não càng lúc càng lớn.

Vạch trần bộ mặt thật? Bịa đặt là phạm pháp?

Hiện tại so ra vẫn còn kém việc một nữ diễn viên nổi tiếng suýt chút nữa đã bị hủy dung, đối phương lại là trợ lý của tiểu thít tươi thế hệ mới – trợ lý của Tô Tà.

Không ai biết Tần Di Nhiên, nhưng bọn họ rất nhanh đã tìm ra được mối liên quan, không phải Tô Tà đã đứng ra làm sáng tỏ thay cho Tần Di Nhiên sao? Bọn họ dứt khoát xem Tô Tà như một kẻ thế tội là được, đem hấn thành Tần Di Nhiên mà mắng.

Di động của Tô Tà không ngừng vang lên, là công ty của hấn gọi tới.

Hấn tiếp điện thoại, định nói xin lỗi nhưng hấn còn chưa kịp nói được lời nào thì đã bị người đại diện ở đầu dây bên kia giận dữ mắng xối xả không ngừng: "Tô Tà! Trước khi cậu thay người khác làm sáng tỏ, cậu không thể hỏi cho rõ ràng mọi chuyện trước sao?! Bây giờ thì hay rồi, cô ta đã trực tiếp kéo cậu vào vực sâu rồi đó! Cậu cũng chẳng khá hơn cô ta một chút nào đâu!"

Tô Tà tay cầm điện thoại, nghe người đại diện nói một hồi xong, hấn trầm mặc một lúc lâu mới chậm rãi nâng mắt lên nhìn Tần Di Nhiên, ánh mắt kia khiến cho cả người Tần Di Nhiên đều run lên.

Tần Di Nhiên lắp bắp: ".... Công ty, trách mắng anh sao?"

"Di Nhiên." Giọng nói của Tô Tà rất ôn hòa, hấn cúp máy điện thoại trên tay, "Em xem weibo đi."

Trái tim của Tần Di Nhiên đập nhanh không ngừng, cô muốn cười nhưng lại cười không nổi, khóe miệng cứng đờ: "Trên weibo không phải chỉ có vài chuyện đó thôi sao? Xem làm gì, chỉ làm cho bản thân không vui mà thôi."

"Đúng là khiến cho người ta không vui gì cả thật", Tô Tà gật đầu đồng ý.

"Anh cũng không xem, anh sợ anh xem xong sẽ nhin không được mà nói ra những lời quá đáng."

Tô Tà trông bình tĩnh đến lạ, mang một loại cảm giác xa cách, đó là loại lạnh lùng mà khi nhìn vào sẽ khiến cho người ta bất giác trở nên đông cứng: "Em hiện tại có thể rời đi rồi, đừng có xuất hiện trước mắt anh nữa."

"Anh sẽ chán ghét."

[3332 words | Đã beta]

3/1/2021

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Edit & Beta: **Khả Duyên**

Trịnh Thiên La hẹn gặp mặt Nam Ngôn tại một nhà hàng tư nhân nổi tiếng trong giới.

Gặp lại sau mấy tháng xa cách, Trịnh Thiên La nhiệt tình lên không ít. Cô ấy không dám đi ra cửa tiếp đón Nam Ngôn, chỉ đành phải chờ Nam Ngôn đi theo sau nhân viên phục vụ tiến vào. Vừa nhìn thấy Nam Ngôn, cô ấy ngay lập tức nhào ra ôm chặt lấy cô.

"Nữ thần ơi!"

Nam Ngón mỉm cười.

"Cô mới đúng là nữ thần."

Nam Ngón quen biết không nhiều, trong nhận thức của cô, Trịnh Thiến La có thể được xem là một cô gái tốt, chính trực và ngay thẳng, rất đáng giá để kết giao. Vì là Trịnh Thiến La gọi cô, nên cô mới có thể đến đây đơn giản như vậy.

"Mau ngồi đi."

Trịnh Thiến La và Nam Ngón ngồi đối diện nhau, chờ người phục vụ mang đầy thức ăn ra bàn rồi, Trịnh Thiến La không nói hai lời lập tức rót đầy một ly rượu.

"Nam Ngón Ngón, một ly này là vì chúng ta gặp lại nhau sau bao nhiêu ngày chia xa!"

Nam Ngón trước đây không hề uống rượu, nhưng là, hiện tại Trịnh Thiến La đang rất cao hứng, cô cũng biết lúc trước hai người bọn cô suýt chút nữa đã gặp chuyện, nay mọi chuyện đều đã được giải quyết triệt để xong xuôi, Trịnh Thiến La vui mừng là phải.

Cô bồi cô ấy vậy.

Nam Ngón cầm ly rượu lên, cụng ly với Trịnh Thiến La, sau đó, cô mỉm môi nhấp một ngụm.

Nồng độ cồn không cao, hương vị lại êm dịu, có thể chấp nhận được.

Nam Ngón cùng Trịnh Thiến La ăn một lát, Trịnh Thiến La chờ cô dùng bữa xong mới lên tiếng hỏi: "Chủ nhân của cái tài khoản kia, cảnh sát mạng nói như thế nào?"

Nam Ngón nhớ lại.

Mấy ngày trước cô đã trình báo cho cảnh sát mạng, weibo kia cũng đã có hơn trăm nghìn lượt chia sẻ, đã sớm đạt tới số lượng quy định phải chịu hình phạt. Hơn nữa, chuyện đó rất hot, nên cảnh sát càng coi trọng hơn, rất nhanh đã điều tra ra.

Trốn sau Một chiếc nick nhỏ thích bóc phốt là Chu Hiểu Đào. Căn bản không phải là học sinh trung học như lời cô ta đã nói. Chu Hiểu Đào để cho em gái là học sinh trung học của mình đứng ra chịu trách nhiệm nhưng vẫn bị cảnh sát tra ra được.

Hiện tại, cả nhà của Chu Hiểu Đào chắc là đang sút đầu mẻ trán bên trong cục cảnh sát rồi.

Chu Hiểu Đào đồng thời còn cần cho Tần Di Nhiên một nhát.

Sau khi Trịnh Thiến La cập nhật đoạn video đó lên, Tô Tà liền thất vọng hoàn toàn đối với Tần Di Nhiên. Một người có thể làm ra loại chuyện này sau lưng người khác đã triệt để đảo lộn toàn bộ nhận thức của hắn về Tần Di Nhiên. Tô Tà từ bỏ Tần Di Nhiên, công ty đương nhiên cũng theo hắn mà từ bỏ cô ta. Đồng thời còn hướng dư luận trong bài đăng sáng tỏ lúc trước của Tô Tà rằng Tô Tà là một con người trọng tình trọng nghĩa, dễ dàng tin tưởng người của mình nên mới xảy ra cơ sự như thế, nhìn chung cũng không gây ảnh hưởng quá lớn đối với Tô Tà.

Tần Di Nhiên cũng bị gọi đến cục cảnh sát vì chuyện của Trịnh Thiến La, nhưng đến giờ vẫn chưa có thông báo chính thức nào.

"Để cảnh sát lo việc com tù cho cô ta đi!" Nam Ngón cười nói.

Trịnh Thiến La vui mừng vỗ tay: "Không sai! Người làm chuyện xấu thì nên bị trừng trị!"

Vừa cười xong, cô ấy lại than thở: "Nếu Tần Di Nhiên cũng bị phạt thì tốt biết mấy."

Nam Ngón nhú mày: "Sao cơ?"

Cô vẫn không hiểu lắm. Nhưng nhìn vào thái độ của Trịnh Thiến La, chẳng lẽ chuyện của Tần Di Nhiên bên kia tiến triển không thuận lợi?

"Tần Di Nhiên bây giờ vẫn chưa xác định được, hơn nữa..." Trịnh Thiến La nhú chặt mày, buông đầu xuống, "Sau lưng của cô ta có vài chuyện rất khó nói."

"Quên đi, dù sao sau này cô ta cũng sẽ không dám làm vậy nữa, coi như là không có việc gì rồi." Trịnh Thiến La lại rót thêm một ly rượu nữa cho Nam Ngón, "Chúng ta đừng quan tâm đến bọn họ nữa."

"Công ty của cô không nói gì cô sao?" Nam Ngón quan tâm hỏi một câu.

"Aizz, lúc đầu bọn họ còn định mắng tôi, vì dính đến loại chuyện này không tốt, may là tôi có chứng cứ vô cùng xác thực trên tay nên bọn họ mới thuận tay hướng dư luận giúp tôi, coi như là bọn họ lợi dụng chuyện này để lăng xê đi, làm sao mà mắng tôi được."

Trịnh Thiến La đau khổ cắn rau xanh trong miệng, hàm hồ nói: "Không nói mấy chuyện đó nữa, chúng ta tâm sự đi. Tôi chuẩn bị vào đoàn phim rồi, còn

cô, tôi nhớ cô có nói thời gian của cô cũng được định xong rồi?"

"Đúng vậy", Nam Ngôn gật đầu, "Đoàn phim «Thành Phong Hoa», vai công chúa Vân Tranh, tháng sau tôi sẽ gia nhập."

"Vân Tranh trong «Thành Phong Hoa» à..." Tròng mắt của Trịnh Thiên La chuyển động, "Quan hệ của cô và Tô Tà hiện tại là như thế nào?"

Nam Ngôn nhếch miệng: "Sao lại hỏi như vậy?"

"Lúc trước cô đối với Tô Tà, ban đầu thì có cảm giác, sau đó thì cảm giác đó không còn nữa, thế nhưng mà chuyện tình cảm rất khó để mà nói rõ được, theo ý kiến của tôi thôi nha, nếu cô còn thích cậu ta thì cô nên nhân cơ hội này giành lấy cậu ta về tay mình, còn nếu không thích nữa thì thừa dịp trước khi gia nhập đoàn phim mới này, kiếm một người bạn trai đi."

Trịnh Thiên La phân tích cho cô: "Tô Tà cũng ở trong đoàn phim này, điều này chắc chắn cô phải biết rõ hơn tôi. Con người của cậu ta không có tật xấu gì cả, lúc trước mặc dù ở bên Tần Di Nhiên, nhưng bây giờ có thể nói cậu ta đã hoàn toàn độc thân rồi, nếu cô muốn theo đuổi thì cứ theo đuổi tự nhiên, không sao cả. Nhưng nếu cô không còn thích cậu ta nữa thì phải khó xử đến mức nào chứ, hai người ở chung trong một đoàn phim luôn đó, nhờ đâu trái tim thiếu nữ của cô lại đập loạn thì làm sao bây giờ? Chẳng thà tìm một người khiến cho cô phân tâm, không còn thời gian để quan tâm đến cậu ta nữa."

Nam Ngôn cười rất vui vẻ: "Ý tưởng này thú vị đấy. Nhưng mà tôi không thể sử dụng nó được. Tô Tà hiện tại đối với tôi mà nói chỉ là một người qua đường Giáp mà thôi, nếu đã ở chung trong một đoàn phim, tôi đành xem anh ta như một người đồng nghiệp vậy, còn những chuyện khác thì thôi bỏ đi."

Nam Ngôn rất bình tĩnh.

Nghiêm túc mà nói thì trong toàn bộ sự việc, Tô Tà chỉ đóng vai là một người dẫn truyện mà thôi, còn bị kịch sau đó, đều là chuyện giữa nguyên chủ và Tần Di Nhiên. Hẳn thật sự chưa từng làm gì quá đáng với nguyên chủ cả.

Ngoài việc không thích hấn ra, Nam Ngôn cũng không hề có cái nhìn xấu về hấn.

Chỉ cần không có Tần Di Nhiên, cô sẽ không bị kéo vào nội dung bên trong cốt truyện. Vậy thì, Nam Ngôn cũng có thể đối xử với Tô Tà như một người đồng nghiệp bình thường.

Trịnh Thiên La liếc nhìn cô một cái, bội phục nói: "Ngôn Ngôn, làm sao cô có thể nói không thích là không thích được ngay thế? Hay ghê."

Nam Ngôn suy nghĩ mất một lúc: "Có lẽ là do đột nhiên phát hiện ra bản thân và đối phương không phải là người trong cùng một thế giới."

"Vậy cô cảm thấy, người như thế nào mới được xem là cùng một thế giới với cô chứ?" Trịnh Thiên La khá là tò mò.

Nam Ngôn trông rất nghiêm túc: "Còn ai ngoài Mao gia gia* nữa chứ. Cả đời này của tôi đều nhiệt tình yêu thương Mao gia gia màu đỏ."

**Mao Trạch Đông được in trên nhân dân tệ.*

Trịnh Thiên La muốn phun hết một miếng trà ra ngoài.

Cô ấy đập bàn cười sặc sụa: "Ha ha ha ha Ngôn Ngôn ơi cô nói thật đó à? Nhìn không ra cô là một người yêu tiền như vậy đấy. Cô không phải là bạch phú nữ* sao? Phú nhị đại* như các người mà cũng thiếu tiền à?"

**bạch phú nữ: chỉ cô gái đẹp, trắng trẻo và giàu.*

**phú nhị đại: thế hệ giàu có đời thứ hai hoặc chỉ thế hệ con cái của giới nhà giàu mới nổi.*

Hầu hết túi xách và quần áo của Nam Ngôn đều là hàng hiệu cao cấp, Trịnh Thiên La ngay từ đầu đã nhận ra quần áo trên người của Nam Ngôn, tùy tiện bóc ra một cái cũng đã có giá hơn mười vạn rồi. Ban đầu, trong nhận thức của cô, Nam Ngôn chính là một cô bạch phú nữ si tình. Bây giờ thì định nghĩa của cô về Nam Ngôn đã khác rồi, Nam Ngôn căn bản chính là một con yêu tinh cảm lý mê tiền.

Nam Ngôn lạnh nhạt nhìn cô ấy: "Có ai ngại mình nhiều tiền đâu."

Tiền thù lao lúc trước đã đến tay cô rồi, nhưng hai ngày trước cô chơi lớn, treo thưởng cho lượt chia sẻ trên weibo, thế là 50 vạn đã bay theo con gió.

Sau khi tin đồn được làm sáng tỏ xong, tiền thưởng trực tiếp được phát cho mọi người, weibo của Nam Ngôn lại một lần nữa xông lên hot search, để cho mọi người thấy rằng, vị tiểu tỷ tỷ tài đại khí thô này là bị người ta vu hãm.

Năm mươi vạn này được chia cho 100 người rút thăm trúng thưởng, bình quân mỗi người có được năm nghìn tệ, đúng là phát tài ngoài ý muốn mà. Một trăm người này mỗi ngày đều lượn lờ bên dưới weibo của Nam Ngôn, nhiệt tình chia sẻ các bài đăng của cô, thậm chí còn hợp thành một tiểu đội Kiểm tra kỷ luật mạng, đi đánh mấy tài khoản weibo giả mạo khắp mọi nơi, nhất thời mang đến một làn gió hoàn toàn mới.

Nam Ngôn dùng tiền xong mới phát hiện ra, bản thân cô lại nghèo tiếp rồi.

"Nếu không, tôi giúp cô xem thử có công việc nào kiếm tiền nhanh không..." Trịnh Thiên La nói xong thì trực tiếp lấy di động ra, bấm một lát rồi quay sang hỏi Nam Ngôn, "Cô có muốn chụp ảnh quảng cáo hoặc chụp cho tạp chí không?"

"Hà?"

Nam Ngôn hỏi: "Tài nguyên của cô à?"

Trịnh Thiên La nhún vai: "Không phải của tôi, phải nói sao ta, bìa tạp chí EQ số tháng 11 muốn có bìa dùng hai mẫu, chính là nam nữ phối hợp chụp cùng nhau ấy. Nam diễn viên sẽ nắm chủ đạo, vậy nên nữ diễn viên làm nền không thể quá nổi bật, không thể quá nổi tiếng, tốt nhất là một gương mặt mới, có khả năng bìa này cô sẽ phải chụp giấu mặt nữa đấy."

EQ cũng không phải là tạp chí lớn gì, chỉ có số tháng 11 này, nói không chừng người mới như cô sẽ có cơ hội.

Trịnh Thiên La hỏi ý kiến Nam Ngôn: "Cô có thể xem như là người mới, cả cái gương mặt này cũng mới nữa, cô nên đi thử một chuyến xem sao? Dù sao thì vẫn có thể kiếm được tiền mà đúng chứ?"

Nam Ngôn quả thật có chút dao động.

Cô lấy được danh thiếp của Mã biên tập từ Trịnh Thiên La, cô dự định sẽ đi liên hệ thử xem.

Trịnh Thiên La vẫn chưa từ bỏ ý định muốn Nam Ngôn đến đoàn phim của cô ấy chơi, Nam Ngôn không chắc chắn về thời gian lắm nên chỉ có thể cho cô ấy một câu trả lời: "Tôi nhất định sẽ đến tham ban và tiếp ứng cho cô."

Trịnh Thiên La cười tủm tỉm: "Được! Tôi chờ cô đó nha!"

Nam Ngôn đi ăn cơm cùng Trịnh Thiên La, hai người nói chuyện với nhau hết mấy tiếng đồng hồ, đã qua giờ cơm tối luôn rồi. Khi Nam Ngôn trở về nhà, đã hơn 7 giờ tối.

"Về rồi à?"

Thẩm Quân Cố đang ở nhà.

Lúc Nam Ngôn vừa trở về từ đoàn phim «Tú uyên ương», không biết mấy ngày nay Thẩm Quân Cố đang bận cái gì mà anh không có ở nhà, Nam Ngôn còn tưởng hôm nay anh cũng không về nên cô mới đi về muộn như vậy.

"Anh ở nhà à..." Nam Ngôn nhìn thấy Thẩm Quân Cố đang cầm ly nước trái cây ngồi ở trên ghế sofa bên kia, không hiểu sao cô lại cảm thấy chột dạ nên lên tiếng hỏi, "Anh đã ăn gì chưa?"

Thẩm Quân Cố cup mắt xuống, dưới ánh đèn, hàng lông mi của anh in một đường bóng thật dài trên khuôn mặt.

"Chưa". Trong lời nói của Thẩm Quân Cố ẩn chứa chút cô đơn, anh ngược mắt lên, chờ sau khi Nam Ngôn đi vào liền ngửi thấy mùi rượu ở trên người cô, anh có hơi sừng sốt, "Em ăn ở bên ngoài rồi à?"

Nam Ngôn đặt túi xách xuống, chuẩn bị rửa tay nấu cơm cho Thẩm Quân Cố.

Cô lấy nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh ra, kể cho Thẩm Quân Cố nghe những chuyện mà Trịnh Thiên La đã nói với cô.

Thẩm Quân Cố vừa nghe được hai câu đã lập tức ngắt lời Nam Ngôn.

"Em mau nói cho tôi biết những chuyện đã xảy ra, từ đầu tới cuối."

Thẩm Quân Cố hơi cau mày nhìn cô.

Hai ngày nay anh bận rộn vì phim mới, nhất thời sơ sót chuyện của Nam Ngôn, mỗi ngày hai người nhắn tin trên WeChat cũng chỉ trò chuyện thường ngày, trong khi sự việc lớn như vậy xảy ra, Nam Ngôn cũng chẳng hề nói cho anh biết.

Nam Ngôn dừng tay một lúc, chuyện này nếu kể lại từ đầu, vậy thì sẽ rất khó để không nói đến Tô Tà.

Nguyên chủ không còn nữa, hiện tại cô đã thay thế thân phận của Nam Ngôn, những gì trong quá khứ nguyên chủ đã trải qua, cô đều phải gánh vác. Muốn cô ở ngay trước mặt Thẩm Quân Cố kể cho anh nghe sự nhiệt tình của nguyên chủ đối với Tô Tà? Đây không phải là trực tiếp đối mặt đối chụp nón xanh lên đầu của Thẩm Quân Cố sao.

Nam Ngôn do dự, sau đó cô quyết định loại Tô Tà ra khỏi câu chuyện, cô chỉ kể lúc trước cô và Tần Di Nhiên từng có xích mích với nhau nên khi còn ở đoàn phim, Tần Di Nhiên mới làm ra hành động như vậy.

Thẩm Quân Cố cũng nhớ lại, khi ở đoàn phim «Gió nổi đêm Trường An», trong lúc Nam Ngôn cùng Tô Tà đang đối diễn, lúc đó cũng chính là cô gái họ Tần này đã hất nước bắn lên người Nam Ngôn.

Sắc mặt của anh trầm xuống.

"Tuy nhiên, bây giờ cả Tần Di Nhiên và Chu Hiểu Đào đều đang ở trong cục cảnh sát hết rồi, chờ đợi bọn họ là sự trừng phạt của pháp luật." Nam Ngôn nhận thấy bên người của Thẩm Quân Cố áp suất càng ngày càng thấp nên cô cố ý cười cười, "Điều quan trọng cần làm ngay lúc này chính là phải kiếm tiền cho thật tốt mới phải. Em phải cảm ơn Thiên La vì đã cho em cơ hội này."

Thẩm Quân Cố gật đầu hiểu rõ, một lát sau, anh đi vào phòng bếp và đưa tay về phía Nam Ngôn.

Anh đưa cho cô một tấm thẻ màu bạc.

"Trong thẻ này có khoảng 180 triệu, em cầm lấy, thích gì thì cứ việc tiêu."

Thẩm Quân Cố còn bổ sung thêm một câu: "Đây là thẻ tiền lương của tôi."

Nam Ngôn trừng to hai mắt.

Thẩm Quân Cố đây là có ý gì chứ? Nộp thẻ tiền lương cho cô?

[2878 words | *Đã beta*]

3/1/2021

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Edit & Beta: Khả Duyên

Cuối cùng Nam Ngôn vẫn không lấy thẻ tiền lương của Thẩm Quân Cố. Cô nói năng đầy hùng hồn và lý lẽ: "Em chưa từng nghe nói qua sau khi ly hôn còn có thể nhận thẻ tiền lương từ phía nhà trai đó."

Thẩm Quân Cố tức nuôi không thôi. Anh vô cùng hối hận vì anh đã không giao nộp thẻ cho cô trước khi hai người ly hôn.

Tuy nhiên, không lấy thẻ tiền lương cũng không sao, Thẩm Quân Cố vẫn tìm cách đưa cho Nam Ngôn một tấm thẻ tiền nuôi dưỡng. Theo như thỏa thuận, số tiền nuôi dưỡng là năm trăm vạn, Thẩm Quân Cố trực tiếp tăng lên gấp đôi, để vào thẻ một ngàn vạn*.

**Một ngàn vạn = 1 triệu NDT.*

"Những cái khác em không cần cũng không sao, nhưng tiền nuôi dưỡng là do pháp luật quy định. Nếu em không nhận, vậy chứng tỏ rằng tôi đang làm việc trái với pháp luật đấy." Lúc Thẩm Quân Cố đưa tấm thẻ cho cô, trông anh cực kỳ chính nghĩa.

Nam Ngôn từ trước đến giờ chưa từng trải qua việc ly hôn, không hiểu nhiều điều nên rất dễ dàng bị Thẩm Quân Cố lừa gạt, cô sợ sệt nhận lấy tấm thẻ tiền nuôi dưỡng từ anh.

Thẻ tiền nuôi dưỡng đã đến tay của Nam Ngôn, cô do dự một hồi lâu mới gọi điện thoại cho Trương Tổ, nhờ Trương Tổ giúp cô tìm nhà để cô chuyển ra ngoài.

Thẩm Quân Cố vừa rồi cõi lòng còn tràn đầy vui mừng, giờ đây ý cười trên khóe miệng của anh đã nhạt bớt đi.

Anh không chịu.

"Chờ đã", Thẩm Quân Cố chờ Nam Ngôn cúp điện thoại của Trương Tổ xong, mới nghiêm túc nói cho cô nghe, "Nếu em muốn chuyển nhà thì hiện tại không phải là thời điểm thích hợp lắm. Em chuẩn bị gia nhập đoàn phim «Thành Phong Hoa»* rồi, có thể sẽ phải ở đó đến tận hai ba tháng. Bây giờ em chuyển đi cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi. Không bằng đợi đến lúc em đóng máy rồi lựa chọn cũng không muộn."

**Bộ phim này mình edit đến đây đã thấy tác giả sử dụng 3 tên khác nhau rồi, «Nam Bắc Ca» ở chương 22, «Vân chi loạn» ở chương 35 và sau đó là dùng tên «Thành Phong Hoa». Vì «Thành Phong Hoa» được sử dụng nhiều nhất nên mình thống nhất beta thành cái tên này. Nếu sau này tác giả có đổi tên phim nữa thì mình vẫn giữ tên «Thành Phong Hoa» nha (và mình cũng đã beta những chương trước rồi).*

Nam Ngôn nghe xong cũng cảm thấy rất có lý.

"Nếu vậy, chẳng phải em sẽ làm phiền anh thêm một khoảng thời gian nữa sao?"

"Không phiền", Thẩm Quân Cố cong môi, nhẹ giọng nói, "Nếu là em thì dù bao lâu đi chăng nữa cũng không phiền."

Nam Ngón nhìn chăm chăm Thẩm Quân Cố, sau đó cô bình tĩnh "À" một tiếng rồi vội xoay người rời đi.

Lên lầu về phòng mình xong, Nam Ngón nhanh chóng đưa tay ra sau khoá trái cửa lại, cô bỏ nhào vào trên giường, ôm gối lăn qua lộn lại hai vòng, đến khi đầu óc choáng váng rồi cô mới chịu nằm yên thẳng người ở trên giường.

Thẩm Quân Cố có hơi kỳ lạ phải không nhỉ?

Nào là thẻ tiền lương, rồi lại không cảm thấy phiền....

Nam Ngón ngay lập tức ném ngay cái suy nghĩ không thể tưởng tượng được kia lên chín tầng mây.

Chắc là do Thẩm Quân Cố có một trái tim tràn đầy trách nhiệm thôi.

Đúng vậy, Thẩm Quân Cố là một người như thế, làm sao anh lại có những ý nghĩ khác với cô được.

Huống chi, người nào đầu bị đụng trúng cửa mới có thể để ý đến vợ trước đã từng lừa dối mình đấy.

Thẩm-đầu-bị-đụng-trúng-cửa-Quân-Cố còn đang ở dưới lầu, anh lướt di động xem những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua, sau khi xem xong, anh gọi vài cuộc điện thoại rồi thấp giọng phân phó gì đó.

Sáng sớm hôm sau, khi Nam Ngón chuẩn bị liên hệ cho Mã biên tập của tạp chí EQ thì Trương Tổ gọi điện thoại đến.

Vì sự kiện của Bùi Tuyết hơn hai tháng trước, công ty giải trí Huyền Nhạc đã cấp cho Mẫn Thành một tư cách để tham gia vào một MV ca nhạc của ca sĩ hàng đầu, xem như là bồi thường cho chuyện của Nam Ngón. Sau khi bàn bạc xong, MV ca nhạc mà Nam Ngón có cơ hội tham gia là của nhất ca* trong công ty giải trí Huyền Nhạc, Đông Lĩnh.

**Nhất ca, nhất ty: những anh lớn, chị lớn trong công ty (có thể xem là những nghệ sĩ đứng đầu trong công ty), là những con người hội tụ đủ nhan sắc, danh tiếng và tài năng, được nhận nhiều giải thưởng danh giá cũng như các Top BXH.*

Đông Lĩnh năm nay 26 tuổi, đã ra mắt được tám năm rồi. Năm 18 tuổi, Đông Lĩnh trở nên nổi tiếng nhờ một đoạn video tự đàn tự hát, sau đó anh ta ký hợp đồng với công ty giải trí Huyền Nhạc, bắt đầu sự nghiệp của mình với tư cách là một ca sĩ kiêm nhạc sĩ.

Đông Lĩnh là một người rất tài năng, đã cho ra rất nhiều tác phẩm nổi tiếng. Đặc biệt là một số ca khúc nhạc trẻ, dù là tám năm trước hay là bây giờ thì vẫn đều làm cho lòng người rung động.

Ngành công nghiệp âm nhạc hiện tại đang dần bị suy thoái, có rất ít người nghiêm túc làm việc với vai trò là ca sĩ, hầu hết bọn họ đều sẽ lấn sang mảng diễn xuất hoặc tham gia các chương trình tạp kỹ để duy trì độ hot của mình. Trong số đó, Đông Lĩnh được xem như là một người đặc biệt, anh vẫn giữ một tình yêu âm nhạc thuần túy, trung thành với công việc ca sĩ kiêm nhạc sĩ của mình.

Nam Ngón vừa trò chuyện vừa tra thông tin về Đông Lĩnh, sau khi xem xong thông tin về anh ta, Nam Ngón phải nói là hoàn toàn bội phục.

"Chị Tổ, Huyền Nhạc đúng là vô cùng có thành ý. Chuyện này mà cũng có thể mời được Đông Lĩnh lão sư đến hợp tác."

Thẩm Quân Cố vào phòng bếp pha cho Nam Ngón một ly sữa rồi đi đến ngồi cạnh cô.

Trông anh có vẻ hơi tò mò, Nam Ngón cũng không giấu diếm, trực tiếp mở loa ngoài ra.

"Chị cũng không ngờ đối phương lại là Đông Lĩnh. Thông tin do nhân viên bên Huyền Nhạc cung cấp không được đầy đủ, nên chị chỉ có thể đưa ra hai suy đoán", Trương Tổ ở đầu dây bên kia không nhanh không chậm nói, "Một là Đông Lĩnh có quen với Bùi Tuyết nên mới ra mặt bồi thường thay cho cô bé, hai là trong thời gian gần đây, bên Huyền Nhạc chỉ có mỗi Đông Lĩnh là chuẩn bị quay MV ca nhạc, tạm thời tìm không được người khác."

Nam Ngón nghe xong, hiểu rõ gật gật đầu.

Đây tuyệt đối là hai cái suy đoán đáng tin cậy nhất.

"Cho nên, Ngón Ngón à, em lại nhất được hời rồi." Giọng nói của Trương Tổ ẩn chứa sự vui vẻ, "Đóng trong MV của Đông Lĩnh, ít nhất em cũng sẽ nổi tiếng được một đoạn thời gian, đến lúc «Tú nguyên ương» phát sóng, em có thể thoát khỏi thân phận một diễn viên vô danh, bắt đầu chính thức có tên tuổi rồi."

"Bên Huyền Nhạc nói, toàn bộ quá trình quay MV đều do Đông Lĩnh lão sư tự mình chỉ đạo. Chị nghĩ tốt nhất em nên đến nhà của Đông Lĩnh lão sư chào hỏi một tiếng, không cần biết em có đạt được tư cách để tham gia vào MV của anh ta hay không, hiện tại việc đi chào hỏi này sẽ rất có ích cho con đường tương lai của em."

Trương Tổ chỉ điểm cho Nam Ngón một câu, sau đó lại cho Nam Ngón thông tin liên lạc do bên Đông Lĩnh cung cấp.

Nam Ngón bấm số máy công việc của đối phương rồi gọi qua, sau vài tiếng bíp, bên kia rất nhanh đã có người bắt máy.

"Xin chào, tôi là Nam Ngôn đến từ công ty giải trí Mãn Thành." Nam Ngôn rất lễ phép giới thiệu về bản thân, "Tôi là một trong những người có thể được tuyển chọn để đóng vai trong MV ca nhạc của Đông Linh lão sư...."

"Tôi biết."

Đầu dây bên kia là một giọng nam nhẹ nhàng ngắt lời của Nam Ngôn, nghe giống như anh ta vừa mới tỉnh giấc vậy, trong giọng nói còn có một chút khàn khàn: "Nam Ngôn, Tiểu Diệp Lan, đúng không?"

Ngay khi Nam Ngôn vừa nghe giọng nói này, cô liền đoán đối phương không phải là trợ lý của Đông Linh lão sư, mà càng giống như là chính bản thân Đông Linh hơn. Chỉ là giọng của ca sĩ khi hát không giống với chất giọng nói chuyện hằng ngày lắm, Nam Ngôn vẫn không dám chắc nên cô quay đầu lại nhìn Thẩm Quân Cố.

Thẩm Quân Cố vẫn luôn quang minh chính đại nghe ké điện thoại ở bên cạnh gạt đầu nhìn cô, khẳng định suy đoán của Nam Ngôn.

Bên kia quả nhiên là Đông Linh.

Nam Ngôn thụ sủng nhược kinh đáp: "Xin chào Đông Linh lão sư ạ, thật không ngờ anh lại biết em."

"Em là do tôi chọn, tôi đương nhiên biết chứ."

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng chân bông sột soạt, có thể nghe rõ cả tiếng thở dốc của người đàn ông.

"Em gọi đến là muốn xác định thời gian với tôi sao? Nói qua điện thoại thì không tiện lắm, hay là em trực tiếp đến nhà của tôi đi. WeChat của tôi dùng số di động cá nhân của tôi, tôi gửi số cho em, em kết bạn WeChat với tôi rồi tôi gửi địa chỉ nhà cho em."

Đối phương nói xong liền lập tức cúp máy, sau đó Nam Ngôn nhận được một tin nhắn.

Là số di động cá nhân của Đông Linh.

Nam Ngôn bị một loạt các hành động của Đông Linh lão sư làm cho sốc không nói nên lời.

Sắc mặt của Thẩm Quân Cố đen đi thấy rõ.

"Đông Linh lão sư cũng quá..." Nam Ngôn suy nghĩ nửa ngày mới tìm ra được một từ, "thần thiết rồi."

Lúc trước nghe nói Đông Linh đều là tự thân tự lực, đến bây giờ Nam Ngôn mới biết Đông Linh tự thân tự lực là cái dạng nào.

Nam Ngôn kết bạn WeChat với Đông Linh bằng một thái độ vô cùng thành kính, chưa quá một giây, người bên kia đã nhắn ngay cho cô một cái địa chỉ. Địa chỉ còn được trang trí thêm hình một chiếc bánh bao nhỏ nhân gạch cua và một phần sữa đậu nành của nhà họ Điền.

Điểm tâm sáng à.

Cho nên, đây là muốn Nam Ngôn phải đến ngay lập tức sao?

Nam Ngôn không quan tâm gì nữa, cô vội vàng ném điện thoại di động ở đó rồi chạy nhanh lên lầu để thay đồ.

Thẩm Quân Cố nhìn chằm chằm chiếc điện thoại mà Nam Ngôn ném ở trên ghế sofa, không sao cười nổi được.

Giữa diễn viên và ca sĩ thường luôn có một khoảng cách nhất định. Trừ khi có cơ hội hợp tác với nhau, nếu không thì rất hiếm khi giao tiếp.

Thật trùng hợp, anh đã từng hợp tác qua với Đông Linh. Một trong những bộ phim điện ảnh của anh, bài hát mở đầu phim là do Đông Linh hát.

Chỉ hợp tác với nhau một lần ngắn ngủi như vậy, Thẩm Quân Cố cũng không thể đánh giá con người của Đông Linh quá nhiều. Anh chỉ biết, Đông Linh là một con người rất lạnh lùng.

Một người lạnh lùng, sẽ mời một cô gái đến nhà của anh ta đưa bữa sáng rồi bàn chuyện công việc sao?

Thẩm Quân Cố cũng đứng dậy đi thay quần áo.

Chờ Nam Ngôn thay xong một bộ váy dài màu nâu đỏ và trang điểm xong đi xuống dưới lầu, Thẩm Quân Cố cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi bỏ trong quần tây, cổ tay áo được xắn lên làm lộ ra chiếc đồng hồ đeo tay. Mái tóc đen ngắn của anh hôm nay giống như được xịt thêm một lớp keo xịt tóc. Đôi giày da mà Thẩm Quân Cố đang mang là do Nam Ngôn mua cho anh cách đây không lâu, đây là lần đầu tiên anh mang nó.

Thẩm Quân Cố xoay chiếc chìa khóa xe trong tay, ngẩng đầu lên nói với Nam Ngôn: "Đi thôi."

Thẩm Quân Cố đưa cô đi?

Trên đường đi, Thẩm Quân Cố có gặp trợ lý của anh, trợ lý của anh giao lại bánh bao và sữa đậu nành mà anh ta đã mua cho Nam Ngôn, khách khí chào hỏi vài câu với bọn họ rồi rời đi chứ không lên xe.

Nam Ngôn đang ngồi ở ghế phụ lái liếc nhìn Thẩm Quân Cố một cái.

"Hai ngày nay anh rất bận sao?"

"Ừ."

Thẩm Quân Cố đang tập trung lái xe, qua một lúc sau anh mới trả lời lại Nam Ngôn.

"Lúc em đóng phim mới, có khả năng tôi cũng sẽ vào đoàn phim tiếp theo."

Nam Ngôn gật đầu.

Sau khi «Gió nổi đêm Trường An» đóng máy, Thẩm Quân Cố vẫn luôn ở trong trạng thái chuẩn bị, anh cũng đã nghỉ ngơi hơn hai tháng rồi.

"Anh không nghỉ ngơi thêm nữa sao?"

"Không", Thẩm Quân Cố nghiêng mặt nhìn Nam Ngôn rồi từ tốn nói, "Tôi là người phải nuôi gia đình, cần phải làm việc để kiếm tiền cho... tiêu xài."

Có một từ anh nói không phát ra tiếng, nhưng khẩu hình của anh lại rất rõ ràng, hơn nữa Thẩm Quân Cố lại còn cười vui vẻ như vậy, Nam Ngôn trong nháy mắt liền hiểu ngay từ kia là gì.

Nam Ngôn: "..."

Cô ôm chặt túi xách ở trong ngực, không dám nói chuyện nữa.

Nhà của Đông Linh không xa, Thẩm Quân Cố chỉ cần lái xe nửa tiếng là đến.

Lúc Thẩm Quân Cố đang đậu xe, Nam Ngôn có gửi một tin nhắn cho Đông Linh, Đông Linh bảo cô cứ trực tiếp đi lên.

Nam Ngôn nhìn Thẩm Quân Cố đã đậu xe xong, cô chân chừ hỏi.

"Anh có đi lên không?"

Thẩm Quân Cố gật đầu: "Tất nhiên là có rồi."

Anh đến đây cũng không phải chỉ để làm tài xế.

"Có nên báo trước một tiếng cho Đông Linh lão sư biết không ạ?"

Thẩm Quân Cố cũng rất am hiểu phép lịch sự khi đến làm khách, anh chủ động nhắn cho Đông Linh một tin.

[Đông lão sư, tôi và Nam Ngôn đang ở dưới lầu nhà anh, tôi đến đây thăm anh, không biết là anh có tiện hay không — Thẩm Quân Cố].

Anh cũng không che giấu, rất thoải mái báo vị trí hiện tại của mình cho đối phương biết.

Đông Linh là một cái hủ nút, anh cũng không sợ anh ta sẽ nói gì sau khi biết chuyện.

Với lại, những gì anh nói đều là sự thật mà.

Anh còn mong anh ta sẽ đi nói đó.

Một phút sau, khi Nam Ngôn và Thẩm Quân Cố đang chờ thang máy, Đông Linh cuối cùng cũng trả lời lại.

[Tôi không tiện, anh đi đi, còn Nam Ngôn ở lại.]

Thẩm Quân Cố xem xong, trực tiếp xóa tin nhắn luôn.

Vừa rồi anh có nhận được tin nhắn sao? Sao anh lại không thấy nhỉ?

Thẩm Quân Cố bình tĩnh cắt điện thoại đi, anh giúp Nam Ngôn cầm bữa sáng của Đông Linh, hai người cùng nhau đến trước cửa nhà của anh ta.

Cửa chính đang khép hờ.

Nam Ngôn đưa tay lên gõ cửa.

"Xin chào Đông Linh lão sư, em là..."

Chưa kịp nói xong thì cửa đã trực tiếp bị kéo ra từ bên trong.

Đằng sau cánh cửa là một chàng trai đang mặc một chiếc áo phông rộng với một mái tóc ẩm ướt.

"Hoan nghênh vì đã đến", Chàng trai có một làn da trắng bạch nhợt nhạt trông giống như ma cà rồng vậy, anh ta lẳng lặng nhìn chăm chăm Nam Ngôn, ánh nhìn mang theo nhiệt độ cực nóng nhưng đã bị anh ta cố đè nén xuống. "Nam Ngôn."

Nam Ngôn nghiêng người, để lộ ra Thẩm Quân Cố đang đứng phía sau cô: "Thẩm tiên sinh cũng..."

"Thẩm tiên sinh?" Ánh mắt của anh ta rơi vào Thẩm Quân Cố - người đang cầm bữa sáng của anh ta trên tay, Đông Linh nói với vẻ đương nhiên, "Thật ngại quá, tôi bây giờ không tiện lắm, hai tiếng nữa anh hãy quay lại sau."

Tác giả có chuyện muốn nói: Nhân vật mới... Khụ.

[2974 words | Đã beta]

3/1/2021

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính Đây, Tôi Không Cần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.